JOËL

DICKER

Cartea clanului din Baltimore

FICTION CONNECTION

TREI

Joël Dicker

Cartea clanului din Baltimore

Traducere din franceză de
Doru Mareș & Gabriela Riegler

TREI
2016

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

LE LIVRE DES BALTIMORE
Joël Dicker
Copyright © Éditions de Fallois, 2015

© Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-874-4
ISBN PDF: 978-606-719-875-1
ISBN Print: 978-606-719-760-0

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Mihaela Ionescu
Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Chip Somodevilla
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Eugenia Ursu
Corectură: Maria Mușuroiu, Dușa Udrea

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe

care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

În amintirea sa

Prolog

Duminică, 24 octombrie 2004
O lună înaintea Dramei

Mâine, vărul meu, Woody, va intra la închisoare. Acolo își va petrece următorii cinci ani din viață.

Pe drumul care mă duce de la aeroportul din Baltimore până în Oak Park, cartierul copilăriei lui, unde merg să-l întâlnesc în ultima sa zi de libertate, mi-l închipui deja prezentându-se în fața gratiilor impozantului penitenciar din Cheshire, Connecticut.

Petrecem ziua cu el, în casa unchiului Saul, locul în care am fost atât de fericiți. Sunt acolo Hillel și Alexandra, și împreună refacem, preț de câteva ore, minunatul cvartet care am fost. În acest moment, nu am nici cea mai vagă idee despre influența pe care această zi o va avea asupra vieților noastre.

Două zile mai târziu, primesc un telefon de la unchiul Saul.

— Marcus? Sunt *unchiul* Saul.

— Bună ziua, unchiule Saul. Ce mai…

Mă întrerupe.

— Marcus, ascultă-mă cu atenție: vreau să vii imediat la Baltimore. Fără întrebări. S-a întâmplat ceva foarte grav.

Închide. Primul meu gând e că s-a întrerupt legătura telefonică, așa că îl sun eu: nu răspunde. Cum insist, până la urmă o face, spunându-mi dintr-o suflare: „Vino la Baltimore“.

Și-mi închide iarăși telefonul.

Dacă vă pică în mână această carte, vă rog, citiți-o.

Țin ca povestea familiei Goldman din Baltimore să fie

cunoscută.

PARTEA ÎNTÂI
Cartea tinereții pierdute

(1989–1997)

1.

Eu sunt scriitorul.

Așa îmi spune toată lumea. Prietenii, părinții, familia și chiar și cei pe care nu-i cunosc, dar care, recunoscându-mă ei pe mine în locuri publice, vin și-mi zic: „Nu sunteți cumva scriitorul acela…?“ Ei da, sunt scriitorul, asta e identitatea mea.

Oamenii cred că, fiind scriitor, viața îți este mai degrabă liniștită. Deunăzi, unul dintre prietenii mei, plângându-se de durata drumurilor zilnice dintre casă și birou, mi-a spus: „În fond, tu te trezești dimineața, te așezi la birou și scrii. Asta-i tot“. Nu i-am răspuns nimic, cu siguranță prea abătut să constat în ce măsură, în imaginarul colectiv, munca mea înseamnă a nu face nimic. Oamenii au impresia că freci menta, or, exact când nu faci nimic, de fapt atunci muncești cel mai abitir.

Să scrii o carte este ca și cum ți-ai deschide o tabără de vacanță. Viața, de obicei retrasă și liniștită, îți este brusc dată peste cap de o groază de personaje care se ivesc într-o bună zi pe nepregătite, reușind să-ți întoarcă întreaga existență cu fundu-n sus. Sosesc într-o dimineață, într-un autocar din care coboară făcând mare tămbălău, exaltate cum sunt de rolul pe care l-au obținut. Iar tu trebuie să te descurci cu ele, să te ocupi de ele, să le hrănești, să le cazezi. Ești responsabil de toate. Pentru că tu ești scriitorul.

Această poveste a început în luna februarie a anului 2012,

pe când părăseam New Yorkul pentru a merge să-mi scriu noul roman în casa pe care tocmai o cumpărasem la Boca Raton, în Florida. O achiziționasem în urmă cu trei luni, cu banii obținuți din cesionarea drepturilor pentru ecranizarea ultimei mele cărți și, exceptând cele câteva drumuri dus-întors necesare pentru a o mobila, întreprinse în lunile decembrie și ianuarie, era pentru prima dată când veneam să petrec ceva timp aici. Era o casă spațioasă, cu pereți de sticlă, care dădea spre un lac foarte apreciat de amatorii de plimbări. Se găsea într-un cartier foarte liniștit și plin de verdeață, locuit cu precădere de pensionari înstăriți printre care eu făceam notă discordantă. Aveam jumătate din vârsta lor, dar, dacă alesesem acest loc, o făcusem tocmai pentru calmul său absolut. Era locul de care aveam nevoie pentru a scrie.

Contrar precedentelor mele vizite care fuseseră foarte scurte, de data aceasta aveam destul timp, așa că m-am dus în Florida cu mașina. Cei aproape două mii de kilometri de drum nu m-au înspăimântat sub nicio formă: în decursul anilor trecuți, am făcut de nenumărate ori drumul de la New York pentru a-l vizita pe unchiu-meu, Saul Goldman, care se mutase la marginea orașului Miami după Drama care îi lovise familia. Știam drumul cu ochii închiși.

Am plecat din New Yorkul acoperit de un strat subțire de zăpadă, termometrul indicând minus 10 grade, și am ajuns, două zile mai târziu, la Boca Raton, unde domnea blândețea iernii tropicale. Regăsind decorul familiar al soarelui și al palmierilor, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la Unchiul Saul. Îmi lipsea extraordinar de mult. Mi-am dat seama de asta în momentul în care tocmai părăseam autostrada pentru a o lua spre Boca Raton, deși tare aș fi avut chef să merg până la Miami pentru a-l vedea. Atât de acută era senzația, încât am ajuns să mă întreb dacă nu cumva anterioarele mele vizite aici le

făcusem într-adevăr ca să mă ocup de mobile sau nu cumva era un mod de a relua legăturile cu Florida. Fără el, nu mai era la fel.

*

La Boca Raton, vecinul meu era un septuagenar simpatic, Leonard Horowitz, fostă somitate în drept constituțional la Harvard, care își petrecea iernile în Florida și care, de la moartea soției sale, își ocupa timpul scriind o carte pe care nu reușea s-o înceapă. Prima oară când l-am întâlnit a fost în ziua în care am cumpărat casa. A sunat la ușa mea, venind cu un bax de beri pentru a-mi ura bun venit și simpatia s-a simțit instantaneu între noi. De atunci și-a făcut un obicei din a trece să mă salute la fiecare venire a mea. Ne-am împrietenit foarte repede.

Îi plăcea compania mea și cred că se bucura să mă vadă rămânând acolo pentru mai mult timp. Pe când îi povesteam că tocmai îmi scriam următorul roman, imediat a adus și el vorba despre al lui. Muncea cu zel, însă nu reușea să facă progrese. Purta cu sine peste tot un caiet mare, cu arc spiralat, pe care scrisese cu un marker *Caietul nr. 1*, lăsând să se înțeleagă că vor mai urma și altele. Îl vedeam stând tot timpul cu nasul în el: încă de dimineață, pe terasa casei sale, apoi la masa din bucătărie; l-am întâlnit de mai multe ori pe la câte o cafenea din centru, concentrat asupra textului. El, în schimb, mă vedea plimbându-mă, înotând în lac, plecând la plajă, alergând. Seara, îmi suna la ușă, cu berile reci. Le beam la mine pe terasă, jucând șah și ascultând muzică. În spatele nostru, se vedea peisajul sublim al lacului și al palmierilor înroșiți de soarele apunând. Între două înghițituri, mă întreba mereu, fără să piardă din ochi tabla de șah:

— Ei, Marcus, cum stai cu cartea?

— Merge, Leo. Merge.

Trecuseră două săptămâni de când eram acolo. Într-o seară, în momentul în care îmi lua tura, s-a oprit brusc și mi-a vorbit pe un ton dintr-odată enervat:

— N-ai venit aici să-ți scrii noul roman?

— Ba da, de ce?

— Pentru că nu faci nimic, și asta mă enervează.

— Ce te face să crezi că nu fac nimic?

— Pentru că văd! Toată ziua visezi cu ochii deschiși, faci sport și te zgâiești la norii care aleargă pe cer. Eu, care am șaptezeci și opt de ani, ar trebui să vegetez așa cum o faci tu, în timp ce tu, care abia ai puțin peste treizeci, ar trebui să-i dai zor!

— De fapt, ce te enervează, Leo? Cartea mea sau a ta?

Nimerisem ținta. S-a domolit:

— Voiam doar să știu cum faci. Romanul meu bate pasul pe loc. Sunt curios să știu cum lucrezi.

— Mă așez aici, pe terasă, și mă gândesc. Crede-mă că asta e o întreagă muncă. Tu scrii pentru a-ți ține mintea ocupată. E altceva.

A mutat calul, amenințându-mi regele.

— N-ai putea să-mi dai o idee bună de roman?

— Imposibil.

— De ce?

— Trebuie să vină de la tine.

— În orice caz, te rog, abține-te să vorbești în cartea ta despre Boca Raton. N-am nevoie ca toți cititorii tăi să vină aici, proțăpindu-se nu știu cât timp ca să vadă unde locuiești.

Am zâmbit, adăugând:

— Nu trebuie să cauți ideea, Leo. Ideea va veni ea singură la tine. Ideea e un eveniment care se poate produce oricând.

Cum mi-aș fi putut imagina, în momentul în care

pronunțam acele cuvinte, că era exact ceea ce urma să se întâmple? Am văzut pe malul lacului silueta unui câine care hoinărea pe-acolo. Un corp musculos, dar delicat, cu urechile ascuțite și cu botul adulmecând în iarbă. Nu era niciun însoțitor prin apropiere.

— S-ar spune că acest câine e singur, am spus.

Horowitz a ridicat capul și a privit animalul care arăta de parcă s-ar fi rătăcit.

— Nu există pe-aici câini vagabonzi, a decretat el.

— N-am zis că e un câine vagabond. Am zis că se plimbă de unul singur.

Ador câinii. M-am ridicat de pe scaun, mi-am dus mâinile la gură pe post de portavoce și am fluierat pentru a-l chema. Câinele a ciulit urechile. Am mai fluierat o dată, iar el a pornit în fuga mare.

— Ești nebun, a bombănit Leo, ce te face să crezi că nu e turbat? E rândul tău să joci.

— Nimic, am răspuns înaintând tura, complet neatent.

Horowitz mi-a luat regina pentru a mă pedepsi pentru insolență.

Câinele a ajuns în dreptul terasei. M-am lăsat pe vine, lângă el. Era un mascul de talie destul de mare, cu blană închisă la culoare, cu ceea ce arăta ca o mască neagră în dreptul ochilor și cu mustăți lungi ca de focă. Și-a lipit capul de mine și l-am mângâiat. Părea foarte blând. Am simțit imediat cum se creează o legătură între mine și el, ca o dragoste la prima vedere, iar cei care știu cum sunt câinii înțeleg despre ce vorbesc. Nu avea zgardă, nici altceva după care ar fi putut fi identificat.

— L-ai mai văzut pe câinele ăsta până acum? l-am întrebat pe Leo.

— Niciodată.

După ce a inspectat terasa, câinele a plecat fără să-l pot opri,

dispărând printre palmieri și tufișuri.

— Pare că știe unde merge, mi-a spus Horowitz. Cu siguranță e un câine de prin vecini.

Atmosfera era apăsătoare în seara aceea. Când a plecat Leo, am ghicit, în ciuda întunericului, un cer amenințător. O furtună violentă nu a întârziat să izbucnească, proiectând fulgere impresionante dincolo de lac, înainte ca norii să se rupă și să reverse o ploaie torențială. Spre miezul nopții, pe când citeam în salon, am auzit schelălăituri venind dinspre terasă. M-am dus să văd ce se întâmplă și, prin ușa de sticlă, am zărit câinele ud leoarcă și cu o figură vrednică de milă. I-am deschis, iar el s-a strecurat imediat înăuntru. Mă privea cu aer rugător.

— Bine, poți să rămâi, i-am zis.

I-am dat să mănânce și să bea din două gamele pe care le improvizasem din niște cratițe, m-am așezat lângă el pentru a-l șterge cu un prosop, după care amândoi am contemplat ploaia care curgea șiroaie pe geamuri.

A petrecut noaptea la mine. A doua zi, când m-am trezit, l-am găsit dormind liniștit pe pardoseala din bucătărie. I-am făcut o lesă din sfoară, asta așa, din precauție, pentru că, de altfel, mă urma blând, și-am plecat în căutarea stăpânului său.

Leo își bea cafeaua pe terasă, cu al său *Caiet nr. 1* deschis la o pagină dezolant de albă.

— Ce tot faci cu câinele ăsta, Marcus? m-a întrebat când m-a văzut încercând să-l fac să urce în portbagajul mașinii.

— A venit azi-noapte la mine pe terasă. Pe furtuna aia, l-am primit în casă. Cred că l-a pierdut cineva.

— Și unde te duci?

— Să pun un anunț la supermarket.

— De fapt, tu nu lucrezi niciodată.

— Păi, lucrez, uite.

— Bine, vezi să nu te omori cu munca.

— Promit.

După ce am pus anunțuri la cele două supermarketuri din apropiere, am plecat să mă plimb un pic cu câinele pe strada principală din Boca Raton, în speranța că îl va recunoaște cineva. Degeaba. Am sfârșit prin a merge la poliție, de unde am fost îndrumat către un cabinet veterinar. Câteodată, câinii au un cip de identificare, făcând astfel posibilă găsirea proprietarului. Nu era și cazul acestui câine, astfel că veterinarul nu m-a putut ajuta. Mi-a propus să-l trimită la un adăpost pentru câini, ceea ce am refuzat, și m-am întors acasă însoțit de noul meu tovarăș care, în ciuda taliei impozante, era, trebuie spus, extrem de blând și de ascultător.

Leo mă pândea de la el de pe terasă. Când m-a văzut sosind, a venit în fugă, fluturând foile proaspăt scoase din imprimantă. Descoperise recent magia motorului de căutare Google și tasta fără încetare toate întrebările care-i treceau prin minte. Pentru un universitar ca el, care și-a petrecut o mare parte din viață prin biblioteci, în căutare de informații, magia acestor algoritmi avea un efect special.

— Am făcut o mică anchetă, mi-a spus, ca și cum tocmai rezolvase Cazul Kennedy, întinzându-mi zecile de pagini care aveau să însemne, în curând, ocazia de a-l ajuta să schimbe tonerul la imprimantă.

— Și ce-ai descoperit, profesore Horowitz?

— Câinii își regăsesc întotdeauna căminul. Unii parcurg mii de kilometri pentru a se întoarce acasă.

— Și ce mă sfătuiești?

Leo și-a luat un aer de bătrân înțelept.

— Ia-te tu după câine, în loc să-l obligi să te urmeze. El știe unde trebuie să meargă, tu nu.

Vecinul meu nu se înșela. M-am hotărât să-i desfac lesa de sfoară și să-l las să văd unde merge. A șters-o în grabă, mai întâi

până la lac, apoi de-a lungul unui drumeag. Am traversat un teren de golf și am ajuns într-un alt cartier rezidențial, pe care nu-l știam, mărginit de un braț al mării. Câinele a ținut-o pe șosea, a luat-o apoi de două ori la dreapta, după care, în sfârșit, s-a oprit în fața unei porți metalice în spatele căreia am zărit o casă magnifică. S-a așezat în patru labe și a început să schelălăie. Am sunat la interfon. Mi-a răspuns o voce de femeie căreia i-am zis că-i găsisem câinele. Poarta s-a deschis și câinele a fugit spre casă, vizibil fericit că se găsea din nou la ai lui.

L-am urmat. O femeie a ieșit în pragul ușii, iar câinele s-a năpustit imediat spre ea, într-un elan de bucurie. Am auzit-o pe femeie strigându-l pe nume. „Duke“. Am înaintat spre ei, în timp ce își manifestau amândoi bucuria de a se revedea. După care femeia a ridicat capul, iar eu am rămas stupefiat.

— Alexandra? am sfârșit prin a articula.

— Marcus?

Era la fel de neîncrezătoare ca și mine.

La mai bine de șapte ani după Drama care ne despărțise, o regăseam. A făcut ochii mari și a repetat, strigând dintr-odată:

— Marcus, tu ești?

Am rămas înțepenit, amețit.

A alergat până la mine.

— Marcus!

Într-un avânt firesc de afecțiune, mi-a prins fața în palme. Ca și cum nici ei nu-i venea să creadă și voia să se asigure că totul este de-adevăratelea. Nu reușeam să scot niciun cuvânt.

— Marcus, mi-a spus, nu pot să cred că ești tu.

*

Și dacă ați fi trăit într-o grotă, nu se poate să nu fi auzit de Alexandra Neville, cântăreața și muziciana cea mai în vogă din ultimii ani. Era idolul pe care publicul îl așteptase de multă

vreme, cea care a repus pe picioare industria discografică. Cele trei albume ale ei s-au vândut în 20 de milioane de exemplare; se găsea, pentru al doilea an consecutiv, printre personalitățile cele mai influente desemnate de revista *Time*, iar averea îi era estimată la 150 de milioane de dolari. Adorată de public, adulată de critică. O iubeau deopotrivă tineri și vârstnici. Toată lumea o iubea într-atât încât mi se părea că America nu mai cunoștea decât cele patru silabe pe care le scanda cu dragoste și fervoare. *A-lex-an-dra*.

Trăia cu un jucător de hochei originar din Canada, Kevin Legendre, care și-a făcut imediat apariția în spatele ei.

— L-ați găsit pe Duke! Îl căutăm de ieri! Pe Alex o apucaseră toate năbădăile. Mulțumesc!

Mi-a întins mâna în semn de salut. I-am remarcat bicepșii, contractându-se, în timp ce aproape îmi strivea degetele. Nu-l văzusem pe Kevin decât în tabloide, care nu oboseau să comenteze relația lui cu Alexandra. Era de o frumusețe insolentă. Mai ceva decât în fotografii. O clipă m-a privit fix, cu aer curios, și mi-a spus:

— Vă cunosc, nu-i așa?

— Mă numesc Marcus. Marcus Goldman.

— Scriitorul, nu?

— Exact.

— V-am citit ultima carte. Alexandra este cea care mi-a recomandat-o, admiră foarte mult ceea ce faceți.

Nu puteam să cred ce se întâmpla. Tocmai o regăseam pe Alexandra, acasă la logodnicul ei. Kevin, care nu înțelesese ceea ce se petrecea, mi-a propus să rămân la cină și am acceptat cu plăcere.

Am fript bucăți uriașe de carne pe un grătar gigantic montat pe terasă. Nu urmărisem cum evoluase cariera lui Kevin în ultima vreme: îl credeam tot apărător în echipa Prădătorilor

din Nashville, însă în perioada transferurilor estivale fusese racolat de echipa Panterelor din Florida. Casa era a lui. Locuia la Boca Raton, iar Alexandra, profitând de o pauză la înregistrările pentru următorul său disc, venise în vizită.

Abia la sfârșitul cinei, Kevin și-a dat seama că Alexandra și cu mine ne cunoștem bine.

— Ești din New York? m-a întrebat.

— Da. Acolo locuiesc.

— Și ce te aduce în Florida?

— De câțiva ani m-am obișnuit să tot vin aici. Unchiul meu locuia în Coconut Grove și veneam adesea în vizită la el. Tocmai mi-am cumpărat o casă la Boca Raton, nu departe de aici. Îmi doream un loc liniștit pentru a scrie.

— Ce mai face unchiul tău? m-a întrebat Alexandra. Nu știam că a plecat din Baltimore.

Am ocolit întrebarea, mulțumindu-mă să răspund:

— A părăsit Baltimore după Dramă.

Fără să-și dea seama, Kevin a îndreptat vârful furculiței spre noi.

— Mi se pare mie sau voi doi vă cunoașteți? a întrebat.

— Am trăit câțiva ani la Baltimore, a explicat Alexandra.

— Și o parte din familia mea locuia la Baltimore, am continuat eu. Unchiul meu, mai exact, împreună cu nevasta și cu verii mei. În același cartier cu Alexandra și familia ei.

Alexandra a considerat potrivit să nu intrăm în amănunte și am schimbat subiectul. După cină, cum venisem pe jos, mi-a propus să mă conducă acasă.

Singur cu ea în mașină, am simțit clar că între noi plutește o anume stinghereală. Am sfârșit prin a-i spune:

— Ce nebunie, câinele tău să ajungă tocmai la mine acasă…

— Fuge adesea, mi-a răspuns.

Am avut proasta inspirație să vreau să fac o glumă.

— Poate că nu-i place de Kevin.

— Nu începe, Marcus.

Vocea i se înăsprise.

— Nu fi așa, Alex…

— Așa cum?

— Știi foarte bine ce vreau să spun.

A oprit brusc, în mijlocul drumului, și s-a uitat fix în ochii mei.

— De ce mi-ai făcut așa ceva, Marcus?

Am coborât privirea. Mi-a strigat:

— M-ai părăsit!

— Îmi pare rău. Am avut motivele mele.

— Motivele tale? N-aveai niciun motiv să-ți bagi picioarele în tot și-n toate!

— Alexandra, ei… Ei sunt morți!

— Și ce, e vina mea?

— Nu, i-am răspuns. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot.

A urmat o tăcere apăsătoare. Singurele cuvinte pe care le-am pronunțat au fost pentru a-i arăta cum se ajunge la mine. Odată opriți în fața casei, mi-a spus:

— Mulțumesc pentru Duke.

— Mi-ar face plăcere să te revăd.

— Cred că e mai bine să ne oprim aici. Nu te mai întoarce, Marcus.

— La Kevin?

— În viața mea. Nu te mai întoarce în viața mea, te rog.

A plecat.

N-aveam chef să intru în acasă. În buzunar aveam cheile mașinii, așa că am hotărât să fac o plimbare. Am condus până la Miami și, fără să-mi dau seama măcar, am traversat orașul până în liniștitul cartier Coconut Grove, și am parcat în fața casei unchiului meu. Cum afară era destul de cald, am coborât

din mașină. M-am rezemat de capotă, rămânând multă vreme să contemplu casa. Mi se părea că el era acolo, că puteam să-i simt prezența. M-a năpădit dorința de a-l revedea pe unchiul Saul, și nu exista decât un singur mijloc de a o putea face. Scriind despre el.

*

Saul Goldman era fratele tatălui meu. Înainte de Dramă, înainte de evenimentele pe care mă pregătesc să vi le povestesc, era, ca să folosesc cuvintele bunicilor mei, *un om foarte important*. De profesie avocat, conducea unul dintre cele mai reputate birouri din Baltimore, iar experiența l-a adus în postura de a interveni în dosare celebre în tot Marylandul. Cazul Dominic Pernell al lui a fost. Cazul municipalității Baltimore contra lui Morris, tot al lui. Cazul vânzărilor ilegale din Sunridge, al lui. Toată lumea îl cunoștea în Baltimore. Apărea în ziare, la televiziune și îmi amintesc în ce măsură, odinioară, toate acestea mi se păreau a fi un lucru uluitor. S-a căsătorit cu dragostea tinereții sale, cea care avea să devină, pentru mine, mătușa Anita. În ochii mei de copil, era cea mai frumoasă dintre femei și cea mai blândă dintre mame. Medic, era una dintre somitățile serviciului de oncologie al spitalului Johns Hopkins, unul dintre cele mai renumite din țară. Aveau împreună un fiu minunat, Hillel, un băiat de treabă și dotat cu o inteligență de excepție, care avea aproape vârsta mea, ne despărțeau doar câteva luni, și ne aveam ca frații.

Cele mai importante momente din tinerețea mea le-am petrecut împreună cu ei și multă vreme simpla amintire a numelor lor mă umplea de mândrie și de bucurie. Mi se păreau superiori tuturor familiilor cunoscute până atunci, tuturor persoanelor pe care le mai întâlnisem: mai fericiți, mai împliniți, mai ambițioși, mai respectați. O bună bucată de timp,

viața mi-a dat dreptate. Erau ființe aparținând unei alte dimensiuni. Eram fascinat de ușurința cu care treceau prin viață, uimit de strălucirea, subjugat de dezinvoltura lor. Le admiram atitudinea, bunurile, poziția socială. Casa imensă, mașinile de lux, reședința de vară din Hamptons, apartamentul din Miami, tradiționalele vacanțe de schi din luna martie, de la Whistler, în Columbia Britanică. Simplitatea, fericirea. Amabilitatea față de mine. Superioritatea minunată care te făcea să-i admiri pur și simplu. Nu-și atrăgeau invidii, erau prea de neîntrecut pentru a fi pizmuiți. Fuseseră binecuvântați de zei. Mult timp, am crezut că lor nu li se poate întâmpla nimic. Mult timp, am crezut că vor fi eterni.

2.

A doua zi după întâlnirea neprevăzută cu Alexandra, mi-am petrecut tot timpul închis în birou. Singura ieșire a avut loc în răcoarea din zori, pentru un jogging pe malul lacului.

Fără a ști încă ce aveam de făcut, mi-am pus în minte să așez pe hârtie, sub formă de note, elementele marcante din istoria familiei Goldman-din-Baltimore. Am început prin a desena un arbore genealogic al familiei noastre, după care mi-am dat seama că ar trebui adăugate câteva explicații, mai ales în ceea ce privea originile lui Woody. Arborele s-a transformat destul de repede într-o pădure de comentarii făcute pe marginea foii, astfel încât mi-am zis că, pentru mai multă claritate, ar fi mai bine să retranscriu totul pe fișe. În față îmi așezasem o fotografie pe care o redescoperise unchiul Saul, în urmă cu doi ani, în care eram eu, cu șaptesprezece ani mai înainte, înconjurat de cele trei ființe pe care le-am iubit cel mai mult: verii mei adorați, Hillel și Woody, și Alexandra. Aceasta trimisese câte o copie fiecăruia dintre noi și scrisese pe verso:

VĂ IUBESC, GOLDMANILOR

La vremea aceea, ea avea șaptesprezece ani, iar verii mei și cu mine tocmai împliniserăm cincisprezece. Poseda deja toate calitățile care urmau să o facă iubită de milioane de persoane, însă noi nu eram obligați să o împărțim cu nimeni. Această

fotografie m-a purtat cu gândul în urmă, la meandrele tinereții noastre pierdute, mult înainte de a rămâne fără verii mei, mult înainte ca eu să devin steaua în ascensiune a literaturii americane și, mai ales, mult înainte ca Alexandra Neville să ajungă vedeta importantă care este astăzi. Cu mult înainte ca întreaga Americă să se îndrăgostească de felul ei de-a fi și de cântecele sale, mult înainte ca ea să dea pe spate, album după album, milioane de fani. Mult înaintea turneelor sale, mult înainte de a deveni icoana pe care națiunea o aștepta de atât de multă vreme.

Spre seară, Leo, fidel obiceiului său, a venit să-mi bată la ușă.

— Totul e în ordine, Marcus? Nu mai știu nimic despre tine de ieri. Ai găsit proprietarul câinelui?

— Da. Este noul amorez al unei fete pe care am iubit-o ani de zile.

A fost complet uimit.

— Lumea e mică, mi-a spus. Cum o cheamă?

— N-o să mă crezi. Alexandra Neville.

— Cântăreața?

— Chiar ea.

— O cunoști?

M-am dus să aduc fotografia și i-am întins-o.

— E Alexandra? m-a întrebat Leo, arătând-o cu degetul.

— Da. Pe vremea când eram niște adolescenți fericiți.

— Și băieții cine sunt?

— Verii mei din Baltimore și cu mine.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— E o poveste lungă…

În acea seară, Leo și cu mine am jucat șah până târziu. Eram mulțumit că mă distrăgea de la ale mele: în felul acela, măcar pentru câteva ore mă puteam gândi la altceva decât la

Alexandra. Eram îngrozitor de răvășit în urma revederii. În toți acești ani nu am putut s-o uit.

A doua zi, nu m-am putut abține să dau târcoale casei lui Kevin Legendre. Nu știu ce speram. Cu siguranță, să o întâlnesc. Să-i vorbesc încă o dată. Numai că s-ar fi înfuriat dacă m-ar fi văzut întorcându-mă. Parcasem pe o stradă paralelă, până când am văzut mișcare dincolo de gardul viu. Am privit cu atenție, intrigat, și dintr-odată l-am zărit pe curajosul Duke ieșind dintre tufișuri. Am coborât din mașină și l-am chemat încetișor. Mă ținea minte foarte bine, așa că a venit în fugă să-l mângâi. Prin minte mi-a dat un gând absurd pe care nu l-am putut stăpâni. Dacă Duke constituia un mijloc de a o revedea pe Alexandra? Am deschis portbagajul mașinii, iar el a acceptat cuminte să urce. Avea încredere în mine. Am plecat în viteză și m-am dus direct acasă. Cunoștea casa. M-am așezat la birou, iar el s-a culcat la picioarele mele, ținându-mi de urât în timp ce mă cufundam din nou în istoria familiei Goldman-din-Baltimore.

*

Denumirea de „Goldman-din-Baltimore“ era perechea din Maryland a ceea ce eram noi, părinții mei și cu mine, ca definire prin intermediul orașului în care locuiam: familia Goldman-din-Montclair, New Jersey. Odată cu timpul și cu prescurtările de limbaj, ei au ajuns să fie Baltimorii, noi Montclairii. Inventatorii acestei denumiri au fost bunicii Goldman care, pentru a fi bine înțeleși într-o conversație, au ajuns de la sine să împartă familiile noastre în două entități geografice. Asta le permitea să spună, de pildă, pe vremea când ne întâlneam cu toții în Florida, acolo unde locuiau, cu ocazia sărbătorilor de sfârșit de an: „Baltimorii sosesc sâmbătă și Montclairii duminică.“ Însă, ceea ce fusese la început un mod tandru de a ne identifica avea să sfârșească prin a deveni

expresia superiorității familiei Goldman-din-Baltimore, până chiar în inima propriului lor clan. Faptele vorbeau de la sine: Baltimorii însemnau un avocat căsătorit cu un medic, al căror fiu era înscris la cea mai bună școală particulară din oraș. Cât despre Montclairi, tatăl meu era inginer, mama vânzătoare într-un magazin din New Jersey al unei mărci newyorkeze de îmbrăcăminte elegantă, iar eu un brav elev al sistemului public de învățământ.

Bunicii mei au sfârșit, în pronunția lexiconului familial, prin a pune în evidență, din intonație, sentimentele privilegiate pe care le încercau pentru tribul Baltimorilor: cuvântul „Baltimore“ părea că le curge de pe buze dat prin aur, în timp ce „Montclair“ se desena pe fond de sirop de limacși. Complimentele erau pentru Baltimori, dezaprobarea pentru Montclairi. Dacă nu le funcționa televizorul, era pentru că-l dereglasem eu, și dacă pâinea nu era proaspătă, era pentru că o cumpărase tatăl meu. Chiflele pe care le aducea unchiul Saul, alea erau de cea mai bună calitate, iar dacă televizorul ajungea să meargă din nou era pentru că, desigur, Hillel îl reparase. Chiar și în situații similare, tratamentul nu era același: în cazul în care se întâmpla ca una dintre familiile noastre să întârzie la cină, bunicii mei declarau în mod sentențios, dacă era vorba despre Baltimori, că săracii de ei fuseseră prinși în mijlocul unui ambuteiaj. Dar dacă era vorba despre Montclairi, gata, se și plângeau de pretinsele noastre întârzieri sistematice. Oricare ar fi fost împrejurările, Baltimore reprezenta reședința a tot ceea ce este frumos, iar Montclair pe aceea a lui s-ar-fi-putut-mai-bine. Cel mai fin caviar al familiei Montclair nu făcea cât un bușeu cu varză putredă al Baltimorilor. Iar când se întâmpla să ne întâlnim, în restaurantele și în centrele comerciale pe unde ne preumblam împreună, cu diverse cunoștințe ale bunicilor mei, bunică-mea făcea prezentările: „El este fiul meu,

Saul, un mare avocat. Soția lui, Anita, care este un ilustru medic la Johns Hopkins, și fiul lor, Hillel, un mic geniu.“ Fiecare dintre Baltimori primea atunci o strângere de mână și o plecăciune. Apoi bunică-mea își urma recitalul desemnându-ne, pe părinții mei și pe mine, cu un semn abia schițat din deget, drept: „Iar aceștia sunt fiul meu mai mic și familia lui.“ Iar noi ne alegeam cu un semn din cap, cam la fel cu acela pe care i-l acorzi unui șofer sau unui servitor.

Singura egalitate perfectă între Goldmanii-din-Baltimore și Goldmanii-din-Montclair consta, în primii ani ai copilăriei mele, în număr: ambele familii erau compuse din câte trei membri. Dar chiar dacă starea civilă îi recenza în mod oficial pe Goldmanii-din-Baltimore ca fiind în număr de trei, cei care i-au cunoscut foarte bine vă vor spune că erau patru. Căci foarte rapid, vărul meu Hillel, cu care împărțisem până atunci tara de a fi copil unic, urma să aibă privilegiul de a vedea cum viața îi va atribui un frate. Urmare a evenimentelor pe care le voi detalia imediat, aveam să-l vedem curând, în toate împrejurările, însoțit de un prieten despre care s-ar fi putut crede că era unul imaginar, dacă nu l-am fi cunoscut: Woodrow Finn — Woody, cum îi spuneam noi —, mai frumos, mai mare, mai puternic, capabil de orice, amabil și mereu prezent dacă aveai nevoie de el.

Woody a obținut repede, printre Goldmanii-din-Baltimore, statut de membru cu drepturi depline, devenind până la urmă unul dintre ai lor și unul dintre ai noștri, nepot, văr, fiu și frate. Prezența lui în sânul familiei lor a fost remarcată pe loc și într-o asemenea măsură încât — simbol ultim al integrării sale —, dacă nu era văzut la o reuniune de familie, lumea se întreba imediat unde era. Ne făceam griji dacă nu se găsea acolo, făcând din prezența sa, mai mult decât o legitimitate, o necesitate pentru ca unitatea familială să fie perfectă. Rugați pe

oricine care a cunoscut acea perioadă să vă numească membrii familiei Goldman-din-Baltimore, și îl vor nominaliza pe Woody fără a sta pe gânduri. Așadar, ne învinseseră încă o dată: în meciul Baltimore contra Montclair, acolo unde până atunci era 3 la 3, scorul era de-acum înainte de 4 la 3.

Woody, Hillel și cu mine am fost prietenii cei mai buni cu putință. În prezența lui Woody mi-am petrecut cei mai frumoși ani împreună cu Baltimorii, între 1990 și 1998, perioadă binecuvântată și, totodată, cadrul a tot ceea avea să prefigureze Drama. De la zece până la optsprezece ani, noi trei am fost nedespărțiți. Formam împreună o entitate fraternă cu trei chipuri, o triadă sau o trinitate, pe care o numeam cu mândrie „Banda Goldmanilor“. Țineam unii la ceilalți cum puțini frați se pot iubi: ne-am făcut unii altora jurăminte dintre cele mai solemne, ne-am făcut frați de cruce, ne-am jurat credință și ne-am promis dragoste reciprocă pe vecie. În ciuda a ceea ce avea să se întâmple mai târziu, îmi aduc aminte de acei ani ca de o perioadă nemaipomenită: epopeea a trei adolescenți fericiți într-o Americă binecuvântată de zei.

Să merg la Baltimore, să fiu împreună cu ei era tot ce conta pentru mine. Nu mă simțeam cu adevărat întreg decât în prezența lor. Binecuvântați fie părinții mei care, la o vârstă la care puțini copii călătoreau singuri, îmi acordau permisiunea să merg la Baltimore ca să-i întâlnesc, pentru un sfârșit de săptămână prelungit, să mă aflu singur la Baltimore reîntâlnindu-i pe cei la care țineam atât de mult. Pentru mine a însemnat începutul unei noi vieți, punctată de calendarul perpetuu al vacanțelor școlare, al zilelor pedagogice și al celebrărilor eroilor Americii. Apropierea sărbătorilor de *Veterans Day*, *Martin Luther King Day* sau *Presidents‘ Day* îmi declanșa o bucurie extraordinară. Emoția la gândul revederii lor mă făcea de nestăpânit. Glorie soldaților morți pentru

patrie, glorie Doctorului Martin Luther King Jr pentru că a fost un bărbat atât de bun, glorie Președinților noștri, cinstiți și valoroși, grație cărora aveam liber în fiecare a treia zi de luni a lui februarie!

Pentru a câștiga o zi, obținusem de la părinți permisiunea de a putea pleca imediat după școală. Odată terminate cursurile, veneam acasă cu viteza fulgerului ca să-mi fac bagajul. Odată rucsacul închis, așteptam ca mama să se întoarcă de la lucru pentru a mă duce la gara din Newark. Mă așezam în fotoliul de la intrare, gata încălțat și cu haina pe umeri, bătând din picioare. Eu eram de mult gata, ea era în întârziere. Ca să treacă timpul mai repede, mă uitam la fotografiile celor două familii ale noastre, așezate pe comoda de alături. Mi se părea că, pe cât erau ei de minunați, pe atât eram noi de serbezi. Totuși, duceam în Montclair, frumoasa periferie a New Jersey-ului, o existență privilegiată, bazată pe liniște și bucurie, la adăpost de orice nevoie. Însă mașinile noastre mi se păreau mai puțin sclipitoare, conversațiile mai puțin amuzante, soarele mai puțin strălucitor și aerul mai puțin curat.

În sfârșit auzeam claxonul mamei. Ieșeam în grabă și urcam în vechea ei Honda Civic. Tocmai încerca să-și împrospăteze oja de pe unghii, să bea o cafea dintr-un pahar de carton, să mănânce un sendviș sau să completeze un fluturaș publicitar. Uneori toate în același timp. Era elegantă, întotdeauna perfect pusă la punct. Frumoasă, drăguț machiată. Însă, la întoarcerea de la serviciu, păstra pe haină ecusonul cu numele și cu mențiunea de dedesubt, *la dispoziția dumneavoastră*, pe care o găseam teribil de umilitoare. Baltimorii erau dintre cei serviți, noi eram servitori.

Îmi arătam dezaprobarea cu privire la faptul că a întârziat, iar ea își cerea scuze. Nu i le acceptam și-atunci ea își trecea cu blândețe mâna prin părul meu. Mă săruta, lăsându-mi urme de

ruj pe obraji, pe care le ștergea cu un gest plin de iubire. Apoi mă conducea la gară, de unde luam un tren de după-amiază târziu spre Baltimore. Pe drum, îmi spunea că mă iubește și că deja îi este dor de mine. Înainte de a mă lăsa să urc în vagon, îmi dădea un cornet de hârtie cu sendvișuri cumpărate de acolo de unde își luase cafeaua, după care îmi cerea să promit că voi fi „politicos și cuminte“. Mă îmbrățișa și, în acest timp, îmi strecura în buzunar o bancnotă de 20 de dolari, după care îmi spunea: „Te iubesc, pisoiaș“. Apoi îmi dădea două sărutări apăsate pe obraji, care uneori se întâmpla să fie trei sau patru. Îmi spunea că unul singur nu este de-ajuns, în timp ce pentru mine era deja prea mult. Amintindu-mi astăzi de toate acestea, sunt furios pe mine că nu am lăsat-o să mă sărute de zece ori la fiecare plecare. Sunt furios pe mine că am părăsit-o prea adesea. Sunt furios pe mine că nu mi-am dat seama îndeajuns cât de efemere sunt mamele în viețile noastre și că nu mi-am repetat îndeajuns: iubește-ți mama.

După aproape două ore de mers cu trenul, ajungeam la gara centrală din Baltimore. Schimbul de familie putea începe în sfârșit. Mă descotoroseam de costumul prea rigid al Montclairilor și îmbrăcam stofa Baltimorilor. Pe peron, la căderea serii, m-aștepta ea. Frumoasă ca o regină, radioasă și elegantă ca o zeiță, cea a cărei amintire îmi popula uneori, și încă într-o manieră rușinoasă, nopțile-mi tinere: mătușa Anita. Alergam spre ea și o strângeam în brațe. Și acum îi mai simt mâna prin păr și corpul lipit de-al meu. Îi aud vocea spunându-mi: „Marki dragule, îmi pare atât de bine să te văd.“ Nu știu de ce, dar cel mai adesea ea era cea care venea să mă ia, singură. Motivul era, cu siguranță, că în general unchiul Saul termina lucrul la cabinet destul de târziu și, fără îndoială, nu voia s-o mai încurce și Hillel, și Woody. Profitam de asta pentru a o reîntâlni ca pe o logodnică: cu câteva minute înainte de sosirea

trenului, îmi aranjam hainele, îmi făceam freza în geam și, în timp ce trenul în sfârșit se oprea, coboram cu inima bătând să-mi sară din piept. O înșelam pe mama cu o alta.

Mătușa Anita conducea un BMW negru care făcea, probabil, cât ambele salarii ale părinților mei pe un an de zile. Urcarea în mașină însemna prima etapă a transformării mele. Uitam de Civicul în care domnea dezordinea și cădeam în adorația acestei enorme mașini urlând de lux și modernitate, în care părăseam centrul orașului, îndreptându-ne spre cartierul de vază din Oak Park, unde locuiau. Oak Park era o lume în sine: trotuarele erau mai largi, străzile mărginite de copaci imenși. Casele de acolo erau unele mai mari decât altele, porțile rivalizau în arabescuri, iar dimensiunile gardurilor erau impresionante. Trecătorii mi se păreau mai frumoși, câinii lor mai eleganți, alergătorii de duminică mai atletici. Dacă în cartierul nostru din Montclair erau numai case primitoare, fără nicio barieră care să împrejmuiască grădinile, la Oak Park acestea erau, în marea majoritate, păzite de garduri vii și de ziduri. Pe străzile liniștite, un serviciu de securitate privat circula în mașini cu girofar portocaliu, având pe caroserie mențiunea *Patrula din Oak Park*, și veghind la tihna locuitorilor.

Traversarea cartierului alături de mătușa Anita declanșa în mine a doua fază a transformării, făcându-mă să mă simt superior. Totul mi se părea firesc: mașina, cartierul, prezența mea acolo. Agenții Patrulei din Oak Park obișnuiau să salute locuitorii pe care îi întâlneau cu un gest rapid al mâinii, iar aceștia le răspundeau. Un semn al mâinii drept confirmare că totul era în ordine și că tribul celor bogați se putea plimba cu toată încrederea. Agentul primei patrule cu care ne întâlneam saluta, Anita îi răspundea, iar eu mă grăbeam să fac la fel. De-acum eram unul de-al lor. Ajunși acasă, mătușa Anita claxona

de două ori pentru a ne anunța sosirea, înainte de a acționa o telecomandă care deschidea cele două fălci de oțel ale porții. Intra pe alee și se oprea în garajul cu patru locuri. Nici nu coboram bine din mașină când ușa de acces spre casă se deschidea, într-un tămbălău vesel, și îi vedeam țâșnind și alergând spre mine, cu strigăte excitate, pe Woody și Hillel, acești doi frați pe care viața nu a vrut niciodată să mi-i dea direct. De fiecare dată pătrundeam în casă cu o privire fermecată: totul era frumos, luxos, colosal. Garajul lor era mare cât sufrageria noastră. Bucătăria, mare cât toată casa noastră. Băile, mari cât dormitoarele noastre, iar dormitoarele lor, suficiente pentru a adăposti mai multe generații din familia noastră.

Fiecare nou sejur acolo îl depășea pe cel anterior și nu făcea decât să-mi sporească și mai mult admirația pentru unchiul și mătușa mea și, mai ales, amplifica chimia perfectă a Bandei pe care Hillel, Woody și cu mine o alcătuiam. Erau sânge din sângele meu, carne din carnea mea. Ne plăceau aceleași sporturi, aceiași actori, aceleași filme, aceleași fete, și asta nu pentru că ne puneam de acord, ci pentru că fiecare era prelungirea celuilalt. Sfidam natura și știința: arborii strămoșilor noștri nu aveau același trunchi, însă secvențele genetice urmau totuși aceleași spirale. Mergeam câteodată să-l vizităm pe tatăl mătușii Anita, care trăia într-o reședință pentru persoane în vârstă — „Casa morților“, așa-i spuneam —, și-mi aduc aminte cum tovarășii lui ușor senili și cu memoria cam începătoșată puneau neîncetat întrebări legate de identitatea lui Woody, confundându-ne pe unul cu celălalt. Îl arătau cu degetele lor deformate și adresau fără nicio jenă eterna întrebare: „Acesta este un Goldman-din-Baltimore sau un Goldman-din-Montclair?“ Dacă mătușa Anita era cea care răspundea, atunci le explica cu vocea deosebit de tandră: „Este

Woodrow, prietenul lui Hill. Puștiul pe care l-am primit la noi. Este extraordinar de drăguț.“ Înainte de a spune asta, se asigura întotdeauna că Woody nu se afla în cameră, pentru a nu-l răni, chiar dacă din sunetul vocii sale se înțelegea imediat că era gata să-l iubească ca pe propriul ei fiu. La aceeași întrebare, Woody, Hillel și cu mine aveam un răspuns care ni se părea mai aproape de realitate. Iar atunci când, în timpul acelor ierni, pe culoarele pe care pluteau straniile mirosuri ale bătrâneții, mâinile lor boțite ne prindeau de haine și ne somau să ne spunem numele pentru a acoperi spațiile goale produse de inevitabila eroziune a creierelor lor bolnave, noi răspundeam: „Sunt unul dintre cei trei veri Goldman.“

*

Pe la mijlocul după-amiezii am fost întrerupt de vecinul meu Leo Horowitz. Îl neliniștise faptul că nu mă văzuse toată ziua și venise să se asigure că nu s-a întâmplat nimic.

— Totul este în regulă, Leo, i-am spus eu din pragul ușii.

Pesemne i s-o fi părut ciudat că nu-l invitam să intre și presupunea că-i ascundeam ceva. A insistat, pe un ton curios:

— Ești sigur?

— Absolut sigur. Nimic special. Lucrez.

L-a văzut imediat apărând în spatele meu pe Duke, care se trezise și voia să vadă ce se petrece. Leo a făcut ochii mari.

— Marcus, ce caută câinele ăsta la tine?

Am plecat capul, rușinat.

— L-am împrumutat.

— Cum adică?

I-am făcut semn să intre repede și am închis ușa în urma lui. Nimeni nu trebuia să-l vadă pe Duke la mine acasă.

— Voiam să merg s-o văd pe Alexandra, i-am explicat. Și-apoi am zărit câinele ieșind din curte. Mi-am spus că l-aș putea

aduce aici, să-l țin tot restul zilei și spre seară să-l duc înapoi, lăsând impresia că a venit la mine din proprie voință.

— Ești căzut în cap, bietul de tine. Ăsta este furt în sensul propriu al termenului.

— Este un împrumut, nu intenționez să-l păstrez. Am nevoie de el doar câteva ore.

Deși atent la ceea ce spuneam, Leo s-a îndreptat spre bucătărie de unde și-a luat fără să-mi ceară voie o sticlă de apă din frigider și s-a așezat lângă micul bar din încăpere. Era încântat de turnura neobișnuit de comică a zilei. Mi-a sugerat cu aer radios:

— Ce-ar fi să începem cu o mică partidă de șah? Asta te-ar mai destinde.

— Nu, Leo, chiar nu am timp de șah acum.

S-a posomorât și s-a întors spre câinele care lipăia zgomotos apa dintr-o cratiță pusă pe jos.

— Explică-mi ceva, Marcus: de ce ai nevoie de câinele ăsta?

— Pentru a avea un motiv să mă-ntorc și s-o văd pe Alexandra.

— Asta am înțeles. Dar de ce-ți trebuie un motiv ca să mergi s-o vezi? Nu puteai să treci pur și simplu și să-i dai bună ziua, ca o persoană civilizată, în loc să-i răpești câinele?

— Mi-a cerut să nu mai calc pe acolo.

— De ce?

— Pentru că am părăsit-o. Acum opt ani.

— Drace. Chiar că nu a fost frumos din partea ta. N-o mai iubeai?

— Dimpotrivă.

— Dar ai părăsit-o.

— Da.

— De ce?

— Din cauza Dramei.

— Care Dramă?
— E o poveste lungă.

*

Baltimore.
Anii 1990.

Momentele de fericire cu Goldmanii-din-Baltimore se contrabalansau de două ori pe an, când familiile noastre se întruneau: de Ziua Recunoștinței, acasă la Baltimori, și cu ocazia vacanței de iarnă la Miami, în Florida, la bunicii noștri. Pentru mine, aceste reuniuni, aceste întâlniri de familie îmi păreau a fi adevărate meciuri de fotbal. De o parte a terenului, Montclairii, de cealaltă, Baltimorii, și la centru, bunicii Goldman, care oficiau pe post de arbitri și țineau și scorul.

Ziua Recunoștinței era sărbătoarea sacră anuală a Baltimorilor. Familia se reunea în impozanta și luxoasa lor casă din Oak Park și totul acolo era perfect, de la început până la sfârșit. Spre marea mea fericire, eu dormeam în camera lui Hillel, iar Woody, care o ocupa pe cea de alături, își târa salteaua până la noi, ca să nu fim separați nici măcar în somn. Părinții mei stăteau într-una dintre camerele cu baie, pentru oaspeți, iar bunicii într-alta.

Unchiul Saul era cel care mergea să-i ia de la aeroport pe bunici și, în prima jumătate de oră de la sosirea lor la Baltimori, conversația se învârtea în jurul confortului mașinii sale. „Numai s-o vedeți, exclama bunica, este într-adevăr uimitor! Ai loc pentru picioare ca nicăieri altundeva! Îmi amintesc că eram în mașina ta, Nathan (tatăl meu), și mi-am spus atunci: niciodată n-o să mă mai urc în ea! Și-apoi murdăria, Doamne-Dumnezeule! Ce te costă să dai cu aspiratorul? Cea a lui Saul e ca nouă. Pielea scaunelor e perfectă, se vede că e întreținută cu foarte multă grijă.“ Apoi, când nu mai avea ce să spună despre

mașină, se extazia în privința casei. Îi explora coridoarele ca și cum ar fi fost pentru prima dată în vizită și se minuna de bunul gust al decorațiunilor, de calitatea mobilelor, de încălzirea din pardoseală, de curățenie, de flori, de lumânările care parfumau încăperile.

În timpul mesei de Ziua Recunoștinței, nu contenea să laude perfecțiunea felurilor de mâncare. Însoțea fiecare îmbucătură cu plescăituri entuziaste. E-adevărat că masa era somptuoasă: supă de dovleac japonez, friptură de curcan fragedă la tavă în sirop de arțar și cu sos de piper, macaroane cu brânză, tartă cu dovleac, piure de cartofi cremos, felii de sfeclă fondante, fasole fină. Nici deserturile nu erau mai prejos: mousse de ciocolată, prăjitură cu brânză, tarte cu nuci pecan și cu mere, cu foitaj fin și crocant. După masă și după cafele, unchiul Saul aducea sticle de alcool tare, ale căror nume, la vremea aceea, nu-mi spuneau nimic, însă îmi amintesc că bunicul le lua în mână de parcă ar fi fost o poțiune magică și se minuna de nume, vârstă ori culoare, în timp ce bunica mai turna un rând de laude în privința calității mâncării și, prin extensie, a casei și a vieții lor, înainte de a scoate în scenă clasicul și uriașul coș cu flori de final (mereu același): „Saul, Anita, Hillel și Woody, dragii mei: mulțumesc, a fost extraordinar.“

Tare mi-ar fi plăcut să vină cu bunicul să stea și la noi, la Montclair, pentru a-i arăta de ce am fi fost în stare. Odată, i-am făcut invitația, de la înălțimea celor zece ani ai mei. „Bunico, ați putea veni cândva, tu și bunicul, să stați la noi, la Montclair?“ La care mi-a răspuns: „Știi că nu mai putem veni la voi, dragul meu. Nu e destul loc și nici destul de confortabil.“

Cea de-a doua reuniune anuală importantă a Goldmanilor avea loc la Miami, cu ocazia sărbătorilor de sfârșit de an. Până când noi am împlinit treisprezece ani, bunicii Goldman au locuit într-un apartament suficient de mare cât să găzduiască

ambele noastre familii, așa că petreceam o săptămână cu toții, fără a face un pas unul fără altul. Aceste sejururi în Florida îmi dădeau ocazia de a constata amploarea admirației bunicilor mei pentru Baltimori, acești marțieni formidabili, care, în fond, nu aveau nimic în comun cu restul familiei. Am putut remarca legăturile de rudenie evidente dintre bunicul și tatăl meu. Semănau fizic, având aceleași manii și suferind amândoi de sindromul colonului spastic, temă pe care purtau discuții interminabile. Colonul spastic era unul dintre subiectele de conversație preferate ale bunicului. Așa mi-l aduc aminte, calm, distrat, tandru și, mai ales, constipat. Se ducea la closet ca alții la gară. Anunța, cu ziarul sub braț: „Mă duc la toaletă.“ Îi dădea bunicii un sărut de la revedere pe gură, iar ea îi răspundea: „Pe curând, dragul meu.“

Bunicul era îngrijorat din cauza faptului că într-o zi și eu voi fi lovit de maladia Goldmanilor-care nu erau-din-Baltimore: faimosul colon spastic. M-a pus să-i promit că voi mânca mai multe legume cu fibre și că niciodată nu mă voi ține, atunci când voi simți nevoia să fac „marele comision“. Dimineața, în timp ce Hillel și Woody se îndopau cu cereale îndulcite, bunicul mă forța să mă îmbuib cu vestitele cereale cu fibre *All-Bran*. Eram singurul obligat să le mănânce, dovadă că Baltimorii trebuie să fi avut niște enzime suplimentare, pe care noi nu le dețineam. Bunicul îmi vorbea despre viitoarele probleme de digestie, pe care aveam să le cunosc ca fiu al tatălui meu: „Bietul meu Marcus, tatăl tău are colonul ca mine. O să vezi, n-o să scapi nici tu de asta. Mănâncă multe fibre, băiețaș, este lucrul cel mai important. Trebuie să începi de pe-acum să-ți întreții sistemul digestiv.“ Se posta în spatele meu în timp ce-mi înfulecam cerealele mele *All-Bran*, punându-mi pe umăr o mână plină de empatie. Bineînțeles, datorită îngurgitării unei mari cantități de fibre, îmi petreceam mult timp la toaletă, și

ieșind, întâlneam privirea bunicului, care părea a spune: „Îl ai și tu, băiete. S-a terminat.“ Această poveste cu colonul avea o mare influență asupra mea. Consultam cu regularitate dicționarele medicale de la biblioteca municipală, pândind cu teamă primele simptome ale bolii. Îmi spuneam că dacă nu o aveam, asta se întâmpla pentru că eram poate diferit, diferit ca un Baltimore. Pentru că, în adâncul sufletului, bunicii mei se prevalau de tatăl meu, însă îl onorau pe unchiul Saul. Iar eu eram fiul unuia, însă regretam adesea de a nu fi fost al celuilalt.

Amestecul Montclairilor cu Baltimorii era pentru mine indiciul revelator al prăpastiei adânci care-mi separa cele două vieți: una oficială, ca Goldman-din-Montclair, și cealaltă secretă, ca Goldman-din-Baltimore. Am păstrat prima literă din cel de-al doilea prenume, Philip, și mi-am scris-o pe caietele de școală și de teme: *Marcus P. Goldman*. Apoi am adăugat o rotunjire literei P, pentru a ajunge astfel la Marcus B. Goldman. Eram P-ul care devenea uneori un B. Iar viața, ca pentru a-mi da dreptate, îmi juca feste: singur la Baltimore, mă simțeam unul de-ai lor. Când băteam întregul cartier, alături de Hillel și de Woody, agenții care patrulau ne salutau și ne spuneam pe numele mic. Însă când veneam cu părinții la Baltimore pentru a sărbători Ziua Recunoștinței, îmi amintesc rușinea care mă cuprindea pătrunzând pe primele străzi din Oak Park la bordul vechii noastre mașini, pe a cărei plăcuță de înmatriculare era înscris faptul că nu aparțineam dinastiei Goldman de aici. Dacă ne întâlneam cu vreo patrulă, făceam semnul secret al inițiaților, iar mama, care nu înțelegea nimic, mă mustra: „Marki, nu te mai prosti și nu mai face semne tâmpite agentului!“

Culmea ororii era să ne rătăcim prin Oak Park, unde străzile, circulare, puteau să te pună în încurcătură. Mama se enerva, tata oprea în mijlocul unei intersecții, dezbătând aprins încotro trebuia s-o ia, până când se ivea o patrulă, pentru a

vedea ce se pune la cale în această rablă obosită, deci suspectă. Tata explica motivul prezenței noastre, în timp ce eu făceam semnul confreriei secrete pentru ca agentului să nu cumva să-i dea prin cap că ar putea exista fie și cea mai mică legătură de rudenie între mine și acei doi străini. Se întâmpla ca agentul doar să ne arate drumul, însă, uneori, suspicios, ne escorta până la casa Goldmanilor pentru a se asigura de bunele noastre intenții. Văzându-ne sosind, unchiul Saul ieșea imediat.

— Bună seara, domn' Goldman, spunea agentul, iertați-mă că vă deranjez, voiam doar să mă asigur că aceste persoane chiar sunt așteptate la dumneavoastră.

— Mulțumesc, Matt (sau alt nume, conform ecusonului, unchiul meu le spunea mereu oamenilor după prenumele de pe ecuson, la restaurant, la cinema, la plata autostrăzii). Da, este în regulă, mulțumesc, totul este în ordine.

Spunea: totul este în ordine. Nu spunea: Matt, necioplitule, cum ai putut să fii suspicios cu cei de același sânge cu mine, carne din carnea mea, cu dragul meu frate? Țarul l-ar fi tras în țeapă pe insul din gardă care i-ar fi tratat astfel pe membrii familiei sale. Însă la Oak Park, unchiul Saul îl felicita pe Matt ca pe un bun câine de pază, pe care-l recompensezi pentru că a lătrat, ca să fii sigur că va lătra întotdeauna. Și în timp ce agentul pleca, mama zicea: „Da, da, așa, ia ștergeți-o de-aici, vedeți bine că nu suntem niște bandiți", în vreme ce tata o implora să tacă și să nu iasă în evidență. Nu eram decât niște invitați.

În patrimoniul Baltimorilor, un singur lucru a scăpat contaminării Montclairilor: casa de vacanță din Hamptons, unde părinții mei au avut bunul-simț de a nu-și face niciodată apariția — cel puțin nu în prezența mea. Pentru cei care nu știu ce a ajuns Hamptons după anii 1980: este vorba despre un colț liniștit și modest, de pe malul oceanului, de la porțile orașului

New York, transformat în unul dintre cele mai fițoase locuri de vilegiatură de pe coasta de Est. Casa din Hamptons a cunoscut astfel mai multe vieți succesive, iar unchiul Saul nu înceta a povesti cum, atunci când cumpărase pe nimic cabana de lemn din East Hampton, toată lumea își bătuse joc de el, spunându-i că fusese cea mai proastă investiție pe care ar fi putut-o face. Ar fi fost așa, dacă nu ar fi avut loc boom-ul de pe Wall Street din anii 1980, care anunța începutul epocii de aur a unei generații de traderi: noile averi aveau să ia cu asalt Hamptons-ul, regiunea s-a îmburghezit dintr-odată, iar valoarea imobiliară a casei a crescut înzecit.

Eram prea mic pentru a-mi aduce aminte, însă mi s-a povestit că pe măsură ce unchiul Saul avea să câștige tot mai multe procese, casa avea să cunoască îmbunătățiri simțitoare, până în ziua în care a fost rasă de pe fața pământului pentru a face loc uneia noi, magnifică, plină de farmec și de confort. Spațioasă, luminoasă, iscusit acoperită cu iederă, având în spate o terasă înconjurată de tufe de hortensii albastre și albe, o piscină și un foișor acoperit cu mărul-lupului, unde luam masa.

După Baltimore și Miami, Hamptons însemna finalul tripticului geografic anual al Bandei Goldman. În fiecare an, părinții mă lăsau să merg acolo în iulie. În casa de vacanță a unchiului și a mătușii, am petrecut cele mai fericite veri ale copilăriei, în compania lui Woody și a lui Hillel. Și tot acolo aveau să încolțească semințele Dramei ce urma să-i lovească. În ciuda a toate, păstrez din acele sejururi amintirea unei bucurii absolute. Din acele veri binecuvântate, îmi amintesc de zilele complet identice, scăldate de parfumul nemuririi. Ce făceam acolo? Ne trăiam adolescența triumfătoare. Mergeam să îmblânzim oceanul. Vânam fetele ca pe fluturi. Plecam la pescuit. Plecam în căutare de stânci de pe care să sărim în ocean și să ne luăm la trântă cu viața.

Locul care ne plăcea cel mai mult dintre toate era proprietatea unui cuplu adorabil, Seth și Jane Clark, persoane destul de în vârstă, fără copii, foarte bogate — cred că el avea un fond de investiții la New York —, cu care unchiul Saul și mătușa Anita s-au împrietenit de-a lungul anilor. Proprietatea lor, botezată *Raiul pe Pământ*, se găsea la mai bine de un kilometru distanță de cea a Baltimorilor. Era un loc fabulos: îmi aduc aminte de parcul înverzit, de arborii de Iudeea, de tufele de trandafir și de fântâna în cascadă. În spatele casei, o piscină avea o ieșire pe o plajă privată cu nisip alb. Familia Clark ne lăsa să ne bucurăm de proprietatea lor de câte ori voiam, iar noi dădeam năvală peste ei mai tot timpul, sărind în piscină sau înotând în ocean. Aveau chiar și o mică barcă legată de un ponton din lemn pe care o foloseam uneori pentru a explora golful. Ca să le mulțumim pentru amabilitatea lor, le făceam adesea servicii, cu precădere lucrări prin grădină, domeniu în care excelam cu toții din motive pe care vi le voi explica imediat.

În Hamptons, pierdeam șirul zilelor și al datelor din calendar. Poate că acesta este lucrul care m-a și indus în eroare: sentimentul că totul avea să dureze pentru totdeauna. Că noi vom dura o veșnicie. Ca și cum în acel loc magic, pe străzile și prin casele lui, oamenii puteau să scape trecerii timpului și pustiirii lui.

Îmi amintesc de masa de pe terasa casei, unde unchiul Saul amenajase ceea ce el numea „biroul lui“. Chiar în vecinătatea piscinei. După micul dejun, își aducea dosarele, trăgea firul telefonului și lucra cel puțin până la jumătatea zilei. Fără a trăda secretele profesionale, ne povestea despre cazurile de care se ocupa în acel moment. Eram fascinat de explicațiile lui. Îl întrebam cum de era convins că avea să câștige, iar el ne răspundea: „O să câștig pentru că trebuie. Goldmanii nu pierd

niciodată.“ Ne întreba apoi cum am face noi în locul lui. Și-atunci ne și vedeam, toți trei, mari oameni ai legii și-i zbieram cât ne ținea gura toate ideile care ne treceau prin minte. El surâdea, asigurându-ne că aveam să fim niște avocați foarte buni și că vom putea, cu toții, să lucrăm la cabinetul lui. Simplul fapt că spunea asta mă făcea să visez.

Peste câteva luni, la trecerea prin Baltimore, descopeream tăieturi din ziare referitoare la acele procese la care lucrase în Hamptons, și pe care mătușa Anita le păstra cu mare grijă. Unchiul Saul câștigase. Toată presa vorbea despre el. Încă mai țin minte câteva dintre titluri:

Imbatabilul Goldman.
Saul Goldman, avocatul care nu pierde niciodată.
Goldman lovește din nou.

Nu pierduse, ca să spun așa, niciodată niciun caz. Iar descoperirea acelor victorii îmi sporea și mai mult pasiunea pe care o nutream pentru el. Era cel mai grozav dintre unchi și cel mai tare dintre avocați.

*

Începea să se lase seara când l-am trezit pe Duke, aflat în plină siestă, pentru a-l duce acasă. Se simțea bine la mine și mi-a dat de înțeles că nu avea neapărat chef să se miște. A trebuit să-l târăsc până la mașina parcată în fața casei și apoi să-l iau pe sus pentru a-l pune în portbagaj. De pe terasa casei lui, Leo mă privea amuzat. „Baftă, Marcus, sunt sigur că dacă ea nu vrea să te mai vadă, asta înseamnă că te iubește.“ Am condus până în fața casei lui Kevin Legendre și am sunat la interfon.

3.

Coconut Grove, Florida.
Iunie 2010. Șase ani de la Dramă.

Era în zorii zilei. Stăteam pe terasa casei unde locuia de-acum unchiul meu, la Coconut Grove. Se făcuseră patru ani de când se mutase aici.

A venit fără să facă niciun zgomot și am tresărit când mi-a zis:

— Te-ai trezit deja?

— Bună dimineața, unchiule Saul.

Avea două cești cu cafea și a pus una dintre ele în fața mea. A remarcat foile cu însemnări. Scriam.

— Care-i subiectul noului tău roman, Markie?

— Nu pot să-ți spun, unchiule Saul. M-ai întrebat asta și ieri.

A surâs. M-a privit un moment cum scriam. Apoi, înainte de a pleca, pe când își băga cămașa în pantaloni și își strângea cureaua, m-a întrebat cu un aer solemn:

— Într-o zi o să fiu și eu într-una dintre cărțile tale, nu-i așa?

— Cu siguranță, i-am răspuns.

Unchiul meu a plecat din Baltimore în 2006, la doi ani de la Dramă, pentru a veni să trăiască în această casă mică, dar cochetă din cartierul Coconut Grove, în sudul orașului Miami. Avea o mică terasă, în față, înconjurată de arbori de mango și

de avocado, cu fiecare an mai plini de fructe, care aduceau, în zilele sufocante, o răcoare binefăcătoare.

Succesul romanelor mele îmi oferea libertatea de a veni să-l văd pe unchiul Saul ori de câte ori voiam. De cele mai multe ori, mă duceam acolo cu mașina. Plecam din New York dintr-un impuls: uneori hotăram chiar în aceeași zi. Îndesam câteva lucruri într-o geantă pe care o aruncam pe bancheta din spate și plecam. O luam pe autostrada I-95, mergeam până la Baltimore și-mi continuam coborârea spre Sud, până în Florida. Drumul îmi lua două zile încheiate, cu o oprire la jumătate, spre Beaufort, în Carolina de Sud, într-un hotel la care îmi făcusem de-acum obiceiul să trag. Dacă era iarnă, părăseam New Yorkul măturat de vânturile polare, cu mașina în bătaia zăpezii, îmbrăcat într-un pulover gros, cu o cafea fierbinte într-o mână și cu cealaltă pe volan. Era de ajuns să cobor de-a lungul coastei de est pentru a ajunge într-un Miami arzând la 30 de grade, unde trecătorii, în tricouri, se întindeau fără nicio grijă sub soarele strălucitor al iernii tropicale.

Uneori luam avionul și închiriam o mașină de la aeroportul din Miami. Durata călătoriei se scurta de zece ori, însă intensitatea sentimentului care mă încerca ajungând la el era infimă. Călătoria cu avionul greva însă asupra libertății mele din cauza orarelor de zbor, a reglementărilor companiilor aeriene, a cozilor interminabile și a așteptării fără rost, datorată procedurilor de securitate la care aeroporturile au fost condamnate după atentatele de la 11 septembrie. În schimb, senzația de libertate pe care o încercam în timp ce, la ivirea zorilor, mă hotăram să mă urc pur și simplu în mașină și să conduc fără oprire spre Sud era aproape totală. Plecam când voiam, mă opream când voiam. Deveneam stăpânul ritmului și al timpului. De-a lungul acelor mii de kilometri de autostradă pe care le cunosc acum pe dinafară, nu mă săturam niciodată

de frumusețea peisajului și nu încetam să mă extaziez de mărimea acestei țări care pare a nu se mai termina niciodată. În sfârșit, Florida, apoi Miami, apoi Coconut Grove, și-apoi strada. De cum ajungeam în fața casei, îl găseam pe terasă. Mă aștepta. Chiar dacă nu-l anunțasem că sosesc, el mă aștepta. Cu devotament.

Mă aflam la Coconut Grove de două zile. Venisem, ca de fiecare dată, fără să-l anunț, și de cum m-a văzut coborând din mașină, unchiul Saul, nebun de bucurie că soseam să-i mai alung singurătatea, m-a luat în brațe. L-am strâns puternic la piept pe acest bărbat învins de viață. I-am mângâiat cu vârful degetelor stofa cămășii ieftine și, închizând ochii, i-am inspirat parfumul plăcut, singurul lucru rămas neschimbat. Regăsind aroma, m-am revăzut pe terasa luxoasei sale case din Baltimore sau în balconul celei de vacanță din Hamptons, din zilele de glorie. Am revăzut-o în imaginație pe magnifica mea mătușă, Anita, alături de el, și pe Woody și pe Hillel, cei doi minunați veri ai mei. Inspirând doar o dată din parfumul lui, m-am întors în adâncul amintirilor, în cartierul Oak Park, retrăind, preț de o clipă, fericirea de a fi fost alături de ei.

La Coconut Grove îmi petreceam zilele scriind. Era locul în care mă simțeam îndeajuns de liniștit pentru a lucra. Îmi dădeam seama că, deși locuiam la New York, acolo nu scrisesem niciodată cu adevărat. Am avut mereu nevoie să merg altundeva, să mă izolez. Lucram pe terasa unchiului meu, când era plăcut afară, sau, dacă era prea cald, în răcoarea aerului condiționat din biroul pe care mi-l amenajase special în camera de oaspeți.

În general, înainte de prânz, făceam o pauză și mergeam la supermarket să-l salut. Se bucura când făceam asta. La început, mi-a fost greu: eram jenat. Dar știam câtă plăcere îi face să trec pe la magazin. De fiecare dată când ajungeam acolo, simțeam o

ușoară strângere de inimă. Ușile automate se deschideau în fața mea și îl zăream, la casă, agitându-se să aranjeze în pungi cumpărăturile clienților, în funcție de greutatea produselor sau de natura lor mai mult sau mai puțin perisabilă. Purta șorțul verde de angajat pe care era prins un ecuson cu prenumele lui: *Saul*. Îi auzeam pe clienți spunându-i: „Mulțumesc mult, Saul. Să ai o zi bună.“ Era mereu jovial, echilibrat. Așteptam să se elibereze casa pentru a-mi face simțită prezența și-i vedeam fața luminându-se. „Markie!“ striga cu bucurie de fiecare dată, ca și cum ar fi fost prima vizită.

Îi spunea casierei de alături: „Uite, Lindsay, este nepotul meu, Marcus.“

Aceasta mă privea ca pe un animal ciudat și îmi zicea:

— Tu ești scriitorul celebru?

— El e! răspundea el în locul meu, de parcă aș fi fost președintele Statelor Unite.

Femeia îmi făcea un soi de reverență, promițând să-mi citească volumele.

Angajații supermarketului țineau mult la unchiul meu și, atunci când soseam, se găsea mereu câte cineva care să-i țină locul. Mă plimba de-a lungul rafturilor făcându-mi turul colegilor săi. „Toată lumea vrea să te salute, Markie. Unii și-au adus cărțile, pentru un autograf. Nu te deranjează, nu?“ Mă executam de fiecare dată cu plăcere, după care ne terminam vizita la micul bar cu sucuri și cafea, în spatele căruia stătea un băiat pe care unchiul meu ajunsese să-l îndrăgească, un negru mare cât un munte și delicat ca o femeie, pe care îl chema Sycomorus.

Băiatul avea aproape vârsta mea. Visa să devină cântăreț și-și aștepta gloria storcând, la cerere, sucuri de legume revitalizante. Cum avea ocazia, se închidea în sala de odihnă și se filma cu telefonul mobil fredonând melodii la modă, pocnind

din degete, după care își posta filmările pe rețele de socializare pentru a atrage atenția restului lumii asupra talentului său. Visa să participe la o emisiune de televiziune care căuta tinere talente, intitulată *Cântă!*, difuzată pe un post național, în cadrul căreia se înfruntau cântăreți care sperau să spargă gheața și să devină celebri.

La acel început de iunie 2010, unchiul Saul îl ajuta să completeze niște formulare de participare pentru a se înscrie la emisiune cu o înregistrare video. Era vorba despre cesiune și despre dreptul la imagine, chestiuni din care Sycomorus nu înțelegea nimic. Părinții lui erau foarte îngrijorați că s-ar putea să devină celebru. Neavând, evident, nimic mai bun de făcut, își umpleau ziua venind să-și viziteze băiatul la locul de muncă, preocupați, cum erau, de viitorul lui. Stăteau sprijiniți de tejgheaua cu sucuri și, între doi clienți, tatăl își ocăra fiul, iar mama juca rolul de arbitru.

Tatăl era un jucător de tenis ratat. Mama visase să devină actriță. Tatăl ar fi vrut ca Sycomorus să fie campion de tenis. Mama ar fi vrut să fie un mare actor. La vârsta de șase ani, era condamnat să se afle pe terenul de tenis și jucase deja într-un clip publicitar pentru un iaurt. La opt ani s-a lăsat de tenis, promițându-și să nu mai pună în viața lui mâna pe o rachetă. A început să alerge pe la castinguri, cu mama lui, în căutarea rolului care să-i lanseze cariera de copil-vedetă. Însă rolul acela nu a apărut niciodată și astăzi, fără diplomă, fără vreo meserie, storcea fructe și legume pentru sucuri.

— Cu cât mă gândesc mai mult la poveștile astea ale tale cu emisiunile televizate, din aia cred că e vorba de un mare nimic, repeta tatăl.

— Nu înțelegi, tată. Emisiunea îmi va lansa cariera.

— Pffff! mai degrabă te va face de râs! La ce-o să-ți folosească să te dai în spectacol la televizor? Nu ți-a plăcut

niciodată să cânți. Ar fi trebuit să devii jucător de tenis. Aveai toate calitățile. Ce păcat că maică-ta te-a transformat într-un leneș.

— Dar, tată, se ruga Sycomorus, care căuta cu disperare recunoașterea din partea părintelui său, toată lumea vorbește despre această emisiune.

— Lasă-l în pace, George, dacă ăsta e visul lui, intervenea mama cu blândețe.

— Da, tată! Cântecul e viața mea.

— Pui legume într-o centrifugă, asta-i viața ta. Ar fi trebuit să fii un campion de tenis. Ai stricat totul.

În general, Sycomorus sfârșea prin a începe să plângă. Pentru a se liniști, înșfăca de sub tejghea clasorul pe care îl purta în fiecare zi cu el, de acasă la supermarket, și care conținea colecția de articole, adunate unul câte unul și triate cu grijă, despre Alexandra Neville, articole inventariind tot ce făcuse aceasta și pe care el le considera demne de interes. Alexandra era modelul lui Sycomorus, obsesia lui. În materie de muzică, nu se raporta decât la ea. Cariera ei, cântecele, modul de a le reinterpreta în concerte: în ochii lui ea nu era decât perfecțiune. Fusese prezent la toate turneele acesteia, de unde se întorsese cu tricouri-amintire pentru adolescenți, pe care le purta în mod regulat. „Dacă ajung să știu totul despre ea, voi putea avea poate o carieră ca a ei“, spunea. Esențialul, în ceea ce-o privea, îl extrăgea din tabloide, pe care le citea cu meticulozitate și din care decupa cu grijă articole, în timpul liber.

Sycomorus se consola întorcând paginile clasorului, imaginându-se devenind, el însuși, într-o zi o mare vedetă. Cu inima frântă, maică-sa îl încuraja:

— Haide, răsfoiește clasorul, puișor, o să te simți mai bine.

Admirând paginile plastifiate, Sycomorus dădea fiecare

pagină.

— Mamă, într-o zi o să fiu ca ea…, spunea el.

— Ea e blondă și albă, se enerva tatăl lui. Vrei să fii o fată albă?

— Nu, tată, aș vrea să fiu celebru.

— Păi asta-i problema, tu nu vrei să fii cântăreț, vrei să fii celebru.

În privința asta, tatăl lui Sycomorus avea dreptate. A existat o vreme când vedetele Americii erau cosmonauți și oameni de știință. Astăzi, vedetele noastre sunt niște persoane care nu fac nimic și care-și petrec timpul fotografiindu-se pe ele sau farfuriile lor. În timp ce tatăl argumenta în fața fiului, clienții care își așteptau, la coadă, sucul revitalizant, începeau să-și piardă răbdarea. Mama sfârșea prin a-și trage bărbatul de mânecă:

— Gata, taci odată, George, bombănea ea. O să-l dea afară din cauza scenelor tale. Vrei ca fiul tău să-și piardă serviciul din cauza ta?

Într-un gest disperat, tatăl se agăța de tejghea, șoptindu-i fiului o ultimă rugăminte, de parcă n-ar fi văzut cum stau lucrurile:

— Nu-ți cer decât să-mi promiți ceva. Orice s-ar întâmpla, te rog să nu ajungi niciodată homo.

— Promit, tată.

După care, părinții plecau să se plimbe printre rafturile magazinului.

În exact același timp, Alexandra Neville era în plin turneu de concerte. Cânta chiar la American Airlines Arena din Miami, lucru despre care întregul magazin fusese informat, căci Sycomorus, care reușise să obțină un bilet la concert, afișase în sala de odihnă calendarul zilelor rămase până la eveniment și botezase ziua concertului *Alexandra Day*.

Cu câteva zile înaintea acestuia, pe când profitam de o plăcută înserare pe terasa casei din Coconut Grove, unchiul Saul m-a întrebat:

— Marcus, crezi că ai putea aranja o întâlnire între Sycomorus și Alexandra?

— Imposibil.

— Tot certați sunteți?

— Nu mai vorbim de ani de zile. Și chiar dacă aș vrea, nu aș ști cum să fac s-o întâlnesc.

— Trebuie să-ți arăt ce-am găsit pe când făceam ordine, mi-a spus unchiul Saul ridicându-se de pe scaun.

A dispărut o clipă după care s-a întors cu o fotografie în mână. „Era printre filele unei cărți a lui Hillel“, mi-a explicat. Era celebra fotografie cu Woody, Hillel, Alexandra și cu mine, adolescenți, la Oak Park.

— Ce s-a petrecut între tine și Alexandra? m-a întrebat.

— Nu mai contează, i-am răspuns.

— Markie, știi cât de mult mă bucur că ești aici. Dar uneori îmi fac griji. Ar trebui să mai ieși, să te distrezi. Să ai o prietenă…

— Nu-ți face griji, unchiule Saul.

I-am întins fotografia pentru a i-o înapoia.

— Nu, păstreaz-o, mi-a zis. Are câteva rânduri pe verso.

Am întors poza și i-am recunoscut scrisul:

VĂ IUBESC, GOLDMANILOR.

4.

La Boca Raton, în acea lună martie a anului 2012 în care am regăsit-o pe Alexandra, am început să-i fur câinele, pe Duke, în fiecare dimineață. Îl aduceam la mine, unde petrecea ziua prin jurul meu, iar seara îl duceam înapoi la casa lui Kevin Legendre.

Câinelui îi plăcea atât de mult cu mine, încât începuse să mă aștepte în fața gardului proprietății lui Kevin. Ajungeam dimineața devreme, și el era deja acolo, așezat, pândindu-mi sosirea. Coboram din mașină, iar el venea în fugă spre mine, manifestându-și bucuria încercând să mă lingă pe față când mă lăsam pe vine ca să-l mângâi. Deschideam portbagajul, sărea bucuros înăuntru și plecam direct să petrecem ziua la mine. Mai apoi, nemaiputând aștepta, Duke a început să vină singur. În fiecare dimineață la ora șase, se anunța schelălăind în fața ușii, cu o punctualitate pe care oamenii nu o vor avea niciodată.

Ne distram bine împreună. I-am cumpărat întregul arsenal pentru un câine fericit: mingi de cauciuc, jucării de ros, hrană, străchini, dulciuri, pături ca să se simtă cât mai confortabil. La sfârșitul zilei, îl duceam acasă, unde o reîntâlneam, cu aceeași bucurie și eu, și el, pe Alexandra.

La început, întâlnirile erau scurte. Alexandra îmi mulțumea, își cerea scuze pentru deranjul pe care mi l-a pricinuit și mă trimitea acasă fără măcar să-mi propună să intru o clipă.

Apoi, odată s-a întâmplat să nu fie acasă. Așa că m-a întâmpinat nesuferitul Kevin, plin de mușchi, care l-a preluat pe Duke. „Alex nu-i aici“, mi-a spus pe un ton prietenos. L-am rugat s-o salute din partea mea și, pe când mă pregăteam să plec, m-a invitat să iau cina cu el. Am acceptat. Și trebuie să vă spun că am petrecut o seară foarte plăcută. Era cât se poate de simpatic. Avea ceva dintr-un admirabil tată de familie, pe punctul de a se pensiona la treizeci și șapte de ani, cu câteva milioane în cont! Gata să ducă puștii la școală, să le antreneze echipa de fotbal, să organizeze grătare pentru zilele lor de naștere. Deși, pe de altă parte, tipul care n-ar mișca un deget tot el era.

Chiar în seara aceea, Kevin mi-a explicat că se lovise la umăr și că echipa îl trimisese să se refacă. Așadar, ziua făcea recuperare, seara gătea câte o friptură, se uita la televizor, dormea. A considerat corect să-mi povestească că Alexandra îi făcea un masaj divin, care îl relaxa teribil. După care a inventariat toate gesturile care îi provocau durere și mi-a vorbit chiar și despre exercițiile de fizioterapie. Era un om simplu în sensul propriu al cuvântului și mă întrebam ce-o fi găsit Alexandra la el.

În timp ce carnea se frigea pe grătar, mi-a propus să inspectăm gardul viu pentru a vedea pe unde fugea Duke. El a verificat o jumătate, eu m-am oferit să văd cealaltă jumătate. Am găsit repede gaura enormă pe care Duke o săpase în peluză pentru a trece dincolo de gard și bineînțeles că nu i-am spus nimic lui Kevin. I-am spus doar că jumătatea mea de gard viu era intactă (ceea ce nu era o minciună), el mi-a confirmat că și a lui, așa că ne-am dus să ne mâncăm fripturile. Era nedumerit de evadările lui Duke.

— Nu înțeleg de ce face asta. Este pentru prima oară. Pentru Alex, câine ăsta e viața ei. Mă tem să nu sfârșească lovit de vreo

mașină.

— Câți ani are?

— Opt. Este bătrân pentru un câine de mărimea lui.

Am făcut repede calculul în minte. Opt ani, asta însemna că îl cumpărase pe Duke imediat după Dramă.

Am băut câteva beri. Mai ales el. Eu profitam ca să le golesc cu discreție în iarbă, pentru a-l îndemna pe el să mai bea. Era necesar să-l înmoi puțin. Am sfârșit prin a aborda subiectul Alexandra și, cu ajutorul alcoolului, mi s-a confesat.

Mi-a povestit că trecuseră deja patru ani de când erau împreună. Începutul relației lor data de la sfârșitul anului 2007.

— La acea vreme jucam pentru echipa Predators din Nashville, unde locuia ea. Aveam o prietenă comună, așa că nu mi-a luat prea mult timp până să încerc s-o cuceresc. Apoi, în seara de Sfântul Silvestru, eram amândoi la aceeași petrecere, chiar la prietena aceea, și acolo a început totul.

Mi-a venit să vărs doar la gândul primelor lor zbenguieli, într-o seară de Revelion udată din greu cu alcool.

— Dragoste la prima vedere, nu? am spus eu, făcând pe prostul.

— Nu, a fost greu la început, mi-a răspuns Kevin, emoționant de sincer.

— Cum?

— Da. Se pare că eu eram primul după ce o rupsese cu precedentul prieten. N-a vrut niciodată să-mi vorbească despre el. S-a întâmplat ceva foarte grav. Habar n-am ce. Nu vreau s-o forțez. Într-o zi, când va fi în stare, îmi va povesti ea.

— Îl iubea?

— Pe fostul? Mai mult decât orice, aș zice. Am crezut că nu voi reuși s-o fac să-l uite. Nu vorbesc niciodată despre el. Acum totul merge bine între noi și prefer să nu redeschid rănile trecutului.

— Ai dreptate. Cu siguranță a fost o jigodie tipul.

— Nu știu nimic despre asta. Nu-mi place să judec oamenii pe care nu-i cunosc.

Kevin era agasant de amabil. A mai luat un gât de bere, iar eu am sfârșit prin a-i pune întrebarea care mă frământa cel mai tare.

— Tu și Alexandra n-ați visat niciodată să vă căsătoriți?

— Am cerut-o. Acum doi ani. A izbucnit în lacrimi. Nicio bucurie, dacă înțelegi ce vreau să spun. Atunci am priceput că asta voia să însemne „nu acum“.

— Îmi pare rău să aud asta, Kevin.

Și-a pus prietenește mâna grea pe brațul meu.

— O iubesc pe fata asta, mi-a spus.

— Se vede, i-am răspuns.

Mi s-a făcut dintr-odată rușine că mă amestecam în felul ăsta în viața Alexandrei. Îmi ceruse să stau deoparte, iar eu m-am grăbit să simpatizez cu dulăul ei și să-i îmblânzesc iubitul.

M-am întors acasă înainte ca ea să-și fi făcut apariția.

În momentul în care am răsucit cheia în broască, am auzit vocea lui Leo, care stătea la el pe terasă, ascuns în întuneric.

— Ai ratat partida noastră de șah, Marcus, mi-a spus.

Mi-am amintit că-i promisesem să jucăm la întoarcerea mea de la Kevin, fără să-mi închipui că voi rămâne la cină.

— Te rog să mă ierți, Leo, am uitat complet.

— Nu e grav.

— Vii să bem un pahar?

— Cu plăcere.

Ne-am instalat pe terasă la mine și ne-am pus câte-un whisky. Era foarte plăcut afară, iar broaștele de pe lac păreau că transformaseră noaptea tăcută într-una muzicală.

— Îți tot umblă prin minte fata asta, nu? mi-a zis Leo.

L-am aprobat:

— Se vede chiar atât de tare? l-am întrebat.

— Da. Am făcut niscaiva cercetări.

— Despre ce?

— Despre tine și Alexandra. Ei bine, am descoperit ceva foarte interesant: nu se găsește nimic. Și crede-mă, eu care stau ziua-ntreagă pe Google, îți spun că tocmai atunci când nu e nimic trebuie să faci săpături. Ce se întâmplă, Marcus?

— Nici eu nu mai sunt sigur.

— Nu știam că ai ieșit cu actrița aia de cinema, Lydia Gloor. E pe internet.

— Pentru scurtă vreme.

— Nu ea e cea care joacă în filmul făcut după prima ta carte?

— Ba da.

— Era înainte sau după Alexandra?

— După.

Leo avea un aer circumspect.

— Ai înșelat-o cu actrița aia, nu-i așa? Tu și Alexandra erați numai fericire. Succesul ți s-a cam urcat la cap, ai văzut-o pe actrița asta căzută în admirație după tine și, preț de o noapte fierbinte, ai uitat totul. Am dreptate?

Am surâs, amuzat de imaginația lui.

— Nu, Leo.

— Ei, Marcus, vrei să încetezi să mă mai ții pe jar? Ce s-a petrecut între tine și Alexandra? Și ce s-a întâmplat cu verii tăi?

Adresându-mi întrebările, Leo nu realiza că exista o legătură între ele. Nu știam de unde să încep. Despre cine să-i povestesc mai întâi. Despre Alexandra sau despre Banda Goldmanilor?

M-am hotărât să încep cu verii mei, căci pentru a vorbi despre Alexandra trebuia mai întâi să vorbesc despre ei.

*

Vă voi povesti mai întâi despre Hillel, pentru că el a fost primul. Eram născuți în același an și era pentru mine ca un frate, al cărui geniu ținea de un amestec de inteligență scânteietoare și de simț înnăscut al provocării. Era un băiat uscățiv, dar aspectul fizic era contrabalansat de o vervă de temut, dublată de un aplomb excepțional. Corpul său plăpând ascundea un suflet mare și, mai ales, un simț al dreptății care nu putea fi înfrânt. Și-acum îmi aduc aminte cum îmi lua apărarea, pe când aveam aproape opt ani — la momentul acela Woody încă nu apăruse în viețile noastre —, pe un teren de sport în aer liber de la Reading, din Pennsylvania, unde unchiul Saul și mătușa Anita îl trimiseseră să petreacă vacanța de primăvară, pentru a-l ajuta să se dezvolte din punct de vedere fizic și unde l-am însoțit, din obligație frățească. Dincolo de bucuria de a fi alături de el, cred că am mers la Reading pentru a-l proteja pe Hillel de eventualele brute aflate printre participanți, pe el care, la școală, dintre toți elevii, era țapul ispășitor de serviciu, din cauza faptului că era mic și slab. M-am dus fără să știu că tabăra de la Reading era organizată pentru copiii bolnăvicioși, mai puțin dezvoltați sau convalescenți, așa că m-am trezit în mijlocul unor atrofiați și miopi, printre care eu păream un zeu grec, ceea ce a făcut ca, de fiecare dată, să fiu desemnat din oficiu de către monitori pentru a începe exercițiile, pe când toți ceilalți își priveau țintă vârfurile încălțărilor.

A doua zi a fost consacrată exercițiilor la aparate. Monitorul ne-a adunat pe toți în fața inelelor, bârnelor, paralelelor și a stâlpilor pentru săritura cu prăjina. „Vom începe cu un prim exercițiu de bază: folosirea prăjinii.“ Și arătând către șirul de stâlpi de cel puțin opt metri înălțime. „Uitați, o să urcați unul câte unul și, odată ajunși sus, dacă vă simțiți în stare, treceți pe prăjina de alături și vă lăsați să alunecați până jos, ca

pompierii. Cine vrea să înceapă?“

Se aștepta probabil să dăm năvală pe stâlpi, dar noi am rămas nemișcați.

— Poate vreți să mă întrebați ceva?

— Da, a zis Hillel, ridicând mâna.

— Te ascult.

— Chiar vreți să urcăm acolo?

— Absolut.

— Și dacă nu vrem?

— Sunteți obligați.

— Obligați de cine?

— De mine.

— Și de ce?

— Pentru că așa stă treaba. Eu sunt antrenorul și eu hotărăsc.

— Știți că părinții noștri plătesc niște bani pentru a ne trimite aici?

— Da, și?

— Păi, tehnic vorbind, sunteți angajatul nostru și ne datorați ascultare totală. Am putea deci la fel de bine să vă cerem să ne tăiați unghiile de la picioare dacă am avea chef.

Monitorul l-a privit pe Hillel cu un aer comic. A încercat să preia controlul asupra lecției și a ordonat cu o voce pe care se străduia să o facă să redevină autoritară:

— Ia hai, hai! Se oferă cineva, că pierdem timpul?!

— Pare a fi strașnic de sus, a continuat Hillel. Cam cât să aibă? Opt metri? Zece?

— Cam așa, cred, a răspuns monitorul.

— Cum așa, *credeți*? s-a scandalizat Hillel. Nici măcar nu vă știți dimensiunile aparatelor?

— Te rog să taci acum. Și pentru că nimeni nu vrea să încerce, am să desemnez eu pe cineva.

Evident, monitorul m-a desemnat pe mine. Am protestat cum că eu eram mereu cel care trebuia să înceapă, dar el nici n-a vrut s-audă.

— Haide, mi-a ordonat, urcă pe prăjină.

— Și de ce nu urcați chiar dumneavoastră? a intervenit din nou Hillel.

— Ce?

— N-aveți decât să începeți dumneavoastră.

— N-am de gând să mă las comandat de un copil, s-a apărat monitorul.

— Vă e frică să urcați? a întrebat Hillel. În locul dumneavoastră, mie mi-ar fi. Mi se par extrem de periculoase aceste bare. Știți, nu sunt genul ipohondru, însă am citit undeva că o cădere de la trei metri este de-ajuns pentru a-ți rupe coloana vertebrală, sfârșind paralizat pe viață. Cine vrea să rămână paralizat pe viață? a întrebat adresându-se asistenței.

— Eu nu! am răspuns cu toții.

— Tăceți din gură! a urlat monitorul.

— Sunteți sigur că aveți diplomă de antrenor de gimnastică? l-a mai interogat Hillel.

— Evident! Potolește-te acum!

— Cred că am fi cu toții mai liniștiți dacă ne-ați arăta diploma, a continuat Hillel.

— Păi n-o am aici! a protestat monitorul, a cărui siguranță de sine se dezumfla ca o bășică.

— N-o aveți aici sau n-o aveți pur și simplu? a replicat Hillel.

— Diploma! Diploma! am strigat cu toții.

Am tot scandat în cor până în momentul în care monitorul, exasperat, a sărit ca o maimuță pe stâlp și s-a cățărat ca să ne arate de ce era în stare. A vrut cu siguranță să ne impresioneze făcând o grămadă de mișcări inutile și ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat: i-au alunecat mâinile și a căzut din

vârful stâlpului, mai exact de la șapte metri și jumătate. S-a izbit de pământ, începând să urle de mama focului. Am încercat noi să-l îmbărbătăm, însă medicii de la ambulanță ne-au explicat că avea ambele picioare rupte și că nu-l vom mai revedea pe tot parcursul ședерii noastre. Hillel a fost expediat imediat din tabăra sportivă, și eu la fel, cu aceeași ocazie. Mătușa Anita și unchiul Saul au venit după noi și ne-au dus la spitalul districtual pentru a ne cere scuze personal bietului monitor.

La un an după acest episod, Hillel l-a întâlnit pe Woody. Avea de-acum nouă ani, era tot un copil foarte firav, destul de scund și tot ciuca bătăilor colegilor care îl porecliseră Crevete. Într-atât îl necăjeau colegii, încât în doi ani a schimbat trei școli. Dar de fiecare dată era tot atât de nefericit în noua instituție ca și în precedentele. Nu visa decât la o viață normală, în care să aibă colegi din cartier și o existență asemănătoare celorlalți copii de vârsta lui. Avea o pasiune supremă: baschetul. Îl adora. Uneori, în weekenduri, își suna colegii de clasă. „Alo? Sunt Hillel… Hillel. Hillel Goldman.“ Își tot repeta numele până când ajungea să zică: „Sunt Crevete…“ Iar celălalt, la capătul firului, uneori fără să fi fost rău intenționat, înțelegea, în sfârșit. „Voiam să știu dacă mergi pe terenul de sport după-masă.“ La capătul firului i se răspundea că nu, nici vorbă. Dar Hillel știa că este mințit. Închidea politicos și, o oră mai târziu, le spunea părinților: „Ies să joc baschet cu colegii.“ Se urca pe bicicletă și pleca pe-afară. Mergea pe terenul de sport unde colegii săi nu ar fi trebuit să fie, dar evident că erau. Nu le reproșa nimic, se așeza pe bancă, sperând că-l vor lăsa să joace și pe el. Însă nimeni nu-l voia pe Crevete în echipa lui. Se întorcea acasă trist, făcând eforturi să pară că totul este în regulă. Nu voia ca părinții să-și facă griji din pricina lui. Venea la masă, cu maioul cu Michael Jordan pe spate, din care i se vedeau brațele ca două rămurele.

— Ai jucat vreun pic astăzi? întreba unchiul Saul.

Ridica din umeri.

— Ehh. Ceilalți spun că nu sunt prea puternic.

— Sunt sigur că te descurci ca un campion.

— Nu, e adevărat că sunt destul de varză. Dar dacă nimeni nu-mi dă ocazia, cum vrei să fac progrese?

Era greu pentru unchiul și pentru mătușa mea să descopere calea de mijloc între a-l ocroti peste măsură și a-l lăsa să-și trăiască propriile experiențe în această lume dificilă. În final au optat pentru o școală privată cu o reputație excelentă, Oak Tree, foarte aproape de casă.

Școala le-a plăcut din primul moment. Au fost primiți de director, domnul Hennings, care le-a prezentat instituția, explicându-le de ce era excepțională: „Școala Oak Tree este una dintre cele mai bune din țară. Cursuri de înaltă clasă, ținute de profesori aleși din toate cele patru colțuri ale țării și programă adaptată necesităților fiecăruia.“ Școala încuraja creativitatea: existau ateliere de pictură, cercuri de muzică, de olărit și se mândrea cu apariția unui ziar săptămânal, redactat în integralitate de către elevi, într-un birou redacțional ultimul strigăt. După care directorul Hennings a reușit să-i convingă pe unchiul Saul și pe mătușa Anita, intonându-le primele note ale simfoniei care face minuni în cazul părinților disperați: „Copii fericiți, motivație, orientare, responsabilizare, reputație, calitate, trup și suflet, sporturi de toate genurile, teren potrivit pentru campionii în echitație.“

Nu știu cum a reușit Hillel isprava de a-și pune-n cap toți colegii de la școala Oak Tree, și asta în doar câteva zile. Într-un tur de forță, a reușit să scoată din minți o bună parte a corpului didactic, sesizând greșeli de tipar în cărțile de exerciții, mustrând un profesor cu privire la pronunția unui cuvânt în limba latină, punând apoi întrebări care au fost considerate ca

fiind nepotrivite pentru vârsta lui.

— O să înveți asta în clasa a opta, i-a spus profesorul.

— Și de ce nu acum, dacă tot v-am întrebat?

— Pentru că așa e bine. Nu figurează în programă, iar programa e programă.

— Poate că programa nu este adaptată clasei dumneavoastră.

— Poate că tu nu ești adaptat clasei tale, Hillel.

Nu aveai cum să nu-l remarci pe culoarele școlii. Purta o cămașă în carouri, închisă până-n gât, ca să-și ascundă maioul de baschet pe care îl purta mereu pe dedesubt, în speranța că într-o zi își va împlini visul: să desfacă nasturii, să apară în postură de atlet invincibil și să înscrie coș după coș, în ovațiile celorlalți elevi. Ghiozdanul îi era greu, plin de cărți pe care le împrumuta de la biblioteca municipală, plus că nu se despărțea niciodată de mingea de baschet.

Nu a fost nevoie de mai mult de o săptămână pentru ca viața lui la Oak Tree să devină un infern. Și-a atras cu rapiditate antipatia spaimei clasei, un obez scund și rotund pe care îl chema Vincent, dar pe care colegii îl porecliseră Porcu'.

Era greu de spus cine a început ostilitățile. Pentru că trebuie precizat din capul locului că Porcu', fie și datorită poreclei, era ținta bătăii de joc din partea celorlalți copii. În partea acoperită a curții școlii, toți îi strigau ținându-se de nas: „Dacă pute a căcat, e *fincă* Porcu' pe-aici a dat!“ Porcu' se năpustea asupra lor ca să-i tăbăcească, însă o rupeau toți la fugă ca o turmă de zebu speriați, dintre care cel mai slab exemplar, Hillel, sfârșea prin a fi prins și plătea pentru toți ceilalți. În general, Porcu' se mulțumea să-i sucească brațul, de teamă că va fi surprins de vreun profesor, și să-i zică: „Pe curând, Crevete. Fă-te frumos, va fi sărbătoarea ta!“ După ore, Porcu' venea în fugă pe terenul de baschet de lângă școală, unde Hillel mergea să arunce la coș,

și-l cotonogea cu satisfacție, în timp ce toți colegii de clasă veneau să asiste la spectacol. Porcu' îl prindea de guler, îl târa pe jos și-l plesnea, încurajat de ropotele de aplauze.

Pentru că reușea întotdeauna să pună mâna pe Hillel, Porcu' a început să-l tortureze sistematic. De cum sosea la școală, îl înhăța și nu-i mai dădea drumul. Astfel că ceilalți elevi au ajuns să-l considere un paria. După numai trei săptămâni, Hillel și-a implorat mama să nu-l mai trimită la Oak Tree, însă mătușa Anita l-a rugat să mai facă un efort. „Hillel, dragul meu, nu putem să-ți schimbăm școala la nesfârșit. Dacă lucrurile continuă astfel și dacă nu ești capabil să te adaptezi mediului școlar, va trebui să te trimitem la o școală specială…“ O spunea cu multă tandrețe și cu ceva fatalism. Hillel, care nu voia să-și supere mama, dar, mai ales, să sfârșească într-o școală specială, a trebuit să se împace cu chelfănelile zilnice de după ore.

Știu că mătușa Anita îl lua pe la magazine și încerca să se inspire de la alți băieți de vârsta lui pe care îi cunoștea pentru a-l îndemna să se îmbrace într-un mod mai convențional. Când îl aducea dimineața la școală, îl implora: „Încearcă să nu ieși în evidență, bine? Și fă-ți prieteni.“ Și mai adăuga câteva brioșe la gustare, pentru ca el să le poată da și colegilor și astfel să se facă iubit. El îi zicea: „Știi, mami, nu îți cumperi prieteni cu brioșe.“ Îl privea cu aer dezarmant. La pauză, Porcu' îi vărsa ghiozdanul pe jos, înșfăca brioșele și i le îndesa pe toate, cu forța, pe gât. Seara, mătușa Anita îl întreba: „Prietenilor tăi le-au plăcut brioșele? — Tare mult, mami.“ A doua zi, îi punea și mai multe, neștiind că își condamna fiul la grele încercări ale elasticității bucale. Spectacolul brioșelor a cunoscut rapid un triumf fenomenal. Elevii se adunau în jurul lui Hillel în curtea școlii ca să-l vadă pe Porcu' îndesându-i o jumătate de duzină de pâinici până în fundul gâtului. Strigau cu toții: „Înfulecă! Înfulecă! Înfulecă! Înfulecă!“ Alertat de vacarm, profesorul de serviciu i-a

dat o bilă neagră și i-a scris în carnetul de evaluare *„Are simțul spectacolului, dar nu și pe cel de a împărți.“*

Mătușa Anita și-a împărtășit neliniștile pediatrului care îl avea în grijă pe Hillel.

— Domnule doctor, spune că nu-i place școala. Doarme prost noaptea, mănâncă puțin. Simt că nu este fericit.

Medicul s-a întors către Hillel:

— Este adevărat ce zice mama ta, Hillel?

— Da, domnule doctor.

— De ce nu-ți place școala?

— Nu e vorba de școală, ci mai degrabă de ceilalți copii.

Mătușa Anita a suspinat:

— E mereu la fel, domnule doctor. Spune că de vină sunt ceilalți copii. Dar i-am schimbat deja școala de mai multe ori…

— Hillel, înțelegi că dacă nu faci un efort să te integrezi, vei merge la o școală specială?

— Nu într-o *școală specială*… Nu vreau.

— De ce?

— Vreau să merg la școala normală.

— Păi atunci mingea e în terenul tău, Hillel.

— Știu, domnule doctor, știu asta.

Porcu’ îl lovea, îl arunca în sus, îl umilea. Îl făcea să bea sticle umplute cu un lichid gălbui, îl făcea să înghită apa stătută din bălțoace, îi întindea noroi pe față. Îl ridica în aer ca pe un vreasc, îl scutura ca pe niște maracase și-i striga: „Nu ești decât un crevete, un căcat de câine, cu meclă de tâmpit!“ și atunci când ajungea în pană de vocabular, îi căra câțiva pumni în burtă, care-i tăiau respirația. Hillel era de-o slăbiciune fizică înspăimântătoare, iar Porcu’ îl arunca în sus ca pe un avion de hârtie, îl bătea cu ghiozdanul, îi umfla capul de lovituri, îi sucea brațele în toate direcțiile, pentru ca în final să-i spună: „Mă opresc numai dacă-mi lingi pantofii.“ Și, ca să înceteze, Hillel se

supunea. În fața tuturor, se punea în patru labe și îi lingea tălpile Porcului care, din zbor, îi mai trăgea câteva peste față. Jumătate dintre elevi râdea, cealaltă jumătate, cuprinsă de febra turmei, se năpustea și îl tăbăcea și ea. Săreau pe el, îi striveau mâinile, îl trăgeau de păr. Cu toții nu aveau decât un singur scop: propria scăpare. Atâta timp cât Porcu' era ocupat cu Hillel, nu se lua de ei.

Odată spectacolul terminat, o ștergeau cu toții. „Te omor dacă mă dai în gât!" profera Porcu', gratificându-l cu un ultim scuipat între ochi. „Măi-măi, vei fi omorât!" repeta corul asistenței. Hillel rămânea la pământ, ca un scarabeu întors cu carapacea-n jos, apoi, agitația odată terminată, se ridica, își înșfăca mingea și putea merge în sfârșit pe terenul de baschet, rămas gol. Arunca la coș, juca meciuri imaginare și se întorcea acasă la ora cinei. Când mătușa Anita îi descoperea silueta dezarticulată și hainele sfâșiate, striga înspăimântată: „Doamne, Hillel, dar ce s-a întâmplat?", iar el, cu un surâs strălucitor, mascându-și durerea ca să nu o supere, îi răspundea: „Ah, nimic, tocmai am făcut un meci trăsnet, mami."

La circa douăzeci de kilometri mai departe, în cartierele din estul orașului Baltimore, Woody era internat într-un centru pentru copii-problemă, al cărui director, Artie Crawford, era un vechi prieten al unchiului Saul și al mătușii Anita. Aceștia lucrau acolo ca voluntari activi: mătușa Anita dădea consultații medicale gratuite, în timp ce unchiul Saul pusese la punct un birou juridic, pro bono, pentru a-i ajuta pe interni și familiile acestora în diverse demersuri administrative și alte astfel de proceduri.

Woody era de aceeași vârstă cu noi, însă era exact opusul lui Hillel: din punct de vedere fizic era mult mai matur și mai dezvoltat, părând cu siguranță mai mare. Departe de calmul din Oak Park, cartierele de est din Baltimore erau măcinate de o

criminalitate explozivă, trafic de droguri și violență. Centrul avea dificultăți în a asigura școlarizarea copiilor care se lăsau devorați de anturaje dubioase și pentru care tentația de a-și reconstrui familia de care duceau lipsă în jurul unei bande era mare. Woody era unul dintre ei: un copil certăreț, dar nu rău, ușor influențabil, admirând un băiat mai mare decât el, Devon, un tip plin de tatuaje, vânzător ocazional de droguri, care nu se despărțea niciodată de un pistolet pe care-l ținea în șort și cu care-i plăcea să se fălească, la adăpostul vreunei străduțe.

Unchiul Saul îl știa pe Woody pentru că fusese nevoit să intervină pentru el în mai multe rânduri. Era un copil adorabil și politicos, dar cum obișnuia să se bată mai tot timpul, sfârșea prin a fi prins de vreo patrulă. Unchiul Sam îl îndrăgea pentru că se bătea întotdeauna pentru o cauză nobilă. Fusese insultată vreo bătrânică? Avea necazuri un prieten? Vreunul dintre colegii mai mici din centru era șantajat și hărțuit? Imediat făcea dreptate cu pumnii. De fiecare dată când a trebuit să intervină în apărarea lui, unchiul Saul a reușit să-i convingă pe polițiști să-i dea drumul fără a începe vreo procedură legală împotriva lui. Până în seara când Artie Crawford, directorul centrului, i-a telefonat, la o oră târzie, pentru a-l informa că Woody avea din nou necazuri și că, de data aceea, era foarte grav: lovise un polițist.

Unchiul Saul s-a dus imediat la comisariatul din Eastern Avenue, unde fusese reținut Woody. În drum, a considerat c-ar fi mai bine să-l deranjeze pe adjunctul șefului de poliție, pe care-l cunoștea, ca să pregătească terenul: era posibil să aibă nevoie de o mână de ajutor de foarte sus, pentru a împiedica un judecător plin de zel să pună mâna pe dosar. Ajungând la comisariat, l-a găsit pe Woody nu într-o celulă sau stând încătușat pe o banchetă, ci instalat confortabil într-o sală de interogatoriu, răsfoind o revistă de benzi desenate și bând o

ciocolată caldă.

— Woody, totul este în regulă? l-a întrebat unchiul Saul intrând în încăpere.

— Bună seara, domnule Goldman, i-a răspuns băiatul. Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjați pentru mine. E bine, polițiștii sunt ciudat de drăguți.

Nu avea nici zece ani și totuși avea alura unuia de treisprezece sau paisprezece. Cu mușchii deja proeminenți și cu hematoame pe față, specifice mai degrabă unui bărbat decât unui copil. Și iată că le înmuiase inima caraliilor din cartier, care îi pregătiseră ciocolată caldă.

— Și așa le mulțumești? a replicat unchiul Saul, ușor iritat. Dându-le pumni în gură? Ia zi, Woody, ce te-a apucat? Să lovești un polițist? Știi ce te-ar putea costa?

— Nu știam că e polițist, domnule Goldman. Vă jur. Era în civil.

Woody i-a povestit că fusese amestecat într-o încăierare: tocmai când era gata să dea de pământ cu trei inși de două ori mai mari decât el, un polițist în civil a intervenit pentru a-i separa și, în învălmășeală, s-a ales cu un pumn care l-a pus jos.

În acea clipă, în încăpere a intrat un inspector; avea un ochi enorm, învinețit.

Woody s-a ridicat și l-a îmbrățișat cu tandrețe.

— Încă o dată îmi pare rău, domnule inspector John, că v-am luat drept un tip dubios.

— Deh, se mai întâmplă. Să nu mai vorbim despre asta. Uite, dacă într-o zi o să ai nevoie de ajutor, poți oricând să-mi dai un telefon.

Inspectorul i-a întins cartea de vizită.

— Asta înseamnă că pot pleca, domnule inspector?

— Da. Însă data viitoare când mai dai de vreo încăierare, sună la poliție, nu te mai băga s-o rezolvi singur.

— Promit.

— Mai vrei o ciocolată caldă? l-a mai întrebat inspectorul.

— Nu, nu mai vrea nicio ciocolată caldă, a răcnit unchiul Saul. Vă rog, inspectore, un pic de demnitate: totuși, v-a lovit!

L-a scos pe Woody din sală și a început cu morala:

— Woody, înțelege că vei sfârși prin a avea necazuri mari. Nu vor fi întotdeauna polițiști amabili și nici avocați amabili care să te scoată din căcat. Poți să ajungi la închisoare, înțelegi?

— Da, domnule Goldman. Știu foarte bine.

— Păi și-atunci de ce-o ții tot așa?

— Cred că este ca un dat. Am harul încăierării.

— Ei bine, te-aș ruga să-ți găsești alt har. Și-apoi, un băiat de vârsta ta n-are ce căuta noaptea pe străzi. Noaptea, ar trebui să dormi.

— Nu pot. Nu prea-mi place la centru. Aveam chef să ies să mă plimb.

Au ajuns în holul comisariatului, unde îi aștepta Artie Crawford.

Woody i-a mulțumit încă o dată unchiului Saul:

— Sunteți salvatorul meu, domnule Goldman.

— N-am prea fost de folos de data asta.

— Dar îmi sunteți întotdeauna alături.

Woody a scos din buzunar șapte dolari și i-a întins.

— Ce-i asta? a întrebat unchiul Saul.

— Ăștia sunt toți banii mei. Ca să vă plătesc. Pentru a vă mulțumi că m-ați scos din căcat.

— Nu e frumos să spui *căcat*. Și nu-i nevoie să-mi dai bani.

— Dar dumneavoastră ați spus *căcat* mai înainte.

— N-ar fi trebuit. Îmi pare rău.

— Domn’ Crawford zice că oamenii trebuie întotdeauna să fie răsplătiți, într-un fel sau altul, pentru serviciile pe care le fac.

— Woody, vrei să mă răsplătești?

— Da, domnule Goldman. Aș vrea foarte mult.

— Atunci, fă cumva să nu mai fii reținut. Asta ar fi cea mai mare plată, cel mai frumos onorariu. Să te văd peste zece ani știind că ești la o universitate bună. Să văd un tânăr împlinit și nu un delincvent care și-a petrecut deja jumătate din viață într-o închisoare pentru minori.

— O s-o fac, domnule Goldman. O să fiți mândru de mine.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune domnule Goldman. Spune-mi Saul.

— Da, domnule Goldman.

— Hai, întinde-o acum și să te faci băiat cuminte.

Woody era însă un puști care avea simțul onoarei. Voia neapărat să-i mulțumească unchiului meu pentru ajutor, așa că a doua zi s-a prezentat la cabinetul acestuia.

— De ce nu ești la școală? s-a enervat unchiul Saul, văzându-l intrând în birou.

— Voiam să vă văd. Există cu siguranță ceva ce aș putea face pentru dumneavoastră, domn' Goldman. Ați fost atât de bun cu mine.

— Consider-o ca pe o mână de ajutor primită de la viață.

— Aș putea să vă tund iarba, dacă vreți.

— N-am nevoie să-mi tundă mie cineva iarba.

Woody insista. Găsea a fi formidabilă ideea lui cu tunsul ierbii.

— Nu, dar eu o s-o tund impecabil. O să aveți o peluză extraordinară.

— Iarba mea e foarte bine cum e. De ce nu ești la școală?

— Din cauza peluzei dumneavoastră, domnule Goldman. Mi-ar face foarte mare plăcere să vă tund iarba, ca să vă mulțumesc pentru că ați fost atât de bun cu mine.

— Nu e nevoie.

— M-aș bucura mult, domnule Goldman.

— Woodrow, ridică mâna dreaptă, te rog, și repetă după mine.

— Da, domnule Goldman.

A ridicat mâna dreaptă, iar unchiul Saul a rostit pe un ton emfatic:

— Eu, Woodrow Marshall Finn, jur să nu mă mai bag în căcat.

— Eu, Woodrow Marshall Finn, jur să nu mă mai bag în… Ați spus că nu trebuie să mai zic *căcat*, domnule Goldman.

— Foarte bine. Atunci: jur să nu mai intru în belele.

— Jur să nu mai intru în belele.

— Gata, m-ai plătit. Suntem chit. Acum poți să te întorci la școală. Grăbește-te.

Woody a bombănit ceva, resemnat. N-avea chef să se ducă la școală, el voia să tundă iarba unchiului Saul. S-a îndreptat către ușă, târându-și picioarele, și a dat cu ochii de o fotografie pusă pe un dulap.

— Familia dumneavoastră? l-a întrebat.

— Da. Aici sunt soția mea, Anita, și fiul meu, Hillel.

Woody a luat rama, uitându-se la chipurile din poză.

— Par foarte mișto. Sunteți norocos.

În acel moment, ușa biroului s-a deschis și mătușa Anita a intrat grăbită, prea răvășită ca să-l observe.

— Saul! a strigat, cu ochii înroșiți de lacrimi. Iar l-au cotonogit la școală! Zice că nu mai vrea să se întoarcă acolo. Nu mai știu ce să fac.

— Ce s-a întâmplat?

— Spune că toți ceilalți copii își bat joc de el. Zice că nu mai vrea să meargă niciodată nicăieri.

— Am schimbat școala în mai, a suspinat unchiul Saul. După care, în vară, din nou, și l-am adus la asta. Nu se poate să o

schimbăm iarăși. E infernal.

— Știu... Ah, Saul! sunt disperată...

5.

La Boca Raton, la acel început de martie 2012, cina luată cu Kevin a avut darul de a mă apropia din nou de Alexandra.

În zilele care-au urmat, când îl duceam înapoi pe Duke în urma evadărilor lui, ea mi-a îngăduit să intru în casă, după care mi-a oferit chiar și ceva de băut. De obicei, era vorba despre o sticlă cu apă sau o cutie de suc acidulat, pe care le dădeam pe gât stând în picioare în bucătărie, dar asta era deja ceva.

— Mulțumesc pentru seara trecută, mi-a spus într-o după-amiază, când eram singuri. Nu știu ce i-ai făcut lui Kevin, dar te-a îndrăgit foarte tare.

— Am fost eu însumi.

A zâmbit.

— Îți mulțumesc că nu i-ai spus nimic despre noi. Țin foarte mult la Kevin și n-aș vrea să-și închipuie că ar mai exista sentimente între tine și mine.

La aceste cuvinte, mi s-a strâns inima.

— Kevin mi-a povestit că i-ai refuzat cererea în căsătorie.

— Nu te privește, Marcus.

— O fi Kevin băiat bun, dar nu e de tine.

Imediat, însă, mi-a fost ciudă că am vorbit astfel. De ce mă băgam? S-a mulțumit să ridice din umeri, înainte de a mi-o întoarce:

— Tu o ai pe Lydia.

— Cum de știi de Lydia?

— Am citit prin revistele alea tâmpite.

— Vorbești de-o poveste de acum patru ani. Nu mai suntem împreună de mult timp… a fost doar o aventură.

Vrând să schimb subiectul, m-am hotărât să-i arăt fotografia pe care o adusesem cu mine.

— Îți aduci aminte de poza asta?

A surâs nostalgic și a mângâiat-o cu vârful degetelor.

— Cine s-ar fi gândit la vremea aceea că vei ajunge un scriitor celebru? a spus ea.

— Și tu o vedetă a muzicii?

— Fără tine, n-aș fi reușit…

— Oprește-te.

S-a lăsat tăcerea. Dintr-odată, mi-a spus așa cum îmi spunea cândva: Markie.

— Markie, a șoptit, sunt opt ani de când îmi lipsești.

— Și tu mie. Ți-am urmărit întreaga carieră.

— Ți-am citit toate cărțile.

— Ți-au plăcut?

— Da. Foarte mult. Mi se întâmplă adesea să recitesc fragmente din primul tău roman. Să-i regăsesc acolo pe verii tăi. Să regăsesc Banda Goldmanilor.

Am zâmbit. M-am uitat din nou la poza pe care o țineam în mână.

— Pari fascinat de fotografie, mi-a spus.

— Nu știu dacă mă fascinează sau mă obsedează.

Am pus fotografia în buzunar și am plecat.

În acea zi, ieșind cu mașina pe poarta proprietății lui Kevin, nu am remarcat furgoneta neagră parcată în stradă, nici pe bărbatul care mă urmărea de la volan.

Am pornit mașina, iar acesta s-a luat după mine.

*

Baltimore, Maryland.
Noiembrie 1989.

De când îi vorbise despre asta, dorința lui Woody de a tunde iarba familiei Goldman nu-i dădea pace unchiului Saul. Mai ales de când Artie fusese la ei la cină și-i povestise că întâmpină dificultăți groaznice în a-l face să se adapteze.

— Cel puțin, îi place școala, a spus Artie. Îi place să învețe și-i merge mintea. Dar după ce se termină orele, nu știu ce face, și nu poate fi supravegheat în permanență.

— Dar părinții lui? a întrebat unchiul Saul.

— Mama lui a dispărut de mult din peisaj.

— Probleme cu drogurile?

— Nici măcar. Pur și simplu la un moment dat și-a luat tălpășița. Era tânără. Tatăl, la fel. A crezut că e în stare să aibă grijă de țânc, dar în ziua în care și-a găsit o relație stabilă, în casă s-a instalat un haos total. Micuțul dădea pe-afară de furie, lovind pe toată lumea. A intervenit asistenta socială, de asemenea și un judecător pentru minori. A fost plasat în centru, zice-se provizoriu, după care prietena tatălui s-a mutat la Salt Lake City, iar acesta a profitat ca să o urmeze în celălalt capăt al țării, s-a însurat cu ea și i-a turnat copii. Woodrow a rămas la Baltimore, nici nu vrea să audă de Salt Lake City. Vorbesc din când în când la telefon. Tatăl îi mai scrie câteodată. Ceea ce mă îngrijorează la Woodrow este faptul că e mereu cu insul ăsta, cu Devon, un delincvent mediocru care fumează crack și se joacă cu un revolver.

Atunci unchiul Saul și-a spus că, dacă Woody ar fi fost ocupat cu tunsul ierbii după școală, nu ar mai fi avut timp să umble de colo până colo pe străzi. A vorbit cu Dennis Bunk, bătrân grădinar care deținea cvasimonopolul în ceea ce privea întreținerea grădinilor din Oak Park.

— Nu angajez pe nimeni, domn' Goldman. Mai ales mici

găinari delincvenți.

— E un băiat de treabă.

— E un delincvent.

— Aveți nevoie de ajutor, vă este din ce în ce mai greu să vă faceți treaba.

Unchiul Saul spunea adevărul: Bunk nu mai ieșea din casă și era prea zgârcit ca să-și angajeze pe cineva.

— Cine o să-i plătească salariul? a întrebat Bunk pe un ton învins.

— Eu, a răspuns unchiul Saul. Cinci dolari pe oră pentru el și doi pentru dumneavoastră, ca să-l învățați.

După o ultimă ezitare, Bunk a acceptat, ridicând un deget amenințător spre unchiul Saul.

— Vă previn. Dacă ticălosul ăsta mic îmi strică uneltele sau mă fură, dumneavoastră o să plătiți.

Însă Woody nu a făcut nimic din toate astea. A fost încântat de propunerea pe care i-a făcut-o unchiul Saul de a lucra pentru Bunk.

— Mă voi ocupa și de grădina dumneavoastră, domnule Goldman?

— Poate, câteodată. Dar trebuie mai ales să-l ajuți de domnul Bunk. Și să-l asculți.

— Vă promit să fac treabă bună.

După școală și în weekend, Woody sărea în autobuzul municipal și venea în Oak Park. Bunk îl aștepta la volanul camionetei pe o stradă situată foarte aproape de stație și făceau împreună turul grădinilor.

Woody s-a dovedit a fi un ajutor devotat și priceput. Au trecut câteva săptămâni și în Maryland a venit toamna. Copacii bătrâni de-o sută de ani de pe străzile din Oak Park s-au îmbrăcat în roșu și galben, după care și-au revărsat ploaia de frunze moarte pe alei. Trebuiau curățate peluzele, plantele

pregătite pentru iarnă și piscinele acoperite cu prelată.

În tot acest răstimp, la școala din Oak Tree, Porcu' continua să-l tortureze pe Hillel. Arunca după el cu conuri de pin și cu pietre, sărea pe el și-l obliga să mănânce de pe jos, la fel și sendvișuri de prin gunoi. „Înghite! Înghite! Înghite!“ intonau cu bucurie ceilalți copii, în timp de Porcu' îl ținea de nas pentru a-l face să deschidă gura și-i îndesa pe gât mizeriile. Atunci când găsea puterea de a-l înfrunta, Hillel îi mulțumea călduros: „Mulțumesc pentru această masă bună, chiar nu mâncasem destul la prânz.“ Iar loviturile curgeau și mai și. Porcu' îi golea ghiozdanul pe jos, îi azvârlea cărțile și caietele la gunoi. În timpul liber, Hillel începuse un caiet de poezii, care avea să ajungă inevitabil în mâinile Porcului, care l-a pus să mănânce unele pagini, pe măsură ce lectura cu voce tare textele, înainte de a da foc la ce mai rămăsese. Din autodafe, Hillel a putut salva o poezie scrisă pentru iubirea lui secretă, Helena, o blonduță minionă care nu rata niciunul dintre spectacolele Porcului. Hillel a văzut în prezența fetei un semn și, adunându-și toate puterile, i-a dăruit poezia. Aceasta a fotocopiat-o în mai multe exemplare și a afișat-o prin școală. Când doamna Chariot, responsabila cu ziarul, a văzut-o, a felicitat-o pe micuța Helena pentru talentul de poetă, i-a dat o notă bună și a publicat textul în ziarul școlii sub semnătura Helenei.

Numărul vizitelor lui Hillel la medic creștea îngrijorător — în special pentru infecții bucale repetate —, așa că mătușa Anita a mers să se întâlnească cu directorul Hennings.

— Domnule director, cred că fiul meu este agresat în școala dumneavoastră, i-a spus ea.

— Nu, nu, nimeni nu este brutalizat la Oak Tree, avem supraveghetori, reguli, un regulament interior de conduită. Suntem o școală a bucuriei.

— Hillel se întoarce în fiecare zi de la școală cu hainele

rupte, caietele distruse sau lipsă.

— Trebuie să învețe să aibă grijă de lucrurile personale. Să știți că dacă nu are grijă de caiete va primi o notă proastă.

— Domnule director Hennings, grijă are. Cred, însă, că este victima cuiva. Nu știu ce se întâmplă în această școală, dar am ajuns să plătim douăzeci de mii de dolari pe an ca să ne vedem fiul venind acasă cu gura mustind de bacterii. E o problemă, nu?

— Se spală bine pe mâini?

— Da, domnule director, se spală bine pe mâini.

— Pentru că știți că la vârsta asta băieții sunt adesea niște porcușori…

Mătușa Anita, enervată să vadă că discuția se învârte în gol, a încheiat prin a-i spune:

— Domnule director Hennings, fiul meu are în permanență vânătăi pe față. Nu mai știu ce ar trebui să fac. Să-l forțez să se integreze sau să-l duc într-o instituție specializată? Pentru că, sinceră să fiu cu dumneavoastră, sunt dimineți în care mă întreb oare ce i s-o mai întâmpla venind în școala pe care o conduceți…

A izbucnit în plâns și cum directorul Hennings nu-și dorea cu niciun chip necazuri la Oak Tree, a încercat s-o liniștească, promițându-i totodată să remedieze situația, și l-a chemat pe Hillel, în încercarea de a rezolva chestiunea.

— Băiete, l-a întrebat, ai probleme aici, în școală?

— Să zicem că am ceva probleme pe terenul de baschet din spatele școlii, după ore.

— Aha! Și cum ai descrie asta? Ai putea spune că este vorba de scandal?

— Aș spune că este vorba de agresiune.

— Agresiune? Nu, nu. Nici vorbă de agresiune la Oak Tree. Vezi tu, este normal să te mai iei la harță când ești puști. Pe

băieți îi mai apucă să se încaiere.

Hillel a ridicat din umeri.

— Habar n-am, domnule director Hennings. Tot ce aș vrea eu este să pot juca baschet liniștit.

Directorul s-a scărpinat în cap, l-a privit atent pe acest băiat uscățiv, dar plin de aplomb, după care i-a făcut următoarea sugestie:

— Ai putea face parte din echipa de baschet a școlii, ce zici?

Hennings se gândea că băiatul s-ar putea juca astfel cu mingea, însă sub supravegherea unui adult. Ideea i-a plăcut lui Hillel, și-atunci directorul l-a dus imediat la responsabilul cu educația fizică.

— Shawn, l-a întrebat directorul pe profesorul de sport, am putea să-l includem pe acest tânăr campion în echipa de baschet?

Shawn a privit din cap până-n picioare la minusculul schelet cu ochi rugători.

— Imposibil, a răspuns.

— De ce?

Shawn s-a aplecat la urechea directorului și i-a șoptit:

— Frank, suntem o echipă de baschet, nu un centru pentru handicapați.

— Hei, nu sunt handicapat! s-a revoltat Hillel, care auzise.

— Nu, dar ești numai piele și os, i-a întors-o Shawn. Ai fi un handicap pentru noi.

— Și dacă am face o încercare? a sugerat directorul.

Profesorul s-a întors din nou spre el:

— Frank, echipa este completă. În plus, există o listă de așteptare lungă de-un cot. Dacă facem o excepție pentru ăsta micu', va ieși scandal cu părinții elevilor. Iar eu am oroare de scandaluri. Și-ți spun clar: când o să-l introduc pe teren, vom pierde. Și mai trebuie să-ți spun că anul ăsta deja nu mai

suntem în top. Rezultatele noastre la baschet nu sunt formidabile în general, dar așa…

Hennings a consimțit și s-a întors spre Hillel, inventând articole din regulamentul intern pentru a-i explica pe îndelete că nu se putea schimba componența echipei de baschet în timpul anului. O ceată de copii a dat buzna în sală, pentru antrenament, așa că Hillel și directorul s-au așezat pe o bancă în josul gradenei.

— Și-atunci ce trebuie să fac, domnule director Hennings? l-a întrebat într-un final Hillel.

— Să-mi spui numele scandalagiilor.O să-i chem în birou pentru a da explicații. Și putem organiza un cerc antiindisciplină.

— Nu, ar fi și mai rău. Și știți asta.

— Și-atunci de ce nu-i eviți pe acești huligani? s-a enervat Hennings. N-ai decât să nu mai mergi pe terenul de sport dacă nu vrei tărăboi, asta-i tot.

— N-o să renunț să joc baschet.

— A fi încăpățânat este un defect rușinos, băiete.

— Nu sunt încăpățânat. Le țin piept fasciștilor.

Hennings s-a făcut livid.

— Unde-ai auzit un asemenea cuvânt? Sper că nu te învață asemenea cuvinte la ore? La Școala Oak Tree nu se învață astfel de cuvinte.

— Nu, l-am găsit într-o carte.

— Ce carte?

Hillel și-a deschis geanta și a scos o carte de istorie.

— Ce-i cu porcăria asta? a behăit Hennings.

— O carte pe care am împrumutat-o de la bibliotecă.

— De la biblioteca școlii?

— Nu, de la cea municipală.

— Ahhh, phiiiuuu! Ei bine, te rog să nu mai aduci la școală

această carte oribilă și să păstrezi genul acesta de idei pentru tine. Eu n-am chef să am necazuri. Dar constat că știi o grămadă de lucruri. Va trebui să folosești această putere ca să te aperi.

— Dar eu n-am putere. Tocmai asta-i problema.

— Puterea ta este inteligența. Ești un băiețel al naibii de inteligent… În basme, cel isteț câștigă până la urmă întotdeauna în fața celui voinic…

Sugestia directorului Hennings nu avea să rămână fără ecou. Chiar după-amiază, instalat în biroul redacțional de la școală, Hillel a compus un text pe care i l-a dat apoi doamnei Chariot, pentru a fi publicat în numărul următor al ziarului. Era vorba despre povestea unui băiețel, elev într-o școală privată, pentru cei bogați, care, în fiecare recreație, este legat de colegi de un copac și supus la tot felul de torturi, îndeosebi invenții pe cât de perfide, pe atât de dezgustătoare, care îi provocau tânărului erou groaznice infecții bucale. Însă niciun adult nu remarcă martiriul, cu atât mai puțin directorul școlii care e ocupat, împreună cu profesorul de sport, să maseze picioarele părinților elevilor. La finalul povestirii, școlarii ajung să dea foc copacului și băiețelului, dansând în jurul bușteanului și cântând o odă de mulțumire închinată corpului profesoral, pentru că le permite atât de ușor să-i tăbăcească pe cei mai slabi.

După ce a citit textul, doamna Chariot l-a informat imediat pe directorul Hennings, care a interzis publicarea și l-a convocat pe Hillel în biroul său.

— Îți dai seama că textul tău e împănat de cuvinte care nu sunt permise aici? a tunat Hennings. Ca să nu mai vorbesc de fondul acestei povești ridicole și de obrăznicia de a te lua de corpul profesoral!

— Ceea ce faceți dumneavoastră se numește cenzură, a protestat Hillel, și e o altă chestie pe care o făceau fasciștii, am

citit în carte.

— Mai termină odată cu poveștile asta cu fascismul! Nu e vorba despre cenzură, ci despre bun-simț! Există o cartă morală la Oak Tree, pe care tu ai încălcat-o!

— Și scrisoarea mea către Helena, publicată în numărul anterior?

— Ți-am explicat deja, doamna Chariot a crezut că era o poezie scrisă de ea.

— Dar încă de la apariția ziarului i-am spus că eu eram autorului acelui poem!

— Ai făcut foarte bine că ai informat-o.

— Dar ar fi trebuit ca ea să oprească difuzarea ziarului!

— Din ce motiv?

— Deoarece publicarea acelei scrisori era îngrozitor de umilitoare pentru mine!

— Hillel, încetează cu capriciile tale! Acel poem era foarte drăguț, contrar acestui text care nu este decât o grămadă de mojicii abominabile.

După care directorul Hennings l-a trimis pe băiat la psihologul școlii.

— Ți-am citit textul, i-a spus psihologul, mi s-a părut interesant.

— Ei bine, sunteți singurul.

— Directorul Hennings mi-a povestit că citești cărți despre fascism…

— Am împrumutat una de la bibliotecă.

— Cartea ți-a inspirat acest text?

— Nu, ceea ce m-a inspirat este nulitatea acestei școli.

— Poate că n-ar trebui să citești astfel de cărți…

— Poate că tocmai ceilalți ar trebui să citească astfel de cărți.

În ceea ce-i privea, unchiul Saul și mătușa Anita își

implorau fiul să facă un efort: „Hillel, nu sunt nici trei luni de când ești la școala asta. Chiar trebuie să încerci să înveți să trăiești în armonie cu ceilalți.“

În sfârșit, a avut loc o discuție de amploare cu toți elevii, în amfiteatru, pe tema „Scandal și cuvinte grosolane“. Hennings le-a vorbit îndelung despre valorile morale și etice de la Oak Tree și le-a explicat de ce nici scandalurile și nici cuvintele urâte nu erau admise în regulamentul școlii. După care elevii au repetat un slogan: „Nu e frumos să vorbești porcos!“ pe care trebuiau să-l scandeze de fiecare dată când surprindeau vreun coleg comițând vreo grosolănie. S-a pornit apoi o dezbatere, în cadrul căreia elevii puteau adresa întrebările care nu le dădeau pace.

— Întrebați orice vă trece prin minte, a anunțat Hennings, înainte de a-i face ironic cu ochiul lui Hillel și de a adăuga: nu există cenzură.

O pădure de mâini s-a ridicat dinspre auditoriu.

— Este act de indisciplină să te joci cu mingea în partea acoperită din curtea școlii? a întrebat un băiat.

— Nu, este antrenament, a răspuns Hennings. Cu condiția să nu-i lovești în cap pe bieții colegi.

— Ieri, am văzut un păianjen în sala de mese și am țipat pentru că m-am speriat, s-a confesat o fată, ușor rușinată. Asta înseamnă că am făcut scandal?

— Nu, a țipa pentru că ți-e teamă este voie. Dar să strigi de să spargi timpanele colegilor într-adevăr înseamnă să faci scandal.

— Dar dacă cineva urlă pentru a produce scandal, ca mai apoi să facă să se creadă că văzuse un păianjen, ca să nu fie pedepsit? a întrebat un elev, neliniștit că legea ar putea să fie deformată.

— Ar fi necinstit să se facă asta. Și nu e bine să fii necinstit.

— Ce înseamnă *necinstit*?

— Când nu ai responsabilitatea faptelor tale. De exemplu, dacă vă prefaceți că sunteți bolnavi pentru a nu merge la școală, asta înseamnă să fii foarte necinstit. Altă întrebare?

Un băiețel a ridicat mâna și Hennings i-a dat cuvântul.

— *Sex* este un cuvânt urât? a întrebat el.

Adunarea a încremenit, iar Hennings s-a simțit pentru o clipă pus în încurcătură.

— *Sex* nu este un cuvânt urât… însă e un cuvânt să spunem… fără rost.

Imediat în sală s-a stârnit vacarmul. Dacă *sex* nu e un cuvânt urât, poate fi folosit fără a se încălca regulamentul de la Oak Tree?

Luând notă de tărăboiul general, Hennings a bătut în catedră pentru a restabili calmul, ceea ce a făcut ca imediat toată lumea să amuțească.

— *Sex* este un cuvânt care nu trebuie spus. E un cuvânt interzis și gata.

— De ce e interzis dacă nu e un cuvânt urât?

— Pentru că… pentru că e rău. Sexul e rău, da? E precum drogul: ceva înfiorător.

Mătușa Anita, informată de directorul Hennings despre textul scris de Hillel, s-a simțit complet dezorientată. Ajunsese în punctul în care nu mai știa dacă Hillel era o victimă inocentă sau plătea prețul propriilor provocări, fiind conștientă că tonul acestuia putea să fie uneori enervant sau perceput ca arogant. Înțelegea mai repede decât ceilalți copii, era întotdeauna înaintea tuturor, se plictisea repede în clasă și nu avea răbdare. Toate astea îi iritau pe ceilalți elevi. Dacă, de fapt, Hillel nu era decât victima scandalului pe care el însuși îl stârnea, cum susținea Hennings? Îi tot spunea soțului ei: „Atâta timp cât o persoană scoate din sărite pe toată lumea, e pentru că acea

persoană nu se arată tocmai prietenoasă, nu?“

Așadar, s-a hotărât să-i sensibilizeze ea pe colegii lui Hillel cu privire la problematica hărțuirii școlare și să le explice că se poate întâmpla ca, din dorința de a te integra, să ajungi să ți-i pui pe toți în cap. A făcut turul locuințelor din Oak Park pentru a vorbi cu părinții elevilor din școală și le-a explicat îndelung copiilor că „uneori credem că înjosirea cuiva e doar o joacă și nu ne dăm seama că îi facem mult rău colegului nostru“. Cam în acești termeni li s-a adresat domnului și doamnei Reddan, părinții micului Vincent, zis și Porcu’. Familia Reddan locuia într-o casă splendidă, aproape de cea a Goldmanilor-din-Baltimore. Porcu’ a ascultat-o cu atenție pe mătușa Anita și, de cum aceasta a terminat de vorbit, a dat drumul unui extraordinar număr de suspine și de lacrimi: „Dar de ce prietenul meu Hillel nu mi-a spus că se simte respins la școală, e cu-adevărat oribil! Cu toții îl iubim așa de mult, nu înțeleg de ce se ține deoparte.“ Mătușa Anita i-a explicat că Hillel era puțin diferit, iar el, sughițând, și-a suflat nasul și, pe post de cireașă pe tort, l-a invitat în mod ceremonios pe Hillel la ziua lui de naștere care urma să aibă loc sâmbăta viitoare.

La petrecerea respectivă, de îndată ce părinții Reddan nu au mai fost cu ochii pe ei, lui Hillel i s-a sucit brațul, a fost obligat să pupe și să-i miroasă fesele câinelui casei, înainte de a fi fost săpunit pe față cu glazura de pe prăjitura aniversară și aruncat îmbrăcat în piscină. Auzind pleoscăiturile și râsetele copiilor, doamna Reddan a venit în fugă, l-a certat vehement pe Hillel pentru că a făcut baie fără să ceară permisiunea, și apoi, descoperind devastarea prăjiturii *millefeuille* și pe fiul său care, în lacrimi, i-a explicat că Hillel vrusese s-o mănânce înainte chiar ca el să fi suflat în lumânări și fără s-o împartă cu nimeni, i-a telefonat mătușii Anita, convocând-o să vină să-și ia băiatul imediat. Sosind la poarta familiei Reddan, mătușa Anita a găsit-

o pe mamă ținându-l zdravăn pe Hillel de braț și, alături de ea, pe Porc, în lacrimi, în rolul vieții sale, explicând, între două sughițuri, că fiul ei îi stricase toată petrecerea. Pe drumul de întoarcere, mătușa Anita i-a aruncat băiatului o privire reprobatoare. A sfârșit prin a suspina: „De ce trebuie mereu să te dai în spectacol, Hillel? Nu ți-ar plăcea să ai și tu câțiva prieteni buni?“

Hillel s-a răzbunat prin redactarea unui nou text. De data aceasta, nici nu se punea problema să ajungă în ziarul școlii. S-a hotărât să editeze și să fotocopieze el însuși povestea pe care o scrisese. În ziua apariției jurnalului școlii, a înlocuit exemplarele oficiale de la standuri cu numărul scris de el. Descoperind înșelătoria, doamna Chariot s-a dus țintă în biroul directorului Hennings cu toate exemplarele din pamflet pe care le putuse aduna. „Frank, Frank! Uite ce-a mai făcut Hillel Goldman! A editat un ziar pirat cu un text îngrozitor!“ Hennings a înșfăcat una dintre copiile pe care doamna Chariot i le întindea, a citit și a simțit că se sufocă. I-a convocat imediat pe unchiul Saul, pe mătușa Anita și pe Hillel.

Textul se intitula *Micul Porc*. Hillel spunea acolo povestea unui elev obez, poreclit Porcu’, care simțea o plăcere nebună să-și terorizeze colegii. Aceștia, sătui de situație, ajung să-l omoare în toaleta școlii și să-l taie în bucăți pe care să le pună în frigiderul de la cantină, printre bucățile de carne care au și fost servite în acea zi. Absența băiatului declanșează o anchetă condusă de poliție. A doua zi, la ora mesei, polițiștii vin să pună întrebări elevilor. „Trebuie neapărat să-mi găsiți puișorul!“, gemea mama lui Porc, care avea toate caracteristicile ultimei dintre imbecile. Un inspector îi interoghează pe elevi rând pe rând. Aceștia mănâncă, veseli, dintr-o friptură de porc. „Nu l-ați văzut pe colegul vostru?“, întreabă polițistul. „Nu l-am văzut, dom’le“, răspundeau elevii în cor, cu gura plină.

— Domnule și doamnă Goldman, le-a explicat cu calm Hennings unchiului Saul și mătușii Anita, fiul dumneavoastră a scris din nou un text intolerabil. Este vorba despre o apologie a violenței și e cu totul inacceptabil să existe un asemenea gen de scriere în interiorul școlii Oak Tree.

— Libertatea de exprimare, libertatea de opinie! a protestat Hillel.

— Oh, nu, ajunge cu asta! s-a enervat Hennings. Încetează să mai faci comparația între noi și un guvern fascist!

Hennings și-a luat apoi un aer necăjit, explicându-le unchiului și mătușii că nu-l va mai putea ține prea mult timp pe Hillel în școală, dacă nu făcea un efort să se integreze. La cererea părinților, Hillel a promis să nu recidiveze în materie de pamflet. S-a convenit, de asemenea, că trebuia să compună o scrisoare de scuze care urma să fie afișată în școală.

Prin înlocuirea exemplarelor de ziar cu propria creație, Hillel îi lăsase pe elevi fără jurnalul lor obișnuit. Pentru a-l cruța pe Hillel, directorul Hennings le ceruse profesorilor să nu menționeze motivele exacte. Toate exemplarele trebuiau retipărite până seara. Însă doamna Chariot, natură fragilă și depășită de plângerile elevilor care nu înțelegeau de ce ziarul nu a fost gata în ziua obișnuită, și-a pierdut stăpânirea de sine, urlând la protestatarii care luaseră cu asalt mica sală unde se edita publicația, de obicei atât de liniștită: „Din cauza unui anume elev care se crede superior tuturor, nu va apărea niciun ziar în această săptămână! Asta e! Numărul este pur și simplu anulat! Anulat, m-ați auzit? Anulat! Elevii care și-au dat silința să scrie articole nu le vor vedea niciodată publicate. Niciodată! Niciodată! Mulțumiți-i lui Goldman.“ Ascultători, elevii aveau să-i mulțumească lui Hillel cu lovituri de picioare și de caiete. După ce l-a bătut crunt, Porcu’ l-a obligat să stea gol în fața colegilor. I-a ordonat: „Dă-ți jos izmenele.“ Hillel, ștergându-și

nasul plin de sânge, tremurând ca varga, s-a executat și toți au izbucnit în râs. „Ai cea mai mică puță din câte am văzut“, a declarat Porcu’ entuziasmat. Din nou au izbucnit toți în hohote, și mai tare. Apoi i-a cerut pantalonii și chiloții, pe care i-a aruncat pe crăcile mai de sus ale unui copac. „Acum cară-te acasă. Să vadă toată lumea puța ta minusculă!“ Un vecin, trecând cu mașina, l-a zărit pe Hillel pe stradă, pe jumătate gol, și l-a dus acasă. Băietul i-a explicat mamei că un câine se luase după el și îl prinsese de pantaloni.

— Un câine? Hillel…

— Da, mami, pe cuvânt. M-a prins în așa hal de pantaloni că mi i-a sfâșiat și-a fugit cu ei.

— Și chiloții?

— Da, mami.

— Hillel, dragule, ce s-a întâmplat?

— Nimic, mami.

— Te necăjesc la școală?

— Nu, mami. Îți jur.

Profund umilit, Hillel a hotărât că trebuia să se răzbune pe răzbunarea răzbunării. Ocazia s-a ivit peste câteva zile, când Porcu’ a lipsit de la școală, din cauza unei severe indigestii. Elevii pregăteau un spectacol pentru părinți cu ocazia Zilei Recunoștinței, compus din mai multe scene, în care se povestea modul în care coloniștii englezi și-au exprimat gratitudinea față de indienii Wampanoag, mulțumindu-le astfel pentru ajutor, drept care continuau să fie sărbătoriți patru sute de ani mai târziu prin acordarea a trei zile de libertate pentru bravii elevi americani. Această aluzie la aspectul modern al sărbătoririi trebuia să încheie spectacolul, sub forma unui poem recitat de un elev. Și cum niciunul dintre copiii prezenți nu voia să se ofere voluntar pentru a spune poezia, Porcu’ a fost desemnat din oficiu de către profesor. Poezia era următoarea:

Mirodeniile cele bune ale Mamei, de William Sharburgh

Este Ziua Recunoștinței,
Sărbătoarea familiilor.
Un miros plăcut se răspândește prin casă.
Mama gătește o frumusețe de curcan.

Atrași de miresme,
Tata, copilul și cățelul vin cu toții în bucătărie.
Mama trebăluiește în jurul cuptorului,
Toți adulmecă și o felicită pentru delicioasa mireasmă.

Tata se bucură,
Copilul aplaudă.
Câinele se linge pe bot,
Să vină festinul!

Copilul, pofticios, întreabă dacă poate gusta.
Mama bagă o lingură în oala cu sos și copilul gustă.
— Ce bun e! exclamă. Ce-ai pus în el?
— Mirodenii… răspunde mama.
— Ce mirodenii?
— Știute doar de mine. Îți place?
— E atât de bun! Mai vreau! Îl mănânc pe tot!
— Nu, pofticios mic ce ești, va trebui să aștepți până la masă.
Copilul se bosumflă și își ascunde fața în bluza mamei.
E atât de moale. Surâde.
Știe că într-o zi mama îi va dezvălui
Secretul mirodeniilor ei,
Pentru ca și el să le poată pune la curcanul,
Pe care îl va găti pentru copiii lui.

Gândindu-se că vor face pace, profesoara l-a însărcinat pe Hillel să-i ducă poezia lui Porcu‘ și să-i prezinte rolul pe care acesta îl avea în spectacolul de Ziua Recunoștinței. Hillel a mers

la Porcu‘ chiar în aceeași zi. Mama băiatului i-a deschis ușa și l-a condus în camera fiului ei. L-a găsit în pat, citind reviste de benzi desenate. După ce i-a explicat ce avea de făcut, i-a dat textul.

— Dă-mi să văd! a urlat mama lui Porcu‘, în culmea excitației, aflând că fiul ei urma să apară singur pe scenă.

— Nu te uita! a răcnit Porcu‘. Nu trebuie să vadă nimeni! Va fi marea surpriză pentru spectacol!

S-a ridicat în capul oaselor și, după ce i-a dat pe ușă-afară pe mamă-sa și pe Hillel, s-a apucat să facă vocalize zgomotoase. Avea de gând să impresioneze pe toată lumea, doar avusese întotdeauna simțul spectacolului. Mama lui i-a cumpărat pentru acea ocazie un costum din trei piese și a convocat întreaga familie să vadă Porcu’ ei recitând atât de bine. Căci băiețelul ei era deosebit și în sfârșit toată lumea avea să-și dea seama de asta.

În ziua spectacolului, amfiteatrul școlii gemea de lume. Reddanii, în primul rând, filmând, fotografiind, spărgându-se în aplauze. Seria de scenete despre Wampanoag s-a bucurat de un mare succes, la fel și cele care aduceau în modernitate Ziua Recunoștinței. După care, pe scenă a apărut Porcu’, lumina s-a fixat asupra lui, a tras adânc aer în piept și și-a recitat poezia:

Excrementele cele bune ale Mamei, de William Sharburgh

Este Ziua Recunoștinței,
Sărbătoarea familiilor.
Un miros plăcut se răspândește prin casă.
Mama gătește o frumusețe de curcan.

Atrași de miresme,
Tata, copilul și cățelul vin cu toții în bucătărie.
Mama bășește în jurul cuptorului,
Toți adulmecă și o felicită pentru delicioasa mireasmă.

Tata se bucură,
Copilul aplaudă.
Câinele se linge pe testicule,
Să vină festinul!

Copilul, pofticios, întreabă dacă poate gusta.
Mama bagă o lingură în oala cu sos și copilul gustă.
— Ce bun e! exclamă. Ce-ai pus în el?
— Excremente… răspunde mama.
— Ce excremente?
— Doar ale mele. Îți plac?
— Ce bune sunt! Mai vreau! Pe toate le mănânc!
— Nu, pofticios mic ce ești, va trebui să aștepți până la masă.

Copilul se bosumflă și își ascunde fața în pubisul mamei.
E atât de moale. Surâde.
Știe că într-o zi mama îi va dezvălui
Secretul excrementelor ei,
Pentru ca și el să le poată pune la curcanul
Pe care îl va găti pentru copiii lui.

Odată poemul terminat, Porcu' a făcut o plecăciune pentru a saluta publicul și a primi salva de aplauze așteptată. O tăcere terifiantă a învăluit sala. Publicul, interzis și mut, îl privea fix pe Porcu' care nu înțelegea cu ce greșise. S-a repezit în culise unde a dat de profesoară și de directorul Hennings care se uitau țintă la el.

— Totuși, ce se întâmplă? a gemut Porcu'.

— Vincent, știi ce sunt acelea excremente? l-a întrebat Hennings.

— Habar n-am, domnule director Hennings. Eu n-am făcut decât să învăț pe dinafară poezia care mi s-a dat.

Hennings s-a făcut roșu la față. S-a întors către profesoară:

— Domnișoară, puteți să-mi explicați?

— Nu înțeleg, domnule director, i-am încredințat lui Hillel Goldman sarcina de a transmite textul lui Vincent. Cu siguranță, a schimbat cuvintele.

— Și nu ați crezut de cuviință să repetați spectacolul între timp? a urlat Hennings, ale cărui strigăte se auzeau până în sală.

— Ba da, desigur! Numai că Vincent a refuzat să recite în fața celorlalți copii. A spus că voia să le facă o surpriză.

— De surpriză, e surpriză!

— Ce sunt acelea excremente? a întrebat Porcu'.

Profesoara a început să plângă.

— Dumneavoastră ne-ați spus să lăsăm elevii să acționeze cum vor! a gemut ea.

— Gata cu plânsul, vă rog, i-a zis Hennings întinzându-i o batistă. Nu schimbă cu nimic lucrurile. Să mergem să-l convocăm pe Hillel ăsta care ne calcă mereu pe nervi!

Dar în timp ce serbarea continua cu spectacolul clasei următoare, Porcu' și pornise pe urmele lui Hillel. Au fost văzuți părăsind sala pe ieșirea de incendiu, traversând curtea școlii, apoi terenul de baschet, după care s-au îndreptat spre cartierul Oak Park. Se vedea silueta slăbănoagă a lui Hillel care alerga în galop, și Porcu' chiar în spatele lui, în minunatul costum cu cravată, repezindu-se ca un animal înnebunit, iar ceva mai în urma lor un grup de elevi care venea după Porcu' pentru a asista la scenă.

— Te omor! urla Porc. Te omor pentru totdeauna!

Hillel fugea cât putea de repede, totuși auzea pasul Porcului apropiindu-se. Avea să-l prindă în scurt timp. A apucat-o spre casă. Cu puțin noroc, va reuși să ajungă și să se refugieze înăuntru. Însă, chiar înainte de poartă, s-a împiedicat într-o bicicletă lăsată de un copil la intrarea pe alee și s-a lovit dur de asfalt.

6.

Baltimore, spectacolul de Ziua Recunoștinței
Noiembrie 1989.

Hillel, urmărit de Porcu', tocmai se împiedicase de bicicletă și căzuse lat pe trotuar. Știind că nu are cum să scape loviturilor, s-a făcut covrig pentru a se apăra. Porcu' s-a năpustit asupra lui și a început să-i tragă șuturi în burtă, după care l-a prins de păr, trăgându-l să se ridice. Dintr-odată s-a auzit o voce.

— Lasă-l!

S-a întors. În spatele lui stătea un băiat pe care nu-l cunoștea și căruia gluga de la pulover, trasă pe cap, îi dădea un aer amenințător. „Lasă-l!", a repetat băiatul. Porcu' l-a împins pe Hillel pe asfalt și s-a îndreptat spre băiat, hotărât să se încaiere cu el. Nu a avut timp să facă trei pași că a primit un pumn magistral în plină figură, care l-a lăsat lat. S-a ghemuit la pământ, cu mâna la nas și a izbucnit în hohote de plâns.

„Nasul meu! se smiorcăia el. Mi-ai spart nasul." În acel moment, au sosit năvală colegii de la școală, care văzuseră începutul urmăririi dintre Porcu' și Hillel.

— Veniți să vedeți, a strigat unul dintre ei, uitați-l pe Porcu' plângând ca o fată!

— Doare rău ce mi-a făcut! se văicărea Porcu' între două hohote de plâns.

— Tu cine ești? l-a întrebat unul dintre copii pe Woody.

— Sunt garda de corp a lui Hillel. Dacă-l necăjiți, vă lipesc la toți câte-un pumn în nas.

Copiii au ridicat palmele deschise în semn de pace.

— Noi toți îl iubim pe Hillel, a spus un altul, fără a se da jos de pe bicicletă. Nu-i vrem răul. Nu-i adevărat, Hillel? De altfel, dacă vrei, putem să ne pișăm pe Porcu'.

— Nu ne pișăm pe oameni, a răspuns Hillel, aflat tot la pământ.

Woody l-a ridicat pe Porcu', zicându-i s-o ia din loc:

— Haide, cară-te-acum, băi maldăr de osânză, și du-te să-ți pui gheață la nas.

Porcu' a dispărut fără să mai aștepte, încă hohotind, după care Woody l-a ridicat și pe Hillel.

— Mulțumesc, bătrâne, i-a spus Hillel. Tu… chiar m-ai scos din belea.

— Cu plăcere. Mă cheamă Woody.

— Cum de-ai știut cine sunt?

— Mutra ta e în toate fotografiile din biroul tatălui tău.

— Îl cunoști pe tata?

— M-a scos de două sau trei ori din căcat…

— Nu se spune *căcat*.

Woody a zâmbit.

— Într-adevăr, ești fiul domnului Goldman.

— Și cum de-mi știi numele mic?

— I-am auzit ieri pe ai tăi vorbind în biroul tatălui tău.

— Părinții mei? Îi cunoști?

— Cum ți-am mai spus, îl știu pe tatăl tău. Mulțumită lui, lucrez acum pentru grădinarul Bunk. Măturam peluza când te-am văzut venind, urmărit de umflatul ăla. Și cum mai știu și că toată lumea te necăjește, pentru că, atunci când am fost în biroul tatălui tău ieri, am văzut-o venind pe mama ta — care, de

altfel, este a naibii de frumoasă — și…

— Puah! Băi, mă faci să vărs! Nu vorbi așa de mama!

— Măi-măi, bine, deci mama ta a venit în biroul tatălui tău spunând că este îngrijorată pentru că toată lumea vrea să-ți spargă capul la școală. Și-atunci, dintr-odată, am fost mulțumit că te cotonogea șuncosu' ăla, pentru că așa puteam să te apăr, ca să-i mulțumesc tatălui tău pentru că și el m-a apărat pe mine.

— Nu înțeleg nimic din ce povestești. Tata te-a apărat de ce?

— Am avut ceva necazuri cu niște încăierări și el m-a ajutat de fiecare dată.

— Încăierări?

— Deh, mă cam bag în scandaluri mai tot timpul.

— Ai putea să mă înveți să mă bat, a sugerat Hillel. De cât timp ar fi nevoie să ajung să fiu la fel de puternic ca tine?

Woody a strâmbat din nas.

— Păi, îmi pari o nulitate completă în materie de bătăi. Așadar aș spune că probabil îți va lua o viață-ntreagă. Dar aș putea să te însoțesc la școală. Așa, nimeni nu va mai îndrăzni să-ți facă necazuri.

— Ai face asta?

— Bineînțeles.

Începând din ziua în care l-a întâlnit pe Woody, Hillel nu a mai avut niciodată necazuri la școală. În fiecare dimineață, când pleca de-acasă, îl găsea pe Woody în stația autobuzului școlar. Urcau amândoi și Woody îl însoțea până pe culoarele școlii, pierzându-se în mulțimea de elevi. Porcu' se ținea la distanță. Nu mai voia să aibă de-a face cu Woody.

La ieșirea de la ore, Woody era din nou acolo. Mergeau împreună pe terenul de baschet și trăgeau câteva partide îndrăcite, după care Woody îl conducea pe Hillel acasă.

— Trebuie să mă grăbesc, Bunk crede că deja tund plantele vecinilor tăi. Dacă mă vede cu tine, sunt mort.

— Cum se face că ești mereu aici? a întrebat Hillel. Nu mergi la școală?

— Ba da, dar termin mai devreme. Am timp să ajung.

— Unde stai?

— Într-un centru din cartierele din zona de Est.

— Nu ai părinți?

— Mama nu a mai avut timp să aibă grijă de mine.

— Și tatăl tău?

— Locuiește în Utah. Are o nouă soție. E foarte ocupat.

În apropierea casei familiei Goldman, Woody își lua la revedere de la Hillel și dispărea. Hillel îl invita de fiecare dată să rămână la cină.

— Nu pot, răspundea sistematic Woody.

— De ce?

— Trebuie să merg să lucrez cu Bunk.

— Poți să vii să iei cina cu noi când termini, insista Hillel.

— Nu. Mi-e rușine.

— De ce ți-e rușine?

— De ai tăi. Adică nu anume de părinții tăi. De adulți.

— Părinții mei sunt mai degrabă cool.

— Știu foarte bine.

— Wood, de ce ai grijă de mine?

— Nu am grijă de tine. Doar că îmi place foarte mult să fiu cu tine.

— Eu cred că tu mă aperi.

— Atunci și tu mă aperi.

— De ce te apăr? Doar sunt nul la capitolul…

— Mă aperi să nu rămân singur.

Astfel, ceea ce ar fi trebuit să fie rambursarea unei datorii a lui Woody către unchiul Saul s-a transformat într-o prietenie de neclintit între Woody și Hillel. Cel dintâi venea în fiecare zi în Oak Park. În timpul săptămânii, își îndeplinea rolul lui de gardă

de corp. Sâmbăta era rândul lui Hillel să-l însoțească pentru ziua de lucru cu Bunk, iar duminica și-o petreceau împreună, mergând în parc sau pe terenul de baschet. În zori, Woody se posta pe trotuar, în frig și întuneric, așteptându-l pe Hillel. „De ce nu intri la o ciocolată caldă? insista Hillel. O să îngheți afară.“ Însă Woody refuza sistematic.

Într-o sâmbătă dimineață, când Woody a ajuns să-l aștepte pe Hillel în întuneric în fața porții familiei Goldman-din-Baltimore, l-a găsit pe unchiul Saul sorbindu-și cafeaua. I-a făcut semn din cap.

— Woodrow Finn… Asta era! Deci tu ești cel care-l face pe fiul meu atât de fericit…

— N-am făcut nimic rău, domnule Goldman. Vă asigur de asta.

Unchiul Saul a zâmbit.

— Știu foarte bine. Haide-n casă.

— Prefer să rămân afară.

— Nu poți să stai afară, e ger. Haide, vino.

Woody l-a urmat, cu timiditate, înăuntru.

— Ai mâncat? l-a întrebat unchiul Saul.

— Nu, dom’le Goldman.

— De ce? Trebuie să mănânci dimineața. E important. Mai ales dacă mergi să lucrezi la grădini.

— Știu.

— Cum te simți la centru?

— E bine.

Unchiul Saul l-a făcut să ia loc în bucătărie și i-a pregătit o ciocolată caldă și clătite. Restul casei încă dormea.

— Știi că datorită ție Hillel și-a regăsit zâmbetul? l-a întrebat unchiul Saul.

Woody a ridicat din nou din umeri.

— Nu știu nimic, dom’le Goldman.

Unchiul Saul i-a zâmbit.

— Mulțumesc, Woody.

Woody iar a ridicat din umeri.

— Pentru nimic.

— Cum pot să te răsplătesc?

— Cu nimic. Cu nimic, dom'le Goldman. La început, venisem să vă văd datorită serviciului pe care vi-l datoram… Pe urmă am dat întâmplător de Hillel și am devenit prieteni.

— Ei bine, consideră-te de-acum și prietenul meu. Dacă ai nevoie de orice, să vii să-mi ceri. Și, de altfel, aș vrea să vii să iei aici micul dejun în fiecare weekend. Nu vreau să mergi să joci baschet cu burta goală.

Dacă a fost de acord să intre în casă în fiecare sâmbătă și duminică dimineață, Woody a refuzat categoric să rămână seara la cină. A trebuit ca mătușa Anita să dovedească un munte de răbdare ca să-l îmblânzească. Mai întâi, i-a așteptat în fața casei, să se întoarcă de pe terenul de baschet. Îl saluta pe Woody, care adesea roșea văzând-o, și o rupea la fugă ca un animal sălbatic. Hillel se enerva: „Mamă, de ce faci asta! Vezi bine că-l sperii!“ Ea izbucnea în râs. Mai apoi, îi aștepta cu biscuiți și cu lapte și, înainte ca Woody să aibă timp s-o șteargă, îl invita să vină să ciugulească, chiar rămânând afară. A profitat de o zi cu ploaie pentru a-l convinge să intre în casă. Îi spunea „faimosul Woody“. El roșea puternic, se făcea purpuriu și se bâlbâia. I se părea foarte frumoasă. Într-o după-amiază, mătușa i-a spus:

— Ia zi-mi, faimosule Woody: n-ai vrea să rămâi la cină diseară?

— Nu pot, trebuie să mai trec și pe la domnul Bunk să-l ajut la plantarea unor bulbi.

— N-ai decât să vii după ce terminați.

— Ar fi mai bine ca după aceea să mă întorc la centru. Își

vor face griji dacă nu mă întorc și voi avea probleme.

— Dacă vrei, pot să-l sun pe Artie Crawford și să-i cer permisiunea să rămâi la cină. Apoi te voi duce eu la centru.

Woody a fost de acord ca mătușa să telefoneze la centru și a primit permisiunea de a rămâne la masă. După cină, i-a spus lui Hillel:

— Părinții tăi sunt într-adevăr niște oameni de treabă.

— Ți-am zis. Sunt foarte deschiși, poți veni aici de câte ori vrei.

— Mi s-a părut genial cum mama ta l-a sunat pe Crawford să-i spună că rămân să cinez cu voi. Nimeni, niciodată, nu m-a făcut să mă simt așa.

— Să te simți cum?

— Important.

Woody a găsit la Goldmanii-din-Baltimore familia pe care nu o avusese niciodată și curând și-a câștigat un loc cu totul special în sânul acesteia. În diminețile de weekend, ajungea devreme. Unchiul Saul îl invita în casă și-l așeza la masă pentru micul dejun, iar Hillel apărea și el imediat. Apoi plecau amândoi să-l ajute pe Dennis Bunk. Seara, Woody rămânea de-acum de fiecare dată la cină. Insista să fie lăsat să ajute cu ceva: ținea neapărat să dea o mână de ajutor la pregătirea mesei, la aranjare, la servire, la spălatul vaselor, la dusul gunoiului. Într-o dimineață, observând că umbla de colo până colo să facă ordine în bucătărie, Hillel i-a zis:

— E dimineață. Calmează-te. Nu te obligă nimeni să faci asta.

— Dar vreau s-o fac, vreau s-o fac. Nu vreau ca părinții tăi să *criadă* că profit de situație.

— Să *creadă*, nu să *criadă*. Haide, stai jos, termină-ți cerealele și citește ziarul. Citește-l, altfel n-o să știi niciodată nimic.

Hillel îl obliga să fie interesat de toate. Îi vorbea despre cărțile pe care le citea, despre documentarele pe care le văzuse la televizor. În weekend, indiferent de vreme, mergeau pe terenul de baschet. Formau un duo grozav. În ceea ce îi privea, doar ei doi înfruntau fără nicio frică echipele din NBA. Legendarilor de la Chicago Bulls le-ar fi venit repede de hac.

Mătușa Anita mi-a explicat cum și-a dat seama că Woody făcea realmente parte din familie în ziua în care, luându-l pe Hillel la cumpărături la supermarket, l-a văzut alegând o cutie de cereale cu bezea moale. „Credeam că nu-ți plac bezelele moi“, i-a spus. Iar Hillel i-a răspuns cu tandrețea unui frate: „Mie nu-mi plac astea, sunt pentru Woody. Sunt preferatele lui.“

Prezența lui Woody în mijlocul familiei Baltimore avea să se impună curând de la sine. Cu acceptul lui Artie Crawford, din acel moment marți era seară de pizza, sâmbăta de filme, plimbări la Acvariul de care Hillel nu se mai sătura, excursii la Washington, unde au vizitat chiar și Casa Albă.

În serile în care rămânea la cină, Woody insista să se întoarcă la centru cu autobuzul. Îi era teamă că, trebuind să se ocupe prea mult de el, Goldmanii se vor sătura și-i vor da papucii. Însă mătușa Anita nu încuviința să se întoarcă singur. Era periculos. Îl ducea cu mașina și, pe când acesta cobora în fața clădirii austere, îl întreba:

— Ești sigur că e totul în regulă?

— Nu vă faceți griji, doamnă Goldman.

— Ba da, ceva griji îmi fac.

— Nu trebuie să vă deranjați pentru mine, doamnă Goldman. Sunteți și așa extrem de drăguță cu mine.

Într-o vineri seară, oprind în fața imobilului dărăpănat, mătușa Anita avea inima grea. I-a spus:

— Woody, poate că ar fi trebuit să dormi la noi în seara asta.

— Nu trebuie să vă deranjați pentru mine, doamnă

Goldman.

— Nu deranjezi pe nimeni, Woody. Casa este destul de mare pentru toată lumea.

Aceea a fost prima dată când a rămas peste noapte la familia Goldman.

Într-o duminică dimineață, pe când ajunsese foarte devreme în fața casei și asupra orașului se abătuse o ploaie groaznică, unchiul Saul l-a descoperit ud leoarcă și înghețat de frig. Atunci s-a decretat ca Woody să aibă și el o cheie a casei. Începând din acea zi, venea încă și mai devreme, punea masa, pregătea sendvișurile, sucul de portocale și cafeaua. Unchiul Saul cobora primul. Se așezau unul lângă altul și luau micul dejun împreună, împărțind ziarul. Apoi venea mătușa Anita, care îi dădea bună dimineața, ciufulindu-l cu tandrețe și, dacă Hillel întârzia prea mult să se trezească, Woody urca în camera lui să-i dea deșteptarea.

Într-o luni de dimineață, în ianuarie 1990, mergând spre stația de autobuz, Hillel l-a găsit pe Woody în lacrimi, ascuns într-un desiș.

— Woody, ce s-a întâmplat?

— Cei de la centru nu mai vor să vin aici.

— De ce?

Woody și-a lăsat capul în piept.

— A trecut ceva vreme de când nu am mai dat pe la școală.

— Ce? Păi de ce?

— Mă simțeam mai bine aici. Voiam să fiu cu tine, Hill! Artie e furios. L-a sunat pe tatăl tău. Mi-a spus că s-a terminat cu munca la Bunk.

— Dar te-a lăsat totuși să vii aici?

— Am fugit! Nu vreau să mă mai întorc la centru! Vreau să rămân cu tine!

— Nimeni nu ne va împiedica să ne vedem, Wood. O să

găsesc eu o rezolvare!

Soluția a fost să-l instaleze pe Woody, chiar în ziua aceea, în casa de la piscina familiei Baltimore. Până la vară putea sta liniștit acolo, nimeni nu dădea pe-acolo. Hillel i-a adus așternuturi, mâncare și un walkie-talkie pentru a ține legătura.

Seara, Artie Crawford a trecut pe la Baltimori să-i anunțe de dispariția lui Woody.

— Cum așa, *a dispărut*? a întrebat mătușa Anita.

— Nu s-a mai întors la centru. Descoperiserăm că nu mai mergea la școală de săptămâni bune.

Unchiul Saul s-a întors spre Hillel:

— L-ai văzut azi pe Woody? l-a întrebat.

— Nu, tati.

— Ești sigur?

— Da, tati.

— Ai idee pe unde-ar putea fi? s-a interesat Artie.

— Nu, deși aș vrea tare mult să vă pot ajuta.

— Hillel, știu că tu și Woody sunteți foarte legați unul de altul. Dacă știi ceva, trebuie să-mi spui, este foarte important.

— Ar fi totuși ceva… Vorbea să meargă în Utah, să-și găsească tatăl. Voia să ia autobuzul până în Salt Lake City.

Noaptea, au discutat cu ajutorul walkie-talkie-ului. Hillel vorbea în șoaptă, ascuns sub plapumă, pentru a fi sigur că părinții nu aveau cum să-l audă:

— Woody? Totul e în regulă? Ai legătura.

— Totul e bine, Hill. Ai legătura.

— Crawford a fost pe la noi în seara asta. Ai legătura.

— Ce voia? Ai legătura.

— Te căuta. Ai legătura.

— Ce i-ai zis? Ai legătura.

— Că ești în Utah. Ai legătura.

— Bine jucat. Mulțumesc. Ai legătura.

— Pentru nimic, amice.

*

În următoarele trei zile, Woody a rămas pitit în pavilion. În dimineața celei de-a patra, a ieșit în zori și s-a ascuns în stradă ca să-l aștepte pe Hillel și să-l însoțească la școală.

— Ești nebun, i-a spus Hillel. Dacă te vede cineva, s-a zis cu tine!

— Mă sufoc în pavilion. Simt nevoia să-mi dezmorțesc picioarele. Și dacă Porcu' nu mă vede la școală, mă tem că se ia de tine.

Woody l-a condus pe Hillel până în curtea școlii, amestecându-se printre ceilalți elevi. Numai că în dimineața aceea, directorul Hennings l-a remarcat pe băiatul pe care nu-l cunoștea și despre care și-a dat seama imediat că nu era elev al școlii. Și-a amintit de semnalmentele care îi fuseseră date și a alertat poliția. În câteva minute, echipajul a și sosit. Woody a observat imediat și a încercat să fugă, însă a dat nas în nas cu Hennings.

— Scuză-mă, tinere, tu cine ești? l-a întrebat Hennings pe un ton sever, apucându-l cu putere de umăr pentru a-l reține.

— Fugi, Woody! a strigat Hillel. Salvează-te!

Woody s-a desprins din strânsoarea lui Hennings și și-a luat picioarele la spinare. Dar polițiștii au reușit să-l prindă și să-l rețină. Hillel a venit în fugă spre ei, strigând: „Lăsați-l! Lăsați-l! Nu aveți dreptul!“ A dat să-i împingă pe polițiști, dar Hennings s-a băgat între ei și l-a oprit. Hillel a izbucnit în lacrimi. „Lăsați-l! le-a urlat polițiștilor care îl duceau pe Woody. Nu a făcut nimic! Nu a făcut nimic!“

Toți elevii din curtea școlii se uitau împietriți de spaimă cum Woody era băgat în mașina de poliție, până când Hennings și profesorii i-au împrăștiat, somându-i să se reîntoarcă la ore.

Hillel a plâns toată dimineața, la infirmerie. La ora prânzului, Hennings a venit să-l vadă.

— Hai, băiete, acum du-te în clasă.

— De ce ați făcut asta?

— Directorul centrului în care stă Woody m-a prevenit că probabil o să apară pe-aici. Prietenul tău a fugit, îți dai seama ce înseamnă asta? E un fapt grav.

Cu inima grea, Hillel s-a întors în clasă pentru orele de după-amiază. Porcu' îl aștepta cu nerăbdare. „Ceasul răzbunării a sosit, Crevete, i-a spus. Acum, că prietenul tău Woody nu mai e aici, o să mă pot ocupa de tine imediat ce se vor termina orele. Ți-am pregătit un căcat de câine excelent. Ai mai mâncat rahat de câine? Nu? Va fi desertul tău. O să-l înghiți până la ultima bucățică. Miam, miam!"

În momentul în care a sunat clopoțelul anunțând finalul zilei de curs, Hillel a luat-o la fugă cu Porcu' pe urmele lui. „Puneți mâna pe Crevete! urla Porcu'. Puneți mâna pe el, să-l sărbătorim." Hillel gonea pe culoare până în momentul în care, la ieșirea din dreptul terenului de baschet, profitând că era micuț, s-a strecurat printr-un grup de copii care coborau scările din clasele lor, a urcat la primul etaj și a parcurs în fugă culoarele goale până la o gheretă de portar. Acolo s-a întins pe jos, atent, ținându-și respirația. Sângele îi zvâcnea în tâmple, își auzea bătăile inimii. Se lăsase deja întunericul când și-a făcut curaj să iasă de acolo. Culoarele erau întunecate și goale. A mers în vârful picioarelor căutând ieșirea, recunoscând curând culoarul care ducea spre redacția ziarului școlii. Trecând prin fața ușii, a observat că era întredeschisă și din interior se auzeau niște zgomote ciudate. S-a oprit și a tras cu urechea. A recunoscut vocea doamnei Chariot. După care a auzit un zgomot ca și cum cineva ar fi primit o palmă, urmat de un geamăt. S-a uitat prin deschizătura ușii care nu fusese bine

închisă și l-a zărit pe directorul Hennings, așezat pe un scaun. Cocoțată deasupra lui și arătându-i fesele, doamna Chariot, cu fusta și chiloții în vine. Cu mână sigură, el o plesnea drăgăstos peste fund și la fiecare lovitură ea gemea delicios.

— Târfă! îi zicea el doamnei Chariot.

— Da, sunt o mare târfă scârboasă, repeta ea.

— Târfă! confirma el.

— Am fost o elevă rea, domnule director, recunoștea ea.

— Ai fost o curviștină obraznică? o întreba apoi Hennings.

Hillel, care nu înțelegea nimic din scena care se derula sub ochii lui, a împins brusc ușa, strigând:

— Nu e frumos să vorbești porcos!

Doamna Chariot a sărit ca arsă și a scos un urlet strident.

— Hillel? a bâiguit Hennings, în timp ce doamna Chariot și-a ridicat fusta înainte de a o rupe la fugă.

— Ce faceți aici? a întrebat Hillel.

— Jucam un joc, a răspuns Hennings.

— Aduce mai degrabă a tărăboi, a constatat Hillel.

— Noi… noi făceam exercițiii. Dar tu ce cauți aici?

— Mă ascundeam pentru că ceilalți copii vor să mă bată și să mă facă să înghit caca de câine, i-a explicat Hillel directorului care nu-l mai asculta, încercând s-o găsească pe doamna Chariot, pe culoar.

— Foarte bine, a spus Hennings. Adeline? Adeline, ești aici?

— Aș putea să rămân ascuns? a întrebat Hillel. Mi-e foarte frică de ce o să-mi facă Porcu'.

— Da, e foarte bine, băiete. N-ai văzut-o pe doamna Chariot?

— A plecat.

— Unde-a plecat?

— Nu știu, într-acolo.

— Bine, stai aici o clipă, vin imediat.

Hennings a luat-o de-a lungul culoarului strigând: „Adeline!

Adeline, unde ești?“ A găsit-o ghemuită într-un colț.

— Nu-ți face griji, Adeline, i-a spus, micuțul nu a văzut nimic.

— Ba a văzut tot! a urlat ea.

— Nu, nu. Te asigur.

— Serios? l-a întrebat ea, cu voce tremurândă.

— Bineînțeles. Totul e bine. N-ai de ce să te îngrijorezi. Și-apoi, nu e genul care să dea din gură. Nu-ți face probleme, mă duc să vorbesc cu el.

Însă la întoarcerea în sala de redacție, Hennings a constatat că Hillel nu mai era acolo. Avea să-l întâlnească o oră mai târziu, când băiatul i-a sunat la ușă.

— Bună seara, domnule director.

— Hillel? Da‘ ce faci aici?

— Cred că am ceva ce vă aparține, a spus Hillel scoțând din rucsac niște chiloți de damă.

Hennings a făcut ochii cât cepele și a început să bată aerul cu mâinile.

— Ia de-aici mizeria asta! i-a ordonat el. Nu știu despre ce vorbești!

— Cred că sunt ai doamnei Chariot. I-ați dat jos chiloții ca s-o bateți la fund și ea a uitat să și-i pună la loc. E ciudat, pentru că dacă eu aș fi uitat să-mi pun chiloții, aș fi simțit curentul de aer pe la cocoșel. Dar poate că femeile, cum au cocoșelul în interior, nu simt curentul de aer.

— Taci din gură și șterge-o de-aici! a șuierat Hennings.

Din salon s-a auzit vocea soției domnului Hennings întrebând cine e la ușă.

— Nu e nimic, dragă, i-a răspuns Hennings cu voce mieroasă. Un elev aflat în dificultate.

— Poate ar trebui s-o întrebăm pe soția dumneavoastră dacă nu cumva sunt chiloții ei? a sugerat Hillel.

Cu un gest neîndemânatic, Hennings a încercat să-i smulgă chiloții și, cum nu a reușit, i-a strigat soției:

— Iubito, ies să fac câțiva pași!

A ieșit în stradă în papuci, trăgându-l pe Hillel după el.

— Ai înnebunit de-ai venit aici?

— Am văzut că e acolo un chioșc cu înghețată, a spus Hillel.

— Doar n-o să-ți cumpăr înghețată. E ora cinei. Și-apoi, cum ai venit aici?

— Mă întreb dacă doamnei Chariot îi place să pună gheață pe fesele înroșite, a continuat Hillel.

— Vino, mergem să-ți cumpăr o înghețată.

Cu câte un cornet în mână, cei doi s-au plimbat prin cartier.

— De ce i-ați dat bătaie la fund sărmanei doamne Chariot? a întrebat Hillel.

— Era un joc.

— La școală, ni s-a vorbit despre rele tratamente. Despre așa ceva era vorba? Ni s-a dat și un număr de telefon pentru asta.

— Nu, băiete. Era un lucru pe care-l doream amândoi.

— Să vă jucați de-a bătaia la fund?

— Da. Sunt bătăi la fund deosebite. Nu dor. Fac bine.

— Aha! Prietenul meu, Luis, a luat de la tatăl lui o bătaie la fund și mi-a spus că durea al naibii de tare.

— În cazul nostru e altceva. Sunt bătăi la fund pe care și le aplică adulții. Aceștia discută înainte, pentru a fi siguri că toată lumea este de acord.

— Aha. Deci, i-ați zis doamnei Chariot: „Ia spuneți, doamnă Chariot, v-ar deranja dacă vă scot chiloții ca să vă dau o bătaie la fund?“ și ea a răspuns: „Deloc.“

— Oarecum.

— Mi se pare ciudat.

— Vezi tu, băiete, adulții sunt inși ciudați.

— Știu.

— Nu, adică vreau să spun: mai ciudați decât îți poți tu imagina.

— Și dumneavoastră?

— Da, și eu.

— Păi eu știu despre ce vorbiți. Niște prieteni ai părinților mei au divorțat. Au venit într-o seară amândoi la noi la cină și după o săptămână, femeia a venit să doarmă singură la noi. Nu contenea să vorbească despre soțul ei folosind cuvinte interzise. Făcea el niște chestii cu bona copiilor.

— Bărbații fac uneori asta.

— De ce?

— Dintr-o mulțime de motive. Ca să se simtă mai bine, ca să se simtă mai puternici. Ca să se simtă mai tineri. Ca să-și domolească pulsiunile.

— Ce-i aia pulsiune?

— Este ceva ce izvorăște din noi fără să știm bine de ce. Mintea noastră nu mai gândește și corpul nostru face ce vrea, ca mai apoi să ne pară rău.

— Acum ceva timp, am găsit o pungă de bomboane după pat. Erau bomboanele mele preferate, dar mama mi-a spus să nu mă ating de ele pentru că urma să luăm cina, însă nu m-am putut abține să le mănânc pentru că erau bomboanele mele preferate, dar apoi mi-a părut rău pentru că m-am simțit umflat și nu-mi mai era foame și nu am mai putut gusta mâncarea pe care o pregătise mama. A fost vorba despre o pulsiune?

— Se poate spune și-așa.

— Dar dumneavoastră de ce jucați jocul de-a bătaia la fund cu doamna Chariot? Nu vă mai iubiți soția, ca în cazul prietenilor părinților mei?

— Dimpotrivă, o iubesc pe nevastă-mea. O iubesc enorm.

— Păi atunci, ei trebuie să-i dați bătaia la fund din dragoste!

— Nu vrea. Știi, uneori bărbații au anumite nevoi. Trebuie

să și le potolească. Dar asta nu înseamnă că nu-și iubesc soțiile. Să mă închid în redacție cu doamna Chariot este un mod de a rămâne cu soția mea. Și-mi iubesc soția. Nu aș vrea să se întristeze. S-ar întrista dacă ar afla de povestea asta. Înțelegi? Sunt convins că înțelegi.

— Da, da, înțeleg. Dar dumneavoastră sunteți șeful doamnei Chariot și chestia asta s-ar putea lăsa cu o groază de chestii, asta e sigur. Și-apoi sunt convins că părinții vor fi decepționați când vor afla că scaunele pe care se așază copiii lor în încăperea redacției sunt folosite pentru a pune o profesoară în curul gol și…

— Bine! i-a tăiat vorba Hennings. Am înțeles! Ce vrei?

— Aș vrea un loc gratuit la școală pentru prietenul meu, Woody.

— Ești nebun! Crezi că pot să scot douăzeci de mii de dolari ca iepurele din joben?

— Dumneavoastră sunteți cel care administrează bugetul. Sunt convins că veți ști cum să vă descurcați. Nu trebuie decât să mai puneți un scaun în spatele clasei. Nu e foarte complicat. Și-apoi, în felul acesta, veți putea continua să vă iubiți soția dându-i bătăi la fund doamnei Chariot.

A doua zi dimineață, directorul Hennings l-a contactat pe Artie Crawford pentru a-i spune că Asociația de părinți ai elevilor de la școala Oak Tree era fericită să-i acorde lui Woody o bursă. După discuții cu unchiul și cu mătușa mea, aceștia au propus, spre marea bucurie a lui Hillel, ca Woody să se mute la ei, pentru a fi aproape de școală. În seara integrării lui Woody la Oak Tree, directorul Hennings a scris în jurnalul său: *Decizie luată astăzi de acordare a unei burse excepționale unui puști drăguț, Woodrow Finn. Micul Hillel Goldman pare încântat de el. Vom vedea curând dacă venirea noului elev îi va permite să-și scoată la lumină adevăratul potențial, așa cum sper de multă*

vreme.

Așa a intrat Woody în viața familiei Goldman-din-Baltimore, fiind instalat într-una dintre camerele de oaspeți, reamenajată pentru ca el să se simtă cât mai bine. Unchiul Saul și mătușa Anita nu aveau să-l mai vadă niciodată pe Hillel mai fericit decât în anii care au urmat. El și Woody mergeau împreună la școală și se întorceau împreună. Mâncau împreună, încasau împreună pedepsele, își făceau temele împreună, iar pe terenul de sport, în ciuda diferenței de gabarit, trebuiau să fie în aceeași echipă. A fost începutul unei perioade de liniște și de fericire absolută.

Woody a întregit echipa de baschet a școlii, pe care a dus-o la câștigarea campionatului, pentru prima dată în istorie. Hillel, la rândul lui, a sporit spectaculos notorietatea ziarului școlii: i-a adăugat o parte consacrată parcursului echipei de baschet și l-a pus în vânzare în serile de meci. Banii strânși alimentau nou-nouțul „Fond al Asociației de părinți ai elevilor pentru burse de studii“. Și-a atras simpatia profesorilor, respectul colegilor, iar Henning, în notele personale, avea să scrie în legătură cu Hillel: *Elev senzațional, dotat cu o inteligență excepțională. Este un câștig de netăgăduit pentru școală. A reușit să-și adune colegii în proiectul reprezentat de ziarul școlii și a organizat venirea primarului în școală pentru a susține o conferință despre politică. Într-un cuvânt: stupefiant.*

Curând, terenul din spatele școlii nu le-a mai fost de ajuns. Aveau nevoie de unul mai mare, unul pe măsura ambițiilor lor. După ore, mergeau la sala de sport a liceului din Roosevelt High, aproape de școală, ca să viseze cu ochii deschiși. Ajungeau înainte de începerea antrenamentului echipei de baschet, se strecurau până pe suprafața de joc parchetată și, închizând ochii, se imaginau la Forumul din Los Angeles, la Madison Square Garden unde mulțimea în delir le scanda numele. Hillel

se cățăra pe gradene, Woody se instala în fundul sălii. Hillel se prefăcea că are în mână un microfon: „Cu două secunde înainte de finalul meciului, cei de la Bulls sunt conduși cu 2 puncte. Dar dacă aruncătorul lor, Woodrow Finn, marchează coșul, se vor reîntoarce în play-off!“ Woody, într-un moment de grație, cu ochii mijiți și mușchii încordați, arunca la coș. Corpul i se întindea în aer, brațele i se relaxau, mingea despica aerul sălii și, într-o tăcere absolută, intra în coș. Hillel scotea un urlet de bucurie: „Viiiiiictooooooooorie pentru Chicago Bulls prin acest coș decisiv al incredibiluluuuuuuuuui Woodrow Finn!“ Se aruncau unul în brațele celuilalt, făcând turul de onoare, după care o ștergeau rapid, de frică să nu fie surprinși.

S-a întâmplat o dată ca Woody să vină la Mătușa Anita și s-o roage în șoaptă:

— Doamnă Goldman, aș… aș vrea mult să încerc să-l sun pe tata. Aș vrea să-i spun ce mai fac.

— Bineînțeles, scumpule. Folosește telefonul de câte ori vrei.

— Doamnă Goldman, n-aș vrea… n-aș vrea ca Hillel să știe. Nu prea vreau să vorbesc cu el despre asta.

— Mergi în camera noastră. Telefonul e lângă pat. Sună-l pe tatăl tău când și de câte ori vrei. Nu trebuie să ceri voie, scumpule. Urcă, eu o să-l țin de vorbă pe Hillel.

Woody s-a strecurat cu discreție până în camera unchiului și a mătușii. A luat telefonul și s-a așezat pe covor. A scos din buzunar o bucată de hârtie pe care era scris numărul și l-a format. Nu a răspuns nimeni. Numai robotul telefonic, pe care a lăsat un mesaj: „*Salut, tati, sunt Woody. Îți las mesaj pentru că… Voiam să-ți spun: locuiesc la familia Goldman acum, sunt extrem de drăguți cu mine. Joc în echipa de baschet a noii mele școli. Voi încerca să te sun mâine.*“

*

Câteva luni mai târziu când, în apropierea vacanței de Crăciun 1990, unchiul Saul și mătușa Anita i-au propus lui Woody să-i însoțească în vacanță la Miami, prima lui reacție a fost de refuz. Considera că familia fusese deja suficient de generoasă cu el și că o asemenea călătorie însemna o cheltuială prea mare.

— Vino cu noi, o să ne distrăm de minune, a insistat Hillel. Ce-o să faci aici? O să-ți petreci vacanța la centru?

Dar Woody nu se lăsa înduplecat. Într-o seară, mătușa s-a dus în camera lui. S-a așezat pe marginea patului.

— Woody, de ce nu vrei să vii în Florida?

— Nu vreau. Asta-i tot.

— Ne-am bucura foarte mult să fii cu noi.

Băiatul a izbucnit în lacrimi, iar ea l-a îmbrățișat, strângându-l tare la piept.

— Woody, dragule, ce se întâmplă?

I-a trecut mâna prin păr.

— Se-ntâmplă că… nimeni nu a avut grijă de mine cum ați făcut-o dumneavoastră. Nimeni nu m-a dus niciodată în Florida.

— O facem cu mare drag, Woody. Ești un băiat senzațional, ținem mult la tine.

— Doamnă Goldman, am furat… Ah, îmi pare atât de rău, nu merit să stau cu dumneavoastră.

— Ce-ai furat?

— Deunăzi, când am fost în camera dumneavoastră, era această fotografie pe una dintre mobile…

S-a ridicat din pat înghițindu-și lacrimile, a deschis rucsacul și a scos o fotografie de familie. I-a întins-o mătușii Anita.

— Iertați-mă, a continuat suspinând. Nu am vrut s-o fur, am vrut să am o fotografie cu toată familia dumneavoastră. Mă tem că într-o zi o să mă abandonați.

Mătușa i-a mângâiat părul.

— Nimeni nu te va abandona, Woody. De altfel, ai făcut bine că mi-ai spus de fotografie: lipsește cineva din ea.

În weekendul următor, Goldmanii-din-Baltimore, acum în număr de patru, și-au făcut o fotografie de familie la centrul comercial.

La întoarcerea acasă, Woody și-a sunat tatăl. Din nou a dat de robotul telefonic și a fost nevoit să lase un alt mesaj: *„Salut, tati, sunt Woody. O să-ți trimit o fotografie, o să vezi, e super! Sunt eu împreună cu familia Goldman. Plecăm cu toții în Florida la sfârșitul săptămânii. O să încerc să te sun de-acolo.“*

Îmi aduc foarte bine aminte de acea iarnă a lui 1990, din Florida, în decursul căreia Woody a intrat în viața mea pentru a nu mai ieși niciodată. Înțelegerea perfectă dintre noi trei a fost instantanee. Din acele zile a început aventura savuroasă a Bandei Goldmanilor. Cred că în urma întâlnirii cu Woody am ajuns să iubesc cu adevărat Florida, care, până atunci, mi se păruse cam plicticoasă. Am fost și eu, cum fusese și Hillel, vrăjit de acest băiat voinic și fermecător.

La sfârșitul primului lor an școlar împreună de la Oak Tree, în ajunul zilei fotografiei pentru albumul școlar anual, Hillel i-a adus lui Woody un pachet.

— Pentru mine?

— Da. E pentru mâine.

Woody l-a desfăcut: era un tricou galben cu inscripția *Prieteni pe viață*.

— Mulțumesc, Hill!

— L-am găsit la centrul comercial. Am luat unul la fel și pentru mine. În felul acesta, vom avea același tricou, în fotografie. Adică, dacă vrei… Sper că ideea nu ți se pare prea tâmpită.

— Nu, nu e tâmpită deloc!

Hazardul alfabetului a făcut ca Woody Marshall Finn să fie așezat lângă Hillel Goldman. Așa că, în fotografia pentru acel album școlar 1990–1991 al școlii Oak Tree, în care apăreau amândoi umăr la umăr pentru întâia oară, nu s-ar fi putut spune care dintre ei era mai Goldman decât celălalt.

7.

Până la întâlnirea mea cu Duke, din 2012, nu mi-am dat seama niciodată de legătura fulgerătoare care se poate crea între un om și un câine. Văzându-mă zi de zi cu el, am ajuns, inevitabil, să-l îndrăgesc. Cine ar fi putut rezista farmecului său maliţios, tandreței cu care-și așază capul pe genunchi pentru a-ți cere o mângâiere sau privirii lui rugătoare de fiecare dată când deschizi frigiderul?

Realizasem că, pe măsură ce legătura mea cu Duke se strângea tot mai tare, tensiunea dintre mine și Alexandra părea a se domoli. A coborât puțin garda. I se întâmpla să-mi spună Markie, ca înainte. Îi regăseam tandrețea, drăgălășenia, hohotele de râs la glumele mele stupide. Minutele furate în compania ei mă umpleau de o bucurie pe care nu o mai simțisem de multă vreme. Am înțeles că, de fapt, dintotdeauna, nu am vrut-o decât pe ea, iar momentele în care îl aduceam pe Duke înapoi, acasă la Kevin, erau cele mai fericite din zi. Nu știu dacă e vorba despre imaginația mea debordantă care-mi juca feste, dar aveam impresia că făcea în așa fel încât să fim câteva clipe singuri. În cazul în care Kevin se antrena pe terasă, mă aducea la bucătărie. Dacă acesta se afla în bucătărie pregătind câte o băutură plină de proteine sau marinând celebrele-i fripturi, mă aducea pe terasă. Avea gesturi, atingeri, priviri, zâmbete care îmi făceau inima s-o ia la goană. Pentru o clipă,

aveam impresia că suntem din nou în simbioză. Astfel că, pe când mă urcam în mașină să plec spre casă, eram complet bulversat. Aveam un chef nebun s-o invit să cinăm undeva împreună. Să petrecem o seară întreagă numai noi doi, fără jucătorul ei de hochei, care continua să-mi servească explicații detaliate despre ședințele lui de fizioterapie. Dar nu îndrăzneam să iau inițiativa, nu voiam să stric totul.

De teamă să nu compromit totul, mi-a venit dintr-odată să-l trimit înapoi acasă pe Duke. Era într-o dimineață în care mă trezisem cu conștiința încărcată, având presentimentul că voi ajunge să mă dau de gol. Când Duke a lătrat dimineața, la ora șase fix și i-am deschis, mi-a oferit o sublimă demonstrație de bucurie, iar eu m-am lăsat în genunchi lângă el. „Nu poți rămâne, i-am spus mângâindu-l pe cap. Mi-e teamă să nu trezesc suspiciuni. Trebuie să te întorci acasă.“

Și-a luat mutra de câine trist și s-a culcat pe terasă, cu urechile lăsate. Am făcut eforturi să nu-mi încalc cuvântul. Am închis ușa și m-am postat în spatele ei. La fel de nefericit ca și el.

Mi-a fost greu să lucrez în ziua aceea. Îmi lipsea prezența lui Duke. Aveam nevoie de el, aveam nevoie să molfăie la jucăriile de plastic sau să sforăie pe canapea.

Seara, când Leo a venit să jucăm o partidă de șah, a observat imediat ce înfățișare groaznică aveam.

— A murit cineva? m-a întrebat pe când îi deschideam ușa.

— Nu l-am văzut azi pe Duke.

— Nu a venit?

— Ba da, dar a trebuit să-l trimit acasă. Frica de a fi prins.

M-a privit fix, cu un aer curios.

— Nu ești cumva cam dus cu capul?

A doua zi, când Duke a lătrat la ora șase, îi pregătisem deja o bucată de carne de cea mai bună calitate. Cum trebuia să trec pe la poștă, l-am luat cu mine. După care, nu am rezistat

tentației de a merge să ne plimbăm prin oraș: l-am dus la tuns și l-am luat să mâncăm o înghețată cu fistic într-un local mic, dar care-mi plăcea mult. Stăteam pe terasă, ținându-i cornetul lui din biscuit, pe care îl lingea cu pasiune, când am auzit o voce de bărbat strigându-mă:

— Marcus?

M-am întors, îngrozit că fusesem prins în flagrant delict. Era Leo.

— Leo, fir-ar să fie, m-ai speriat!

— Marcus, te-ai țicnit de tot! Ce faci?

— Mâncăm câte o înghețată.

— Te plimbi cu câinele prin oraș, în văzul și spre știința tuturor! Vrei ca Alexandra să-ți descopere secretul?

Leo avea dreptate. Știam. Poate că era ceea ce-mi doream de fapt: ca Alexandra să descopere totul. Să se întâmple ceva. Îmi doream mai mult decât să ne vedem doar pentru câteva momente, și-acelea pe furate. Mi-am dat seama că voiam ca totul să fie ca înainte. Numai că trecuseră opt ani, iar ea își refăcuse viața.

Leo m-a somat să-l duc înapoi Alexandrei pe Duke înainte de a mi se năzări să-l iau la cinema sau să fac cine-știe-ce-imbecilitate. I-am dat ascultare. La întoarcere, l-am găsit în fața casei lui, ocupat cu scrisul. Cred că se instalase acolo ca să mă poată păndi. M-am dus la el.

— Ei? l-am întrebat, făcând semn din cap către caietul rămas tot gol. Cum merge romanul?

— Binișor. M-am gândit că aș putea scrie povestea unui tip bătrân care își vede tânărul vecin iubind o femeie prin intermediul unui câine.

Am oftat și m-am așezat pe un scaun, lângă el.

— Nu știu ce-ar trebui să fac, Leo.

— Ce faci și cu câinele. Fă-te ales. Problema oamenilor care-

și cumpără un câine este că adesea nu-și dau seama că nu ei aleg câinele, ci invers: câinele decide care sunt afinitățile dintre el și om. Câinele este cel care te adoptă, prefăcându-se că-ți ascultă comenzile, ca să nu te supere. Dacă nu există înțelegere, degeaba. Aduc ca dovadă o poveste înspăimântătoare, dar veridică întâmplată în statul Georgia, unde, o mamă celibatară, biată inadaptată pierdută-n valurile Veșniciei, cumpărase un teckel ceacâr, botezat Whisky, pentru a-și mai înveseli traiul, al ei și al celor doi copii. Dar, spre tristețea ei, Whisky nu era ceea ce așteptase, și coabitarea a devenit insuportabilă. Nereușind să scape de el, femeia s-a hotărât să ia măsuri drastice: l-a scos în fața casei, l-a stropit cu benzină și i-a dat foc. Javra în flăcări, urlând de moarte, s-a pornit într-o cursă îndrăcită și a sfârșit prin a intra în casă, unde copiii picoteau în fața televizorului. Baraca a ars complet, cu Whisky și cei doi copii înăuntru, iar pompierii nu au mai găsit înăuntru decât cenușă. Înțelegi acum de ce trebuie lăsat câinele să te aleagă.

— Mă tem că nu am înțeles nimic din povestea ta, Leo.

— Trebuie să procedezi în același fel cu Alexandra.

— Vrei să-i dau foc de vie?

— Nu, tâmpitule. Încetează s-o mai faci pe amorezul speriat de bombe: fă-o pe ea să te aleagă.

Am ridicat din umeri.

— Oricum, cred că în curând se va întoarce la Los Angeles. Fusese vorba să stea cât timp durează convalescența lui Kevin, care e aproape pus pe picioare.

— Și ai de gând să lași baltă povestea? Fă în așa fel încât să mai stea. Și, până la urmă, o să-mi spui și mie ce s-a întâmplat între voi doi? Nu mi-ai vorbit niciodată despre cum v-ați cunoscut.

M-am ridicat.

— Data viitoare, Leo. Îți promit.

A doua zi dimineață, amicul meu Duke a fost reperat în timpul evadării. Ca de obicei, mi-a lătrat la ușă la șase dimineața, dar deschizând, am găsit-o pe Alexandra, pe jumătate amuzată, pe jumătate nevenindu-i să creadă, îmbrăcată în ceea ce părea a fi pijamaua ei.

— E o gaură în fundul grădinii, mi-a spus. L-am văzut în dimineața asta. Se strecoară pe sub gard și vine direct aici. Îți vine să crezi?

A izbucnit în râs. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, chiar și așa, în pijama și nemachiată.

— Vrei să intri la o cafea? i-am propus eu.

— Cu mare plăcere.

În clipa aceea mi-am dat seama că lucrurile lui Duke erau împrăștiate prin salon.

— Așteaptă o secundă să-mi pun pantalonii.

— Dar ai deja pantalonii pe tine, mi-a atras ea atenția.

N-am zis nimic și i-am închis pur și simplu ușa-n nas, rugând-o să aibă răbdare o secundă. Am dat fuga prin casă să strâng toate jucăriile, străchinile, pătura, pe care le-am aruncat grămadă în dormitor.

După care m-am repezit să-i deschid Alexandrei, care mi-a aruncat o privire amuzată. Închizând ușa în urma ei, nu l-am observat pe bărbatul care ne pândea de la volanul unei mașini, făcând fotografii.

8.

Baltimore.
1992–1993

Urmând un calendar neschimbat, la fiecare patru ani, Ziua Recunoștinței este precedată de alegerile prezidențiale. În 1992, Banda Goldmanilor a participat activ la campania lui Bill Clinton.

Unchiul Saul era un democrat convins, ceea ce a generat tensiuni constante de-a lungul vacanței noastre de iarnă din Florida, din jurul Revelionului lui 1992. Mama susținea că bunicul votase dintotdeauna cu republicanii, dar că, de când marele Saul vota cu liberalii, bunicul ajunsese să facă la fel. Oricum ar fi fost, unchiul Saul ne-a ținut prima noastră lecție de educație civică, făcându-ne să ne raliem cauzei lui Bill Clinton. Mergeam pe doisprezece ani și epopeea Bandei Goldmanilor era la apogeu. Nu trăiam decât pentru ei, pentru acele momente împreună. Și simpla idee de a face împreună cu ei campanie — nu conta pentru cine — mă umplea de bucurie.

Woody și Hillel nu încetaseră niciodată să lucreze pentru Bunk. Nu numai pentru că le făcea plăcere, dar își mai și rotunjeau banii de buzunar. Lucrau repede și bine, iar unii locuitori din Oak Park, exasperați de încetineala lui Bunk, chiar îi contactau direct pentru a le face muncile prin grădină. În acel caz, își rupeau 20% din câștig, bani care ajungeau la Bunk fără

ca acesta să-și dea seama, punându-i în buzunarul hainei sau în torpedoul camionetei. Când veneam la Baltimore, îmi făcea o plăcere nebună să le dau o mână de ajutor, mai ales dacă lucrau pentru acei clienți direcți. Își creaseră o mică și fidelă clientelă și purtau tricouri pe care le dăduseră la un atelier de croitorie pentru a li se broda în dreptul inimii inscripția *Goldman Grădinari, din 1980*. Îmi făcuseră și mie unul la fel și niciodată nu m-am simțit atât de mândru ca atunci când mă plimbam prin Oak Park împreună cu verii mei, toți trei îmbrăcați în magnificele noastre uniforme.

Le admiram foarte tare spiritul de întreprinzători și eram extrem de mândru să câștig ceva bănuți din munca mea. Era ambiția mea de când descoperisem talentele de *self-made-man* ale unui prieten de școală de la Montclair, Steven Adam. Era un băiat foarte drăguț cu mine: mă invita deseori la el să ne petrecem după-amiaza, apoi îmi propunea să rămân la cină. Dar odată așezați la masă, era cuprins de teribile accese de furie. Dacă nu-i convenea un lucru cât de mic, se pornea să o insulte pe maică-sa într-un mod groaznic. Era de-ajuns ca mâncarea să nu fie pe placul lui, că dintr-odată dădea cu pumnul în masă, arunca farfuria și urla: „N-am nevoie de zeama ta de lături, e scârboasă!“ Tatăl se ridica imediat: prima dată când am fost martor la o astfel de scenă, am crezut că o făcea pentru a-i da o pereche zdravănă de palme fiului său, dar, spre surprinderea mea, tatăl s-a dus să ia o pușculiță din plastic de pe comodă. Era dintotdeauna același circ. Tatăl începea să alerge în spatele lui Steven, țipând: „Pușculița pentru cuvinte urâte! Trei cuvinte urâte, 75 de cenți! — Să ți-o bagi în cur, pușculița ta de căcat!, răspundea Steven alergând în jurul salonului și agitându-și în aer degetul mijlociu. — Pușculița pentru cuvinte urâte! Pușculița pentru cuvinte urâte!“, poruncea tatăl cu voce tremurătoare.

Steven îi spunea atunci tatălui său: „Tacă-ți fleanca, șobolan mort ce ești! Du-te dracului!“ Și tatăl umbla de colo-colo prin salon cu pușculița lui pe care se prefăcea că abia o duce cu brațele lui slăbănoage: „Pușculița pentru cuvinte urâte! Pușculița pentru cuvinte urâte!“ Ca în fabule, sfârșitul era mereu același. Tatăl, sătul, își înceta dansul grotesc. Pentru a salva situația, zicea cu ton de sofist: „Bine, îți dau banii, dar ți-i voi reține din banii de buzunar!“ Scotea o bancnotă de 5 dolari pe care o strecura între fesele porcului, după care se așeza din nou la masă, rușinat. Atunci Steven venea și el din nou la masă, fără să fi fost certat, înfuleca desertul râgâind, după care o lua din nou la fugă, înșfăcând, în trecere, pușculița și se închidea în camera lui pentru a-și ascunde prada, în timp ce mama lui mă aducea acasă, iar eu îi spuneam: „Mulțumesc mult, doamnă Adam, pentru această masă delicioasă.“

Steven avea simțul afacerilor. Nemulțumit să încaseze doar banii pe care-i produceau cuvintele lui urâte, își câștiga traiul cu meschinărie, ascunzând cheile de la mașină ale tatălui, pe care nu i le înapoia decât dacă acesta și le răscumpăra. Dimineața, când tatăl lui realiza unde erau, îl implora din spatele ușii dormitorului: „Steven, te rog, dă-mi cheile… O să întârzii la serviciu. Știi ce-o să mi se întâmple dacă întârzii din nou, o să fiu dat afară. Mi-a spus-o chiar patronul.“ Nevasta îi sosea în ajutor, lovind cu pumnii în ușă ca o furie.

— Deschide, Steven! Pentru numele lui Dumnezeu, deschide imediat, auzi? Vrei ca tatăl tău să-și piardă serviciul și să ajungem în stradă?

— Puțin îmi pasă! Costă 20 de dolari dacă vreți cheile alea împuțite!

— Bine, se smiorcăia tatăl, de acord.

— Bagă banii pe sub ușă! ordona Steven.

Tatăl se executa, după care ușa se deschidea brusc, iar el

primea cheile în plină figură.

— Mulțumesc, maldăr de osânză! urla Steven înainte de a trânti ușa.

În fiecare săptămână, la școală, Steven ne arăta teancuri din ce în ce mai voluminoase de bancnote, cu ajutorul cărora ne făcea cinste cu înghețată. Sub efectul mimetismului, pionierul este adesea imitat, dar rareori egalat: știu că prietenul meu, Lewis, s-a aventurat să câștige bani insultându-și tatăl, numai că, drept răsplată a încasat o pereche de palme de-a văzut stele verzi și nici că a mai încercat vreodată figura. Eram, așadar, mândru, să mă întorc la Montclair plin de bani câștigați din munca de grădinar, bani care îmi permiteau, la rândul meu, să fac cinste cu înghețată și să-mi impresionez colegii.

Bunk se codea mereu când venea vorba să mă plătească. Văzându-mă sosind, mârâia de la bun început că nu avea să-mi dea niciun ban, că Hillel și Woody îl costau și-așa destul de mult, însă verii mei își împărțeau întotdeauna câștigul cu mine. Chiar dacă nu făcea decât să bodogănească, noi tot țineam la Bunk. Ne spunea „săculeții lui cu căcat“, iar noi îi ziceam Skunk[1], din cauza mirosului lui. Era un bărbat de o vulgaritate rară și, de câte ori îl supăram spunându-i astfel, râgâia frânturi de înjurături, spre marea noastră delectare: „Mă cheamă *Bunk*! *Bunk*! Nu e complicat, nu? Clică de găinați! *Bunk* cu *B*! Ca Bordel! Sau ca Băga-v-aș un șut în cur!“

În februarie 1992, în ciuda eșecului la alegerile primare din New Hampshire, Bill Clinton rămânea un candidat serios pentru învestitura democrată. Am făcut rost de autocolante de susținere, pe care le lipeam pe cutiile de scrisori și pe măștile mașinilor clienților lui Bunk, dar și pe camioneta lui. În acea primăvară, America era încinsă de revoltele izbucnite după achitarea celor patru polițiști acuzați că bătuseră cu bestialitate un cetățean de culoare, la capătul unei urmăriri; imaginile cu

polițiștii tăbăcindu-l pe bărbat, filmate de un gură-cască, au zguduit întreaga țară. Așa începea ceea ce lumea întreagă avea să cunoască sub numele de cazul Rodney King.

— Nu am înțeles nimic, a spus Woody, cu gura plină. Ce înseamnă a recuza?

— Woody, dragule, nu vorbi cu gura plină, l-a dojenit cu blândețe mătușa Anita.

Hillel s-a apucat să-i explice.

— Procurorul spune că juriul nu a fost neutru și că trebuie înlocuit. În totalitate sau în parte. Asta vrea să însemne a recuza.

— Dar de ce? a întrebat Woody, care se grăbea să înghită pentru a nu pierde nimic din conversație.

— Pentru că sunt negri. Și Rodney King e și el negru. Procurorul spune că un juriu format din negri nu poate să dea un verdict imparțial. Deci a cerut ca jurații să fie recuzați.

— Da, dar dacă am merge pe același raționament, ar însemna că un juriu compus din albi ar fi de partea polițiștilor.

— Exact! Asta e și problema. Un juriu de albi i-a achitat pe polițiștii albi că au cotonogit negrul. De-aia avem aceste răzmerițe.

Masa Goldmanilor-din-Baltimore era însuflețită de un singur subiect de conversație: cazul King. Hillel și Woody urmăreau pasionați evenimentele. Afacerea i-a stârnit interesul lui Woody pentru politică și, câteva luni mai târziu, în toamna lui 1992, a fost de la sine înțeles ca el și Hillel să-și petreacă weekendurile făcând campanie electorală pentru Bill Clinton, alăturându-se standului local al responsabilului de campanie democrat, amplasat în parcarea supermarketului din Oak Park. Erau de departe cei mai tineri doi militanți ai grupului și într-o zi, reperați de o echipă a televiziunii locale, li s-a luat interviu amândurora în cadrul unui reportaj.

— De ce votezi cu democrații, micuțule? l-a întrebat jurnalistul pe Woody.

— Pentru că prietenul meu, Hillel, spune că așa e bine.

Jurnalistul, un pic încurcat, s-a întors spre Hillel, pe care l-a întrebat:

— Și tu, băiete, crezi că Bill Clinton va câștiga?

Și a ascultat împietrit răspunsul copilului de doisprezece ani:

— Lucrurile trebuie văzute în mod clar. Este o alegere dificilă. George Bush a repurtat multe victorii de-a lungul mandatului său, iar acum câteva luni eu l-aș fi considerat câștigător. Astăzi, însă, țara este în recesiune, șomajul a atins cote foarte ridicate și recentele revolte ca urmare a afacerii Rodney King nu i-au venit în ajutor.

Acea perioadă electorală a coincis cu sosirea unui nou elev în clasa lui Woody și Hillel: Scott Neville, un băiat atins de mucoviscidoză și cu un fizic încă și mai plăpând decât al lui Hillel.

Directorul Hennings a venit să le explice copiilor ce este aceea mucoviscidoză. Aceștia nu au reținut decât faptul că Scott avea mari dificultăți respiratorii, ceea ce i-a adus porecla de „Juma'-de-plămân".

Scott, care nu putea să alerge și, deci, să scape dând bir cu fugiții, a devenit noua victimă aleasă de Porcu'. Dar situația nu a durat decât câteva zile, căci imediat ce Woody și-a dat seama de asta, l-a amenințat pe Porcu' cu pumni în nas, ceea ce l-a convins imediat să renunțe.

Woody veghea asupra lui Scott așa cum o făcuse și cu Hillel, iar cei trei băieți și-au descoperit repede puternice afinități.

Am auzit vorbindu-se foarte curând despre Scott și trebuie să mărturisesc că am fost puțin gelos să văd că verii mei formau un trio cu altcineva decât cu mine: Scott ieșea cu ei la plimbare

la Acvariu, a mers cu ei în parc, iar în seara alegerilor, pe când eu mă plictiseam la Montclair, Hillel și Woody, însoțiți de unchiul Saul, de Scott și de tatăl acestuia, Patrick, au plecat să urmărească mersul alegerilor la cartierul general al democraților din Baltimore. Au sărit în sus de bucurie în momentul anunțării rezultatelor, după care s-au dus să sărbătorească victoria în stradă. La miezul nopții, s-au oprit la *Dairy Shack*-ul din Oak Park, unde și-au comandat, fiecare, câte un enorm milk-shake de banane. În acea seară de 3 noiembrie 1992, verii mei din Baltimore l-au ales pe noul președinte. Eu mi-am făcut ordine în cameră.

Era trecut bine de două dimineața când s-au dus la culcare în noaptea aceea. Hillel a căzut ca bolovanul, însă Woody nu reușea să adoarmă. Asculta sunetele din jur: se părea că unchiul Saul și mătușa Anita adormiseră. A deschis încetișor ușa și s-a strecurat discret până în biroul unchiului. A pus mâna pe telefon și a format numărul pe care-l știa de-acum pe dinafară. În Utah era cu trei ore mai puțin. Spre marea lui bucurie, i s-a răspuns.

— Alo?

— Salut, tati, sunt Woody!

— Ah, Woody… Care Woody?

— Păi… Woody Finn.

— Ei, Woody! Măi să fie, scuze băiete! Știi, cu zgomotul ăsta de pe fir, nu te-am recunoscut. Ce mai faci, fiule?

— Bine. Super-bine! Tată, a trecut multă vreme de când n-am mai vorbit! De ce nu răspunzi niciodată? Ai găsit mesajele mele pe robotul telefonic?

— Băiete, când suni tu, la noi e după-amiază, nu e nimeni acasă. Trudim, ce să facem. Și-apoi, am încercat de câteva ori să te sun, dar la centru mi se spunea că nu erai niciodată acolo.

— Pentru că acum locuiesc la familia Goldman. Știi bine…

— Ah, da, bineînțeles, la familia Goldman… He-he, ia spune-mi, campionule, cum o duci?

— Ei, tati, am participat la campania pentru Clinton, a fost supergenial. În seara asta am sărbătorit victoria împreună cu Hillel și cu tatăl lui. Hillel zice că victoria ni se datorează un pic și nouă. Nici nu știi câte weekenduri am petrecut în parcarea centrului comercial ca să distribuim oamenilor autocolante.

— Deh, a făcut tatăl cu voce ușor întristată, nu-ți pierde timpul cu astfel de porcării, băiete. Politrucii sunt toți niște mizerii!

— Totuși, ești mândru de mine, tati?

— Bineînțeles! Bineînțeles, băiete! Sunt extrem de mândru.

— Nu, pentru că spuneai că politica e o mizerie…

— Nu, dacă îți place asta, e foarte bine.

— Ție ce-ți place, tati? Există ceva ce ne-ar putea plăcea amândurora?

— Mie-mi place fotbalul, fiule! Îmi plac Cowboys din Dallas! Asta da echipă! Urmărești cât de cât fotbalul, copile?

— Nu chiar. Dar o s-o fac de-acum încolo! Dar ia spune-mi, o să vii să mă vizitezi aici, tati? Ți-aș putea prezenta familia Goldman. Sunt supergrozavi.

— Cu plăcere, fiule. O să vin cât de curând, îți promit.

După ce a închis, Woody a rămas vreme îndelungată pe fotoliul unchiului Saul, nemișcat, cu receptorul în mână.

De-a doua zi nu l-a mai interesat baschetul. Nu mai voia să joace, și nici Jordan, și nici Chicago Bulls nu-l mai interesau. De-acum toată atenția lui era pentru cei de la Cowboys din Dallas. A continuat să joace în echipa de baschet a școlii, dar fără tragere de inimă. Arunca mingea în aer cu nepăsare, minge care oricum ajungea să intre în coș. Când, într-o sâmbătă dimineață, i-a spus lui Hillel că nu mai voia să meargă să joace baschet și că nu va mai juca probabil niciodată, acesta s-a

enervat. A fost prima lor adevărată ceartă.

— Ce-i cu obsesia asta dintr-odată? a exclamat iritat Hillel, care nu mai înțelegea nimic. Ne place baschetul, nu?

— Ce te freacă grija? Îmi place fotbalul, asta-i tot.

— Și de ce Dallas? De ce nu Redskins din Washington?

— Pentru că fac ce vreau.

— Ce ciudat mai ești! De-o săptămână ești tare ciudat!

— Și tu, de o săptămână ești un prost!

— Bine, nu te enerva! Mi se pare doar că fotbalul nu are nicio valoare, asta-i tot. Prefer baschetul.

— N-ai decât să joci singur, băi zero barat, dacă nu-ți place fotbalul!

Woody a zbughit-o și, în ciuda încercărilor lui Hillel, nu s-a mai întors, de parcă l-ar fi înghițit pământul. Hillel a așteptat o clipă, sperând c-o să-și facă din nou apariția. Cum asta nu s-a întâmplat, s-a dus să-l caute. Pe terenul de sport, la *Dairy Shack*, în parc, pe străzile pe care hălăduiau împreună de obicei. După care s-a grăbit să-și anunțe părinții.

— Cum adică v-ați certat? a întrebat mătușa Anita.

— A devenit obsedat de fotbal, mami. L-am întrebat de ce și s-a enervat.

— Se mai întâmplă, dragul meu. Nu-ți face griji. Prietenii se mai ceartă uneori. Nu cred că s-a dus prea departe.

— Da, dar era într-adevăr foarte supărat.

Cum Woody nu s-a mai întors acasă, au plecat să facă turul cartierului în mașină. Zadarnic. Unchiul Saul a venit de la cabinet și s-a alăturat și el căutărilor, dar Woody rămânea de negăsit. Mătușa Anita l-a informat pe Artie Crawford despre întreaga situație. La ora cinei, când tot nu exista nicio veste despre Woody, Artie și-a întins antenele din cadrul poliției din Baltimore pentru a se emite un mandat de căutare.

Unchiul Saul și-a petrecut o parte din seară afară, căutându-

l. La întoarcere, spre miezul nopții, tot nu aveau vești. Mătușa Anita l-a trimis pe Hillel la culcare. Învelindu-l, se străduia să-l îmbărbăteze: „Sunt sigură că e bine. Mâine, totul va fi uitat.“

Unchiul Saul a mai stat de veghe o bună parte din noapte. A adormit pe canapea și a fost trezit de un telefon, pe la ora trei dimineața. „Domnul Saul Goldman? Poliția din Baltimore. Vă sunăm în legătură cu fiul dumneavoastră, Woodrow.“

La jumătate de oră după apelul primit de la poliție, unchiul Saul era la spital, unde Woody fusese internat.

— Sunteți tatăl? l-a întrebat asistenta de la birou.

— Nu tocmai.

Un agent de poliție a venit imediat să-l caute la recepție.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat unchiul Saul, urmându-l de-a lungul culoarelor.

— Nimic grav. L-am cules de pe una dintre străzile din cartierul din Sud. Are câteva contuzii. E într-adevăr zdravăn, micuțul. Puteți să-l luați acasă. Cine sunteți, de fapt? Tatăl?

— Nu tocmai.

Woody traversase orașul cu autobuzul și fără nicio lețcaie. Ideea inițială fusese să ia un autocar până în Utah. A vrut să ajungă la autogară, dar a greșit autobuzele de două ori, așa că a luat-o pe jos, reușind să se piardă într-un cartier rău famat, unde a fost agresat de o bandă care-i ceruse să dea bani, pe care băiatul nu-i avea. I-a pocit moaca unuia dintre tipi, dar a fost cotonogit urât de alții.

Saul a intrat în salon și l-a găsit pe Woody în lacrimi, cu fața tumefiată. L-a strâns în brațe.

— Iartă-mă, Saul, a murmurat Woody printre suspine. Iartă-mă că te-am necăjit. Eu… n-am știut ce să spun. Le-am zis că ești tatăl meu. Nu voiam decât ca cineva să vină repede să mă ia.

— Ai făcut bine…

— Saul… cred că eu nu am părinți.

— Nu spune asta.

— În plus, m-am certat cu Hillel. Pesemne că mă detestă.

— Nici pomeneală. Prietenii se mai ciondănesc din când în când. E firesc. Hai, te duc acasă. Mergem la noi acasă.

A fost nevoie de intervenția lui Artie Crawford pentru ca polițiștii să accepte până la urmă să-l lase să plece pe Woody cu unchiul Saul.

În noaptea de toamnă, casa familiei Baltimore era singura luminată din tot cartierul. Au deschis ușa și mătușa Anita, și Hillel, care îi așteptau în salon, neliniștiți, s-au repezit către ei.

— Dumnezeule, Woody! a strigat mătușa văzând chipul copilului.

L-a dus la baie, i-a dezinfectat rănile și i-a verificat pansamentul pe de arcada care-i fusese cusută.

— Te doare? l-a întrebat ea cu blândețe.

— Nu.

— Bine, Woody, da' ce te-a apucat? Puteai să fii omorât!

— Îmi pare rău. Dacă mă urâți cu toții, înțeleg.

L-a strâns la piept.

— Oh, comoara mea… Cum poți să te gândești la așa ceva?! Cum crezi că cineva te-ar putea urî? Te iubim ca pe un fiu. Să nu te îndoiești niciodată de asta!

L-a îmbrățișat, i-a mai pipăit o dată fața învinețită și l-a dus în camera lui. Woody s-a băgat în pat, iar ea s-a lungit lângă el și i-a mângâiat părul până când copilul a adormit.

*

Viața și-a reluat cursul în familia Goldman-din-Baltimore. Dar dimineața, Hillel lua de-acum cu el o minge de fotbal. După ore, el și Woody nu mai mergeau la sala de baschet de la Roosevelt High, ci pe terenul de sport unde, de obicei, se antrena echipa de fotbal. Parcurgeau întregul teren și puneau

la punct acțiuni decisive. Scott, care era un împătimit al fotbalului, îi însoțea, oficiind ca arbitru și comentator până când își pierdea suflul. „*Touchdown* victorios în ultimele secunde al finalului de campionat!“, striga, cu mâinile făcute pâlnie, în timp ce, cu brațele în aer, Woody și Hillel porneau să salute gradenele goale din care mulțimea în delir le scanda numele, înainte de a invada terenul pentru a purta în triumf duoul invincibil. După aceea mergeau să sărbătorească victoria la vestiare, unde Scott o făcea pe selecționerul de la NFL, prestigioasa Ligă nord-americană de fotbal, și le dădea la semnat foi cu exerciții de matematică pe post de contracte mirobolante. În general, administratorul, alertat de zgomot, ateriza în vestiarele goale, iar ei o ștergeau în mare grabă, Woody înainte, Hillel imediat după el și Scott în urmă, suflând și scuipând.

În primăvara următoare, Woody s-a dus, în vacanță, la Salt Lake City, pentru a se întâlni cu tatăl lui. Hillel i-a încredințat mingea lui de fotbal, ca să poată juca acolo cu tatăl lui și cu cele două surori gemene pe care nu le cunoștea.

Săptămâna petrecută în Utah s-a dovedit una catastrofală. Woody nu-și avea locul în familia Finn-din-Salt-Lake-City. Mama vitregă nu era o persoană rea, ci doar foarte ocupată cu gemenele. În ziua sosirii, i-a spus: „Îmi pari un băiat descurcăreț. Așa că simte-te ca acasă. Ia-ți din frigider tot ce poftești. Aici fiecare mănâncă atunci când are chef, fetelor nu le place să stea la masă, n-au pic de răbdare“. Duminica, tatăl lui i-a propus să se uite la meci la televizor. Așa și-au petrecut întreaga după-amiază. Însă nu era voie să se vorbească în timpul partidei, iar la pauză tatăl a dat fuga la bucătărie să pregătească niște nachos sau floricele. La sfârșitul zilei, tatăl era extrem de nervos: toate echipele pe care pariase pierduseră. Mai avea ceva de pregătit pentru a doua zi la lucru, așa că a

plecat la birou tocmai când Woody credea că-l va scoate undeva să ia cina împreună.

A doua zi, la întoarcerea dintr-o plimbare prin cartier, Woody, deschizând ușa de la intrare, a dat peste tatăl lui care tocmai se îmbrăca pentru a ieși să facă jogging și care l-a privit cu aer decepționat și uimit. I-a spus: „Ei, Woody, nu suni la ușă când vii la oameni acasă?“

Woody s-a simțit la tatăl lui ca un străin. Era profund rănit. Adevărata lui familie se găsea la Baltimore. Hillel era fratele lui. Avea nevoie să-l audă, așa că l-a sunat:

— Nu mă înțeleg cu ei, nu-mi plac, totul e urât aici! i s-a plâns el.

— Și surorile tale? l-a întrebat Hillel.

— Le urăsc.

Pe fundal s-a auzit o voce de femeie: „Woody, tot la telefon ești? Sper că nu e un apel în afara localității. Știi cât costă?“

— Hill, trebuie să închid. Oricum, mă ceartă tot timpul pe-aici.

— OK, prietene. Ține-te tare…

— O să încerc… Hill?

— Da?

— Vreau să mă întorc acasă.

— Știu, bătrâne. Mai e puțin.

În ajunul întoarcerii la Baltimore, Woody și-a făcut tatăl să-i promită că vor ieși împreună să se plimbe și să ia cina doar ei doi. Pe parcursul întregului sejur, nu avuseseră niciun moment în care să fi fost numai ei doi. La ora șaptesprezece, Woody s-a așezat în fața casei. La ora douăzeci, mama vitregă i-a adus un suc acidulat și chipsuri. Tatăl s-a întors la ora douăzeci și trei.

— Woody? i-a spus ghicindu-l în întuneric. Ce faci afară la ora asta?

— Te aștept. Trebuia să luăm cina împreună, mai știi?

Tatăl s-a îndreptat către el, moment în care lumina automată s-a aprins. Băiatul i-a zărit fața înroșită de alcool.

— Îmi pare rău, puștiule, n-am fost atent la ceas.

Woody a ridicat din umeri și i-a întins un plic.

— Ține, i-a spus, e pentru tine. Vezi, de fapt știam că așa o să se întâmple.

Tatăl a deschis plicul și a scos o foaie de hârtie pe care scria: *Finn*.

— Ce-i asta? l-a întrebat.

— E numele tău. Ți-l înapoiez. Nu-l mai vreau. De-acum știu cine sunt.

— Și cine ești?

— Un Goldman.

Woody s-a ridicat și a intrat în casă fără să mai adauge vreun cuvânt.

— Așteaptă! i-a strigat tatăl.

— La revedere, Ted, i-a răspuns Woody fără să-i arunce măcar o privire.

Woody s-a întors destul de abătut de la familia Finn-dinSalt-Lake-City. Pe terenul de la Roosevelt High, le-a explicat lui Hillel și lui Scott:

— Voiam să joc fotbal ca să fiu ca tatăl meu, dar el nu e decât un nenorocit care s-a cărat și m-a abandonat. Dintr-odată nu mai știu dacă-mi place fotbalul cu-adevărat.

— Wood, trebuie să faci altceva, ceva ce-ți place.

— Mda, dar nu știu ce-mi place.

— Ce te pasionează în viață?

— Păi, chiar nu știu.

— Ce vrei să faci când vei fi mare?

— Păi… vreau să fac la fel ca tine.

Hillel l-a prins de umeri și l-a scuturat ca pe un copac.

— Care e visul tău în viață, Wood? Când închizi ochii și

visezi, în ce fel te vezi?

Woody a afișat un zâmbet larg.

— Vreau să fiu o vedetă a fotbalului.

— Păi zi așa!

Pe terenul de la Roosevelt, unde administratorul îi hăituia cu asiduitate, băieții și-au reluat și mai înverșunat viața de jucători de fotbal. Se aventurau acolo în fiecare zi după școală și în weekend. În zilele de meci, stăteau în tribune, urmăreau gălăgioși partida și, odată aceasta încheiată, refăceau fazele până când administratorul se ivea din nou, pe neașteptate, pentru a-i alunga. Lui Scott îi venea din ce în ce mai greu să alerge, chiar și pe distanță scurtă. De când i se făcuse rău după o astfel de cursă, pentru a scăpa de administrator, Woody nu se mai despărțea de o roabă încăpătoare, împrumutată de la Skunk, în care Scott se și arunca dacă trebuia s-o ia la fugă.

— Iară voi? striga administratorul, ridicând mânios pumnul. Nu aveți dreptul să intrați aici! Spuneți-mi cum vă cheamă! O să-i sun pe părinții voștri!

— Treci în roabă! îi striga Woody lui Scott, care se suia în grabă, ajutat de Hillel, în timp ce Woody ridica mânerele.

— Stați pe loc! le ordona bătrânul, care încerca să-i alerge cât de repede putea.

Woody, cu brațele-i puternice, împingea în mare viteză convoiul, Hillel deschizând cursa pentru a-l ghida, și o rupeau la fugă cu toată viteza, traversând întreg cartierul, în care nu se mai mira nimeni să vadă trecând ciudatul convoi de trei copii, dintre care unul, slăbuț și palid, dar strălucind de bucurie, era purtat pe fundul unei roabe.

La începutul următorului an școlar, mătușa Anita l-a înscris pe Woody în echipa locală de fotbal, din Oak Park. De două ori pe săptămână, venea să-l ia după școală și-l ducea la antrenament. Hillel îl însoțea de fiecare dată și urmărea

pregătirea din tribune. Era anul 1993. Cu unsprezece ani înaintea Dramei al cărei preț începuse deja să fie plătit.

---

[1] Skunk este numele dat dihorilor în America de Nord.

9.

Pe la jumătatea lui martie 2012, mi-am luat inima-n dinți. Într-o seară în care Kevin nu era acasă, după ce l-am adus și lăsat pe Duke, m-am întors din drum și am sunat din nou la poartă.

— Ai uitat ceva? m-a întrebat Alexandra la interfon.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Mi-a deschis și mi s-a alăturat în fața casei. Nu am coborât din mașină, mulțumindu-mă să deschid geamul.

— Aș vrea să te duc undeva.

Tot ce mi-a răspuns a fost:

— Ce-i spun lui Kevin?

— Nu-i spune nimic. Sau spune-i ce vrei tu.

A încuiat ușa și a urcat pe locul din dreapta.

— Unde mergem? m-a întrebat.

— O să vezi.

Am demarat și am părăsit cartierul, apucând-o pe autostradă în direcția Miami. Era pe la căderea serii. Luminile clădirilor de la malul mării scânteiau în jur. Aparatul de radio de la bord difuza cântecele în vogă. I-am simțit parfumul în toată mașina. Ne revedeam în urmă cu zece ani, pe mine și pe ea, colindând prin toată țara cu primele ei CD-uri, în încercarea de a convinge posturile de radio să-i difuzeze melodiile. Apoi, ca și cum destinul s-ar fi jucat cu inimile noastre, la postul pe care-

l ascultam în mașină s-a auzit primul succes al Alexandrei. I-am văzut lacrimile curgându-i pe obraji.

— Îți aduci aminte când am ascultat acest cântec pentru prima oară la radio? m-a întrebat.

— Da.

— Toată povestea asta ți se datorează numai ție, Marcus. Tu ești cel care m-a împins să mă bat pentru visurile mele.

— Ți se datorează numai ție. Și nimănui altcuiva.

— Știi că nu-i adevărat.

Plângea. Nu știam ce să fac. Mi-am pus o mână pe genunchii ei, iar ea a prins-o. Și a strâns-o cu putere.

Am mers în tăcere până la Coconut Grove. Am traversat străzile rezidențiale, iar ea n-a zis nimic. După care am ajuns, în sfârșit, în fața casei unchiului meu. Am parcat pe trotuar și am oprit motorul.

— Unde suntem? m-a întrebat Alexandra.

— În această casă s-a sfârșit istoria familiei Goldman din Baltimore.

— Marcus, cine locuia aici?

— Unchiul Saul. Aici și-a trăit ultimii cinci ani din viață.

— Când… a murit?

— În noiembrie, anul trecut. Se fac patru luni.

— Îmi pare rău, Marcus. De ce nu mi-ai spus nimic mai înainte?

— Nu mă simțeam în stare să vorbesc despre asta.

Am coborât din mașină și ne-am așezat în fața casei. Mi-era bine.

— Ce făcea unchiul tău în Florida? m-a întrebat ea.

— A fugit departe de Baltimore.

Noaptea se lăsase peste strada liniștită. Ne găseam într-o semiobscuritate propice confesiunilor. Întunericul mă împiedica să-i văd ochii, dar simțeam că mă privea.

— Sunt opt ani de când îmi lipsești, Marcus.

— Și tu mie…

— Tot ce-aș vrea e să fiu fericită.

— Nu ești fericită cu Kevin?

— Aș vrea să fiu fericită cu el așa cum am fost cu tine.

— Crezi că tu și cu mine…

— Nu, Marcus. M-ai făcut să sufăr foarte tare. M-ai părăsit…

— Am plecat pentru că ar fi trebuit să-mi spui ceea ce știai, Alexandra…

Și-a șters ochii cu dosul brațului.

— Oprește-te, Marcus. Încetează să te comporți de parcă totul ar fi fost din vina mea. Ce s-ar fi schimbat dacă-ți spuneam? Crezi că ei ar fi fost încă în viață? Oare vei înțelege vreodată că nu aveai cum să-ți salvezi verii?

A izbucnit în lacrimi.

— Ar fi trebuit să fim împreună toată viața, Marcus.

— Acum îl ai pe Kevin.

Simțea că o învinovățeam.

— Ce-ai fi vrut să fac, Marcus? Să te aștept o viață întreagă? Te-am așteptat destul. Dumnezeule, cât te-am așteptat. Te-am așteptat ani de zile. Ani de zile, înțelegi? Mai întâi te-am înlocuit cu un câine. De ce crezi că l-am luat pe Duke? Mi-am mobilat singurătatea, în speranța că te vei întoarce. După plecarea ta, mi-am petrecut trei ani sperând în fiecare zi că vei veni înapoi. Îmi spuneam că erai dat complet peste cap, că aveai nevoie de timp…

— Nici eu n-am încetat să mă gândesc la tine în toți acei ani.

— Nu-mi mai vinde gogoși, Markie! Dacă într-adevăr ai fi dorit atât de mult să mă vezi, ai fi făcut-o. Dar ai preferat să ți-o tragi cu actrița aia de mâna a doua.

— Trecuseră trei ani de când ne despărțiserăm! am strigat. Și-apoi, povestea aia chiar nu a însemnat nimic pentru mine.

Relația mea cu Lydia Gloor a început dintr-o neînțelegere. Se petrecea în toamna lui 2007, la New York. La acea vreme, drepturile de ecranizare a primului meu roman, *G de la Goldstein*, fuseseră vândute celor de la Paramount și turnarea filmului era prevăzută pentru vara următoare, la Wilmington, în Carolina de Nord. Într-o seară am fost invitat să merg să văd pe Broadway o adaptare a piesei *Pisica pe acoperișul fierbinte*, care cunoscuse un succes formidabil. În rolul lui Maggie: Lydia Gloor, o tânără actriță de cinema foarte în vogă la momentul acela și pe care se băteau producătorii. După toate aparențele, Lydia Gloor în rolul lui Maggie era revelația anului. Spectacolul se juca, evident, cu casa închisă. Opinia criticii era unanimă și toată elita New Yorkului se înghesuia să-l vadă. Părerea mea a fost că Lydia Gloor era ca o cizmă: juca bine doar în primele douăzeci de minute. Reproducea accentul din Sud la perfecție. Problema era că încetul cu încetul îl pierdea, ajungând ca la finalul reprezentației acesta să capete rezonanțe nemțești.

Povestea s-ar fi terminat acolo dacă hazardul nu ar fi făcut ca, a doua zi, să dau peste ea în cafeneaua de la parterul imobilului în care locuiam și unde mergeam zi de zi. Stăteam la o masă, citind ziarul și bându-mi liniștit cafeaua. Nu am zărit-o decât atunci când s-a apropiat de mine.

— Salut, Marcus, mi-a spus.

Nu ne întâlniserăm niciodată, așa că am fost uimit de faptul că-mi știa numele mic.

— Salut, Lydia. Încântat.

A arătat spre scaunul liber din fața ei.

— Pot să m-așez? m-a întrebat.

— Desigur.

A luat loc. Părea jenată. A început să se joace cu paharul ei cu cafea.

— Se pare că ai fost aseară la spectacol…

— Da, a fost minunat.

— Marcus, voiam… Voiam să-ți mulțumesc.

— Să-mi mulțumești? Pentru ce?

— Pentru că ai acceptat să joc în film. Mi se pare foarte mișto că ai fost de acord. Mie… mi-a plăcut la nebunie cartea, nu am avut niciodată ocazia să ți-o spun.

— Stai, stai: despre ce film vorbești?

— Păi, despre *G de la Goldstein*.

Și-așa am aflat, de la ea, că avea să joace rolul Alicia (de fapt Alexandra). Nu mai înțelegeam nimic. Castingul se ținuse, iar eu îmi dădusem aprobarea pentru fiecare dintre actori. Nu ea era Alicia. Era imposibil.

— Este o neînțelegere, i-am zis, încurcat. E drept că se va face filmul, dar pot să te asigur că tu nu figurezi în distribuție. Pesemne faci o confuzie.

— Confuzie? Nu, nu. Am semnat contractul. M-am gândit că știi… de fapt, mi-am spus că trebuie să-ți fi dat acordul.

— Nu. Îți zic, este o neînțelegere. Efectiv am aprobat întreaga distribuție și tu nu joci rolul Aliciei.

Mi-a repetat că era sigură de ceea ce spunea. Că discutase cu agentul chiar de dimineață. Că-mi citise cartea de două ori pentru a intra mai bine în atmosferă. Că-i plăcuse. Tot vorbind, continua să se joace nervos cu cafeaua, care a sfârșit prin a se vărsa, împrăștiindu-se pe toată masă, ajungând chiar și pe mine. S-a repezit să-mi șteargă cămașa cu șervețele și chiar cu eșarfa ei de mătase, cerându-și mii de scuze, complet panicată, iar eu, probabil depășit de situație, am ajuns să pronunț fraza pe care aveam să o regret imediat:

— Ascultă, nu o poți juca pe Alicia. În primul rând, nu semeni deloc cu ea. Și-apoi, te-am văzut în *Pisica pe acoperișul fierbinte* și nu m-ai convins.

— Cum așa, *nu te-am convins*? a zis ea cu voce sugrumată.

Nu știu ce m-a apucat. I-am răspuns:

— Cred că nu ești destul de talentată pentru a juca în acest film. Punct. Nu te vreau. N-am nevoie de tine în viața mea.

Lipsă evidentă de tact din partea mea, frază pronunțată într-un moment de iritare, fără îndoială. Rezultatul nu s-a lăsat așteptat: Lydia a izbucnit în lacrimi. Actrița momentului plângea la masa mea de bistrou. Am auzit rumoarea clienților din jur, dintre care unii au început să ne facă fotografii. M-am grăbit să o consolez, m-am pierdut în scuze, i-am spus că vorbise gura fără mine, dar era prea târziu. Plângea în tăcere, iar eu nu știam ce-ar fi trebuit să fac. Am sfârșit prin a o șterge de-acolo, întorcându-mă acasă în fugă.

Știam că mă pusesem într-o situație jenantă, iar consecințele nu au întârziat să apară: la câteva ore după incident, am fost chemat de Roy, un personaj influent în lumea filmului și producătorul adaptării cinematografice a lui *G de la Goldstein*, care tocmai se afla la New York în acea săptămână. M-a primit în biroul lui din înălțimile unui zgârie-nori de pe Lexington Avenue.

— Voi, scriitorii, nu sunteți decât o adunătură de nevrozați și de retardați! a urlat la mine, transpirat, aprins la față, pe punctul de exploda în cămașa lui prea strâmtă. Ai făcut-o să plângă pe actrița cea mai iubită a țării, pe terasa unei cafenele? Ce fel de animal ești, Goldman? Vreun desfrânat? Un maniac?

— Uite, Roy, am îngăimat, este o neînțelegere…

— Goldman, m-a întrerupt pe un ton grav, ești cel mai tânăr și cel mai promițător scriitor pe care-l cunosc, dar ești totodată și o inepuizabilă sursă de necazuri!

Pe internet fuseseră postate primele fotografii cu mine și Lydia, făcute de clienții din cafenea. Rumoarea era-n toi: de ce o făcuse scriitorul Marcus Goldman să plângă pe Lydia Gloor? Ieșind în fugă din cafeneaua din Soho, ea își sunase agentul,

care sunase o persoană sus-pusă din Paramount, care-l sunase pe Roy, care a venit valvârtej ca să-mi facă o scenă cum numai el știa. Asistenta lui, Marisa, căuta pe internet ceea ce se publicase despre „neînțelegere“ și, pe măsură ce le aduna, le imprima, după care, la intervale regulate, dădea buzna în birou, strigând cu vocea ei ascuțită:

— Alt articol, domnule!

— Citește-l, draga mea Marisa, citește-ne ultimele știri despre naufragiul lui Goldman, ca să pot face o evaluare a amplorii dezastrului.

— Este un extras de pe site-ul *Astăzi în America*: *Ce s-a petrecut între scriitorul de succes Marcus Goldman și actrița Lydia Gloor? Mai mulți martori au asistat la o ceartă groaznică între cele două tinere vedete. Amănunte în postarea următoare.* Sunt deja și comentarii, domnule.

— Citește-le, Marisa! a urlat Roy. Citește-le!

— Lisa F., din Colorado, spune: *Marcus Goldman e într-adevăr un tip mizerabil.*

— Auzi, Goldman? Toate femeile din America te urăsc!

— Ce? Haide, Roy, nu e decât o internaută anonimă!

— Ba să te temi de femei, Goldman, sunt ca o turmă de bizoni: odată ce i-ai făcut rău uneia, toate celelalte pornesc în ajutorul acesteia, și te calcă în picioare până te omoară.

— Roy, l-am întrerupt, te asigur că nu am nimic de-a face cu femeia asta.

— Știu! Groaznic cum poți scoate oamenii din minți! Tocmai asta-i problema. Adică fac pe dracu-n patru să-ți asigur cariera, îți pregătesc filmul secolului și tu dai cu piciorul la tot. Află, Goldman, c-o să mă omori cu veșnica ta pornire de a da totul peste cap. Și, ia zi, ce-o să te faci după ce-o să mă omori? O să bâzâi la mormântul meu, pentru că nu se va mai găsi nimeni să te-ajute. Chiar era nevoie să-i spui porcării acestei tinere

drăguțe, actriță pe care toată lumea o adoră? Când faci să plângă o actriță pe care toată lumea o adoră, ei bine, toată lumea te detestă! Și dacă întreaga țară te urăște, nimeni nu va merge să vadă filmul bazat pe cărțulia aia a ta! Ții să te urască toată lumea? Uită-te bine, circulă deja pe internet: maleficul Marcus și buna Lydia.

— Păi ea e cea care a venit să-mi spună că figurează în distribuția filmului, m-am justificat eu. Nu i-am spus decât că se înșela.

— Dar e în distribuție, geniu ce ești! E chiar actrița principală!

— Uite ce e, Roy, am văzut castingul împreună! Împreună am căzut de acord asupra fiecărui actor! Unde e actrița pe care am ales-o inițial?

— La plimbare!

— La plimbare?

— Exact. La plim-ba-re.

— Din ce motiv?

— Cu ocazia ultimului ei film, a înfulecat toate gogoșile în pauză!

— Haide, Roy, astea-s baliverne!

— Ba e adevărat! L-am sunat pe agentul ei și i-am spus: auzi, ia-mi-o de pe cap pe îndopata asta și cară-te! E un platou de filmare, nu o crescătorie de porci!

— Roy, ajunge! De ce apare Lydia Gloor în acest film?

— Paramount a schimbat distribuția.

— Dar de ce? Și cu ce drept?

— Le lipseau actorii *bankable*. Lydia Gloor e foarte *bankable*. Cu mult mai mult decât actorașii ăștia de pielea pulii pe care i-ai ales tu, de care-ai zice că sunt scăpați de-a dreptul din canalele New Yorkului.

— *Bankable*?

— *Bankable*, e un termen din cinematografie. Și desemnează raportul dintre banii pe care-i încasează un actor pentru o producție și veniturile pe care le va aduce ulterior filmul. Micuța Gloor pare foarte *bankable*: dacă joacă ea, atunci vor fi mai mulți inși care vor vrea să meargă să vadă filmul. Asta înseamnă mai mulți bani pentru tine, pentru mine, pentru ei, pentru toată lumea.

— Știu ce înseamnă *bankable*.

— Habar n-ai! Că dacă știai, acum mi-ai fi lins tălpile pantofilor în semn de mulțumire că am aranjat să fie angajată.

— Da' de ce dracu' te faci preș în fața tuturor dorințelor celor de la Paramount? Refuz ca ea s-o interpreteze pe Alicia și gata.

— Marcus, nu poți refuza nimic. Chiar vrei să-ți arăt clauzele scrise cu litere mărunte și de neînțeles pe care le-ai semnat? Ai fost lăsat să participi la casting ca să ți se facă o plăcere… O să vezi, o să fie un mare succes. Va fi plătită foarte bine. Ce e scump e bun. Toată lumea va da năvală să vadă filmul. Cât despre tine, dacă vei continua s-o faci pe călăul sufletelor sensibile, așteaptă-te ca grupările feministe să-ți ardă cărțile în piața publică și să facă manifestații în fața casei tale.

— Roy, ești mai rău decât orice.

— Așa îi mulțumești celui care-ți asigură viitorul?

— Viitorul meu sunt cărțile mele, i-am răspuns. Nu filmul tău stupid.

— Ei, ia mai lasă-mă cu șansonetele de revoluționar în care nu mai crede nimeni. Cartea e deja trecut, sărmanul meu Marcus.

— Roy, chiar asta crezi?

— Haide, nu fi trist, dragă Goldman. Peste douăzeci de ani oamenii nu vor mai citi nimic. Asta e. Vor fi mult mai ocupați s-o facă pe imbecilii pe telefoanele mobile. Știi, Goldman, s-a

terminat cu cartea tipărită. Copiii copiilor tăi se vor uita la cărți cu aceeași curiozitate cu care ne uităm noi la hieroglifele faraonilor. O să-ți zică: „Bunicule, la ce erau bune cărțile?“, iar tu le vei răspunde: „La a visa. Sau la tăierea copacilor, nu mai țin minte exact.“ În acel moment, va fi prea târziu ca să ne mai trezim: debilitatea umanității va fi atins pragul critic, iar noi ne vom omorî unii pe alții din cauza prostiei noastre congenitale (ceea ce, de altfel, se întâmplă deja, mai mult sau mai puțin). Viitorul nu se mai află în cărți, Goldman.

— Ah, da? Și-atunci în ce constă viitorul nostru, Roy?

— În cinematograf, Goldman. În cinematografie!

— În cinematografie?

— Cinematografia, Goldman, ea este viitorul! De-acum oamenii își doresc imagine! Nu mai vor să gândească, doar să fie ghidați! Muncesc supuși de dimineață până seara, iar când se întorc acasă sunt pierduți: stăpânul și șeful lor, această mână binefăcătoare care-i hrănește, nu mai este acolo pentru a-i bate și a-i călăuzi. Din fericire, există televiziunea. Omul deschide televizorul și se prosternează în fața lui, încredințându-i soarta. Ce ar trebui să mănânc, Stăpâne? îl întreabă el. Lasagna congelată! îi ordonă reclama TV. Și iată-l grăbindu-se să pună la microunde farfuria aia scârboasă. Apoi se întoarce în genunchi și întreabă: Stăpâne, dar ce ar trebui să beau? Coca-Cola superzaharată! urlă televizorul agasat. Și-i mai ordonă: Îndoapă-te, porc ce ești, îndoapă-te! Până când carnea-ți va deveni grasă și flască. Iar omul ascultă. Și omul se umflă. Apoi, după masă, televizorul se supără și-și schimbă reclamele: Ești prea gras! ești diform! Treci imediat la gimnastică! Fă-te frumos! Așa că trebuie să-ți iei electrozi pentru sculptură corporală, creme care-ți umflă mușchii în timpul somnului, pastile-minune care fac în locul tău toată gimnastica pe care nu ai niciun chef să o faci, pentru că tocmai îți digeri pizza! Ăsta-i

ciclul vieții, Goldman. Omul e slab. Dintr-un instinct gregar, îi place să se înghesuie în sălile întunecoase care poartă numele de cinematografe. Și zbang! Dau năvală publicitatea, popcornul, muzica, revistele gratuite, trailerul care precede filmul pe care ai să-l vezi, toate spunându-ți: „Fraiere, ai încurcat filmele, du-te să-l vezi pe celălalt, e mult mai bun!“ Da, numai că ce să vezi: ți-ai plătit locul, deci pentru moment ești blocat! Așadar, va trebui să revii pentru a vedea și celălalt film, despre care un alt trailer îți va demonstra că iar nu ești altceva decât un biet nătâng, astfel că, nefericit și deprimat, vei merge să te îndopi cu sucuri acidulate și cu înghețată de ciocolată, vândute incredibil de scump în timpul pauzei, pentru a uita de mizerabila ta condiție. Sau poate că veți rămâne tu și o mână de combatanți, înghesuiți într-o ultimă librărie din țară, dar nu veți putea lupta la infinit: poporul de zombi și de sclavi va sfârși prin a câștiga.

M-am lăsat să cad într-un fotoliu, tare necăjit.

— Roy, ești nebun. Ce glumă mai e și asta?

În loc de răspuns, s-a uitat la ceas, bătând cu degetele pe cadran.

— Haide, ia-o din loc, Goldman. O să întârzii.

— Să întârzii?

— La cina pe care o ai programată cu Lydia Gloor. Treci pe-acasă, parfumează-te și puneți un costum, doar e un restaurant foarte șic.

— Roy, fie-ți milă de mine! Ce-ai mai pus la cale?

— Lydia a primit un buchet de flori și câteva cuvinte foarte amabile scrise de mâna ta.

— Dar nu i-am trimis nimic!

— Știu! Dacă ar fi fost să aștept să-ți miști tu curul, ne prindea noaptea. Tot ce-ți cer e să iei cina cu ea. Într-un loc public. Ca toată lumea să vadă ce băiat drăguț poți fi.

— Niciodată, Roy!

— Nu există „niciodată“! Această fată este lingoul nostru de aur. O s-o îndrăgim! O s-o iubim!

— Nu pricepi, Roy. Nu mai am nimic să-i spun acestei fete.

— Groaznic ești, Goldman! Deci ești tânăr, ești bogat, ești frumos, ești un scriitor celebru și când colo, ce faci? Te plângi. Te vaiți! Ia nu te mai purta ca bocitoarele grecești!

Așa că, în acea faimoasă seară, eu și Lydia am luat masa la *Pierre*. Mă gândisem că nu va fi decât o cină care să mai potolească spiritele. Însă Roy orchestrase un întreg plan: o adevărată ambuscadă de paparazzi și, de-a doua zi, pe internet, fotografii cu o pretinsă poveste de dragoste dintre noi doi, pe care toată lumea avea s-o creadă.

— Am citit într-o revistă un articol despre voi, mi-a spus Alexandra după ce m-a ascultat povestind, în poarta casei unchiului meu. Toate tabloidele au vorbit atunci despre asta.

— Era o cacialma. O lovitură aranjată.

Și-a întors privirea.

— În ziua în care am văzut articolul, am decis să închei capitolul. Până în acel moment, te așteptasem, Marcus. Mă gândeam că ai să te întorci. Mi-ai frânt inima.

*

Nashville, Tennessee.
Noiembrie 2007.

Era nouă seara când Samantha, o prietenă apropiată, a venit s-o vadă. Încercase să dea de ea întreaga zi, fără succes. Cum nimeni nu răspundea la interfon, Samantha a sărit gardul și s-a îndreptat către intrare. A bătut la ușă.

„Alex! Deschide. Sunt eu, Sam. Încerc să dau de tine de azi-dimineață.“ Niciun răspuns. „Alex, știu că ești acasă, ți-am văzut mașina parcată afară.“

S-a auzit un zgomot de încuietoare și Alexandra a deschis.

Avea o figură răvășită și ochii umflați de plâns.

— Doamne, Alex! Ce s-a întâmplat?

— Oh, Sam…

Alexandra i s-a aruncat în brațe, izbucnind în hohote. Nu era în stare să articuleze niciun cuvânt. Samantha a dus-o în salon și a mers la bucătărie să-i pregătească un ceai. A descoperit tabloidele întinse pe masă. A luat unul la întâmplare și a citit titlul articolului.

LYDIA GLOOR S-A CUPLAT CU SCRIITORUL GOLDMAN.

Alexandra a venit la bucătărie, urmată de Duke.

— E cu ea. Iese cu Lydia Gloor, a șoptit Alexandra.

— Ah, draga mea… Îmi pare rău. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Simțeam nevoia să fiu singură.

— Alex… Nu trebuie să mai fii singură. Nu știu ce-a fost între tine și Marcus ăsta, dar trebuie s-o lași baltă. Ai de toate. Ești frumoasă, inteligentă, ai lumea la picioare.

Alexandra a ridicat din umeri.

— Nu știu nici măcar cum e cu agățatul.

— Ei, te rog, potolește-te!

— E adevărat! a protestat Alexandra.

Samantha era măritată cu unul dintre liderii echipei de hochei Predators din Nashville.

— Ascultă, Alex, i-a spus ea. E jucătorul ăla, Kevin Legendre… E foarte simpatic și e în limbă după tine. De luni de zile mă bate la cap să pun la cale o întâlnire între voi. Haide vineri la noi la cină. O să-l invit și pe el. Ce te costă, hm?

*

— M-am dus, mi-a spus Alexandra. Trebuia să te uit. Asta am făcut.

— La momentul ăla nu eram cu Lydia! am strigat. Și eu, la rândul meu, te așteptam, Alexandra! La momentul apariției

acelor fotografii, nu se întâmplase absolut nimic între noi.

— Totuși, ați avut o relație, nu?

— Asta a fost după!

— După ce?

— După ce-am văzut fotografiile cu tine și Kevin în tabloide! Am fost devastat. M-am consolat în brațele Lydiei. Nu a ținut mult. Pentru că nu am putut niciodată să te uit, Alexandra.

M-a privit întristată. I-am zărit o lacrimă sclipindu-i la colțul ochiului și coborându-i de-a lungul obrazului.

— Ce-am făcut cu noi doi, Marcus?

10.

Coconut Grove, Florida.
Iunie 2010. La șase ani de la Dramă.

În fiecare zi de la sosirea mea, treceam pe la supermarket pentru a lua prânzul cu unchiul Saul. Ne așezam pe o bancă afară, în fața magazinului, și ne luam câte un sendviș sau câte o salată cu pui și maioneză, însoțite de o băutură răcoritoare Dr. Pepper.

Deseori, Faith Connors, șefa de la Whole Foods, ieșea să mă salute. Era o femeie adorabilă. Avea vreo cincizeci de ani, era necăsătorită și, din câte văzusem, îi plăcea foarte tare unchiului Saul. Câteodată se așeza lângă noi și fuma o țigară. Uneori, în cinstea prezenței mele în Florida, îi dădea unchiului o zi liberă, de care profitam pentru a sta împreună. Ceea ce a făcut și atunci.

— Întindeți-o de-aici, amândoi, ne-a spus venind spre bancă.

— Ești sigură? a întrebat-o unchiul Saul.

— Bineînțeles.

Nu ne-am lăsat rugați. Am sărutat-o pe Faith pe ambii obraji, iar ea, râzând, ne-a privit cum ne îndepărtam.

Am pornit de-a lungul parcării să ne găsim mașinile. Unchiul Saul a ajuns lângă a lui, parcată foarte aproape. Vechea sa Honda Civic mâncată de rugină, cumpărată cu preț redus.

— Eu am parcat acolo, i-am spus.

— Am putea pleca la o plimbare, dacă vrei.

— Cu plăcere. Unde ai avea chef să mergem?

— Ce-ai zice de Bal Harbor? Asta îmi va aduce aminte de plimbările cu mătușa ta.

— N-am nimic împotrivă. Ne întâlnim acasă. Îmi las mașina acolo.

Înainte de a urca în vechea lui Honda Civic, a bătut cu degetele în caroserie, surâzând.

— Îți amintești, Markie? Mama ta avea una la fel.

A demarat, iar eu l-am privit îndepărtându-se, după care m-am îndreptat către Range Roverul meu negru care valora — am socotit — salariul lui pe cinci ani.

În epoca lor de glorie, Goldmanilor-din-Baltimore le plăcea să meargă la Bal Harbor, o suburbie elegantă din nordul orașului Miami. Era acolo un centru comercial în aer liber, unde se găseau numai magazine de lux. Părinții mei nu puteau să sufere locul ăla, dar mă lăsau să merg cu unchiul, mătușa și verii mei. Așezându-mă pe bancheta din spate a mașinii lor, mă cuprindea acea senzație de arogantă fericire pe care o trăiam când eram singur cu ei. Mă simțeam bine, mă simțeam un Baltimore.

— Îți amintești când veneam pe-aici? m-a întrebat unchiul Saul când am ajuns în parcarea centrului comercial.

— Bineînțeles.

Am parcat mașina, după care am luat-o amândoi alene de-a lungul bazinelor de la parter, în care înotau broaște- țestoase de apă și niște crapi chinezești enormi, care, altădată, ne captivau, pe Hillel, pe Woody și pe mine.

Ne-am cumpărat cafea în pahare de carton și ne-am așezat pe o bancă, uitându-ne la trecătorii ieșiți la plimbare. Privind bazinul din fața noastră, i-am adus aminte unchiului Saul de

acea dată când, punându-ne în minte să prindem o țestoasă, am sfârșit, Hillel, Woody și cu mine, prin a cădea în apă. Povestea l-a făcut să izbucnească în râs, iar râsul lui mi-a făcut bine. Era râsul lui de odinioară. Un râs tare, puternic, fericit. L-am revăzut în urmă cu cincisprezece ani, în hainele lui scumpe, făcând turul magazinelor aceluiași centru comercial, la brațul mătușii Anita, în timp ce noi, Banda Goldmanilor, ne cățăram pe bolovanii artificiali din bazine. De fiecare dată când revin acolo, o revăd pe mătușa Anita, cu frumusețea ei sublimă și tandrețea ei extraordinară. Îi aud vocea, îmi amintesc de felul ei special de a-mi trece mâna prin păr. Îi revăd strălucirea ochilor și gura fină. Modul ei drăgăstos de a-l ține de mână pe unchiul Saul, gesturile atente, săruturile discrete pe care i le dădea pe obraz.

Este adevărat că, în vremea copilăriei, aș fi vrut să-mi schimb părinții în Saul și Anita Goldman? Da. Fără a-i trăda pe-ai mei, pot afirma astăzi că așa este. Acest gând a fost, de fapt, și primul act de violență pe care l-am comis împotriva părinților mei. Multă vreme, am crezut că fusesem cel mai tandru dintre copii. Totuși, mă arătam violent în privința lor de fiecare dată când simțeam că mi-era rușine cu ei. Și asta s-a întâmplat destul de curând: în iarna lui 1993, pe când, în timpul tradiționalelor noastre vacanțe în Florida, mi-am dat seama realmente de superioritatea unchiului meu Saul. Era la scurt timp după ce bunicii Goldman se hotărâseră să plece din apartamentul lor din Miami pentru a se muta într-un complex rezidențial pentru persoane în vârstă din Aventura. Odată vândut apartamentul, camparea Goldmanilor-toți-laolaltă nu a mai fost posibilă. Atunci când mama mi-a spus asta, am crezut inițial că nu ne vom mai întoarce niciodată în Florida. Dar m-a liniștit: „Markie, dragule, vom merge la hotel. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.“ În realitate, asta schimba absolut totul.

A fost o vreme, la vârsta aceea, în care ne-am mulțumit cu complexul rezidențial în care bunicii Goldman își aveau apartamentul. De-a lungul mai multor ani, n-am cunoscut decât camparea în living, jocul de-a prinselea de-a lungul etajelor, piscina un pic cam murdară, micul restaurant jegos și nu ne doream nimic mai mult. Era de-ajuns să traversăm strada ca să mergem la plajă, și chiar în vecinătate era un imens centru comercial care ne promitea o grămadă de lucruri pentru zilele ploioase. Toate astea ne ajungeau din plin pentru a fi fericiți. Ceea ce conta pentru Hillel, Woody și cu mine era să fim împreună.

Însă odată cu acea mutare, a trebuit să ne reorganizăm. Unchiul Saul trăise ani extrem de buni: sfaturile lui se plăteau la prețul aurului. Și-a cumpărat un apartament într-un complex rezidențial de lux din West Country Club Drive, numit Buenavista, care avea să dea peste cap întreaga mea scară de valori. Buenavista era un complex care includea un turn de treizeci de etaje de apartamente cu serviciu hotelier, o sală de gimnastică uriașă, dar, mai ales, o piscină cum nu mi-a mai fost dat niciodată să văd, înconjurată de palmieri, cu mai multe cascade, mici insule artificiale și cu două brațe șerpuind asemenea unor râuri printre vegetația bogată. Un bar la dispoziția înotătorilor fusese săpat în pardoseală, oferind, la umbra unui acoperiș din paie, un distribuitor de băuturi postat la nivelul apei, cu scaune fixate chiar în apă. Exista și un al doilea bar, tradițional, într-o colibă, care servea clienții de pe terasă și, imediat alături, un restaurant la care aveau acces exclusiv locatarii imobilului. Buenavista era un spațiu totalmente privat, în care singura cale de acces era pe o poartă închisă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, aceasta nedeschizându-se decât după ce arătai permisul special unui agent de securitate înarmat cu un baston, postat într-o gheretă.

Eram absolut fascinat de acel spațiu. Aveam să descopăr acolo o lume minunată, în care ne puteam juca în deplină libertate, de la apartamentul de la etajul 26 până la piscina cu tobogane sau sala de gimnastică, în care se antrena Woody. O singură zi la Buenavista ștergea dintr-odată toți anii petrecuți în Florida până atunci. Evident, condițiile sejurului, impuse de bugetul limitat al părinților mei, a generat pe loc comparația. Descoperiseră un motel în apropiere, Dolph'Inn. Nimic nu-mi plăcea la locul ăla: camerele învechite, micul dejun care se lua într-un spațiu înghesuit lângă recepție, unde mesele din plastic erau așezate în fiecare dimineață, sau piscina în formă de bob de fasole din spatele clădirii, a cărei apă era atât de plină de clor încât era de ajuns să mergi pe marginea ei ca să te usture și ochii, și gâtul. Mai mult, pentru a mai face economie, părinții mei nu luau decât o singură cameră, în care ei dormeau în patul dublu, iar eu în cel suplimentar, de lângă ei. Îmi aduc aminte de clipa de ezitare a mamei, din fiecare iarnă în care rămâneam jos, la recepție, până când ni se dădeau cheile camerei. Deschidea ușa și se oprea în prag fiindcă desigur încăperea i se părea, ca și mie, lugubră, după care își revenea pe loc, lăsa valiza jos, aprindea lumina și declara bătând pernele din care ieșea un nor de praf: „Adică cum, nu e bine aici?“ Nu, nu ne era bine acolo. Și asta nu din cauza hotelului, a patului sau a părinților mei. Ci din a Goldmanilor-din-Baltimore.

După obișnuita vizită pe la reședința bunicilor, mergeam cu toții la Buenavista. Hillel, Woody și cu mine ne grăbeam să urcăm în apartament pentru a ne pune costumele de baie, după care coboram să ne aruncăm în cascadele piscinei, unde rămâneam până seara.

În general, părinții mei nu rămâneau acolo prea mult, doar cât să mănânce, după care plecau. Știam când dădeau s-o ia din loc, fiindcă aveau prostul obicei de a sta undeva, lângă bar,

încercând să-mi atragă atenția. Așteptau să-mi îndrept privirile spre ei, dar eu mă făceam că nu-i vedeam. Apoi mă resemnam și înotam până la ei.

— Markie, noi plecăm, zicea mama. Avem de făcut două–trei cumpărături. Dacă vrei, poți să vii cu noi, dacă nu, stai și distrează-te cu verii tăi.

Alegeam de fiecare dată varianta de a rămâne la Buenavista. Pentru nimic în lume nu aș fi pierdut nici măcar un ceas departe de acel loc.

Mi-a trebuit mult timp până să înțeleg de ce fugeau părinții mei de Buenavista și nu se mai întorceau decât la lăsarea serii. Uneori rămâneam cu toții să luăm cina în apartamentul unchiului și mătușii mele, alteori ieșeam să mâncăm altundeva. Se mai întâmpla ca părinții mei să-mi propună să cinăm doar noi trei. Mama spunea: „Marcus, nu vrei să mănânci o pizza cu noi?“ N-aveam deloc chef să rămân numai cu ei. Voiam să fiu cu ceilalți Goldmani. Așa că aruncam o privire în direcția lui Woody și a lui Hillel, iar mama înțelegea imediat, zicându-mi: „Rămâi atunci aici, să te distrezi, vom veni să te luă pe la unsprezece.“ De fapt, când priveam spre Hillel și spre Woody, mințeam: în realitate, mă uitam la unchiul Saul și la mătușa Anita. Cu ei îmi doream să rămân, mai degrabă decât cu propriii mei părinți. Mă simțeam ca un trădător. Mai ales în diminețile în care mama voia să se ducă la centrul comercial, iar eu ceream să fiu lăsat la Buenavista. Țineam să ajung cât mai repede acolo întrucât, dacă o făceam suficient de devreme, puteam lua micul dejun în apartamentul unchiului Saul și scăpam de cel de la Dolph’Inn. Altfel, ne luam micul dejun îngrămădiți unii peste alții în recepția de la Dolph’Inn, mâncând din vesela de unică folosință niște clătite fleșcăite, reîncălzite la microunde. Baltimorii luau micul dejun pe masa de sticlă de pe balconul lor, care, chiar dacă soseam pe

neanunțate, tot era pregătită pentru cinci persoane. De parcă m-ar fi așteptat. Goldmanii-din-Baltimore și supraviețuitorul din Montclair.

Mi s-a întâmplat, astfel, să-mi conving părinții să mă lase foarte devreme la Buenavista. Woody și Hillel încă mai dormeau. Unchiul Saul își parcurgea dosarele în timp ce-și bea cafeaua. Alături de el, mătușa Anita citea ziarul. Eram fascinat de calmul ei, de capacitatea de a administra toate treburile casei, care se adăugau celor de la serviciu. Cât despre unchiul Saul, în pofida dosarelor de rezolvat, a întâlnirilor, a faptului că deseori, în timpul săptămânii, era obligat să se întoarcă târziu acasă, făcea tot ce putea pentru ca pe Woody și pe Hillel să nu-i deranjeze programul lui. Nu ar fi ratat pentru nimic în lume o vizită la acvariul din Baltimore împreună cu băieții. La Buenavista era la fel. Era disponibil, prezent, relaxat în pofida neîncetatelor apeluri telefonice de la birou, a faxurilor și interminabilelor clipe petrecute, de la unu la trei dimineața, pentru a-și revizui notițele și a pregăti diverse documente juridice.

Întins în patul meu mic de la Dolph'Inn, chinuindu-mă s-adorm, în timp ce părinții mei sforăiau de zor, îmi plăcea să mi-i închipui pe Baltimori la ei în apartament, dormind toți în afara unchiului Saul, care încă mai lucra. Biroul lui era unica încăpere luminată din toată casa. Prin fereastra deschisă se strecura vântul călduț al nopții din Florida. Dacă aș fi fost acolo, m-aș fi fofilat până-n pragul biroului pentru a-mi admira întreaga noapte unchiul.

Ce avea în asemenea măsură fabulos Buenavista? Totul. Lucru în același timp uluitor și teribil de dureros întrucât, contrar situației de la Hamptons, unde mă puteam simți un Goldman-din-Baltimore, prezența părinților mei în Florida mă înghesuia în pielea Goldmanului-din-Montclair. Mulțumită ori

din cauza aceasta am realizat pentru întâia oară ceea ce nu înțelesesem la Hamptons: în sânul familiei Goldman se căscase o prăpastie socială, iar pentru a-i înțelege mizele avea să-mi trebuiască foarte multă vreme. Semnul cel mai evident în ochii mei era respectul cu care agentul de securitate de la intrarea în complex saluta Goldmanii-din-Baltimore cărora deja le deschidea poarta de cum îi zărea sosind. Când era vorba despre noi, Goldmanii-din-Montclair, deși ne cunoștea, ne întreba de fiecare dată:

— Ce doriți?

— Am venit în vizită la Saul Goldman. Apartamentul 2609.

Solicita un document de identitate, tasta ceva la computer, ridica receptorul telefonului și suna la apartamentul numit. „Domnul Goldman? E un anume domn Goldman la intrare… Foarte bine, vă mulțumesc, îl las deci să treacă.“ Declanșa sistemul de deschidere a porții culisante și ne spunea: „În ordine!“, însoțindu-și cuvintele cu o generoasă clătinare din cap.

Zilele mele la Buenavista, împreună cu Baltimorii, erau îmbăiate în soare și fericire. În schimb, seară de seară, minunata atmosferă de Baltimore era umbrită de părinții mei, fără ca aceștia să fi fost vinovați de ceva anume. Care le era crima? Că veneau după mine. Și-n fiecare seară mă așezam pe bancheta din spatele automobilului închiriat, cu chipul întunecat. Ca de fiecare dată, mama mă întreba: „Te-ai distrat bine, iubitule?“ Tare-aș mai fi vrut să le explic ce nulități erau. Să am curajul să enumăr cu voce tare lista „de ce-urilor“ care-mi ardeau limba de fiecare dată când plecam de la Baltimori pentru a mă alătura Montclairilor. De ce nu aveam și noi o casă de vară ca unchiul Saul? De ce nu aveam și noi un apartament în Florida? De ce Woody și Hillel puteau dormi amândoi la Buenavista, iar eu eram obligat să mă perpelesc pe patul pliant

din mizeria aia de cameră de la Dolph'Inn? De ce, în fond, Woody a trebuit să fie copilul ales, cel pentru care s-a optat? Woody norocosul, care și-a văzut nulitățile de părinți înlocuiți de unchiul Saul și de mătușa Anita. De ce nu mi s-a întâmplat mie chestia asta? În loc de așa ceva, mă mulțumeam să fiu un Goldman-din-Montclair cuminte și să-mi înghit întrebarea care-mi ardea tot cerul gurii: de ce nu eram noi Goldmanii-din-Baltimore?

În mașină, mama mă dădăcea: „Când ne vom întoarce la Montclair, să nu cumva să uiți să le telefonezi unchiului Saul și mătușii Anita. Au fost din nou atât de drăguți cu tine." Nu era nevoie să mi se tot amintească să le mulțumesc. Îi sunam oricum la fiecare întoarcere din vacanță. Din politețe și din nostalgie. Ziceam: „Mulțumesc pentru tot, unchiule Saul!", iar el răspundea: „Pentru nimic, zău că pentru nimic. Nu e nevoie să-mi mulțumești așa, tot timpul. Eu îți mulțumesc fiindcă ești un puști atât de simpatic și pentru bucuria de a fi petrecut ceva timp împreună cu tine." Iar atunci când mătușa Anita ridica receptorul, aceasta îmi spunea: „Marki, pisoiaș, doar e normal, faci parte din familie." Când, vorbind la telefon, îmi zicea „pisoiaș" roșeam tot. La fel roșeam și când ne vedeam și mă lăuda: „Ești din ce în ce mai frumos!", sau când, pipăindu-mi torsul, exclama: „Ia te uită, da' știi că ești tot mai musculos?!" În zilele care urmau mă priveam în oglindă cu un zâmbet tâmp și convins. Fusesem, oare, în adolescență, îndrăgostit de mătușa Anita? Fără îndoială. Probabil că mă reîndrăgosteam de ea de fiecare dată când o revedeam.

*

Ani mai târziu, în iarna de după succesul primului meu roman, adică la vreo trei ani de la Dramă, mi-am oferit luxul de a petrece sărbătorile într-un hotel la modă din South Beach. Era

pentru prima dată când mă întorceam la Miami, după episodul Buenavista. Am oprit mașina în fața grilajului.

Agentul de pază a scos capul din gheretă:

— Bună ziua, domnule, vă pot fi de folos cu ceva?

— Da, aș vrea să intru pentru o clipă dacă se poate.

— Aveți rezidența aici?

— Nu, dar cunosc bine locul. Am cunoscut niște persoane care au locuit aici.

— Îmi pare rău, domnule, dar dacă nici nu locuiți aici, nici nu sunteți invitat, va trebui să vă rog să plecați.

— Locuiau la etajul 26, în apartamentul 2609. Familia Goldman.

— Nu am niciun Goldman în registru, domnule.

— Cine locuiește acum în apartamentul 2609?

— Nu sunt autorizat să vă ofer acest gen de informații.

— Aș fi vrut să intru numai zece minute. Doar să merg până la piscină. Să văd dacă s-a schimbat ceva.

— Domnule, mă tem că trebuie să vă rog să plecați imediat. Este o proprietate privată. Altfel, voi chema poliția.

11.

Într-o călduroasă dimineață de marți, Alexandra a venit la mine, în Boca Raton, utilizând același pretext al câinelui care fugise, la fel ca în celelalte zile.

— Ce să caute la mine câinele tău?

— Habar n-am.

— Dacă l-aș fi văzut, ți l-aș fi adus înapoi.

— Așa e. Iartă-mă că te-am deranjat.

S-a prefăcut că pleacă, așa că am oprit-o.

— Stai… Nu vrei o cafea?

A zâmbit.

— Ba da…

Am rugat-o să aibă un pic de răbdare.

— Lasă-mi două minute, te rog. E o vraiște groaznică înăuntru.

— Nicio problemă, Markie…

Mă înfioram de câte ori îmi zicea așa. Totuși, nu m-am lăsat:

— E o rușine să-ți primești astfel musafirii. Lasă-mi o clipă.

M-am repezit spre terasa din spate. Începuseră deja zilele caniculare, iar Duke se bălăcea în piscina gonflabilă pentru copii pe care i-o cumpărasem.

Am răsturnat-o aruncând apa cu tot cu Duke. A făcut o mutră necăjită. „Îmi pare rău, bătrâne, dar trebuie s-o ștergi de-aici.“ S-a așezat și s-a uitat fix la mine. „Haide! Tai-o! Ți-e

stăpâna la intrare.“ Cum nu se urnea, i-am aruncat mingea de cauciuc cât de departe am putut. Aceasta a aterizat în lac și Duke s-a repezit după ea.

M-am grăbit să o invit înăuntru pe Alexandra. Ne-am instalat în bucătărie, am pregătit filtrul pentru cafea și, cum se uita pe fereastră, și-a văzut câinele înotând în lac.

— Ia uite unde e Duke! a strigat.

Am luat un aer mirat și am venit lângă ea pentru a constata extraordinara coincidență.

L-am scos din apă pe Duke care ținea mingea în gură. Alexandra i-a luat-o.

— Aruncă și oamenii ăștia de toate în lac, am constatat.

Au mai rămas ceva timp la mine. Când a venit momentul să plece, i-am însoțit până pe terasă, bătându-l prietenește pe Duke pe grumaz. Alexandra s-a uitat lung la mine, fără să spună nimic. Cred că era gata să mă sărute. Dintr-odată, a întors capul și a pornit.

Am privit-o cum coboară treptele și se îndreaptă către mașină. A plecat. În aceeași clipă, am observat furgoneta neagră parcată pe stradă și pe bărbatul de la volan, care stătea cu ochii pe mine. Când privirile ni s-au încrucișat, a pornit motorul. M-am repezit spre el, dar a demarat în trombă. Am alergat după mașină, strigându-i șoferului să oprească. A dispărut înainte de a-mi da prin cap să-i memorez numărul de înmatriculare.

Leo a apărut la el pe terasă, alarmat de zgomote.

— S-a întâmplat ceva, Marcus?

— Era pe-aici un tip dubios, într-o furgonetă, i-am răspuns gâfâind. Fără glumă, părea un ciudat.

Leo a venit lângă mine, afară din curte.

— O furgonetă neagră? m-a întrebat.

— Da.

— Am văzut-o de mai multe ori. Mi-am închipuit că-i a unui vecin.

— Oricine ar fi putut să fie, numai un vecin nu.

— Te simți în pericol?

— Păăăi… Habar n-am, Leo.

M-am decis să sun la poliție. Zece minute mai târziu s-a prezentat un echipaj. Din nefericire nu le puteam oferi nici cel mai mic indiciu. Tot ce văzusem era furgoneta neagră. Polițiștii m-au sfătuit să-i sun indiferent ce lucru ciudat aș observa și mi-au promis că vor trece de câteva ori pe stradă în timpul nopții.

*

Baltimore.
Ianuarie 1994.

Banda Goldmanilor a fost întotdeauna o trinitate. N-aș ști însă să spun dacă personal am fost un element fondator sau dacă nu cumva, în fond, exista un singur nucleu, cel alcătuit din Hillel și din Woody, pe care se grefase cel de-al treilea element. Anul de la Buenavista a fost cel în care Scott Neville și-a sporit greutatea locului ocupat în viața verilor mei, atât de mult încât am avut senzația că s-a văzut recompensat, odată cu obținerea prieteniei lor, cu cel de-al treilea loc ca importanță în Bandă.

Scott era haios, de necontrazis în materie de fotbal și nu rare erau situațiile în care, telefonându-le verilor mei, aceștia îmi spuneau: „Nici n-o să ghicești ce-a făcut Scott azi la școală…“

Eram îngrozitor de gelos întrucât, cunoscându-l, știam că răspândea în jurul lui ceva eminamente simpatic. Mai mult, boala de care suferea trezea în cei de lângă el o tandrețe deosebită. Cel mai groaznic era atunci când mi-l imaginam în roabă, împins de Woody și de Hillel, umblând ca un rege african la paradă, dus pe sus de robii lui.

La întoarcerea din vacanța de Crăciun, a reușit chiar

integrarea în echipa *Goldmanilor Grădinari,* după un accident care l-a ținut ceva timp în casă pe Skunk.

Iarna, Skunk se angaja să curețe zăpada din fața garajelor și de pe aleile caselor clienților săi. Era o muncă fizică grea și, mai ales, una care părea să nu se mai termine niciodată, îndeosebi în anii în care ningea mai mult decât de obicei.

Într-o sâmbătă dimineața, pe când Woody și Hillel dădeau la lopată mormanele de zăpadă din fața garajului unei cliente, Skunk și-a făcut apariția înfuriat:

— Ia grăbiți-vă, băi, rahați cu ochi! Tot n-ați terminat p-aici?!

— Facem și noi ce putem, domnule Skunk, s-a apărat Hillel.

— Ba să faceți mai mult! Și pe mine mă cheamă *Bunk*! *Bunk*! Nu *Skunk*!

Și, ca de obicei, le-a fluturat o lopată prin față, de parcă i-ar fi amenințat că o să le tragă vreo câteva cu ea.

— M-a sunat doamna Balding. Mi-a spus că săptămâna trecută nu ați fost pe la ea și că era cât pe ce să nu poată ieși din casă.

— Am fost și noi în vacanță, a încercat Woody să se apere.

— Mi se rupe mie de vacanța voastră, băi căcăcioșilor! Ia dați-i zor!

— Nu vă faceți griji, domnule Skunk, a încercat Hillel să-l calmeze, o să muncim din greu.

Bunk s-a făcut roșu ca racul.

— *Bunk*! a urlat. PE MINE MĂ CHEAMĂ BUNK! BUNK! De câte ori să vă mai spun? *Bunk* cu B! B ca… B de la…

— B de la Bunk, să zicem? a sugerat Hillel.

— B de la poate-ți Bag-o-cazma-peste-bot-tu-ți-Mnezeii și…! a explodat Skunk înainte de a aluneca pe gheață.

Woody și Hillel au alergat imediat lângă bărbatul care se răsucea în toate părțile ca un vierme.

— Spatele meu! șuiera acesta ca paralizat. Spatele meu! Aoleu ce căcat!

Bietul Skunk țipase atât de tare la ei, că rămăsese înțepenit. Hillel și Woody l-au târât până acasă la ei. Mătușa Anita l-a întins pe canapeaua din living și l-a examinat. Aparent era un nerv atins de vertebrele tasate. Nimic grav, doar că se impunea repaus total. I-a prescris niște calmante și l-a dus acasă. Unchiul Saul, Woody și Hillel i-au urmat în camioneta de grădinărie, recuperată de pe strada învecinată. După ce l-au băgat în pat pe Skunk, mătușa Anita și unchiul Saul s-au dus după medicamente și să-i facă și ceva cumpărături, în timp ce Woody și Hillel au rămas să-i țină de urât. Așezați pe marginea patului, au văzut dintr-odată cum o lacrimă se ivește la colțul ochiului și i se rostogolește prin șanțul unui rid săpat în pielea bătrână, arsă de soare și de anii petrecuți în aer liber. Skunk plângea.

— Nu plângeți, dom' Skunk, i-a spus politicos Woody.

— Îmi voi pierde clienții. Dacă nu voi mai putea să muncesc, îmi voi pierde toți clienții.

— Nu trebuie să vă faceți griji, dom' Skunk, o să ne ocupăm noi de toate treburile.

— Atunci promiteți-mi, căcăcioși mici ce sunteți, că vă veți ocupa cum trebuie de clienții mei.

— Vă promitem, sărăcuțul de dumneavoastră, domnu' Skunk.

În seara incidentului, după ce verii mei m-au înștiințat cum stăteau lucrurile, i-am anunțat că eram gata să vin la Baltimore imediat și să-i ajut. Banda Goldmanilor avea un greu încercat simț al onoarei: dacă spuneam o vorbă, eram convinși că ne-o vom respecta.

Numai că, cerându-i mamei permisiunea de a lipsi de la școală pentru a mă duce la Baltimore să-mi ajut verii să curețe zăpada din fața garajelor din Oak Park, evident că nu mi-a

acordat-o. Și cum verilor mei le lipsea mâna de ajutor, Scott a avut onoarea de a completa echipa de grădinari Goldman.

Acesta dădea înflăcărat la lopată, ceea ce-l obliga să se întrerupă cu regularitate pentru a-și regla respirația. Părinții lui, Patrick și Gillian Neville, s-au îngrijorat văzând că băiatul le stă mai mult p-afară. Așa că au venit în vizită la Baltimori, pentru a le explica lui Woody și lui Hillel că era nevoie să fie foarte atenți la starea de sănătate a lui Scott.

Woody și Hillel au promis că vor avea grijă de el. Când timpul frumos s-a reîntors și s-a pus problema pregătirii pentru primăvară a grădinilor, Gillian Neville s-a arătat deosebit de reticentă în privința participării fiului ei la lucrul alături de Bandă. Patrick, din contră, considera că băiatul lui pur și simplu înflorea în relația cu ceilalți doi. Drept care i-a scos la un milkshake, la *Dairy Shack*, pe Woody și pe Hillel și le-a explicat situația.

— Mama lui Scott e cam neliniștită văzându-l pe Scott muncind la grădinărit. Pentru el e obositor și mai e și expus murdăriei și prafului. Însă lui Scott îi place să fie cu voi. Îi face bine pentru moral, ceea ce este la fel de important.

— Nu vă faceți griji, dom'le Neville, l-a liniștit Hillel. Vom fi foarte atenți la ce face Scott.

— Trebuie să bea multe lichide, să ia pauze pentru reglarea respirației și să se spele bine pe mâini după ce umblă cu uneltele.

— Vom face toate astea, dom'le Neville. Vă promit.

Anul acela, m-am dus la Baltimore și în vacanța de primăvară. Și am înțeles de ce verilor mei le plăcea atât de mult compania lui Scott: era un băiat de care te atașai tare ușor. Ne-am dus toți pe la el într-o după-amiază, când tatăl lui ne-a rugat să-l ajutăm la plantele din grădina lor. Era prima dată când ajungeam la familia Neville. Patrick era de-o vârstă cu unchiul

Saul și cu mătușa Anita. Un bărbat frumos, atletic și extrem de prietenos. Soția lui, Gillian, nu era tocmai frumoasă, dar emana ceva ce o făcea foarte atrăgătoare. Scott avea și o soră pe care verii mei încă nu o cunoscuseră. Cred că și pentru ei era prima oară când mergeau acasă la familia Neville.

Patrick ne-a condus în partea din spate a grădinii. Pe dinafară, casa lor semăna cu aceea a Baltimorilor, parcă un pic mai modernă. Pe partea de vest, două rânduri de hortensii plăpânde se coceau la soare. Nu departe, un boschet de trandafiri aparent ofilit și mohorât.

Woody s-a uitat la plante cu ochi de expert:

— Nu știu cine vi le-a plantat, dar hortensiile sunt prost orientate. Știți, nu le place să stea prea în soare. Și pare că le e și sete. Aveți branșat sistemul de udare automată?

— Așa cred…

Woody l-a trimis pe Hillel să controleze, după care a examinat frunzele trandafirului.

— Trandafirul dumneavoastră e bolnav, a diagnosticat. Trebuie tratat.

— Poți s-o faci?

— Bineînțeles.

Hillel s-a întors.

— E o fisură la una dintre conducte. Trebuie schimbată.

Woody a aprobat din cap.

— După părerea mea, trebuie să ne gândim la transplantarea hortensiilor de cealaltă parte. Însă trebuie să-l întrebăm și pe domnul Bunk ce crede.

Patrick Neville ne-a privit lung, amuzat.

— Ți-am zis eu, tati, că sunt tari, a intervenit Scott.

Era cald, așa că Patrick ne-a invitat să bem ceva, lucru pe care l-am acceptat bucuroși. Cum pantofii îi erau plini de pământ, și-a băgat capul pe una dintre ușile de sticlă și a strigat:

— Alexandra, poți s-aduci niște apă pentru băieți, te rog?

— Cine e Alexandra? a întrebat Hillel.

— Soră-mea, a răspuns Scott.

Aceasta a sosit într-o clipă, aducând un platou cu sticle mici cu apă plată.

Am rămas toți fără glas. Era de o frumusețe perfectă. Ochii ușor migdalați. Părul blond, vălurind sub razele soarelui, chip fin și nas elegant. Era seducătoare. Purta niște cercei minusculi, cu diamante, în urechi, iar unghiile îi erau date cu ojă roșie. Ne-a surâs, lăsându-ne să-i vedem dinții drepți și extrem de albi și, dintr-odată, inimile au început să ne bată mai tare. Cum până atunci împărțiserăm mereu totul, ne-am hotărât să o iubim toți trei pe fata asta cu privire veselă.

— Salut, băieți! ne-a zis. Vasăzică despre voi tot vorbește Scott de nu-l mai poate opri nimeni?

După un moment de bâlbâială, ne-am prezentat pe rând.

— Sunteți frați? ne-a mai întrebat.

— Veri, a corectat-o Woody. Suntem cei trei veri Goldman.

Fata ne-a trimis un surâs răvășitor.

— Foarte bine, verilor Goldman, sunt bucuroasă să vă cunosc.

Și-a sărutat tatăl pe obraz, i-a spus că iese o clipă, după care a dispărut, lăsând ca unică amintire o urmă de șampon cu parfum de caise.

Lui Scott i s-a părut de-a dreptul scârbos că ni s-au aprins călcâiele după sora lui. Dar nu aveam ce face. Alexandra ne intrase la suflet pentru totdeauna.

A doua zi după acea primă întâlnire cu ea, ne-am dus la oficiul poștal din Oak Park, rugați de mătușa Anita, să cumpărăm niște timbre. La ieșire, Woody ne-a propus să ne oprim la *Dairy Shack* să ne facă cinste cu un milkshake, idee care a primit aprobarea generală. Ei bine, chiar în clipa în care

ne-am așezat la masă, cu paharele în față, a intrat ea. Ne-a zărit, cu siguranță a observat că încremenisem, nevenindu-ne să credem, a izbucnit în râs și a alunecat parcă până la masa noastră, salutându-ne și spunându-ne fiecăruia pe nume.

Aceasta este una dintre calitățile pe care nu și le-a pierdut niciodată: toată lumea vă va spune că e plăcută, fermecătoare și blândă. În pofida succesului la scară universală, a gloriei, a banilor și a schimbărilor de comportament care vin la pachet cu cele de mai înainte, a rămas aceeași persoană autentică, tandră și încântătoare care ne făcea să visăm pe când aveam doar treisprezece ani.

— Deci locuiți aici, în cartier, a zis luând un pai și băgându-l prin milkshake-urile noastre ca să le guste.

— Locuim pe Willowick Road, a răspuns Hillel.

Alexandra a zâmbit. Și, când zâmbea, ochii migdalați îi dădeau un aer șmecheresc.

— Eu locuiesc în Montclair, New Jersey, m-am simțit obligat să precizez.

— Vasăzică, sunteți veri.

— Tata și tatăl lui sunt frați, a explicat Hillel.

— Și tu? l-a întrebat pe Woody.

— Eu locuiesc împreună cu Hillel și cu părinții lui. Suntem ca frații.

— Prin urmare, suntem cu toții veri, am conchis.

Alexandra a izbucnit într-un râs minunat. Așa a intrat în viețile noastre, iar noi am ajuns toți trei să o iubim atât de mult. *A-lex-an-dra*. Un pumn de litere, patru mici silabe care aveau să bulverseze întreaga noastră lume.

12.

Baltimore, Maryland.
Primăvara–toamna 1994.

Ne-a luminat existențele în cursul următorilor doi ani.

Dragii mei veri, dacă ați mai fi și voi aici, ne-am povesti unii altora cum am fost subjugați de ea.

În vara lui 1994, mi-am implorat părinții să mă lase, după sejurul de la Hamptons, să petrec două săptămâni la Baltimore. Pentru a fi cu ea.

Alexandra ne îndrăgise și ea, iar noi ne fofilam tot timpul pe la familia Neville. În principiu, surorile mai mari nu se înțeleg cu frații mai mici și invers. Cel puțin așa constatasem uitându-mă la prietenii mei din Montclair. Își ziceau cum le venea la gură și-și făceau o mulțime de mizerii unii altora. Frații Neville erau cu totul altfel. Cu siguranță, datorită bolii lui Scott.

Alexandrei îi plăcea să fie cu noi. Ba chiar ne căuta compania. Iar Scott adora prezența surorii lui. Ea îi zicea „drăgălașule“ și avea pentru el tot felul de gesturi tandre. Când o vedeam alintându-l, luându-l în brațe, mângâindu-l pe ceafă, sărutându-l pe obraji, mă cuprindea dintr-odată dorința de a avea și eu mucoviscidoză. Eu, cel căruia i se acordase întotdeauna un interes demn de un Montclair, eram cucerit de faptul că unui copil i se poate acorda atâta atenție.

Am promis Cerului toate faptele bune cu putință în

schimbul unei preafrumoase mucoviscidoze. Pentru a accelera procesul divin, lingeam pe ascuns furculițele lui Scott și beam din paharul lui. Când îl apucau crizele de tuse, mă apropiam de el cu gura larg deschisă, pentru a-i recolta exhalațiile.

După care m-am dus la doctor care, din nefericire, m-a găsit într-o formă sclipitoare.

— Am mucoviscidoză, l-am anunțat pentru a-l ajuta să pună diagnosticul corect.

A izbucnit în râs.

— Adică?! m-am supărat. Puțin respect pentru cei bolnavi!…

— Marcus, n-ai nicio mucoviscidoză.

— Ce știți dumneavoastră?…

— Știu, fiindcă sunt medicul tău. Ești sănătos tun.

Nu a mai fost niciun weekend, la Baltimore, fără Alexandra. Întruchipa tot ce puteam noi visa; era veselă, inteligentă, frumoasă, tandră și visătoare. Desigur, cel mai mult ne fascina cu talentul ei la muzică. Noi am fost primul ei public adevărat: ne chema pe la ea, lua chitara și ne cânta. Iar noi o ascultam vrăjiți.

Putea cânta ore întregi, că tot nu ne-am fi săturat vreodată. Ne arăta compozițiile proprii și ne cerea părerea. Nu a fost nevoie decât de câteva luni pentru ca mătușa Anita să fie de acord să-i înscrie pe Hillel și pe Woody la un curs de chitară, pe când, la Montclair, mama m-a refuzat utilizând un argument redutabil: „Curs de chitară? Ce să faci cu el?“ Cred că nu ar fi descoperit niciun inconvenient dacă aș fi vrut să învăț vioara sau harpa. M-ar fi și văzut cine știe ce virtuoz ori cântăreț de operă. Dar când i-am spus că vreau să ajung vedetă pop, în fața ei s-a arătat pe loc un saltimbanc cu lațe slinoase.

Alexandra a devenit primul și unicul membru feminin al Bandei Goldman. Doar o clipă a fost de-ajuns ca să facă parte

din grupul nostru, în așa fel încât ne întrebam cum de putuserăm trăi atât de multă vreme fără ea. Și astfel a luat parte la serile noastre de pizza la masa Baltimorilor, la vizitele pe care le făceam tatălui mătușii Anita în „Casa morților“, unde chiar a câștigat prestigiosul nostru trofeu Inter-Goldman la cursa de scaune rulante. Era în stare să dea peste cap tot atâta suc acidulat Dr. Pepper cât noi trei împreună și să râgâie apoi la fel de tare.

Întreaga familie Neville îmi plăcea enorm. Mai să-ți vină să crezi că în Baltimore întreaga populație fusese dăruită cu gene superioare. Dovadă era că, luați împreună, Nevillii alcătuiau o familie la fel de frumoasă și de atrăgătoare ca a Goldmanilor. Patrick lucra la o bancă, iar Gillian era trader. Sosiseră cu câțiva ani mai înainte din Pennsylvania, dar ambii erau originari din New York. Se arătau deosebit de buni cu noi. Casa lor ne era oricând deschisă.

Prezența Alexandrei în Baltimore — descoperirea familiei Neville — mi-a înzecit înflăcărarea la gândul de a mă întoarce acolo, dar și disperarea când venea vremea să plec. Fiindcă în sentimentul de tristețe se amesteca o senzație pe care nu o mai încercasem nicicând până atunci față de verii mei: gelozia. Singur, la Montclair, îmi treceau tot soiul de filme absurde prin fața ochilor. Mi-i închipuiam pe Woody și pe Hillel întorcându-se de la școală și trecând pe la ea. Mi-o imaginam frecându-se de fiecare dintre ei și turbam. Înjuram în gând văzând-o parcă pe Alexandra cu privirile agățate de buzele lui Hillel genialul sau căscând gura la mușchii încordați ai lui Woody atletul. Iar eu cine eram? Nici chiar atlet, nici chiar genial, doar acolo, un Montclair. Într-un moment de profundă disperare, i-am scris chiar și o scrisoare, în timpul orei de geografie, în care îi spuneam cât de mult regretam că nu locuiam și eu la Baltimore. Am recopiat textul, pe care-l rescrisesem de trei ori pentru ca

fiecare cuvânt să fie așezat exact în locul potrivit, pe o coală minunată de hârtie pe care am trimis-o prin poștă, cu confirmare de primire, pentru a fi sigur că va ajunge exact la ea. Numai că nu mi-a răspuns niciodată. De cincisprezece ori am dat telefon la poștă pentru a comunica numărul recipisei și a mă convinge că scrisoarea a fost înmânată Alexandrei Neville din Hanson Crescent, Oak Park, Maryland. Desigur că o primise. Doar semnase avizul. Atunci de ce nu-mi răspundea? Oare pusese maică-sa mâna pe scrisoare? Sau nutrea niște sentimente pe care nu îndrăznea să mi le mărturisească și care, prin urmare, o împiedicau să-mi trimită un răspuns? Când în sfârșit am revenit la Baltimore, primul lucru de care am întrebat-o, imediat ce-am dat cu ochii de ea, a fost dacă a primit scrisoarea. Mi-a răspuns: „Da, Markikette. De altfel, îți și mulțumesc.“ Eu îi trimisesem o scrisoare minunată, iar ea îmi spunea pur și simplu *Mulțumesc, Markikette*. Hillel și Woody au izbucnit în hohote auzind porecla pe care mi-o inventase.

— Markikette! se tăvălea de râs Woody.

— O scrisoare despre ce? s-a interesat Hillel ironic.

— Nu vă privește, le-am răspuns.

Numai că Alexandra le-a explicat:

— O scrisoare foarte drăguță în care îmi spunea că i-ar fi plăcut și lui să locuiască în Baltimore.

Hillel și Woody s-au pus iarăși pe râs ca niște imbecili, iar eu am rămas împietrit și roșu ca racul de rușine. Mi-a dat prin cap că într-adevăr se petrecea ceva între Alexandra și unul dintre verii mei și, după toate semnele pe care le puteam observa, eram tentat să cred că despre Woody era vorba, lucru care nu ar fi fost de mirare, întrucât tuturor fetelor, ba chiar tuturor femeilor li se tăia respirația când îl vedeau așa frumos, musculos, dur și misterios. Și eu mi-aș fi dorit să mă fi abandonat părinții dacă numai așa puteai încheia povestea

frumos și puternic, în casa Goldmanilor-din-Baltimore!

Când weekendul se apropia de sfârșit și auzeam din gura ei un ultim „La revedere, Markikette!“, simțeam cum mi se strânge inima. Mă întreba:

— Vii și weekendul următor?

— Nu.

— Ce păcat! Atunci când mai vii?

—Nu știu încă.

În acele momente mai că aveam senzația că eram o persoană specială pentru ea, dar imediat cei doi veri izbucneau în hohote, ca niște maimuțoi, zicând:

— Nu-ți face griji, Alexandra, vei primi în curând o scrisorică de iubiiiiiire.

Râdea și ea, iar eu plecam plouat.

Mătușa Anita mă ducea la gară. Pe peron, mă aștepta un băiețel murdar și urât. Trebuia să mă dezbrac înaintea lui și să-i înmânez hlamida măreață a Baltimorilor pe când el îmi întindea sacul de gunoi în care se găsea costumul jegos și împuțit al Montclairilor. Îl îmbrăcam, îmi sărutam mătușa și urcam în tren. Odată ajuns în vagon, nu mă puteam opri să plâng. Și în ciuda nenumăratelor mele rugi îndreptate spre toate uraganele, tornadele, furtunile de zăpadă și cataclismele care măturau America în anii aceia, nici unuia nu i-a dat prin minte gândul cel bun de a se produce pe când eram la Baltimore, pentru a-mi prelungi sejurul. Până în ultima clipă speram într-o catastrofă naturală subită sau într-o defecțiune a rețelei feroviare, care ar fi putut împiedica plecarea trenului. Orice să se fi întâmplat, numai să fi fost din nou alături de mătușa mea și să ne întoarcem la Oak Park unde mă așteptau unchiul Saul, verii mei și Alexandra. Însă trenul se urnea întotdeauna și mă ducea spre New Jersey.

*

Toamna lui 1994 a însemnat intrarea noastră la liceu, așa că Hillel și Woody au părăsit învățământul privat pentru a se înscrie la liceul public din Buckerey High, a cărui echipă de fotbal avea o reputație foarte bună. Fără îndoială, unchiul Saul și mătușa Anita nu s-ar fi gândit niciodată să-l înscrie pe Hillel la un liceu public, dacă antrenorul echipei de la Buckerey nu ar fi venit personal să-l recruteze pe Woody. Asta se întâmplase cu câteva luni mai înainte de încheierea ultimului lor an la școala Oak Tree. Într-o duminică, un musafir a sunat la ușa Goldmanilor-din-Baltimore. Bărbatul nu era un necunoscut pentru Woody, care s-a dus să deschidă ușa. Deși figura îi era familiară, nu era în stare să-și amintească unde îl mai văzuse pe bărbatul acela.

— Tu ești Woodrow, nu-i așa? a întrebat omul, din prag.

— Toată lumea-mi zice Woody.

— Mă numesc Augustus Bendham și sunt antrenorul echipei de fotbal a liceului Buckerey High. Părinții tăi sunt acasă? Aș vrea să stăm puțin de vorbă toți trei.

Antrenorul Bendham a fost primit de mătușa Anita, unchiul Saul, Woody și Hillel. Au luat loc toți cinci în bucătărie.

— Uitați despre ce este vorba, le-a explicat antrenorul, învârtind agitat paharul cu apă, iertați-mă că dau buzna așa, însă am venit pentru a vă face o propunere mai puțin obișnuită. E ceva vreme de când îl urmăresc pe Woodrow jucând la echipa lui. E talentat. E cu adevărat talentat. Are un potențial imens. Aș vrea să-l iau în echipa liceului nostru. Știu că aveți copiii în sistemul privat și că Buckerey este o instituție publică, însă echipa noastră e în top anul acesta și consider că, având și un jucător de talia lui Woody, am avea toate șansele să câștigăm titlul. Și, pe urmă, s-ar cam plafona într-o echipă locală, pe când așa, jucând în campionatul școlar, va putea cu adevărat să-și îmbunătățească performanțele. Cred că este o oportunitate și

pentru Buckerey, și pentru Woody. În principiu, nu mi-aș permite niciodată să rog părinții să-și înscrie copilul la Buckerey numai pentru a mă bucura de un talent în plus în echipă. O alcătuiesc din elevii existenți, doar asta îmi e datoria. Numai că, în cazul de față, lucrurile stau altfel. Nu țin minte să mai fi văzut un asemenea jucător la vârsta lui. Mi-aș dori tare mult ca Woodrow să intre la noi în echipă, odată cu începerea anului școlar.

— Buckerey nu este cel mai apropiat liceu public de casa noastră, a observat mătușa Anita.

— Așa e, dar nu aveți de ce să vă faceți griji în privința asta. Repartizarea elevilor între diferitele instituții de învățământ este ușor de aranjat. Dacă băiatul dumneavoastră va dori să urmeze cursurile la Buckerey, la Buckerey le va urma.

Unchiul Saul s-a întors spre Woody.

— Tu ce zici?

Acesta a stat o clipă pe gânduri, apoi l-a întrebat pe antrenorul Bendham:

— De ce tocmai eu? De ce țineți atât de mult ca tocmai eu să vin la liceul dumneavoastră?

— Pentru că te-am văzut jucând. Și-n viața mea n-am mai văzut așa ceva. Ești voinic, masiv și totuși alergi cu viteza luminii. Faci singur cât doi sau trei dintre jucătorii mei. Nu ți-o zic ca să ți se urce la cap. Ești departe de cel mai bun nivel la care ai putea ajunge. Va trebui să muncești pe brânci. Să dai tot ce poți, cum n-ai făcut-o vreodată. Voi avea personal grijă de asta. Nu mă îndoiesc că, grație fotbalului, vei putea obține o bursă la oricare dintre universitățile din țară. Deși nu cred că vei avea timp să urmezi vreo universitate.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat unchiul Saul.

— Cred că puștiul ăsta va ajunge o vedetă a NFL. Credeți-mă că, în general, sunt zgârcit cu complimentele. Dar ce-am văzut

eu pe teren, în ultimele luni…

În zilele care-au urmat, propunerea antrenorului Bendham a fost unicul subiect de conversație la cinele Goldmanilor-din-Baltimore. Fiecare avea motivele lui de a considera că posibila integrare a lui Woody în cadrul echipei de fotbal de la Buckerey era o veste extraordinară. Unchiul Saul și mătușa Anita, pragmatici, apreciau că, pentru Woody, era poate singura șansă de a studia într-o universitate de top. Hillel și Scott — care fusese imediat anunțat despre predicțiile antrenorului — i-au prevestit glorie și bani.

— Știi cât câștigă fotbaliștii profesioniști? a exclamat excitat Hillel. Milioane! Milioane de dolari câștigă! Wood, e enorm!

După datele obținute, Buckerey High era un liceu bun, exigent, cu o echipă de fotbal renumită. Când antrenorul Bendham s-a întors la Baltimori pentru a afla verdictul, a dat, în fața casei, de Woody, Hillel și Scott, care-l așteptau.

— Vin să joc fotbal la Buckerey dacă faceți în așa fel încât să fie transferați în același liceu și prietenii mei, Hillel și Scott.

După care a trebuit să fie convinși și părinții lui Scott să-și lase fiul la un liceu public, chestiune față de care erau deosebit de reticenți. La invitația mătușii Anita, au venit într-o seară la cină, la Baltimori, fără băiat.

— Copii, apreciez ce faceți pentru Scott, le-a spus doamna Neville lui Woody și lui Hillel. Trebuie, însă, să înțelegeți că situația este complicată. Scott e bolnav.

— Știm că e bolnav, dar tot trebuie să meargă la școală, nu? a intervenit Woody.

— Dragii mei, le-a explicat blând mătușa Anita, poate că ar fi mai bine pentru Scott să rămână într-o școală privată.

— Dar Scott vrea să vină cu noi la Buckerey, a insistat Hillel. Ar fi nedrept să fie lipsit de asta.

— Cineva trebuie să fie foarte atent la ce se întâmplă cu el, a

încercat iarăși Gillian. Știu că voi nu vă gândiți la nimic rău, dar toată povestea asta a voastră cu fotbalul…

— Nu vă faceți griji, doamnă Neville, a zis Hillel, nu aleargă. Îl punem într-o roabă pe care-o împinge Woody.

— Copii, el nu e obișnuit cu toată agitația asta.

— Dar e fericit împreună cu noi, doamnă Neville.

— Ceilalți copii își vor bate joc de el. Într-o școală privată este mai bine protejat.

— Dacă cineva ar încerca să-și bată joc de el, le vom sparge nasurile, a promis Woody amabil.

— Eeei, nimeni nu sparge nasul nimănui! s-a enervat unchiul Saul.

— Te rog să mă ierți, Saul, a răspuns Woody. Nu doream decât să fiu de ajutor.

— Așa nu ești de niciun ajutor.

Patrick și-a luat de mână soția.

— Gil, Scot e atât de fericit cu ei… Nu l-am văzut niciodată așa. În sfârșit trăiește cu adevărat.

Până la urmă, Patrick și Gillian au fost de acord ca Scott să meargă și el la Buckerey High, unde a ajuns, împreună cu Hillel și cu Woody, în toamna lui 1994. Temerile lor, însă, s-au dovedit justificate: în universul privilegiat de la Oak Tree, fiul lor fusese la adăpost. Încă din prima zi de liceu, din cauza aspectului său bolnăvicios, a devenit ținta celorlalți elevi, cel la care toți de uitau lung și de care toți își băteau joc. Încă din prima zi, dezorientat în imensitatea coridoarelor clădirii, a întrebat cum poate ajunge în clasa lui pe o fată al cărei iubit, un vlăjgan din ultimul an, l-a înghesuit după ore pe un culoar, i-a sucit brațul în fața tuturor și l-a dat cu capul de un dulap fără ușă. Woody și Hillel l-au găsit suspinând.

— Nu le spuneți nimic părinților mei, i-a rugat Scott. Dacă află, mă mută la altă școală.

Trebuia făcut ceva pentru Scott. După o discuție scurtă între Hillel și Woody, s-a decis ca acesta din urmă să-l cotonogească pe vlăjgan chiar a doua zi dimineață, în așa fel încât ceilalți elevi să fie limpede informați asupra consecințelor oricărui gest împotriva prietenului lor.

Faptul că vlăjganul — Rick pe numele lui — practica asiduu artele marțiale nu l-a impresionat deloc pe Woody și nici nu i-a fost de vreun folos bietului băiat. Conform înțelegerii, a doua zi dimineață, în pauză, Woody s-a dus după Rick și l-a lăsat lat cu un pumn tras direct în nas, fără avertisment. Cum Rick rămăsese întins pe jos, Hillel a profitat pentru a-i turna suc de portocale în cap, iar Scott a dansat în jurul trupului lui cu brațele ridicate, aclamând victoria. Rick a fost dus la infirmerie, iar cei trei în biroul domnului Burdon, directorul liceului, unde au fost convocați de urgență și unchiul Saul și mătușa Anita, Patrick și Gillian Neville și antrenorul Bendham.

— Bravo, vă felicit pe toți trei, a zis directorul Burdon. Nu este decât a doua zi din primul vostru an în această școală și deja i-ați tăbăcit pielea unui coleg.

— Ați înnebunit? i-a certat antrenorul Bendham.

— Ați înnebunit? au repetat soții Neville.

— Ați înnebunit? au spus și unchiul Saul, și mătușa Anita.

— Nu vă faceți griji, domnule director, a explicat Hillel, nu suntem niște brute. Nu a fost decât un război preventiv. Elevul dumneavoastră Rick resimte o plăcere bolnăvicioasă din a-i teroriza pe cei mai slabi decât el. Numai că, de-acum înainte, va fi băiat cuminte. Aveți cuvântul meu de Goldman.

— Liniște, pentru numele lui Dumnezeu! s-a enervat Burdon. De când sunt în meseria asta n-am mai văzut să umble cineva cu atâtea tertipuri. Abia ieri a început școala și voi i-ați și spart nasul unui coleg? Păi ați bătut toate recordurile! Nu mai vreau să am de-a face cu voi! Ați priceput? Cât despre tine,

Woody, află că este un comportament nedemn de un membru al echipei de fotbal. Încă o astfel de abatere și te dau afară din echipă.

La Buckerey, nimeni nu s-a mai luat niciodată de Scott. Cât despre Woody, reputația era de-acum gata construită. Respectat pe coridoarele liceului, avea să fie rapid la fel și pe terenurile de fotbal, unde strălucea împreună cu cei din echipa Pisicilor Sălbatice de la Buckerey. Zilnic, după ore, se ducea la antrenament pe terenul liceului, însoțit de Hillel și de Scott care, cu acordul lui Bendham, se așezau pe banca antrenorilor și priveau.

Scott era pasionat de fotbal. Comenta gesturile jucătorilor și-i explica îndelung regulile lui Hillel care, peste puțin, a devenit expert în materie, descoperindu-și mai apoi un talent pe care nu și-l bănuise vreodată: acela de bun antrenor de fotbal. Avea o viziune clară a jocului și descoperea imediat punctele slabe ale jucătorilor. Își permitea de acolo, de pe bancă, să le strige uneori indicații de strategie jucătorilor, lucru care-l amuza pe antrenorul Bendham care-i zicea:

— Vasăzică, Goldman, mai ai puțin și-mi furi locul!

Hillel surâdea fără a remarca faptul că, de fiecare dată când antrenorul pronunța numele de Goldman, Woody întorcea și el capul, instinctiv.

13.

La Boca Raton, după ce l-am surprins pe bărbat de la volanul furgonetei negre, Leo și cu mine am petrecut două nopți ascunși la mine în bucătărie, pândind ce se întâmplă pe stradă. Pe întuneric, scrutam și cea mai mică mișcare suspectă. Însă, în afara unei vecine care făcea jogging în plină noapte, a patrulei de poliție care trecea la intervale regulate și a ratonilor care veneau să fure de prin pubelele lăsate afară, nu s-a întâmplat nimic.

Leo lua niște notițe.

— Ce tot scrii acolo? l-am întrebat în șoaptă.

— De ce șoptești?

— Nu știu. Ce scrii?

— Notez semnele suspecte. Nebuna aia care aleargă, ratonii…

— Notează-i și pe caralii, dacă tot te-ai apucat de-o treabă.

— Am făcut-o. Știi, de multe ori tocmai polițiștii sunt de vină. Ar ieși un roman tare bun. Cine știe unde ne pot duce toate chestiile astea.

Numai că nu ne-au dus nicăieri. Nici urmă de furgonetă sau de șofer. Tare-aș mai fi vrut să aflu ce căuta. Voia să se folosească în vreun fel de Alexandra? Ar fi fost cazul să o pun la curent?

Nu avea să-mi ia mult până să înțeleg cine era.

Evenimentul s-a produs la sfârșitul lui martie 2012, cam la o lună și jumătate după mutarea mea la Boca Raton.

*

Baltimore.
1994.

Cu timpul, Hillel și Scott s-au implicat tot mai mult în activitatea Pisicilor Sălbatice. Erau prezenți la toate antrenamentele, se schimbau și ei la vestiare alături de jucători, punându-și treningurile înainte de a se duce la locul lor, pe banca de observație. În zilele de meci în deplasare, călătoreau cu autocarul echipei, îmbrăcați la costum și cravată, ca toți ceilalți. Omniprezența umăr la umăr cu echipa a făcut rapid din ei membri în toată puterea cuvântului. Impresionat de dăruirea lor, Bendham a vrut să le ofere un rol mai oficial, propunându-le responsabilitatea echipamentelor. Totul nu a ținut mai mult de un sfert de ceas: brațele lui Hillel erau prea firave pentru a duce vreo greutate, iar Scott și-ar fi pierdut suflul.

Drept care antrenorul i-a trimis înapoi pe bancă, sugerându-le să dea în continuare sfaturi jucătorilor, ceea ce au și făcut cei doi, analizând jocul fiecăruia din echipă cu o rară precizie. După care chemau pe rând băieții, care veneau să-i consulte ca pe Pythia de la Delphi.

— Îți risipești energia alergând ca un cal, deși nu ar fi fost nevoie. Rămâi la postul tău și treci la acțiune numai când mingea se apropie de tine.

Fiecare dintre uriașii cu căștile pe cap îi asculta cu mare atenție. Hillel și Scott au devenit astfel primii și singurii din istoria liceului Buckerey care să poarte geaca ocru cu negru a Pisicilor Sălbatice fără a face parte oficial din echipă. Și când, la încheierea antrenamentului, Bendham striga „Bună treabă, Goldman!“, Woody și Hillel se întorceau în același timp și

răspundeau într-un glas: „Mulțumesc, dom’ antrenor!“

În scurt timp, la cinele Goldmanilor-din-Baltimore nu a mai fost vorba decât despre fotbal. La întoarcerea de la antrenamente, Woody și Hillel povesteau cu lux de amănunte isprăvile zilei.

— Și, altfel, la ore cum a fost? întreba mătușa Anita. Totul e-n ordine?

— Merge, merge, răspundea Woody. Deși poate că nu se vede, dar Hillel îmi e de ajutor. El n-are nevoie să depună vreun efort, înțelege totul din prima.

— Mă cam plictisesc, tati, explica deseori Hillel. Liceul nu e chiar cum mi-l imaginam eu.

— Păi, cum ți-l imaginai?

— Nu știu. Poate ceva mai stimulativ. Mă rog, bine că, din fericire, există fotbalul.

În anul respectiv, Pisicile Sălbatice din Buckerey au ajuns până în sferturile de finală ale campionatului. La intrarea în vacanța de iarnă, sezonul de fotbal fiind încheiat, Woody, Hillel și Scott s-au apucat să-și caute o nouă preocupare. Lui Scott îi plăcea teatrul. Întâmplător era și una dintre activitățile recomandate pentru reglarea respirației. Așa că s-au înscris la cursul de artă dramatică susținut de domnișoara Anderson, profesoara lor de literatură, o tânără de o mare amabilitate.

Hillel avea un talent înnăscut de lider. Pe terenul de fotbal, era antrenor. Pe scândură, a devenit regizor. I-a sugerat domnișoarei Anderson să monteze o adaptare după *Oameni și șoareci*, ceea ce profesoara a acceptat cu entuziasm. Și de aici au început alte noi necazuri.

Căci Hillel a hotărât distribuirea rolurilor, după ce a organizat o audiție trucată printre participanții la curs. Spre marea lui bucurie, Scott a obținut rolul lui George, iar Woody, pe cel al lui Lennie.

— Vei juca rolul debilului, i-a explicat Hillel lui Woody.

— Nu vreau să joc rolul debilului… Domnișoară Anderson, nu-mi puteți găsi altceva? Și, pe urmă, nu mă pricep deloc la chestiile astea. Personal, doar fotbal știu să joc.

— Gura, Lennie, a ordonat Hillel. Du-te să-ți iei textul și-o să facem niște încercări. Hai, fiecare la locul lui.

Numai că, după prima repetiție, mai mulți părinți s-au plâns directorului Burdon de conținutul textului care se dorea să fie montat cu elevii. Acesta le-a dat dreptate și a rugat-o pe domnișoara Anderson să aleagă un text mai potrivit. Furios, Hillel s-a dus în biroul directorului Burdon ca să-i ceară explicații.

— De ce ați interzis domnișoarei Anderson să ne lase să jucăm *Oameni și șoareci*?

— Unii părinți s-au plâns de conținutul piesei, iar eu am considerat că au dreptate.

— Sunt curios să aflu care sunt motivele care i-au făcut să se plângă.

— Textul este plin de cuvinte urâte, lucru pe care-l știi foarte bine. Ia să vedem, Hillel, chiar vrei ca acest spectacol, care se presupune că va fi mândria școlii, să fie un morman de cuvinte dure, de grosolănii și blasfemii?

— Bine, dar e vorba de John Steinbeck! Chiar ați înnebunit, domnule director?!

Burdon l-a fulgerat din priviri.

— Hillel, tu ai înnebunit dacă îmi vorbești pe tonul ăsta. Îți fac favoarea de a mă preface că nu am auzit nimic.

— Oricum ar fi, nu puteți interzice un text de Steinbeck!

— Steinbeck, neSteinbeck, refuz ca această carte îngrozitoare și provocatoare să fie citită la mine-n școală.

— Atunci școala asta nu face doi bani!

Înfuriat, Hillel s-a decis să abandoneze cursul de artă

dramatică. Era supărat pe Burdon, pe ceea ce reprezenta acesta, pe liceu. A arborat aerul lui trist din cele mai proaste momente de la școala din Oak Tree, simțindu-se deprimat. Rezultatele lui școlare au ajuns catastrofale, așa încât domnișoara Anderson a trebuit să-i convoace părinții. Mătușa Anita și unchiul Saul, care nu-și dăduseră seama de nimic, au descoperit astfel o fațetă a lui Hillel cu totul diferită de băiatul luminos care era de obicei. Își pierduse orice interes pentru școală, se dovedea obraznic cu profesorii și rezultatele proaste veneau unele după altele.

— Cred că nu este atent fiindcă nu este motivat, le-a explicat politicos domnișoara Anderson.

— Atunci, ce e de făcut?

— Hillel este cu adevărat deosebit de inteligent și interesat de extrem de multe lucruri. Știe mai mult despre orice subiect decât cea mai mare parte dintre colegii lui. Săptămâna trecută am încercat cu greu să explic bazele federalismului și funcționarea statului american. El, care are politica la degetul mic, făcea tot soiul de comparații cu Grecia antică.

— Da, e pasionat de Antichitate, a glumit trist mătușa Anita.

— Domnule și doamnă Goldman, Hillel nu are decât paisprezece ani și citește cărți despre dreptul roman…

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți!? a intervenit unchiul Saul.

— Vreau spun că Hillel s-ar simți mult mai fericit într-o școală privată. Cu programă adaptată. Astfel ar fi și mai stimulat.

— Păi, a ajuns aici fiindcă… Oricum, nu ar accepta să fie despărțit de Woody.

Unchiul Saul și mătușa Anita au încercat să stea de vorbă cu el pentru a înțelege ce se întâmplase.

— Problema e că am senzația că sunt o nulitate, le-a spus Hillel.

— Cum poți spune așa ceva?

— Pentru că nu-mi iese nimic. Nu reușesc să mă concentrez. Chiar dacă vreau, tot nu-mi iese. La ore nu pricep nimic și sunt cu totul pierdut!

— Cum adică *nu înțelegi nimic*? Haide, Hillel, doar ești un băiat atât de inteligent! Trebuie să găsești mijloacele pentru a reuși.

— Promit să încerc să mai fac un efort, a răspuns Hillel.

Mătușa Anita și unchiul Saul au solicitat o întrevedere și cu directorul Burdon.

— S-ar putea ca Hillel să se plictisească în clasă, le-a spus Burdon, dar, mai ales, Hillel este un plângăcios căruia nu-i place să fie contrazis! A început cursul de teatru și, dintr-odată, a lăsat totul baltă.

— A abandonat fiindcă i-ați cenzurat spectacolul…

— *Cenzurat*? Pfff! Dragă domnule Goldman, așchia nu sare departe de trunchi, parcă l-aș auzi pe fiul dumneavoastră. Steinbeck ori nu, grosolănia nu-și are locul într-un spectacol de liceu. E limpede că nu pe dumneavoastră vor sări, mai apoi, părinții elevilor. Hillel nu avea decât să fi ales o piesă mai potrivită! Cine mai vrea, la paisprezece ani, să pună în scenă o piesă după Steinbeck?

— Poate că Hillel este un băiat mai matur decât vârsta lui, a sugerat mătușa Anita.

— Da, da, da, i-a răspuns Burdon oftând, am mai auzit refrenul acesta: „Copilul meu este atât de inteligent încât mai că i-ar putea fi luată drept debilitate însușirea.“ Aud asta periodic, vă rog să mă credeți. „Copilul meu e special și bla-bla-bla… și are nevoie de mai multă atenție și bla-bla-bla.“ Adevărul este că suntem un liceu public, doamnă și domnule Goldman, iar într-un liceu public toată lumea se supune aceluiași regim. Nu putem impune un regulament deosebit pentru Cutare, chiar fiind corectă motivația. Vă imaginați ce s-ar întâmpla dacă

fiecare elev ar avea propriul lui program adaptat, fiindcă este „special“? Am și așa suficiente griji în privința cantinei, sâcâit tot timpul de hinduși, evrei și musulmani care nu mănâncă și ei ca toată lumea.

— Atunci, ce sugerați? a întrebat unchiul Saul.

— Ei bine, poate că pur și simplu Hillel ar trebui să lucreze mai mult. Dacă ați ști cât de mulți elevi au trecut prin acest liceu, ai căror părinți își închipuiau că odraslele le sunt geniale și pe care le-ați fi putut întâlni peste câțiva ani la casieria unei benzinării…

— Aveți o problemă cu oamenii care lucrează în benzinării? a întrebat unchiul Saul.

— Nu, nu, niciuna! Măi, să fie, nici să te exprimi cum vrei nu se mai poate. Ciudat de agresivi mai sunteți dumneavoastră, cei din familia aceasta! Tot ce am spus a fost că poate Hillel ar trebui să lucreze mai mult decât să-și spună că știe deja totul, și că e mai grozav decât toți ceilalți profesori laolaltă. Dacă are rezultate proaste la învățătură, înseamnă că nu lucrează suficient și cu asta basta.

— Evident că nu lucrează suficient, domnule Burdon, i-a explicat mătușa Anita. Tocmai aceasta este problema și din acest motiv suntem aici. Și nu lucrează fiindcă se plictisește. Are nevoie să fie stimulat cumva. Are nevoie să fie împins de la spate. Să fie încurajat. E pe cale de a-și irosi potențialul…

— Domnule și doamnă Goldman, i-am urmărit cu atenție rezultatele. Înțeleg că vă vine greu să acceptați, dar, ca regulă generală, atunci când rezultatele școlare sunt proaste, acest lucru înseamnă că nivelul de inteligență nu este prea ridicat.

— Sunteți conștient că aud tot ce spuneți, domnule director Burdon, a observat Hillel, care participa și el la întâlnire.

— Și uite cum îl apucă din nou pe mica obrăznicătură. Mereu trebuie să sară cu gura copilul ăsta! Deocamdată discut

cu părinții tăi, Hillel. Află că, dacă așa te comporți și cu profesorii, nu e de mirare că toți te detestă. Cât despre dumneavoastră, domnule și doamnă Goldman, v-am auzit clar refrenul cu „băiatul meu are note proaste fiindcă este supradotat“, dar regret să vă anunț că afirmația se cheamă refuz de a vedea realitatea. Adevărații supradotați, nici nu apuci să-i vezi bine în școală și deja au obținut diplomă la Harvard!

Woody s-a hotărât să treacă el la butoane și să-l motiveze pe Hillel permițându-i să facă lucrul la care se pricepea cel mai bine: să antreneze echipa de fotbal. În afara sezonului, echipa nu se antrena în mod regulat, acest lucru fiind interzis de regulamentul Ligii. Însă nimic nu-i putea împiedica pe jucători să se adune pentru exerciții de grup. Așa că, la solicitarea lui Woody, întreaga echipă a început să se adune de două ori pe săptămână ca să se antreneze sub conducerea lui Hillel, asistat de Scott. Obiectivul pregătirii era câștigarea campionatului din toamna următoare și, pe măsură ce săptămânile treceau, jucătorii se și vedeau ridicând trofeul, toți, inclusiv Scott care, într-o zi, i-a mărturisit lui Hillel:

— Hill, aș vreau să joc și eu. Nu-mi place să fiu antrenor. Aș vrea să fiu jucător de fotbal. Aș vrea să ajung și eu pe teren la anul. Aș vrea să fac și eu parte din echipă.

Hillel l-a privit întristat.

— Scott, părinții tăi nu vor fi niciodată de acord.

Mâhnit, Scott s-a lăsat pe gazon și a smuls un mănunchi de iarbă. Hillel s-a așezat și el alături și i-a trecut brațul pe după umeri.

— Nu-ți face griji, i-a spus. O scoatem noi la capăt. Ajunge să fii atent, doar ți-a zis și tatăl tău. Să bei suficiente lichide, să faci pauze și să te speli pe mâini.

Și așa a intrat Scott oficial în cadrul echipei neoficiale a

Pisicilor Sălbatice. Făcea cum putea încălzirea și lua parte la câteva exerciții. Dar își pierdea foarte repede suflul. Visa să joace pe post de extremă, să primească mingea la 50 de iarzi, să efectueze un sprint spectaculos, să treacă de toată apărarea adversă și să marcheze un *touchdown*. Să fie dus pe sus în triumf de restul echipei și să audă întreg stadionul scandându-i numele. Hillel i-a oferit postul de extremă, dar era evident că nu putea alerga mai mult de zece metri. S-a optat deci pentru o nouă variantă: Scott va fi pus într-o roabă și împins de un jucător până la linia de margine, unde jucătorul va răsturna roaba cu tot cu Scott ca, la contactul cu solul și cu mingea în brațe, să marcheze *touchdown*. Noua combinație, numită „roaba“, a cunoscut un succes răsunător în cadrul echipei. Peste puțin timp, o parte din antrenament a fost dedicată ședințelor de împins coechipieri în roabe, ceea ce a avut meritul de a augmenta spectaculos calitatea de sprinteri a jucătorilor care, odată lansați în cursă fără roabă, deveneau adevărate rachete.

Nu am avut niciodată norocul de a vedea cu ochii mei o „roabă“. Spectacolul însă trebuie să fi avut în el ceva captivant întrucât, nu peste mult timp, elevii de la Buckerey au venit să asiste la antrenamentele urmărite în mod obișnuit doar de câțiva fani. Hillel ordona jucătorilor să treacă la faze propriu-zise de meci și, dintr-odată, la semnalul lui, țâșnea ca de nicăieri unul dintre jucătorii cei mai voinici — deseori Woody —, care traversa terenul împingând roaba în care Scott era instalat ca un rege. *Quarterback*-ul trimitea mingea de pe linia de fund a terenului, iar celui care împingea roaba îi trebuia o agilitate și o forță excepționale pentru a face în așa fel încât Scott să poată prinde balonul, după care își continua cursa până la cealaltă linie de margine, în zigzag, evitând stoperii care nu aveau nicio jenă în a-i placa violent pe Woody, roaba ori pe Scott. Însă în clipa în care roaba atingea tușa, iar Scott, aruncându-se pe jos,

marca, publicul scotea urlete de bucurie. Strigau cu toții: „Roaba! Roaba!“ Iar Scott, ridicându-se, felicitat mai întâi de coechipieri, mergea să salute și să se bucure de punctul marcat alături de cohorta tot mai mare de fani. După care bea multe lichide, își reechilibra respirația și se spăla pe mâini.

Aceste câteva luni de antrenament au fost cele mai fericite din perioada cât au fost elevi ai Bandei reformate a Goldmanilor. Woody, Hillel și Scott erau vedetele echipei de fotbal și gloriile liceului. Până în acea zi de primăvară, puțin după Paști, în care Gillian Neville, care își aștepta fiul în parcarea liceului, a fost alertată de strigătele de bucurie ale mulțimii. Scott tocmai realizase un *touchdown*. Gillian s-a dus să vadă ce se întâmpla și și-a descoperit fiul, în ținută aproape completă de fotbalist, pe cale să traverseze terenul la bordul unei roabe. Și a început să urle:

— Scott, pentru numele lui Dumnezeu! Scott, ce faci acolo?

Woody s-a oprit pe loc. Jucătorii au înghețat, spectatorii au amuțit. S-a lăsat o tăcere de moarte.

— Mami?! a exclamat Scott scoțându-și casca.

— Scott? Parcă mi-ai zis că ești la cursul de șah.

Scott a lăsat privirea-n pământ și a coborât din roabă.

— Te-am mințit, mami. Îmi pare rău…

Gillian s-a repezit spre băiat și l-a luat în brațe, înăbușindu-și un suspin.

— Nu-mi face asta, Scott. Nu-mi face asta, te rog. Știi cât mă tem pentru tine.

— Știu și nu vreau să-ți faci griji. Chiar că nu făceam nimic rău aici.

Gillian Neville a ridicat ochii și l-a zărit pe Hillel cu un carnet în mână și fluierul atârnat de gât.

— Hillel, i-a strigat îndreptându-se spre el, mi-ai promis ceva!

Și, pierzându-și cumpătul, s-a repezit și i-a ars o palmă răsunătoare.

— Pricepi c-o să-l omori pe Scott cu tâmpeniile tale?

Hillel resimțea încă șocul loviturii.

— Unde e antrenorul? a continuat să urle Gillian. Unde e antrenorul Bendham? Știe măcar ce faceți aici?

Acestea au fost premisele unui adevărat scandal. Burdon a fost informat, inspectoratul școlar Maryland a fost sesizat. Burdon i-a convocat în biroul lui pe antrenor, pe Scott și pe părinții săi, pe Hillel, pe unchiul Saul și pe mătușa Anita.

— Știați că jucătorii dumneavoastră organizau antrenamente? l-a întrebat directorul Burdon pe antrenor.

— Da, a răspuns acesta.

— Și nu ați considerat că trebuie să le întrerupeți?

— De ce-aș fi făcut-o? Jucătorii mei progresează. Doar știți regulamentul, domnule director: antrenorii nu au voie să păstreze legătura cu jucătorii în afara sezonului competițional. Faptul că Hillel organizează antrenamente de grup e o binecuvântare și absolut regulamentar.

Burdon a oftat și s-a întors spre Hillel:

— Nu ți s-a spus niciodată că micii bolnavi nu trebuie suiți în roabe? E ceva umilitor!

— Dom’le Burdon, a protestat Scott, nu e ceea ce credeți! Din contră, nu am fost în viața mea atât fericit ca în aceste luni din urmă.

— Adică tu ești mulțumit că ai fost plimbat cu roaba?

— Da, domnule director Burdon.

— Da’, pentru numele lui Dumnezeu, aici e un liceu, nu circ!

Burdon i-a invitat pe antrenor, pe Scott și pe părinții lui să iasă, pentru a sta de vorbă numai cu familia Goldman.

— Hillel, i-a spus apoi, ești un băiat inteligent. Nu ai văzut în ce stare e micul Scott Neville? Antrenamentele sunt foarte

periculoase pentru el.

— Din contră, părerea mea este că puțin exercițiu fizic îi face cel mai mare bine.

— Auzi, ești medic?

— Nu.

— Atunci păstrează-ți pentru tine părerile, obrăznicătură ce ești. Nu îți cer o favoare, îți dau un ordin. Nu-l mai urca pe băiețelul ăsta bolnav în roabă și nici nu-l mai pune să facă niciun fel de exercițiu de gimnastică. E foarte important ce-ți spun.

— De acord.

— Mai mult: vreau să-mi promiți.

— Promit.

— Bine. Foarte bine. Și, de-acum, gata cu antrenamentele tale clandestine. Nu ești membru al echipei, nu ai nimic de-a face cu băieții, nu vreau să te mai văd în autobuzul lor, în vestiar sau mai știu eu pe unde. Nu mai vreau să am de-a face cu tine.

— Adică mai întâi teatrul, acum fotbalul. Chiar mă privați de orice! s-a indignat Hillel.

— Nu te privez de nimic, pur și simplu aplic regulile care domnesc asupra bunei funcționări a instituției noastre.

— Domnule director, nu am încălcat nicio regulă. Nimic nu mă împiedică să antrenez echipa în afara sezonului competițional.

— Îți interzic eu.

— Pe ce bază legală?

— Hillel, chiar îți dorești să fii dat afară din acest liceu?

— Nu, dar care e problema că antrenez echipa în afara sezonului?

— Că antrenezi echipa? Asta numești tu antrenament? Faptul că urci un copil suferind de muscoviscidoză într-o roabă

pentru a fi împins tot terenul, asta numești tu antrenament?

— Închipuiți-vă că am citit și eu regulamentul. Nimic nu indică interdicția ca un jucător să transporte un altul care ține în mâini mingea.

— Buun, Hillel, a mârâit Burdon care-și pierduse calmul, deci vrei să ne jucăm de-a avocații, da? Vasăzică, ai ajuns avocatul micilor bolnavi din roabe?

— Aș vrea doar să nu mai fiți atât de rigid în gândire.

Directorul și-a luat un aer mâhnit și le-a comunicat unchiului Saul și mătușii Anita:

— Domnule și doamnă Goldman, Hillel este un băiețel foarte amabil. Numai că acest liceu ține de sistemul public de învățământ. Dacă nu sunteți mulțumiți, vă puteți întoarce în cel privat.

— Vă amintesc că Liceul Buckerey a venit după noi, i-a replicat Hillel.

— După Woody, da. Cu tine, însă, e altceva: ești aici fiindcă Woody a ținut să fiți împreună, iar noi am acceptat. Dar simte-te liber să schimbi școala, dacă asta vrei.

— Nu e frumos din partea dumneavoastră să spuneți așa ceva. Asta înseamnă că nu vă pasă de mine!

— Eeei, cum să nu-mi pese?! Consider că ești un băiat foarte agreabil, te apreciez foarte mult, dar nu ești decât un elev ca oricare altul. Vrei să rămâi într-un liceu public, trebuie să-i accepți regulile. Așa funcționează sistemul nostru.

— Nu sunteți decât un mediocru, domnule director. Și liceul pe care-l conduceți tot unul mediocru este. Aveți și alt răspuns în afară de acela de a trimite oamenii în sistemul privat? Nivelați totul către cea mai de jos treaptă! Îl interziceți pe Steinbeck pentru trei cuvinte urâte din text, dar nu sunteți în stare să-i înțelegeți amploarea operei! Și vă ascundeți în spatele regulamentelor pentru a vă justifica lipsa de ambiție

intelectuală. Și nu-mi vorbiți mie despre funcționarea sistemului, din moment ce sistemul nostru de învățământ public este total disfuncțional, ceea ce știți foarte bine. Iar un stat în care sistemul școlar nu merge cum trebuie nu este nici democratic, nici stat de drept!

S-a lăsat o tăcere lungă. Directorul a oftat și până la urmă a întrebat:

— Hillel, câți ani ai?

— Paisprezece, domnule director Burdon.

— Paisprezece ani. Și atunci de ce nu te duci tu să faci skating cu ceilalți colegi în loc să pui problema dacă garanția statului de drept depinde de calitatea sistemului său de învățământ?

Burdon s-a ridicat și s-a dus să deschidă ușa biroului ca semn că întrevederea a luat sfârșit. Woody, care aștepta pe un scaun de pe coridor, l-a auzit pe director spunându-le unchiului Saul și mătușii Anita, în timp ce le strângea mâinile:

— Cred că micul dumneavoastră Hillel nu-și va găsi niciodată locul aici.

Hillel a izbucnit în lacrimi:

— N-ați înțeles nimic! De o oră vă tot vorbesc și nici măcar nu ați avut decența să mă ascultați.

Și, întorcându-se către părinții lui:

— Mami, tati, nu vreau altceva decât să fiu ascultat! Vreau și eu un pic de considerație!

Pentru a mai calma spiritele, Baltimorii au mers cu toții să bea un milkshake la *Dairy Shack*, în Oak Parc. Așezându-se față în față, pe două banchete, au rămas neobișnuit de tăcuți.

— Hillel, pisoiașule, a zis până la urmă mătușa Anita, eu și tatăl tău am stat mult de vorbă despre această situație... ar fi școala aceea specială adaptată la...

— Nu, nici vorbă de școală specială! a strigat Hillel. Vă rog,

numai asta nu! Nu puteți să mă despărțiți de Woody.

Anita a scos o broșură din geantă și a pus-o pe masă.

— Aruncă măcar o privire. E un loc care se cheamă Blueberry Hill. Cred că te-ai putea simți bine acolo. Nu suport să te mai văd atât de nefericit în liceul ăsta.

Fără chef, Hillel a răsfoit materialul.

— Plus că e la aproape o sută de kilometri de aici! a bombănit revoltat. Nici nu se pune problema! Doar n-o să fac zilnic două sute de kilometri dus-întors!

— Hillel, iubitule, îngerașul meu… o să dormi acolo…

— Poftim?! Nu, nu! Nu vreau!

— Pisoiaș, te vei întoarce acasă în fiecare weekend. Iar acolo vei avea ocazia să înveți o mulțime de lucruri. La școala asta te plictisești și…

— Nu, mami, nu vreau! NU VREAU! De ce ar trebui mă duc eu acolo?

Seara, Woody și Hillel au citit împreună broșura de la Blueberry Hill.

— Wood, trebuie să mă ajuți! l-a rugat Hillel, complet panicat. Nu vreau să ne despartă.

— Nici eu nu vreau. Însă nici nu știu ce-aș putea face, doar tu ești, în principiu, cel mai șmecher din toată școala. Nu mai ieși și tu în evidență. Ești în stare s-o faci? Doar ai reușit să-l scoți președinte, la alegeri, pe Clinton! Și le știi pe toate! Fă un efort. N-o să-l lași pe imbecilul de Burdon să dea cu tine de pământ. Haide, Hill, nu-ți face griji, n-o să te las eu pe tine să pleci.

Înspăimântat de gândul că va fi trimis la o *școală specială*, Hillel nu a mai fost în stare să facă nimic. Vineri seara, mătușa Anita a intrat în camera lui Woody. Acesta stătea la birou și-și făcea temele.

— Woody, am stat de vorbă, la telefon, cu antrenorul

Bendham. Zice că i-ai lăsat un bilet prin care îl anunți că părăsești echipa de fotbal. Așa e?

Woody a lăsat privirea în pământ.

— La ce bun, până la urmă? a murmurat.

— Ce vrei să spui cu asta, dragul meu? l-a întrebat îngenunchind lângă birou, ca să fie la aceeași înălțime.

— Dacă Hill merge la *școala specială,* oricum înseamnă că nu voi mai putea locui aici, nu-i așa?

— Nu, Woody, sigur nu e așa. Aici e casa ta și nimic nu se va schimba. Doar știi că ținem la tine ca la copilul nostru. *Școala specială* este un loc potrivit pentru Hillel, care-l va ajuta să se dezvolte. E pentru binele lui. Iar tu ești aici la tine acasă pentru totdeauna.

Pe obrazul lui Woody s-a prelins o lacrimă. Mătușa Anita l-a luat în brațe și l-a strâns cu putere.

Duminică, cu o oră înainte de prânz, antrenorul Bendham a trecut fără să se fi anunțat pe la Goldmanii-din-Baltimore. L-a invitat pe Woody să ia masa împreună și l-a scos la un hamburger, într-un *diner* în care mergea în mod obișnuit.

— Îmi cer scuze pentru scrisoarea aia, domnule antrenor, a zis Woody după ce s-au așezat la masă. De fapt, chiar nu-mi doream să părăsesc echipa. M-am înfuriat din cauza necazurilor care i se fac lui Hillel.

— Băiete, uite, am făcut șaizeci de ani. Trebuie să fie cam patruzeci de când antrenez echipe de fotbal și în întreaga mea carieră nu am luat niciodată masa cu vreunul dintre elevi. Am și eu regulile mele și așa ceva nu face parte dintre ele. Atunci, de ce-o fac? Am mai avut inși care s-au hotărât să părăsească echipa. Fiindcă preferau să se ducă după puștoaice decât să alerge cu mingea-n brațe. Ceea ce, pentru mine, era semnul că nu dădeau pe-afară de seriozitate. N-am pierdut vremea încercând să-i recuperez. De ce să-mi fi pierdut timpul cu niște

tipi care nu țineau neapărat să joace, din moment ce băieții se înghesuiau la intrare pentru a fi primiți în echipă?

— Eu sunt serios, domnule antrenor! Vă asigur!

— Știu, băiete. De-asta mă și aflu aici.

Chelnerul le-a adus comanda. Antrenorul a așteptat să plece și a continuat:

— Uite ce e, Woody, știu că mi-ai scris dintr-un motiv foarte serios. Aș vrea să mă lămurești ce se întâmplă.

Woody i-a expus necazurile în care intrase Hillel, cum directorul Burdon nu voia să audă nimic și cum plana deasupra capului prietenului lui amenințarea școlii speciale.

— Și nu are probleme de concentrare, a adăugat Woody.

— Știu asta foarte bine, băiete, i-a răspuns antrenorul. Te lămurești doar ascultând-l. Mintea lui este la un nivel de dezvoltare mai ridicat decât al celei mai mari părți dintre profesorii lui.

— Hillel are nevoie de o provocare! Are nevoie să se simtă tras în sus. Și e fericit alături de dumneavoastră. Și pe teren!

— Adică, să-l primesc în echipă? Ce-am putea face cu el? E băiatul cel mai firav pe care l-am văzut în viața mea.

— Nu, domnule antrenor, nu la un loc de jucător mă gândeam. Am eu o idee, dar ar trebui să aveți încredere în mine și…

Bendham l-a ascultat cu atenție, dând din cap ca pentru a-i spune că e de acord cu propunerea. După ce au terminat de mâncat, au mers până într-un cartier rezidențial din apropiere. S-au oprit lângă o căsuță fără etaj, în fața căreia era parcată o autorulotă.

— Uite, băiete, asta-i casa mea. Și autorulota tot a mea e. Am cumpărat-o anul trecut, dar, la drept vorbind, nu am prea folosit-o. Am făcut o afacere bună, mi-am cumpărat-o pentru când voi ieși la pensie.

— De ce-mi povestiți toate astea, domnule antrenor?

— Fiindcă mai am trei ani până la pensie. Adică exact până când termini tu liceul. Știi ce m-ar bucura? Să-mi închei cariera câștigând cupa și trimițându-mi cel mai bun jucător pe care l-am condus vreodată în NFL. Așa că voi fi de acord cu propunerea ta. În schimb, vreau să-mi promiți că te vei întoarce la antrenamente și că vei lucra la fel de serios cum ai făcut-o și până acum. Vreau să te văd într-o bună zi în NFL, măi băiete. O să mă sui în autorulotă și-o să bat toată coasta de est, ca să nu ratez niciun meci al tău. O să mă uit la tine din tribună și-o să le spun celor din jurul meu: îl știu bine pe flăcăul ăla, în liceu eu l-am antrenat. Promite-mi, Woodrow. Promite-mi că între tine și fotbal nu este decât începutul unei extraordinare aventuri.

— Vă promit, domnule antrenor Bendham.

Bărbatul a surâs.

— Și acum hai să-i dăm vestea lui Hillel.

Douăzeci de minute mai târziu, în bucătăria Goldmanilor-din-Baltimore, Hillel, unchiul Saul și mătușa Anita îl ascultau cu gurile căscate pe antrenor.

— Vreți să devin secundul dumneavoastră, domnule antrenor? a repetat Hillel, nevenindu-i să creadă.

— Exact. Imediat ce reîncepe sezonul. Secundul meu oficial. Am dreptul să te angajez pe acest post, iar Burdon nu are ce face. Și-apoi, o să fii un secund de milioane: îi cunoști pe băieți, ai o foarte bună viziune asupra jocului și știu că alcătuiești și profilurile celorlalte echipe.

— V-a spus Woody…

— Nu contează. E de amintit că vom avea trei sezoane foarte tari, de-acum încolo, iar eu nu mai sunt tocmai tânăr, așa că o mână de ajutor chiar nu-mi strică.

— Doamne, Dumnezeule! Da! Da! Mi-ar plăcea la nebunie!

— Cu o singură condiție: pentru a fi membru al echipei,

trebuie să ai note bune. Așa e regulamentul. Cei din echipa de fotbal trebuie să fie cel puțin la nivel mediu, la toate materiile, lucru valabil și pentru tine. Deci, dacă vrei să faci parte din echipă, trebuie să te pui la loc, pe linia de plutire, chiar din acest moment.

Hill a promis. Pentru el, întreaga poveste a fost o adevărată înviere.

14.

În dimineața zilei de 26 martie 2012 am fost trezit de telefon. Era ora cinci. Cel care mă suna era agentul meu din New York.

— Marcus, a ajuns în presă!

— La ce te referi?

— La Alexandra și la tine. Sunteți pe prima pagină a celui mai citit tabloid jegos al patriei.

Am alergat la cel mai apropiat supermarket care era deschis non-stop. Tocmai atunci se descărca, dintr-o ladă de lemn, o grămadă de reviste ambalate în celofan.

Am pus mâna pe una, am rupt plasticul, am deschis-o și am citit îngrozit:

CE SE ÎNTÂMPLĂ
ÎNTRE ALEXANDRA NEVILLE ȘI MARCUS GOLDMAN?
Povestea unei escapade secrete în Florida

Așadar, individul din furgoneta neagră era fotograf. Și ne ținuse sub observație timp de mai multe zile, urmărindu-ne. După care vânduse exclusivitatea unei reviste care acum lua pe toată lumea prin surprindere.

Asistase la întreaga poveste încă de la început: mă văzuse furându-l pe Duke, apoi pe Alexandra și pe mine la Coconut Grove, pe Alexandra venind la mine acasă... Totul lăsa să se

înțeleagă că aveam o relație.

Mi-am sunat agentul.

— Trebuie să oprim chestia asta, i-am zis.

— Imposibil. Au fost al dracului de șmecheri. Nu au lăsat să răsufle nimic, niciun apropo pe internet. Toate fotografiile au fost făcute de pe un drum public, fără vreo intruziune directă în sfera ta intimă. Totul este perfect pus la punct.

— Dar n-am făcut nimic cu ea.

— Ești liber să faci ce vrei…

— Dacă-ți spun că nu e nimic între noi?! Trebuie să existe o modalitate de a opri revista de la vânzare.

— Marcus, jurnaliștii nu fac altceva decât să emită o supoziție. Nu e nimic ilegal în asta.

— Alexandra a aflat?

— Presupun că da. Și dacă nu, în cel mult un ceas i se va comunica.

Am așteptat o oră, înainte de a mă duce să sun la poarta casei lui Kevin. Am văzut camera video a interfonului aprinzându-se, semn că era cineva care se uita la mine, dar poarta a rămas închisă. Am mai sunat o dată și, până la urmă, s-a deschis ușa casei. Era Alexandra. A venit până lângă poartă, dar a rămas dincolo de ea.

— Așadar, mi-ai furat câinele? mi-a zis fulgerându-mă din priviri. De-asta era el mai tot timpul la tine.

— N-am făcut-o decât o singură dată. Sau de două ori. După care îți jur că a venit singur.

— Nu știu dacă ar trebui să mai am încredere în tine, Marcus. Tu ai anunțat presa?

— Poftim?! Adică, de ce-aș fi făcut-o?

— Habar n-am. Poate pentru ca să mă desparți de Kevin.

— Haide, Alexandra, nu-mi spune că poți crede așa ceva!

— Marcus, ai avut și tu șansa ta. Acum opt ani. Nu mai veni

să-mi distrugi viața. Lasă-mă-n pace. Avocații mei te vor contacta pentru a le oferi o dezmințire.

*

Baltimore, Maryland.
Primăvara–vara 1995.

La Montclair mă simțeam din ce în ce mai izolat.

În timp ce stăteam ca-nțepenit în New Jersey, o existență paradiziacă își întindea brațele către mine dinspre Oak Park. Și nu mai era doar una, ci erau două familii minunate, Baltimorii și Nevillii, care, în plus, se mai și împrieteniseră. Unchiul Saul și Patrick Neville au devenit parteneri de tenis. Mătușa Anita i-a propus lui Gillian Neville să ia parte la activitățile benevole din cadrul căminului de copii al lui Artie Crawford. Hillel, Woody și Scott erau tot timpul împreună.

Într-o zi de început de aprilie, Hillel, care citea zilnic *Baltimore Sun*, a dat de un articol în care era vorba despre un concurs muzical organizat de un post de radio național. Participanții erau invitați să-și trimită propunerile sub forma a două compoziții în interpretarea lor, înregistrate audio sau video. Câștigătorul avea să poată înregistra cinci piese într-un studio profesionist, dintre care una avea să fie difuzată timp de șase luni la respectivul post de radio. Evident, unchiul Saul deținea o extraordinară cameră video ultimul răcnet și, la fel de evident, a acceptat să le-o împrumute lui Hillel și lui Woody. În închisoarea mea din New Jersey primeam zilnic telefoane înflăcărate din partea verilor mei, care îmi relatau cum proiectul mergea ca pe roate. Timp de o săptămână, Alexandra și-a petrecut toate serile repetând acasă la Goldmani și apoi, în weekend, Hillel și Woody au filmat-o. Crăpam de gelozie.

Numai că, în competiție sau nu, toți trei, Woody, Hillel și cu mine, am fost învinși chiar pe linia de sosire întrucât Alexandra

și-a făcut apariția la Baltimori împreună Austin, iubitul ei. Trebuia să se întâmple și asta, doar Alexandra avea șaptesprezece ani, era frumoasă ca lumina zilei și doar nu era să aleagă unul dintre grădinarii de cincisprezece ani cărora până și creșterea părului pubian le era într-o lamentabilă întârziere. A preferat un individ de la ea din liceu, un băiatu' mamii, frumos ca un zeu și puternic ca un Hercule, dar idiot ca un măgar. Venea în subsol, se întindea pe canapea și nici vorbă să asculte compozițiile. I se rupea de muzica aceea care pentru Alexandra însemna pur și simplu viața ei, lucru de neînțeles pentru imbecilul de Austin.

Până la anunțarea rezultatelor concursului au trecut două luni. Alexandra și-a luat, între timp, permisul de conducere și, în serile de weekend, când Austin o lăsa baltă ca să iasă cu gașca lui, venea să ne ia de la Baltimori. Mergeam să ne luăm milkshake-uri de la *Dairy Shack*, apoi opream pe o străduță liniștită, ne întindeam pe iarbă, cu privirile pierdute în noapte, și ascultam muzică de la aparatul de radio din mașina lăsată cu portierele deschise. Alexandra cânta și ea, iar noi ne imaginam că melodia ei era transmisă iar și iar la radio.

În acele momente, ni se părea că ne aparținea doar nouă. Stăteam la taifas ceasuri întregi. Austin era frecvent subiectul conversației. Hillel îndrăznea să-i pună întrebările care ne ardeau tuturor buzele:

— Ce Dumnezeu faci cu un asemenea dobitoc?

— Nici vorbă să fie un dobitoc. Poate că e uneori așa, mai abrupt, dar e o dulceață de băiat.

— Mda, o ironiza Woody, poate că mulțumită decapotabilei ăleia a lui o să i se mai aerisească un pic și ce-o fi având în cap.

— Serios acum, îi lua Alexandra apărarea, când ajungi să-l cunoști, iese câștigat.

— N-are-a face, conchidea Hillel, tot un bou e.

Până la urmă, Alexandra sfârșea prin a ne declara:

— Îl iubesc și gata!

Și când zicea „îl iubesc“ ni se sfâșiau inimile.

Alexandra nu a câștigat acel concurs. A primit doar o scrisoare în care era anunțată sec că nu-i fusese acceptată participarea. Austin i-a spus că, dacă a pierdut, asta se întâmplase fiindcă valoarea ei muzicală era egală cu zero.

Ca să fiu cinstit, atunci când Woody și Hillel mi-au telefonat pentru a-mi da vestea, o parte din mine a răsuflat ușurată: mi-ar fi fost greu să suport faptul de a-i ști lansată cariera mulțumită concursului descoperit de Hillel și filmării video purtând marca de fabricație integrală a Baltimorilor. Cu toate acestea, mi-a părut tare rău pentru ea, căci știam cât ținea la acel concurs. După ce i-am obținut numărul de la operatorul ei de telefonie, mi-am făcut curaj și am sunat-o, lucru pe care nu-l mai îndrăznisem în ciuda dorinței care mă devora de luni de zile. Spre marea mea ușurare, mi-a răspuns chiar ea, dar convorbirea a început tare prost:

— Salut, Alexandra, sunt eu, Marcus.

— Care Marcus?

— Marcus Goldman.

— Cine?

— Marcus, vărul lui Woody și al lui Hillel.

— Aha, vărul Marcus! Bună, Marcus, ce mai faci?

I-am spus că am sunat-o fiindcă am aflat despre concurs, că îmi părea foarte rău că nu a câștigat și, pe măsură ce stăteam de vorbă, a izbucnit în plâns.

— Nimeni nu crede în mine, mi-a zis. Mă simt atât de singură. Nimănui nu-i pasă de mine.

— Mie-mi pasă. Dacă nu te-au selecționat, asta este fiindcă nu e decât un concurs al rataților. Nu te merită! Nu te lăsa învinsă de tristețe! Dă-i-nainte! Înregistrează un alt demo!

După ce-am închis, mi-am adunat economiile, le-am pus într-un plic și i le-am trimis ca s-o ajut să facă o înregistrare profesionistă.

După câteva zile am primit un aviz pentru a ridica un colet de la poștă. Îngrijorată, mama m-a supus unui îndelungat interogatoriu, ca să afle dacă nu cumva cumpărasem casete video pornografice.

— Nu, mamă.

— Jură-mi.

— Îți jur. Oricum, dac-ar fi fost așa, aș fi pus să fie trimise în altă parte.

— Unde?

— Am glumit, mamă. N-am comandat nicio casetă pornografică.

— Atunci despre ce-i vorba?

— Nu știu.

În ciuda protestelor mele, a ținut morțiș să vină cu mine la oficiul poștal să iau coletul și, cât am stat la ghișeu, nu s-a dezlipit din spatele meu.

— De unde e trimis? l-a întrebat pe funcționar.

— Din Baltimore, i-a răspuns acesta, înmânându-mi plicul.

— Așteptai ceva de la verii tăi? s-a interesat mama.

— Nu, mamă.

M-a somat să deschid plicul, iar eu i-am spus:

— Mamă, nu crezi că-i ceva personal?

Trecut fiind spectrul terorizant al pornografiei, chipul i s-a luminat.

— Deci ai o iubită la Baltimore?...

M-am uitat la ea fără să-i răspund, iar ea m-a lăsat în pace și s-a dus să aștepte în mașină. M-am retras într-un colț izolat al oficiului poștal și am desfăcut plicul cu precauție.

Dragă Markikette,

Mi-e ciudă pe mine: niciodată nu ți-am mulțumit fiindcă mi-ai scris ca să-mi spui că ți-ai fi dorit să locuiești în Baltimore. Dar să știi că am fost foarte impresionată. Poate că într-o bună zi te vei muta și tu aici, cine știe?

Îți mulțumesc pentru scrisoare și pentru bani. Nu-i pot accepta, însă m-ai convins să-mi folosesc economiile pentru a face o înregistrare profesionistă și pentru a merge mai departe.

Ești o persoană cu totul deosebită. Sunt o norocoasă că te-am cunoscut. Îți mulțumesc că mă încurajezi să devin muziciană, ești singurul care crede în mine. N-o să uit asta niciodată.

Sper că te voi revedea curând în Baltimore.

Cu drag,

Alexandra

P.S.: Ar fi mai bine să nu le spui verilor tăi că ți-am scris.

Am recitit de zece ori scrisoarea. Am ținut-o strâns lipită de inimă. Am dansat pe pardoseala betonată a oficiului poștal. Alexandra îmi scrisese. Mie. Mi se strângea stomacul de emoție. Am urcat lângă mama, în mașină, și n-am scos o vorbă tot drumul. Apoi, când am ajuns la noi pe alee, am zis:

— Mamă, sunt tare bucuros că nu sunt bolnav de muscoviscidoză.

— Cu atât mai bine, dragul meu, cu atât mai bine.

15.

În ziua apariției articolului, pe 26 martie 2012, am rămas închis în casă.

Telefonul mi-a sunat fără încetare. Dar n-am răspuns. Ar fi fost inutil: toată lumea ținea să afle dacă informația era adevărată. Chiar mă cuplasem cu Alexandra Neville?

Știam că nu va mai dura mult până când paparazzii se vor instala la mine la poartă. M-am hotărât să merg la cumpărături pentru ca o bună bucată de vreme să nu mai fiu nevoit să ies din casă. Când m-am întors de la supermarket cu portbagajul plin de pungi cu alimente, Leo, care trebăluia în grădina din fața casei lui, m-a întrebat dacă mă pregăteam de vreun asediu.

— Adică nu ești la curent?

— Nu.

I-am arătat revista.

— Cine a făcut fotografiile astea? m-a întrebat.

— Individul cu furgoneta. Era un paparazzo.

— Marcus, tu ai vrut să fii celebru. De-acum înainte, viața ta nu-ți mai aparține. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, Leo, mulțumesc.

Pe neașteptate, în spatele nostru am auzit un lătrat.

Era Duke.

— Duke, ce cauți aici?! am exclamat.

M-a fixat cu ochii lui negri.

— Du-te-acasă, m-am răstit.

M-am dus să las o parte din cumpărături pe terasă, iar câinele m-a urmat.

— Du-te-acasă! am strigat din nou.

S-a uitat la mine fără să se miște.

— Haide, du-te!

A rămas imobil.

În aceeași clipă s-a auzit un zgomot de motor. O mașină a frânat. Era Kevin. Extrem de agitat. A sărit din mașină și s-a îndreptat spre noi, vizibil hotărât să sară la bătaie.

— Băi, băga-te-aș în pizda mă-tii! a urlat la mine.

Am dat înapoi.

— Kevin, nu s-a întâmplat nimic între noi! Fotografiile alea sunt o minciună! Alexandra ține la tine.

A păstrat distanța.

— Ți-ai bătut joc de mine…

— Nu mi-am bătut joc de nimeni, Kevin.

— De ce nu mi-ai spus niciodată ce a fost între tine și Alexandra?

— Nu era treaba mea s-o fac.

A îndreptat un deget amenințător spre mine.

— Marcus, ține-te departe de noi!

L-a apucat pe Duke de zgardă ca să-l bage în mașină. Câinele a încercat să scape.

— Vino-aici! i-a strigat scuturându-l.

Duke a gemut și a încercat să se zbată. Kevin i-a comandat urlând să tacă și l-a băgat cu forța în portbagajul jeepului. Urcând în mașină, mi-a zis pe ton amenințător:

— Să nu te mai apropii niciodată de ea, Goldman. Nici de ea, nici de câine, nici de nimeni. Vinde-ți casa și du-te cât mai departe. Pentru ea nu mai exiști. M-ai auzit? Nu mai exiști!

Și a demarat în trombă.

Prin geam, Duke mi-a trimis o privire plină de tandrețe și a lătrat niște vorbe pe care nu le-am înțeles.

*

Baltimore.
Toamna 1995.

În toamna care a urmat, începutul anului școlar a însemnat și cel al sezonului fotbalistic. Pisicile Sălbatice de la Buckerey High au devenit rapid subiectul numărul unu de conversație. Începutul lor de campionat a fost un triumf. Tot liceul a făcut o pasiune devoratoare pentru echipa care, peste puțină vreme, a dobândit reputația de a fi invincibilă. Ce să se fi petrecut în doar câteva luni pentru ca Pisicile Sălbatice să se fi transformat într-o asemenea măsură?

Locurile stadionului de la Buckerey erau toate ocupate la fiecare meci. Când venea vorba despre o deplasare, cohorte de fani devotați și gălăgioși se alăturau echipei. Nu a durat mult până când presa locală a dat un nou nume echipei: „Invincibilele Pisici Sălbatice de la Buckerey“.

Reușita echipei l-a umplut pe Hillel de un imens sentiment de mândrie. Devenind asistentul antrenorului, și-a găsit astfel un loc cu toate atributele oficiale în cadrul Pisicilor Sălbatice.

Starea de sănătate a lui Scott se înrăutățise. Mai multe episoade alarmante se înșiruiseră la sfârșit de vară. Arăta rău și nu se mai deplasa, de-acum, fără tubul de oxigen. Părinții îi erau foarte îngrijorați. Nu mai putea urmări meciurile decât din gradene. De fiecare dată când se ridica pentru a aclama un *touchdown*, era invadat de mâhnirea de a nu putea fi și el pe teren. Moralul îi era în cădere liberă.

Într-o dimineață rece de septembrie, a doua zi după un meci pe care Pisicile Sălbatice îl câștigaseră în mod strălucit, a plecat din casă pe ascuns și s-a dus până pe stadionul liceului

Buckerey. Nu era nici țipenie de om. În schimb, era extrem de umed, iar peluza era învăluită într-o ceață deasă. A mers până la un capăt al terenului și a luat-o la fugă către celălalt, închipuindu-și că poartă cu sine balonul oval. A închis ochii și s-a văzut o extremă puternică, un Invincibil. Nimic nu-l putea opri. I se părea că aude ovațiile mulțimii care-i scanda numele. Era jucător la Pisicile Sălbatice și urma să marcheze punctul decisiv. Grație lui, echipa avea să câștige campionatul. Și a alergat iar și iar, simțind fizic în mâini mingea inexistentă. A fugit până n-a mai putut să sufle, până când s-a prăbușit leșinat în iarba udă.

Scott a fost salvat doar mulțumită intervenției unui bărbat care-și plimba câinele pe-acolo. Ambulanța l-a dus la Spitalul Johns Hopkins, unde a fost supus unui întreg pachet de analize. Starea i se agravase dintr-odată.

Mătușa Anita i-a anunțat pe Hillel și pe Woody despre accidentul lui Scott.

— Ce căuta pe teren? a întrebat-o Hillel.

— Nu se știe. A ieșit din casă fără să le spună părinților lui.

— Cât o să rămână în spital?

— Cel puțin două săptămâni.

L-au vizitat pe Scott în mod regulat.

— Aș vrea să fac și eu ce faceți voi, i-a spus lui Woody. Aș vrea să fiu și eu pe terenul de fotbal și să mă aclame tribunele. Aș vrea să nu mai fiu bolnav.

Până la urmă, lui Scott i s-a dat voie să se întoarcă acasă, unde a trebuit să rămână în repaus total. Zilnic, după antrenament, Woody și Hillel treceau să-l vadă. Câteodată venea chiar toată echipa. Pisicile Sălbatice se înghesuiau în camera lui Scott și-i povesteau isprăvile din ziua respectivă. Toată lumea era sigură că vor câștiga cupa. Până în prezent, nicio echipă din Liga liceelor nu a bătut recordul stabilit de ei în

sezonul 1995–1996.

Într-o după-amiază de sâmbătă, pe la jumătatea lui octombrie, Pisicile Sălbatice jucau un meci decisiv pe stadionul de la Buckerey. Înainte de a ajunge la stadion, Woody și Hillel s-au oprit la familia Neville. Scott era în pat. Părea tare abătut.

— Băieți, tot ce-mi doresc e să fiu cu voi, le-a spus. Să grădinăresc și să joc fotbal împreună cu voi. Să fac ce făceam mai înainte.

— Nu poți să vii să te uiți la meci?

— Nu mă lasă mama. Vrea să mă odihnesc, dar numai asta fac, toată ziua mă tot odihnesc…

După plecarea lui Hillel și a lui Woody, Scott s-a lăsat cuprins de disperare. A coborât în bucătărie: casa era goală. Sora lui nu era acasă, tatăl era la o întâlnire, iar mama lui plecase la cumpărături. Drept care i-a dat prin cap să evadeze și să se alăture Pisicilor Sălbatice. N-avea cine să-l împiedice.

Pe stadionul Buckerey, meciul începuse. Pisicile Sălbatice trecuseră rapid în avantaj.

Scott își luase vechea bicicletă. Era cam mică pentru el, dar încă mergea și asta era important. S-a îndreptat către liceul Buckerey, oprindu-se la intervale regulate pentru a-și recăpăta suflul.

Gillian Neville s-a întors acasă. L-a strigat pe Scott, dar acesta nu i-a răspuns. A urcat la etaj, a deschis ușa camerei lui și l-a găsit dormind în pat. Nu l-a deranjat, ci l-a lăsat să se odihnească.

Scott a ajuns la stadion la încheierea primei reprize. Pisicile Sălbatice aveau deja un avantaj serios. Și-a lăsat bicicleta sprijinită de o barieră și s-a strecurat la vestiare.

A auzit vocea antrenorului Bendham care dădea niște sfaturi jucătorilor și s-a ascuns la dușuri. Nu voia să fie

spectator. Voia să joace. A așteptat să treacă și următoarea repriză. Trebuia să stea de vorbă cu Hillel.

Un presentiment ciudat a împins-o pe Gillian Neville să se ducă să-și trezească fiul. A întredeschis ușa dormitorului. Băiatul încă dormea. S-a apropiat de pat și, punând mâna pe plapumă a realizat că sub ea nu se afla nimeni: în locul copilului ei nu erau decât niște perne care dădeau perfect iluzia unui trup.

În repriza a treia, Scott a reușit în sfârșit să-i atragă atenția lui Hillel, care s-a dus după el la dușuri.

— Ce faci aici?

— Vreau să joc!

— Ai înnebunit?! E imposibil!

— Te rog. Vreau să joc și eu măcar o dată într-un meci.

Gillian Neville a traversat Oak Park în mașină. Încercase să dea de Patrick, însă acesta nu răspundea la telefon. Se dusese și la Goldmani, dar ușa lor era încuiată, fiind plecați cu toții la meci.

La încheierea celei de-a treia reprize, Hillel a stat de vorbă cu Woody și i-a explicat situația. Și i-a spus ce idee avea. Woody a profitat de un timp mort din pauză pentru a discuta cu ceilalți membri ai echipei. După care i-a făcut semn lui Ryan, o extremă de gabarit mai mic, să vină până la el, să-i spună ce avea de făcut.

Gillian s-a întors acasă unde încă nu apăruse nimeni. A simțit cum o cuprinde panica și a izbucnit în lacrimi.

Mai rămăseseră doar cinci minute din partidă.

Ryan a cerut să fie scos de pe teren.

— Trebuie să mă duc până la toaletă, domnule antrenor.

— Nu mai poți aștepta?

— Îmi pare rău, dar abia mă mai țin.

— Haide, grăbește-te!

Ryan a intrat în vestiar unde i-a dat tricoul și casca lui Scott, care-l aștepta.

Mai rămăseseră două minute de joc. Antrenorul l-a bombănit pe Ryan, care în sfârșit și-a făcut apariția de la vestiare, și i-a cerut să treacă la locul lui. Bendham era atât de concentrat, încât nu a prins șmecheria. Faza a început. Ryan se mișca straniu și se poziționase greșit. Antrenorul i-a strigat niște ordine, dar nu a avut nicio reacție din partea băiatului. Dintr-odată, întreaga lui echipă și-a pierdut mințile și s-a așezat în formație triunghiulară.

— Ce v-a apucat, pentru Dumnezeu?! a urlat Bendham.

Apoi, Hillel a urlat și el:

— Acum!

Și Woody a putut fi văzut urcând pe post de extremă și așezându-se lângă Ryan. Mingea a ajuns din nou în posesia Pisicilor Sălbatice, prinsă de Woody. Coechipierii l-au înconjurat pe Ryan care a primit balonul și s-a lansat în cursă, escortat de toți ceilalți jucători care îl protejau.

O clipă, stadionul a amuțit. Jucătorii echipei adverse, complet descumpăniți, priveau cu gurile căscate formația completă care traversa terenul. Scott a trecut de tușă și a pus mingea jos. După care a ridicat mâinile spre cer, și-a scos casca și întreg stadionul a început să urle de bucurie.

— *Tooooooouchdooooooown pentru Pisicile Sălbatice de la Buckerey, care câștigă meciul!* a strigat crainicul din boxe.

— E cea mai frumoasă zi din viața mea! a exclamat Scott schițând câțiva pași de dans pe teren.

Toți jucătorii s-au strâns în jurul lui și l-au luat pe sus, purtându-l în triumf. Antrenorul Bendham a rămas un moment stupefiat, neștiind cum să reacționeze, după care a izbucnit în

râs și s-a alăturat și el celor ce aclamau, scandând numele lui Scott și cerând un tur de stadion. Scott așa a și făcut, trimițând sărutări mulțimii și salutând neîncetat. Pe la jumătatea terenului pulsul i-a luat-o razna. Respira din ce în ce mai greu, a încercat să-și recapete suflul, dar avea senzația că se sufocă și, pe neașteptate, s-a prăbușit.

16.

Pe 28 martie 2012, Alexandra a părăsit Boca Raton și s-a întors la Los Angeles.

În ziua în care a plecat, mi-a lăsat un plic pe prag. Leo, care a asistat la scenă, a venit să-mi bată la ușă.

— Tocmai ți-ai ratat iubita.

— Nu e iubita mea.

— Chestia e că un jeep negru tocmai a oprit în fața casei, iar ea ți-a lăsat plicul ăsta în prag.

Mi l-a întins. Pe el era scris:

Pentru Markikette

— Nu știu cine e Markikette, am zis.

— Iar eu cred că tu ești, a răspuns Leo.

— Ba nu. E o greșeală.

— Așa? Atunci o să-l deschid eu.

— Îți interzic.

— Parc-ai zis că nu e scrisoarea ta.

— Dă-o-ncoa'!

I-am luat plicul din mână și l-am deschis. Înăuntru notase pur și simplu un număr de telefon, despre care am presupus că era al ei.

555-543-3984

A.

— De ce mi-ar da numărul ei de telefon? Și, mai ales, de ce să mi-l lase în fața ușii din moment ce știe că orice jurnalist care ar trece pe-aici l-ar putea vedea sau chiar fura.

— Sărmane Markikette, mi-a răspuns Leo, da' morocănos mai ești.

— Nu-mi mai spune Markikette. Și nu sunt morocănos.

— Sigur că ești. Și mai e și femeia asta micuță ca un bibelou, cu mințile complet rătăcite fiindcă moare de dragul tău, dar nu știe cum să ți-o spună.

— Nu moare de niciun drag. Asta a fost mai demult.

— Auzi, chiar o faci special? Adică aterizezi în viața ei, până atunci calmă și molcomă, pui de-un haos monumental, ea se decide s-o șteargă, dar, în pofida a orice, în clipa plecării îți lasă un indiciu ca să știi cum să dai de ea. Trebuie să-ți desenez sau cum? Mă pui pe gânduri, Marcus. S-ar zice că ești varză în chestia cu poveștile sentimentale.

M-am uitat la foaia de hârtie pe care o strângeam între degete, apoi l-am întrebat pe Leo:

— Și-atunci, cam ce-aș avea de făcut, domnule doctor al inimilor?

— Sun-o, imbecilule!

Mi-a trebuit o bună bucată de timp până să-mi fac curaj s-o sun. Și, când în sfârșit am făcut-o, avea telefonul închis. Fără îndoială era în avionul spre California. Am mai încercat o dată, câteva ore mai târziu. Dacă în Florida era deja târziu, la Los Angeles seara abia începea. Tot nu mi-a răspuns. După care a sunat ea. Am răspuns, dar nu a vorbit. Am rămas așa, timp îndelungat, fiecare la câte un capăt al firului, tăcuți. Până la urmă a zis:

— Mai ții minte că, după moartea fratelui meu, tu erai acela pe care-l sunam? Aveam nevoie de prezența ta, așa că stăteam ceasuri întregi la telefon, fără să spunem nimic. Doar ca să știu

că ești lângă mine.

N-am zis nimic. Și iarăși am rămas tăcuți. Într-un târziu a închis.

*

Baltimore, Maryland.
Octombrie 1995.

Manevrele de resuscitare nu au reușit să-i facă inima lui Scott să bată din nou, așa că decesul a fost constatat pe peluza terenului de la Buckerey. Cursurile de a doua zi de la liceul Buckerey High au fost anulate și a fost adusă o echipă de psihologi. Pe măsură ce elevii soseau în clădire, erau îndreptați către auditorium, pe când, în difuzoare, se auzea reluat încontinuu mesajul directorului Burdon: „Din cauza tragediei de ieri, astăzi sunt anulate toate orele. Toți elevii trebuie să meargă în auditorium.“ În fața dulapului lui Scott se adunau flori, lumânări și jucării de pluș.

Scott a fost înmormântat în cimitirul de la periferia New Yorkului, de unde se trăgeau Nevillii. Ne-am dus și noi, Woody, Hillel și cu mine, însoțiți de unchiul Saul și de mătușa Anita.

Înainte de ceremonie, fiindcă nu o vedeam, am căutat-o pe Alexandra. Am dat de ea, singură, într-unul dintre saloanele funerare. Plângea. Era îmbrăcată în negru. Până și unghiile și le făcuse cu negru. M-am așezat lângă ea. Am luat-o de mână. Mi se părea atât de frumoasă, că am simțit o nevoie pur și simplu erotică de a-i săruta palma. Am făcut-o. Și, cum nu și-a retras mâna, am repetat gestul. I-am sărutat dosul palmei, apoi fiecare deget. S-a lipit de mine și mi-a murmurat la ureche: „Markie, să nu-mi dai drumul la mână, te rog.“

Ceremonia a fost groaznică. Nu mai fusesem niciodată nevoit să fac față unei situații asemănătoare. Unchiul Saul și mătușa Anita ne pregătiseră ei, dar realitatea era diferită.

Alexandra era de neconsolat: lacrimile ei negre de rimel îmi picurau pe mâini. Nu știam dacă ar fi trebuit să-i vorbesc, să încerc să o liniștesc. Aș fi vrut să-i șterg contururile ochilor, dar îmi era frică să nu mă dovedesc stângaci. M-am mulțumit să o strâng de mână cât de tare puteam.

Greutatea era dată nu atât de tristețea momentului, cât de tensiunea pe care o resimțeam între Patrick și Gillian. Patrick a ținut un discurs funerar pentru fiul lui, care mi s-a părut foarte frumos. L-a intitulat *Resemnarea tatălui unui copil bolnav*. A adus un omagiu lui Woody și lui Hillel și le-a mulțumit pentru fericirea pe care i-au dăruit-o lui Scott, cam cu aceste cuvinte:

— Chiar suntem cu adevărat fericiți noi, oamenii fără probleme materiale de aici, din Oak Park sau din New York? Cine, de aici, poate afirma că este pe deplin fericit?

Fiul meu, Scott, a fost fericit. Și asta mulțumită celor doi mici prieteni ai săi, care l-au luat lângă ei.

L-am văzut pe fiul meu și înainte de a-i cunoaște pe Woody și pe Hillel, l-am văzut și apoi.

Vouă, celor doi, vă mulțumesc. I-ați adus pe chip un zâmbet pe care nu i-l mai văzusem niciodată. L-ați făcut să aibă o putere pe care niciodată nu știuse că o poate avea.

Câți pot, fie și la capătul unei vieți îndelungate, să afirme că și-au făcut un seamăn fericit? Voi puteți, Woody și Hillel. Voi puteți.

Discursul lui Patrick a declanșat o altercație jenantă între el și soția lui în timpul mesei de după înmormântare. Eram cu toții în livingul surorii lui Gillian, mâncând prăjiturele, când am auzit glasuri răsunând din bucătărie.

— Adică le-ai mai și mulțumit? urla Gillian. Ți-au omorât băiatul și tu le-ai mulțumit?

A fost o scenă greu de suportat. Mi-am adus aminte dintr-odată de toate momentele în care l-am urât pe Scott ori am fost

invidios pe boala lui, rugându-mă să am și eu muscoviscidoză. Mi-a venit să plâng, însă nu voiam s-o fac în fața Alexandrei. Am ieșit în grădină. Mi-am zis că sunt un mare ticălos. Ticălosule! Ticălosule! Apoi am simțit o mână pe umăr. M-am întors: era unchiul Saul. M-a strâns la piept, iar eu am izbucnit în lacrimi.

Nu voi uita niciodată cum m-a strâns la pieptul lui în ziua aceea.

*

Au urmat săptămâni dureroase.

Hillel și Woody se simțeau vinovați. Ca pentru a turna gaz pe foc, directorul Burdon a cerut aplicarea de sancțiuni. I-a convocat pe Hillel și pe antrenorul Bendham. Ședința a ținut mai bine de o oră. Îngrijorat, Woody măsura în lung și-n lat coridorul, dincolo de ușă. Până la urmă ușa s-a deschis, iar Hillel a ieșit din birou cu lacrimi în ochi.

— M-a dat afară din echipă! a urlat.

— Poftim? Cum așa?

Hillel nu i-a răspuns, ci a rupt-o la fugă pe coridor. După care Woody l-a văzut ieșind din cabinetul directorului pe antrenorul Bendham, și el cu o mină catastrofică.

— Domnule antrenor, spuneți-mi că nu este adevărat! a strigat băiatul. Ce se-ntâmplă, domnule antrenor?

— Ceea ce s-a întâmplat este deosebit de grav. Hillel trebuie să părăsească echipa. Zău că-mi pare rău. Dar nu pot face nimic.

Fără să mai bată la ușă, Woody a intrat furios în biroul lui Burdon.

— Domnule director Burdon, nu-l puteți da pe Hillel afară din echipa de fotbal!

— Care-i treaba ta, Woodrow? Și cine ți-a permis să dai așa

buzna în biroul meu?

— Adică, asta e o răzbunare, da? Asta e?

— Ascultă, Woodrow, nu-ți zic de două ori: ieși imediat afară din birou!

— Nici măcar nu vreți să-mi explicați motivul pentru care l-ați dat pe Hillel afară din echipă?

— Nu l-am dat deloc afară. Tehnic vorbind, nu a făcut niciun moment parte din echipă. Niciun elev nu poate purta răspunderea altor elevi. Antrenorul Bendham nu ar fi trebuit niciodată să-i propună funcția de secund. Și-apoi, chiar trebuie să-ți reamintesc, Woody, că a omorât un elev? Fără ideile lui fistichii, Scott Neville ar mai fi și-acum în viață!

— Ba n-a omorât pe nimeni! Să joace era visul lui Scott!

— Woodrow, nu apreciez deloc tonul tău. Ce-ai vrea? Prietenul ăsta al tău se plânge că nu-mi îndeplinesc corect sarcinile de serviciu. Uite c-o să mi le îndeplinesc. O să vezi. Și-acum pleacă.

— Nu aveți dreptul să-i faceți una ca asta lui Hillel!

— Ba am toate drepturile. Sunt directorul acestui liceu. Iar voi nu sunteți decât niște elevi. Nimic altceva decât niște elevi. Pricepi?

— O să plătiți!

— Asta e o amenințare?

— Nu, o promisiune.

Numai că nimeni nu a mai putut face nimic. Pentru Hillel, acela a fost sfârșitul carierei lui în fotbal.

Pe la miezul nopții următoare, Woody s-a strecurat afară din casa Goldmanilor și s-a dus cu bicicleta până la cea a directorului Burdon. Profitând de întuneric, a traversat grădina, a scos un spray cu vopsea din rucsac și a scris cu litere imense pe toată fațada casei: *BURDON GRĂMADĂ DE CĂCAT*. Nici nu terminase bine de scris ultimul cuvânt, când a simțit un

spot luminos lipindu-i-se de ceafă. S-a întors, dar nu a putut vedea nimic, orbit de lanterna îndreptată spre el.

— Ce faci acolo, măi băiete? l-a întrebat sever un glas de bărbat.

Și Woody a priceput că era vorba despre doi polițiști.

Treziți de telefonul din partea poliției, unchiul Saul și mătușa Anita au fost rugați să se prezinte la comisariat pentru a-l lua pe Woody.

— *Burdon, grămadă de căcat*? s-a arătat supărată mătușa Anita. N-ai găsit nimic mai bun? Vai, Woody, ce te-a apucat să faci așa ceva?

Băiatul a lăsat fruntea în pământ rușinat și a murmurat:

— Am vrut să mă răzbun pentru ce i-a făcut lui Hillel.

— Nu răzbunarea e soluția! i-a răspuns unchiul Saul pe un ton calm. Nu așa merg lucrurile, și o știi foarte bine.

— Acum ce-o să mi se întâmple? a întrebat Woody.

— Depinde dacă directorul Burdon va face sau nu plângere.

— Mă vor da afară din liceu?

— Nu știu. Ai făcut o mare tâmpenie, Woody, așa că acum nu tu îți vei hotărî soarta.

Woody a fost dat afară din Liceul Buckerey.

Antrenorul Bendham a făcut totul pentru a-l apăra în fața lui Burdon, cu care a avut o altercație violentă în momentul în care cel din urmă a refuzat să revină asupra deciziei de exmatriculare.

— De ce te-ncăpățânezi în halul ăsta, Steve? a explodat Bendham.

— Fiindcă, domnule antrenor, există niște reguli care trebuie respectate. Ai văzut ce mi-a făcut la casă banditul ăla mic?

— Prostie de puști! L-ai fi putut pune să facă lună la toalete timp de șase luni, dar nu așa ceva, nu poți să strivești doi puști

cum ai făcut tu.

— Augustus, așa stau lucrurile și gata!

— Fir-ar să fie, Steve, conduci doar o școală, o școală, ce căcat, n-auzi?! Ești aici pentru a construi viețile copiilor! Nu pentru a le distruge!

— Exact, conduc o școală. Mi se pare că nu realizezi ce răspundere înseamnă asta. Suntem puși aici pentru ca acești copii să se adapteze la societatea noastră și nu invers. Trebuie să învețe că există reguli și că, dacă nu sunt respectate, apar consecințele. Poți să mă consideri crud, dar știu ce fac pentru ei și într-o zi îmi vor mulțumi. Puști ca ăștia sfârșesc în închisoare dacă nimeni nu strânge șurubul.

— Puști ca ăștia, Steve, sfârșesc staruri în NFL ori iau Premiul Nobel! O să vezi că peste zece ani o să apară operatorii cu camerele lor pentru a filma locul de unde a început gloria Goldmanilor.

— Pfff! Ce să-ți spun, gloria Goldmanilor! Nu-mi spune că într-adevăr crezi prostiile astea…

— Și în fața jurnaliștilor care vor întinde microfoanele spre tine, o să bolborosești jalnic cum erau ei elevii tăi preferați, cei mai buni din liceu și cum nu te-ai îndoit tu niciun moment de talentul lor!

— Ajunge, domnule antrenor, sari calul! Am auzit destule.

— Știi ceva, Steve, destule-am auzit eu. Ia mai du-te-n pizda mă-tii!

— Poooftim?! Ți-ai pierdut mințile? O să-ți fac raport, Augustus. O s-o pățești și tu !

— N-ai decât să faci ce rapoarte vrei. Oricum mă car! N-am de gând să mai particip la sistemul tău de căcat, care nu știe să facă altceva decât să-i priveze pe cei doi puști de visurile lor. Am întins-o și nici c-o să mă mai vezi!

Antrenorul a ieșit din birou trântind ușa cât de tare a putut,

și-a dat demisia pe loc și a cerut pensionarea anticipată.

Weekendul următor, Woody s-a dus pe la el și l-a găsit încărcându-și lucrurile în autorulotă.

— Nu plecați, domnule antrenor… Echipa are nevoie de dumneavoastră.

— Nu mai există echipă, Woody, i-a răspuns Bendham fără a se întrerupe. E ceva vreme de când ar fi trebuit să ies eu la pensie.

— Domnule antrenor, am venit să vă cer iertare. Totul e numai din vina mea.

Bendham a lăsat lada în iarbă.

— Nu, Woody, nici vorbă. E vina sistemului ăstuia de căcat! A împuțiților de profi. Eu te rog să mă ierți, Woody. Nu m-a interesat să vă apăr așa cum ar fi trebuit, pe tine și pe Hillel.

— Și-acum dați bir cu fugiții?

— Nu, acum ies la pensie. Voi traversa toată țara și până la vară am să ajung în Alaska.

— O ștergeți cu jegul ăsta de autorulotă până-n Alaska doar ca să nu mai vedeți realitatea, domnule antrenor.

— Ba nu. Dintotdeauna mi-am dorit să fac călătoria asta.

— Dar aveți toată viața-n față ca să ajungeți până-n jaful ăla de Alaska!

— Băiete, viața nu e chiar atât de lungă.

— Totuși, suficient de lungă pentru ca să mai rămâneți un pic.

Bendham l-a prins de umeri:

— Tu mergi mai departe cu fotbalul, puștiule. Nu pentru mine, nu pentru Burdon, pentru nimeni altcineva în afară de tine.

— Mi se rupe mie de fotbal, domnule antrenor! Și de tot căcatul ăsta!

— Ba nu ți se rupe deloc! Fotbalul e viața ta!

*

Cuplul Patrick și Gillian nu a supraviețuit morții lui Scott.

Gillian nu i-a putut ierta soțului ei faptul că l-a încurajat pe Scott să joace fotbal. Simțea nevoia să reflecteze, să aibă mai mult spațiu. Dar, mai ales, nu mai voia să locuiască în casa din Oak Park. La o lună după înmormântarea lui Scott, s-a hotărât să se întoarcă la New York, așa că și-a închiriat un apartament în Manhattan. Alexandra s-a dus cu ea. Mutarea au făcut-o în noiembrie 1995.

Părinții mi-au dat voie să mă duc în weekendul în care au plecat, în Oak Park, ca să-mi iau rămas-bun de la Alexandra. Au fost cele mai triste zile pe care le-am petrecut vreodată în Baltimore.

— Ea e fata care ți-a scris? m-a întrebat mama pe când mă ducea la gara din Newark.

— Da.

— Las' c-o s-o mai vezi tu într-o bună zi.

— Mă-ndoiesc.

— Eu sunt sigură că da. Nu mai fi așa trist, Markie.

Am încercat să mă conving că mama avea dreptate și că, dacă Alexandra era într-adevăr importantă pentru mine, destinul avea să mi-o aducă iarăși în cale, dar, cu cât mă apropiam de Baltimore, cu-atât mi se strângea inima mai tare. În automobilul mătușii mele am ținut încontinuu privirile în pământ și nici măcar chef de a saluta bodyguarzii n-am avut.

Alexandra a plecat a doua zi, într-o sâmbătă, cu mașina mamei ei, într-o adevărată procesiune funebră alcătuită din două camioane de la o firmă specializată în mutări. Ultimele ceasuri ni le-am petrecut împreună, în camera ei de-acum complet goală. Din trecerea ei pe acolo nu mai rămăseseră decât urmele de piuneze în care fuseseră prinse posterele cu cântăreții ei preferați. Până și chitara dispăruse.

— Nu-mi vine să cred că plec, a șoptit Alexandra.

— Nici nouă, i-a răspuns Hillel cu voce gâtuită.

Și-a desfăcut larg brațele și Woody, Hillel și cu mine ne-am ghemuit la pieptul ei. Pielea ei avea aroma parfumului aceluia savuros, iar părul îi mirosea a caise. Am închis toți trei ochii și am rămas o clipă așa. Până când am auzit vocea lui Patrick de la parter:

— Ești sus, Alexandra? Trebuie să plecăm, ne așteaptă cei de la firma de mutări.

A coborât scările, iar noi am urmat-o cu capetele plecate.

În fața casei, ne-a rugat să facem toți patru o fotografie. Tatăl ei ne-a imortalizat împreună, în fața a ceea ce fusese casa lor.

— O să v-o trimit, ne-a promis Alexandra. Și-o să ne scriem.

Ne-a îmbrățișat pe rând, pentru o ultimă oară.

— La revedere, dragii mei Goldmani. N-o să vă uit.

— Ești membră a Bandei pentru totdeauna, i-a spus Woody.

Am zărit o lacrimă pe obrazul lui Hillel și am șters-o cu vârful degetului mare.

Ne-am uitat cum se urcă în mașina mamei ei și ne-am așezat de ambele părți ale automobilului pentru a-i onora pentru ultima oară plecarea. După care motorul a pornit și mașina s-a urnit lent pe alee. Alexandra ne-a făcut semn cu mâna. Plângea și ea.

Într-un elan pasional, am sărit pe biciclete și am escortat automobilul prin tot cartierul. Am văzut-o cum scoate o foaie de hârtie și scrie câteva cuvinte. Pe urmă a lipit-o de geamul din spate pentru ca noi să le putem citi:

VĂ IUBESC, GOLDMANILOR.

17.

Nu am povestit nimănui niciodată ce s-a întâmplat în noiembrie 1995, după plecarea Alexandrei și a mamei ei la New York.

După înmormântarea lui Scott, ne-am telefonat necontenit. Avea nevoie de mine, iar eu mă simțeam extraordinar de mândru din pricina asta. Îmi spunea că nu putea să adoarmă singură, așa că ne telefonam și lăsam receptoarele la cap, cât dormeam. Uneori, legătura nu se întrerupea până a doua zi.

Primind desfășurătorul anexat facturii telefonice, mama mi-a făcut un adevărat scandal.

— Ce vă puteți spune atâtea ceasuri?

— E din cauza micului Scott, i-am explicat.

— Offf! a oftat descumpănită.

Așa aveam să descopăr că Scott putea fi în continuare un prieten fantastic, fie și din lumea de dincolo. Invocarea numelui său avea efect magic:

— De ce ai luat nota asta atât de proastă?

— M-am gândit la micul Scott.

— De ce-ai chiulit?

— Mă gândeam la micul Scott și…

— Aș vrea să mănânc pizza în seara asta…

— A, nu, nu iar pizza.

— Te rog, îmi amintește de micul Scott.

Micul Scott a fost pentru mine un fel de *Sesam deschide-te*, care mi-a permis s-o văd pe Alexandra la New York de câte ori am vrut. Fiindcă ceea ce nu fusese decât o istorioară de amor telefonică s-a transformat, după mutarea ei, într-o adevărată relație. Cum între Montclair și Manhattan nu se făcea decât o jumătate de oră cu trenul, am început să ne întâlnim de mai multe ori pe săptămână, în Manhattan, într-o cafenea din apropierea școlii ei. Mă urcam în tren cu inima bătându-mi puternic la gândul că urma să fiu numai eu singur cu ea. La început nu făceam decât să ne continuăm astfel interminabilele convorbiri telefonice, de data aceasta însă față în față, ochii mei pierzându-se într-ai ei. Și așa, stând alături de ea, într-o bună zi, după ce am luat-o de mână, am făcut pasul la care visasem atât de mult: am sărutat-o, iar ea mi-a răspuns la sărut. Un sărut interminabil, care a însemnat, pentru mine, începutul unui an în care Banda Goldmanilor m-a pasionat mai puțin, iar Alexandra a ajuns unica mea obsesie. Veneam de mai câteva ori pe săptămână la New York ca să ne întâlnim în cafeneaua aceea. Ce bucurie era s-o văd, s-o aud, s-o ating, să-i vorbesc, s-o mângâi, s-o sărut! Umblam fără țintă pe străzi și ne sărutam prin parcuri. Când o vedeam sosind, inima începea să-mi bată mai-mai să-mi sară din piept. Mă simțeam viu, mai viu decât fusesem vreodată. Fără a îndrăzni să mi-o mărturisesc, știam că era vorba despre un sentiment care întrecea ceea ce simțeam pentru Baltimori.

Alexandra spunea că o ajutam să treacă peste propria durere. Că se simțea altfel când eram cu ea. Căutam fiecare prezența celuilalt, iar relația noastră evolua rapid.

Parcă mi-ar fi crescut aripi în asemenea măsură încât, într-un exces de încredere în propria persoană, m-am decis să-i fac o surpriză așteptând-o la ieșirea de la ore. Am zărit-o ieșind din clădire într-un grup de prietene și m-am repezit s-o iau în brațe.

Când m-a văzut, a dat înapoi, m-a ținut la distanță și s-a arătat extrem de rece, înainte de a dispărea cu totul. M-am întors la Montclair plouat și descumpănit. Seara, m-a sunat:

— Bună, Marcus…

— Ne cunoaștem de undeva? am întrebat-o profund jignit.

— Markie, nu fi supărat pe mine…

— Probabil că ai o explicație serioasă pentru comportamentul de mai devreme.

— Marcus, ești cu doi ani mai mic decât mine…

— Așa, și?

— Păi, e cam jenant…

— Ce-i așa jenant?

— Îmi placi, dar ești cu doi ani mai mic, n-auzi?!

— Și care-i problema?

— Sărăcuțul de tine, bebe Marcus, ești așa naiv, că pari și mai mic. E cam rușinos, știi…

— Nu trebuie să le spunem celorlalți.

— Tot vor afla, cu siguranță.

— Nu și dacă nu le spui tu.

— Las-o baltă, bebe Marcus! Dacă vrei să ne mai întâlnim, nu trebuie să afle nimeni.

Am acceptat. Am continuat să ne întâlnim la cafenea. Uneori venea și ea la Montclair unde, cum nu cunoștea pe nimeni, nu risca nimic. Binecuvântat fie Montclairul, orășel de margine de metropolă, populat cu necunoscuți.

Pasiunea pentru Alexandra nu a întârziat să aibă efecte dramatice asupra rezultatelor mele școlare. În clasă, doar pe ea o vedeam în fața ochilor și nu mai eram atent la nimic altceva. Îmi dansa în minte, dansa pe caietele mele, dansa la tablă, dansa cu profa de științe și murmura. „Marcus… Marcus…“, iar eu mă ridicam să dansez cu ea.

— Marcus! urla profa de științe. Ți-ai pierdut mințile? Du-te

la locul tău dacă nu vrei să-ți trag o palmă.

Îngrijorat de neașteptatul meu declin, dirigintele i-a chemat pe părinții mei la școală. Era primul meu an de liceu și mama, spunându-și că, poate, aveam niște nebănuite deficiențe mentale, a plâns cât a ținut întrevederea, consolându-se între două suspine fiindcă și-a adus aminte — ceea ce fac aproape toate mamele care descoperă problemele școlare ale copiilor lor — că și Einstein avusese mari greutăți cu matematica. Einstein ori nu, pentru mine consecința a fost interdicția de a mai ieși din casă, însoțită de cursuri intensive de pregătire școlară la domiciliu. Am refuzat, am implorat, m-am tăvălit pe jos, am promis că voi avea din nou rezultate bune la învățătură, dar n-a folosit la nimic: în fiecare zi, după ore, venea câte cineva să mă ajute să-mi fac temele. Și atunci m-am jurat că mă voi dovedi insolent, morocănos, imbecil, distrat și bășinos la toate meditațiile din timpul după-amiezelor.

La limita disperării, am sunat-o până la urmă pe Alexandra, căreia i-am explicat că eram condamnați să ne vedem mult mai puțin. În aceeași seară, a sunat-o și ea pe mama și i-a spus că a fost contactată de profesorul meu de matematică, care o rugase să-mi dea meditații la domiciliu. Mama i-a răspuns că deja luase legătura cu altcineva, dar în momentul în care Alexandra a anunțat-o că meditațiile ei erau plătite de liceul din Montclair, mama a acceptat fără probleme. De astfel de gesturi magice era în stare Alexandra.

Nu voi uita ziua în care ne-a sunat la ușă. Alexandra, zeița Bandei Goldmanilor, aterizase la Montclairi.

Prima frază pe care mama a pronunțat-o în fața celei pe care o iubeam, a fost:

— Veți vedea, i-am aranjat eu camera. Era o harababură groaznică, nimeni nu s-ar fi putut concentra într-o asemenea dezordine. Am profitat de ocazie și i-am băgat în șifonier toate

jucăriile alea vechi.

Alexandra a izbucnit în râs, iar eu m-am făcut roșu ca racul de rușine.

— Mamă! am strigat.

— Haide, Markie, a zis mama, nu mai e pentru nimeni un secret că-ți lași chiloții murdari pe unde-apuci.

— Vă mulțumesc pentru solicitudine, doamnă Goldman, a spus Alexandra. Acum ne vom duce la Marcus în cameră. Are teme de făcut. O să lucrăm din greu.

Am condus-o eu.

— Ce mișto că și mama ta îți zice Markie!

— Îți interzic să-mi zici așa.

— Și mă bucur c-o să-mi arăți jucăriile tale.

Temele mele cu Alexandra au constat în a-i băga limba-n gură și a-i pipăi sânii. Eram în același timp înspăimântat și excitat de faptul că mama ar fi putut intra oricând pentru a ne aduce biscuiți. Numai că n-a făcut-o niciodată. Pe vremea aceea am fost convins că norocul îmi dădea și el o mână de ajutor, însă realizez acum că, probabil, îmi subestimam mama care nu era vreo fraieră, dar nici nu intenționa să-și perturbe fiul în iubirile lui adolescentine.

Mama a fost vrăjită de farmecul Alexandrei. Curba rezultatelor mele școlare a luat-o brusc în sus, așa că mi-am redobândit libertatea.

În curând am reînceput să-mi petrec weekendurile la New York. Când mama ei nu era acasă, Alexandra mă invita pe la ea. Soseam în fața casei cu inima bătând puternic, deschidea ușa, mă lua de mână și mă ducea la ea în dormitor.

Multă vreme, când venea vorba despre Alexandra, mă gândeam la rapperul Tupac. Pe perete, deasupra patului, lipise un poster imens cu acesta. Ne aruncam pe saltea, ea se dezbrăca, iar eu îl vedeam pe Tupac care se uita la noi și, dintr-

odată, ridica degetul mare dându-ne binecuvântarea lui. Și în ziua de azi e de-ajuns să-i aud la radio una dintre melodii pentru ca în mine să se declanșeze un extraordinar reflex pavlovian, imaginându-mă la ea în pat, goi amândoi. Ea m-a învățat să fac dragoste și trebuie să spun că mă descurcam binișor. Deveneam tot mai sigur pe mine. Ajungeam la ea în dormitor, îl salutam pe domnul Tupac, scăpam de haine și treceam la îmbrățișări. După sex, stăteam mult timp de vorbă. Își trăgea pe ea un tricou larg, rula un joint și se ducea la fereastră să-l fumeze. Da, căci trebuie să vă mai spun și că a fost prima persoană care m-a pus să fumez marijuana. Când mă întorceam la Montclair, ca să cinez împreună cu părinții mei, rupt de oboseală și ametit, o auzeam pe mama întrebându-mă cu un zâmbet în colțul gurii:

— Și, ce mai face micuța Alexandra?

*

Nu știu dacă am fost cel dintâi membru al Bandei Goldmanilor care a cunoscut plăcerile iubirii. Mi-a fost imposibil să le vorbesc despre relația mea cu Alexandra lui Woody și lui Hillel. Mi se părea că i-am trădat. Oricum, trebuia să respect dorința Alexandrei de a nu vorbi cu nimeni despre asta.

Se mai întâmpla să o văd stând de vorbă cu băieți mai mari, la ieșirea de la ore. Nu mă puteam apropia. Eram bolnav de gelozie. Când ne întâlneam apoi la cafenea, o întrebam:

— Cine erau idioții ăia care se tot învârteau în jurul tău?

O apuca râsul.

— Nimeni. Niște prieteni. Nimic important. Nimic atât de important ca tine.

— N-am putea ieși o dată împreună cu prietenii tăi? o imploram.

— Nu. Și nu trebuie să spui nimic despre noi doi.

— Da' de ce? Se fac aproape patru luni de când... Ți-e rușine cu mine sau ce?

— Ia nu-ți mai bate tu capul cu asta, Markikette. Pur și simplu e mai bine dacă nu știe nimeni de noi.

— Și de unde ești tu așa de sigură că nu am spus nimănui?

— Sunt. Pentru că ești altfel decât ceilalți. Ești un om bun, Markikette. Ești altfel decât ceilalți băieți și de asta ești atât de important pentru mine.

— Nu-mi mai zice Markikette!

Zâmbea.

— Bine, Markikette.

*

La sfârșitul primăverii lui 1996, Patrick Neville, care căuta de mai multe luni o soluție de a se muta și el la New York pentru a fi mai aproape de fiica lui și pentru a încerca să-și salveze căsnicia, a obținut un post important la un fond de investiții cu sediul în Manhattan, așa că a plecat și el din Oak Park. S-a instalat într-un apartament minunat pe 16th Avenue, aproape de cel al soției lui. În felul acesta, Alexandra s-a trezit cu două case și două dormitoare, ceea ce a multiplicat sejururile mele newyorkeze. Și atunci când Patrick și Gillian ieșeau împreună la cină, în încercarea de a se regăsi, nu mai știam cum să ne descurcăm și nici în care apartament să ne ducem.

Mă adăposteam fără încetare la ea și aș fi vrut să vină și ea măcar o dată să doarmă la mine, la Montclair. În weekendul aniversării mele am reușit imensul act de vitejie de a scăpa de părinți. Și m-am hotărât s-o invit pe Alexandra să rămână peste noapte la Montclair. Din rațiuni romantice, m-am strecurat la ea în liceu și, reperând ceea ce mi se părea a fi fost dulapul ei,

am introdus acolo o cartolină prin care o invitam să vină pe la mine peste două zile. În seara respectivă, am pregătit o cină romantică, cu lumânări, flori și lumină discretă. O așteptam la ora șapte. La opt, neștiind ce-i cu ea, am sunat la ea acasă și mi-a răspuns mama ei, care mi-a spus că Alexandra lipsea. Același refren acasă la tatăl ei. La zece seara am stins lumânările. La unsprezece am aruncat cina la gunoi. La unsprezece și jumătate am deschis sticla de vin furată de la tata și am băut-o de unul singur. La miezul nopții, beat și singur în casă, mi-am cântat eu mie un patetic „Mulți ani trăiască“ și am suflat în lumânări. M-am dus la culcare cu capul învârtindu-mi-se și simțind c-o urăsc. Timp de două zile nu i-am dat niciun semn de viață. Nu m-am mai dus la New York, nu i-am mai răspuns la telefoane. Până la urmă ea a fost aceea care a venit după mine la Montclair și m-a așteptat la ieșirea de la liceu:

— Marcus, ai de gând să-mi spui ce te-a apucat?

— Ce m-a apucat? Sper că glumești! Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

— Despre ce vorbești?

— Despre aniversarea mea!

— Cum adică despre aniversarea ta?

— Adică despre cum mi-ai dat țeapă chiar în seara aniversării mele! Te-am invitat pe la mine și n-ai venit!

— De unde să fi știut că a fost aniversarea ta, dacă nu mi-ai spus nimic?

— Ți-am lăsat un bilet în vestiar.

— N-am dat de el…

— Mdaaa, am lăsat să-mi scape, cam descumpănit.

Vasăzică, încurcasem dulapurile…

— Și-apoi, Markie, e stupid să te ții de jocuțe din astea, când era mai simplu să-mi dai un telefon și să-mi spui. Într-un cuplu trebuie să comunici.

— Poooftim? Adică noi suntem un cuplu?

— Dar cam ce crezi tu că suntem, Markibudă ce ești?!

M-a privit drept în ochi, iar eu m-am simțit inundat de o imensă senzație de fericire. Da, eram un cuplu. Era prima oară când o fată îmi spunea că alcătuiam un cuplu. M-a prins în brațe, mi-a băgat limba în gură de față cu toată lumea, m-a împins înapoi și mi-a zis:

— Gata, acuma tai-o!

Eram cuplat. Nu-mi mai reveneam din acea emoție. Dar nici din următoarea când, în weekend, Alexandra a venit cu mașina la Montclair și m-a luat „să facem o tură“. La început nu am înțeles unde mergem, până când am luat-o prin Lincoln Tunnel.

— Mergem în Manhattan?

— Da, îngeraș.

După care, pe când tocmai realizam că urma să ne petrecem noaptea acolo, a oprit în față la Waldorf Astoria.

— Adică, la Waldorf?…

— Da.

— O să dormim la hotel?

— Da.

— Păi nu mi-am luat nici schimburi, nici…

— Sunt convinsă că o periuță de dinți și o cămașă tot o să găsești. Știi, de chestii de-astea mai poți da prin New York.

— Nici măcar nu mi-am anunțat părinții…

— În acest hotel există niște mașinării speciale cărora le zice telefoane și care-ți permit să iei legătura cu tot restul omenirii. Markikette, o să-ți suni mămica și o să-i spui că dormi la un prieten. E timpul să-ți mai asumi și tu niște riscuri în viață. Doar nu vrei să rămâi toată viața un Montclair, nu?

— Adică, ce vrei să zici?

— Zic: doar nu vrei să rămâi toată viața la Montclair, nu?

Nu mai pusesem niciodată piciorul într-un asemenea hotel.

Cu un tupeu fenomenal, Alexandra a fluturat pe la nasul recepționerei un act de identitate fals, în care era specificat că avea douăzeci și doi de ani, a plătit cu un card scos nu mai știu de unde, după care a adăugat:

— Tinerelul ăsta din spatele meu și-a uitat acasă toate lucrurile. Dacă ați putea, vă rog, să duceți în cameră o trusă completă de toaletă vă va rămâne recunoscător pe veci.

Am făcut ochii cât cepele. Era pentru prima oară când ieșeam în lume în cuplu, prima oară când făceam dragoste într-un hotel și prima oară când îmi mințeam cu nerușinare mama pentru a putea petrece noaptea în brațele unei fete, și ce fată!

În seara aceea m-a dus într-o cafenea din West Village prevăzută cu o mică scenă pentru concerte restrânse. S-a urcat pe scenă, unde o aștepta o chitară, și și-a cântat compozițiile mai bine de un ceas. Către ea erau îndreptați ochii tuturor celor din cafenea, dar ea avea ochi numai pentru mine. Era una dintre primele seri cu vreme bună din acea primăvară. După concert, ne-am plimbat multă vreme prin cartier. Mi-a spus că acolo s-ar vedea locuind într-o bună zi, într-un apartament cu terasă încăpătoare, unde să-și petreacă serile privind orașul. Ea vorbea, iar eu îi sorbeam cuvintele.

La întoarcerea la Waldorf Astoria, în timp ce mama mă credea la prietenul meu, Ed, am făcut dragoste pe-ndelete. Pe peretele camerei era o oglindă uriașă, așa că m-am zărit între coapsele ei. Uitându-mă la reflectarea nudității noastre și la gesturile pe care le făceam, mi-am spus că eram foarte frumoși. Și așa și eram. Întins peste ea, de la înălțimea celor șaisprezece ani ai mei, mă simțeam puternic ca un adevărat bărbat. Sigur de mine și cutezător, imprimam în carnea ei ritmul și cadența care știam că-i plac și care sfârșeau prin a o face să se cambreze tot mai tare, să-mi ceară încă și mai mult și să mi se agațe de spate în clipa în care ajungea la explozia plăcerii, care o făcea

să geamă pentru o ultimă oară, lăsându-mi pe piele urmele unghiilor ei colorate discret cu ojă. O tăcere complice a învăluit apoi încăperea. Cu un gest al mâinii și-a ridicat părul, s-a prăbușit apoi, gâfâind, pe grămada de perne, dăruindu-mi imaginea sânilor ei perlați de sudoare.

Alexandra m-a făcut să îndrăznesc să-mi trăiesc viața. Când se pregătea să facă ceva oarecum interzis și îmi presimțea reticența, mă lua de mână, mă privea cu ochii ei de foc și-mi zicea:

— Ți-e frică, Markie? Da' de ce ți-e frică?

Mă strângea și mai tare de mână și mă trăgea în lumea ei. Pe care așa o numeam, lumea Alexandrei. Mă emoționa atât de puternic, încât într-o zi i-am spus:

— Poate că m-am cam îndrăgostit de tine.

Mi-a prins fața în palme și și-a cufundat privirile într-ale mele.

— Markikette, sunt lucruri pe care e mai bine să eviți să i le spui unei fete.

— Glumeam, am zis încercând să scap din mâinile ei.

— Așa da.

Înainte de a face prezenta mărturisire, nu am mai povestit nimănui iubirea absolută dintre mine și Alexandra Neville, din anii 1995–1996. De asemenea, nu am mai povestit nimănui cum mi-a rupt inima după zece luni de relație. Mă făcuse atât de fericit încât era inevitabil ca, într-o zi, să nu mă facă să plătesc pentru asta.

La sfârșitul verii lui 1996 a plecat la Universitatea din Connecticut. A venit la Montclair pentru a mă anunța, curajoasă, chiar în ajunul plecării, pe când ne plimbam pe la mine prin cartier.

— Ei, nu e departe Connecticutul, am spus. Și, oricum, urmează să-mi iau permisul de conducere în curând…

S-a uitat la mine cu tandrețe.

— Markikette…

Am înțeles totul după tonul cu care mi-a pronunțat numele.

— Deci, nu mă mai vrei…

— Markie, nu e vorba despre asta… Dar universitatea… E o altă etapă din viața mea și vreau să fiu liberă. Tu… Tu ești încă la liceu.

Mi-am mușcat buzele ca să nu izbucnesc în plâns.

— Atunci, la revedere, am zis pur și simplu.

M-a luat de mână, dar mi-am retras-o. Mi-a văzut ochii scânteind.

— Markikette, doar n-o să plângi, acum…

M-a strâns în brațe.

— De ce-ai vrea să plâng? am răspuns.

Multă vreme mama mi-a tot cerut vești despre „micuța Alexandra“. Iar când vreuna dintre prietenele ei îi mărturisea că fiul său ar cam avea nevoie de meditații, constata cu tristețe:

— Păcat, micuța Alexandra s-ar fi potrivit nemaipomenit de bine. Gary al tău ar fi plăcut-o mult.

Ani de zile acesta a fost refrenul mamei:

— Ce mai face micuța Alexandra?

Eu:

— Habar n-am.

— Nu mai ai vești de la ea?

— Niciuna.

— Păcat, conchidea mama vizibil dezamăgită.

Multă vreme și-a închipuit că nici n-am mai văzut-o vreodată.

18.

Vara lui 1996, cea în care s-a rupt relația mea cu Alexandra, a avut în ea ceva un pic apocaliptic.

M-a părăsit chiar înaintea plecării la Hamptons și, pentru prima oară în viață, m-am dus acolo cu inima grea. Când am ajuns, am realizat că întreaga Bandă a Goldmanilor era mohorâtă. Anul care se scursese fusese foarte greu: după moartea lui Scott, pașnica rutină a verilor mei fusese puternic zguduită.

În doar câteva luni, Hillel și Woody se văzuseră despărțiți de două ori. Mai întâi în octombrie, când Woody fusese dat afară de la Buckerey. Apoi în ianuarie, când Hillel fusese trimis la *școala specială*, după un final dezastruos de semestru. Nu mai dormea la Oak Park decât în weekenduri.

Aveam senzația că totul se defecta. Iar surprizele nu se terminaseră: în ziua în care am sosit, ne-am dus toți trei, verii mei și cu mine, la *Paradisul pe Pământ*, ca să-i salutăm pe cei din amabila familie Clark. Și am descoperit un panou cu DE VÂNZARE înfipt în gazonul proprietății.

Jane ne-a deschis ușa cu o figură derutată. În living, Seth era într-un scaun cu rotile. Avusese un atac cerebral și era foarte slăbit. Nu mai era în stare de nimic. Casa, cu treptele și scările ei, nu mai era potrivită pentru el. Jane voia s-o vândă cât mai repede cu putință. Știa că nu va mai avea nici timp, nici energie

pentru a o întreține, așa că-și dorea să se despartă de ea lăsând-o în stare bună. Era gata să o cedeze pentru un preț foarte bun, ocazie de neratat. Unii se refereau la asta ca la afacerea secolului.

Casa era deja pe buzele tuturor agenților imobiliari din regiune atunci când unchiul Saul și mătușa Anita s-au gândit să o cumpere ei. Din prietenie, Jane Clark le-a oferit chiar drept de prioritate la vânzare. Vorbeau despre asta neîncetat. La fiecare masă îl întrebam pe unchiul Saul cum mai stă cu analiza situației.

— Deci, cumperi *Paradisul pe Pământ*?

— Încă nu știu, răspundea unchiul Saul cu un surâs în colțul gurii.

Nu-și mai părăsea biroul estival instalat sub copertină. Îl vedeam trecând de la dosarele pentru tribunal la planurile financiare ale casei, jonglând fără dificultate între telefoanele pe care le primea de la cabinetul din Baltimore și cele date la bancă. Pe măsură ce treceau anii, mi se părea tot mai impresionant.

*

Zilele petrecute la Hamptons, pescuind și înotând de pe pontonul familiei Clark, ne-au făcut bine. Întrunirea Bandei Goldmanilor ne alunga amărăciunea din suflete. Ne puseserăm cu toții în slujba lui Jane Clark la care țineam mult: o ajutam la cumpărături sau să-l așeze pe Seth în scaunul cu rotile, pentru a se putea bucura și el de terasă, stând sub umbrelă.

Woody alerga în fiecare dimineață. Uneori îl însoțeam. Țineam mult la acele momente în care eram numai noi doi, discutând pe tot parcursul alergării.

Am înțeles că suporta foarte greu despărțirea de Hillel. Se simțea de parcă ar fi fost singur la părinți, în casa Baltimorilor.

Se trezea singur, lua autobuzul de unul singur, mânca singur. Pătruns de nostalgie, se ducea uneori să-și rumege năduful în dormitorul lui Hillel, unde se întindea în patul acestuia și arunca neîncetat spre tavan o minge de baseball. Unchiul Saul îl învățase să conducă mașina. Își luase destul de repede permisul. Pe-atunci, marțea erau doar el și mătușa Anita la tradiționala seară de pizza. Comandau și se așezau unul lângă altul, în fața televizorului.

Pentru a-l motiva și mai mult să se antreneze la fotbal, unchiul Saul a luat un abonament la meciurile echipei Washington Redskins. Mergeau toți trei, în familie, purtând pe cap șepci în culorile echipei. Mătușa Anita se așeza între ei și treceau la devorat pop-corn și hotdogi. Numai că, în pofida eforturilor unchiului și mătușii mele, Woody redevenise cam sălbatic și am senzația că evita să stea prea mult pe acasă. La liceu, după ore, se antrena pe stadion, alături de alți membri ai echipei, pentru a fi în cea mai bună formă la începutul sezonului, din toamna următoare. Mătușa Anita venea deseori să-l vadă. O îngrijora starea lui. Se așeza în tribune și-l încuraja. După ce se termina antrenamentul, îl aștepta la ieșirea de la vestiar. În cele din urmă, Woody își făcea apariția, după duș, cu mușchii umflați, magnific.

— Saul a rezervat o masă la *Steak House*, unde știu că-ți place și ție. Vii și tu? îi propunea, luându-l în brațe.

— Nu, mulțumesc. E drăguț din partea voastră, dar mă duc să mănânc cu băieții din echipă.

— Bine, atunci distracție plăcută și ai grijă când te-ntorci. Ai cheile la tine?

— Da, mulțumesc.

— Ai bani de-ajuns?

Woody zâmbea.

— Da, mulțumesc mult.

O privea îndepărtându-se, până când ajungea la mașină. Coechipierii ieșeau pe rând de la vestiare. Mereu se găsea câte unul care să-l bată prietenește pe spate:

— Auzi, gagiule, da' e bună rău maică-ta.

— Tacă-ți fleanca, Danny, ori ți-e cald cu dinții-n gură?

— Gata, băi, am glumit și eu. Vii cu noi la cină?

— Nu, mulțumesc, am deja altceva programat. Ne vedem mâine la aceeași oră?

— Bine. Pe mâine atunci.

Părăsea de unul singur stadionul, îndreptându-se către parcare. Se asigura că mătușa Anita plecase, apoi urca în mașina pe care i-o împrumutase unchiul Saul și pleca și el.

Până la Bleuberry Hill era un drum de patruzeci și cinci de minute. Dădea drumul la radio și sonorul cât de tare îi puteau suporta urechile. Ca de fiecare dată, ieșea de pe autostradă și oprea la un fast-food dintr-o zonă de servicii. Comanda fără a coborî din automobil: doi cheeseburgeri, cartofi prăjiți, rondele de ceapă, două coca-cola, clătite cu înghețată de vanilie, totul la pachet. După ce primea cele comandate, o lua din nou pe autostradă în direcția școlii din Blueberry.

Pentru a fi sigur că nu poate fi reperat, stingea farurile înainte de a intra în parcarea goală a școlii. Trăgea cât mai departe cu putință de prima clădire. Ca de fiecare dată, Hillel, care deja îl aștepta, se repezea și deschidea portiera din dreapta șoferului.

— În sfârșit, bătrâne, zicea așezându-se, am crezut că nu mai apari.

— Îmi pare rău, a ținut mai mult antrenamentul.

— Te simți în formă?

— Da, da!

Hillel izbucnea în râs.

— Imposibil ești, Wood. O să vezi că tot în NFL o s-ajungi.

Băga mâna în punga de hârtie pe care i-o întindea Woody și scotea un cheeseburger. Apoi pipăia prin fundul pungii și zâmbea.

— Ia te uită, n-ai uitat de rondelele de ceapă! Ești cel mai tare! Nu știu ce m-aș face fără tine…

Înfulecau.

După care, fără a se fi înțeles dinainte, ieșeau amândoi odată din mașină și se așezau pe capotă. Woody scotea din buzunar un pachet de țigări, oprea una, apoi îi întindea pachetul lui Hillel, care își lua și el. Cele două puncte incandescente scânteind în noapte erau singurele semne ale prezenței lor acolo.

— Nu pot să cred că vă duceți să vedeți meciurile celor de la Redskins. Tata nici pentru Bullets n-a vrut să ia abonament, pe vremuri!

— Eh, poate unde erai tu prea mic pe vremea aia. Ar trebui să-i propui acum din nou.

— Ba nu. Acuma mi se rupe de ăia.

— Uite, ți-am adus o șapcă a echipei. Nu mănânci rondele de ceapă?

— Nu-mi mai e foame.

— Haide, Hill, nu mai face mutra asta. Nu e vorba decât de câteva cretine de meciuri de fotbal. Data viitoare când vii acasă, o să mergem împreună la unul.

— Nu, nu… Dacă-ți spun că mi se rupe…

Odată terminate țigările, venea timpul să se despartă. Hillel se întorcea la el în cameră exact cum ieșise: pe fereastra de la bucătărie, după care, odată intrat în clădire, se strecura cu discreție mai departe. Înainte de a se despărți, se îmbrățișau.

— Ai grijă de tine, bătrâne.

— Și tu. Să știi că-mi lipsești. Viața nu mai e la fel fără tine.

— Știu. Și eu simt la fel. Dar e numai un moment de căcat,

după care vom fi iarăși împreună. Nimic nu ne poate despărți, Wood, nimic.

— Ești fratele meu pentru totdeauna, Hill.

— Și tu al meu. Ai grijă la drum.

Hillel dispărea în noapte, iar Woody pleca și el. În timp ce se întorcea la Baltimore, în interiorul mașinii, măturat de luminile de pe șosea, își dădea seama că bicepșii i se dezvoltaseră și mai mult. Parcă țâșneau din mânecile puloverului. Se antrena până nu mai știa de el. Peste restul vieții sale trecea în zbor, nu-l interesau cu adevărat nici cursurile, nici fetele, nici să își facă noi prieteni. Tot timpul și toată energia și le consacra fotbalului. Se ducea singur pe teren, cu o oră înaintea începerii antrenamentului, să lucreze la șuturi și la lungimea paselor. Alerga de două ori pe zi, cinci zile pe săptămână. Zece kilometri dimineața și mai bine de cinci seara. I se întâmpla să alerge și în plină noapte, când unchiul Saul și mătușa Anita dormeau de mult.

Abia la încheierea sejurului, după aproape o lună de gândire, unchiul Saul și mătușa Anita au fost nevoiți să renunțe la gândul de a cumpăra *Paradisul pe Pământ*. Pentru o astfel de casă, cu plajă privată, și ținând cont de explozia prețurilor la imobiliare în regiune, „afacerea secolului“ făcea oricum mai multe milioane de dolari.

A fost pentru prima oară când l-am văzut pe unchiul Saul ajuns în fața unei limite pe care nu a putut-o depăși. În pofida bunei sale stări materiale, nu a putut totuși aduna cele șase milioane de dolari cât valora proprietatea. Chiar vânzându-și casa de vacanță, tot s-ar fi trezit cu un al doilea împrumut important când încă nu-l terminaseră de plătit pe cel făcut pentru cumpărarea Buenavistei. La care s-ar fi adăugat cheltuielile de întreținere ale *Paradisului*, cu mult superioare celor din momentul respectiv. Nu ar fi fost un lucru rezonabil,

drept care a preferat să renunțe.

Știu toate acestea fiindcă mi-a trecut pe la urechi o conversație dintre el și mătușa Anita, după vizita unui agent imobiliar însărcinat cu vânzarea casei, vizită în urma căreia mătușa Anita i-a spus, lipindu-se tandru de el:

— Ești un bărbat înțelept și prudent și uite de-asta te iubesc. Ne simțim foarte bine în casa în care suntem acum. Nu avem nevoie de nimic mai mult.

Când am plecat de la Hamptons, *Paradisul pe Pământ* încă nu-și găsise cumpărător. Eram departe de surpriza care avea să ne aștepte vara următoare.

*

În anul care a urmat mi-a venit greu să suport despărțirea de Alexandra. Nu reușeam să accept că nu mă mai dorea și că anul petrecut împreună nu a însemnat și pentru ea tot atât de mult cât însemnase pentru mine. Timp de mai multe luni am bântuit prin New York și prin locurile pe unde ne-am iubit. Umblam fără țintă pe lângă liceul ei, prin apropierea cafenelei unde ne pierdeam atât de des vremea, mă întorceam în magazinele de muzică unde scormoneam după discuri și în barul în care cântase. Nici proprietarul magazinului, nici administratorul barului nu o mai văzuseră.

— Vă mai amintiți de fata aceea care cânta la chitară? l-am întrebat pe fiecare dintre ei.

— Mi-o amintesc foarte bine, îmi răspundeau, dar n-am mai văzut-o de multă vreme.

Am așteptat mult și bine în fața caselor părinților ei. Am înțeles repede că nici Patrick și nici Gillian nu mai locuiau în respectivele apartamente.

Tulburat, am început să-i caut. N-am dat de nicio urmă a lui Gillian. Am descoperit, în schimb, că Patrick Neville cunoscuse

la New York o ascensiune fulgerătoare. Fondul la care se angajase ajunsese la o rată foarte importantă a randamentelor. Nu-mi dădusem seama până atunci că era foarte cunoscut în lumea finanțelor: scrisese mai multe cărți de economie, materie pe care am aflat că o și preda la Universitatea din Madison, statul Connecticut. Până la urmă i-am descoperit noua adresă, într-un zgârie-nori foarte elegant, pe strada 65, la câteva clădiri distanță de Central Park, cu portar, intrare acoperită cu pânză cerată, până la stradă, și covor pe trotuar.

M-am dus acolo de mai multe ori, mai ales în weekenduri, în speranța de a da nas în nas cu Alexandra la ieșirea din imobil. Ceea ce nu s-a întâmplat niciodată.

În schimb, i-am văzut tatăl de mai multe ori. Până la urmă, într-o zi, când se întorcea acasă, l-am oprit din drum.

— Marcus? Ce plăcere să te revăd! Ce mai faci?

— Bine.

— Ce e cu tine pe-aici, prin zonă?

— Eram în trecere, când v-am văzut coborând din taxi.

— Asta e: lumea e mică.

—Ce mai face Alexandra?

— Bine.

— Mai cântă?

— Nu știu. Curioasă întrebarea…

— Fiindcă n-a mai dat nici pe la magazinul de muzică, nici prin barul în care cânta.

— Nu știi că nu mai stă la New York?

— Ba da, dar nici nu mai dă pe-aici?

— Ba da, vine regulat.

— Și-atunci de ce nu mai cântă acolo-n bar? Nici la magazinul de instrumente muzicale? Am crezut că s-a lăsat de muzică.

A ridicat din umeri.

— E prea ocupată. Învață.

— Nu cred să-i folosească la ceva. E o muziciană înnăscută.

— Cum bine știi, a trecut printr-o perioadă grea. Mai întâi pierderea fratelui ei, apoi mama ei și cu mine pe cale de a divorța… Îmi închipui că numai de lălăit nu i-a mai ars.

— Nu lălăia, domnule Patrick. Muzica era visul ei.

— Poate că va reveni la el, cine știe.

Mi-a strâns politicos mâna, pentru a-și lua la revedere.

— Nu la universitate ar fi trebuit să se ducă.

— Zău? Dar unde?

— La Nashville, Tennessee, i-am răspuns prompt.

— Nashville, Tennessee? Și de ce, mă rog?

— Pentru că e orașul adevăraților muzicieni. Ar fi devenit o stea a muzicii. Este o artistă extraordinară, dar nu sunteți dumneavoastră în stare să vedeți chestia asta.

Nu știu de ce am amintit de Nashville. Poate fiindcă visam să plec undeva departe, cu Alexandra. Multă vreme am visat că nu se dusese la Universitatea din Madison. Multă vreme am visat că în ziua în care a venit la Montclair pentru a rupe legătura cu mine, venise de fapt ca să-mi ceară s-o duc la Nashville, în Tennessee. Claxona, iar eu ieșeam din casă cu geanta de voiaj în mână. Conducea o decapotabilă veche, purta ochelari de soare, iar buzele îi erau date cu acel roșu-aprins pe care-l purta când se simțea fericită. Săream în mașină fără a mai deschide portiera, ea demara și plecam. Plecam către o lume mai bună, cea a visurilor ei. Conduceam timp de două zile. Traversam New Jersey, Pennsylvania, Maryland, Virginia. Ne petreceam noaptea la Roanoke, în Virginia. A doua zi dimineață intram, în sfârșit, în Tennessee.

19.

La începutul primăverii lui 2012, după acel prim articol despre Alexandra și despre mine, au apărut și altele, în alte reviste. Era subiectul momentului și toată lumea vorbea despre el. În afara celor câteva fotografii făcute pe furiș și pe care revistele și le vindeau unele altora, tabloidele nu aveau nimic altceva concret pentru articolele cerute de cititori. Au găsit soluția interogându-ne foști colegi de clasă aflați în căutarea celor cincisprezece minute de glorie, colegi care au acceptat astfel să ofere informații despre noi, fără însă vreo legătură cu subiectul.

Astfel au dat, de exemplu, de Nino Alvarez, un băiat drăguț cu care fusesem în aceeași clasă pe la unsprezece ani. A fost întrebat:

— I-ați văzut vreodată împreună pe Alexandra și pe Marcus?

— Nu, a răspuns solemn Alvarez.

Drept care revista intitulase articolul:

UN PRIETEN AL LUI MARCUS
AFIRMĂ CĂ NU L-A VĂZUT NICIODATĂ CU ALEXANDRA

Vecini și paparazzi de duminică treceau cu regularitate prin fața casei mele pentru a o fotografia. Cum nu puteam ieși să-i alung, pentru ca să nu mă fotografieze și pe mine, sunam

neîncetat la poliție ca să mă scape de ei. Vrând-nevrând am ajuns chiar să simpatizez cu un întreg echipaj care, într-o duminică, a venit pe la mine să facă un grătar.

Venisem la Boca Raton pentru a găsi liniștea și, în realitate, ajunsesem să fiu mai sâcâit decât oricând, inclusiv de propriii mei prieteni cărora nu îndrăzneam să le mărturisesc nimic din sentimentele mele tainice, de frică să nu le împărtășească și altora. Pretindeam o intimitate la care, în definitiv, renunțasem, când începusem să caut gloria. Doar nu puteam avea totul.

Până la urmă am luat obiceiul de a mă duce la Coconut Grove, în casa unchiului Saul. Ciudat sentiment să fiu acolo fără el. Acesta fusese motivul pentru care cumpărasem casa din Boca Raton imediat după moartea lui. Îmi doream să vin în Florida, dar nu mai puteam veni la el. Nu mai eram în stare.

Pentru a o face totuși, am început să mă obișnuiesc din nou cu acea casă. Și am găsit curajul de a mă apuca să fac ordine prin cutiile unchiului Saul. Era greu să fac o selecție și să mă gândesc ce lucruri trebuiau aruncate. Asta mă obliga să privesc în față o realitate încă și mai greu de acceptat: Baltimorii nu mai existau.

Woody și Hillel îmi lipseau. Am înțeles că Alexandra avea dreptate: o parte din mine credea că i-aș fi putut salva. Că aș fi putut împiedica Drama.

*

Hamptons, New York.
1997.

Cu siguranță Drama își avea rădăcinile în acea ultimă vară pe care am petrecut-o împreună cu Hillel și cu Woody la Hamptons. Copilăria minunată a Bandei Goldmanilor nu putea ține o veșnicie: aveam șaptesprezece ani, iar anul școlar care avea să înceapă în toamnă urma să fie pentru noi ultimul an de

liceu. După care trebuia să intrăm la universitate.

Îmi aduc aminte de ziua în care am sosit la Hamptons. Venisem cu un autocar Jitney[2], al cărui traseu îl știam pe de rost. Îmi erau familiare fiecare viraj, fiecare oraș prin care treceam. După trei ore și jumătate de drum, am ajuns pe strada principală din East Hampton, unde Hillel și Woody mă așteptau nerăbdători. Autocarul încă nu se oprise când cei doi deja îmi strigau numele, mai înfierbântați ca niciodată, prosternându-se în fața mașinii care făcea manevrele de parcare, ca pentru a mă primi mai bine. Mi-am lipit obrazul de geam și ei la fel, înainte de a bate în fereastră ca să vin mai repede lângă ei, de parcă n-ar mai fi putut aștepta.

Îi văd și-acum pe-amândoi stând în fața mea. Crescuserăm toți trei. Pe cât erau de apropiați sentimental, pe atât ajunseseră de diferiți fizic. Hillel, la fel de slab ca întotdeauna, arăta mai mic decât îi era vârsta și încă mai purta un aparat dentar complicat. Woody, în schimb, părea mai mare din cauza taliei și a musculaturii sale, înalt și frumos cum era, cu mușchii ieșindu-i în relief și strălucind de sănătate.

Am sărit jos din autocar și ne-am aruncat unii în brațele altora. Și clipe îndelungate am strâns cât am putut de tare grămada acea de trupuri, de mușchi, de cărnuri și de inimi care alcătuiau un singur întreg.

— Al dracu’ Marcus Goldman! a strigat Woody cu ochii strălucindu-i de bucurie.

— Banda Goldmanilor este din nou reunită! a urlat și Hillel.

Acum aveam toți trei permis de conducere. Veniseră după mine cu mașina unchiului Saul. Woody mi-a luat valiza și a aruncat-o în portbagaj. După care am urcat cu toții la bord pentru a parcurge drumul triumfal al ultimei noastre vacanțe.

Douăzeci de minute, cât a durat drumul, mi-au povestit, nesățioși, despre promisiunile verii în curs, ridicând vocile

pentru a acoperi zgomotul aerului cald ce intra pe geamurile coborâte. Woody conducea cu ochelarii de soare la ochi și țigara în colțul gurii; eu stăteam pe locul de lângă șofer, iar Hillel pe bancheta din spate, cu capul între noi, pentru a participa mai ușor la conversație. Am ajuns pe coastă, am mers de-a lungul oceanului și am traversat East Hampton până în cartierul elegant în care se găsea casa. Woody a făcut pneurile să scârțâie pe pietrișul aleii și a claxonat pentru a ne anunța sosirea.

I-am regăsit pe unchiul Saul și pe mătușa Anita exact așa cum îi lăsasem cu un an în urmă: sub copertina terasei, așezați confortabil și citind. Aceeași muzică clasică răzbătea prin fereastra deschisă a livingului. Era de parcă nu ne-am fi despărțit nicio clipă, de parcă East Hampton avea să fie acolo pentru eternitate. Mă revăd reîntâlnindu-i și, când mă gândesc la momentul în care îi îmbrățișam și-i strângeam la piept — în fond, singura dovadă tangibilă că fusesem într-adevăr despărțiți —, îmi amintesc și cât de mult țineam la îmbrățișările lor. Cea a mătușii mă făcea să mă simt bărbat, cea a unchiului mă făcea să mă simt mândru. Și-mi mai revin în amintire toate aromele care însoțeau acele clipe: pielea lor care mirosea a săpun, hainele care miroseau ca spălătoria casei din Baltimore, șamponul mătușii Anita și parfumul unchiului Saul. Încă o dată viața mă mai păcălea un pic, făcându-mă să cred că acel ciclu al revederilor noastre avea să fie etern.

Pe masă, la adăpostul copertinei, am regăsit grămada obișnuită de suplimente literare din *New York Times*, pe care unchiul Saul încă nu le citise și pe care le examina într-o îndoielnică ordine cronologică. Am mai remarcat și câteva broșuri de la diferite universități. Și prețiosul nostru caiet în care notam toate pronosticurile pentru sezonul următor, acoperind toate disciplinele sportive: baseball, fotbal, baschet și hochei. Nu ne limitam doar la a face pe ghicitorii amatori,

hotărând cine va câștiga Super Bowl sau cupa Stanley. Mergeam mult mai departe: învingătorii fiecărei conferințe[3], scorurile finale, cei mai buni jucători, cei mai buni marcatori și transferurile. Notam numele și, alături, pronosticurile. Anul următor luam caietul pentru a vedea care dintre noi avusese cea mai bună intuiție. Era una dintre preocupările unchiului meu: să colecteze și să noteze în timpul sezonului diferitele rezultate sportive și să le compare apoi cu profețiile noastre. Dacă vreunul dintre noi pica exact pe rezultat sau undeva pe aproape, era uluit. Zicea:

— Măi, să fie! Măi, să fie! Cum de-ați putut ghici așa ceva?!

Din grijă față de frăția noastră, undeva, pe la zece sau doisprezece ani am hotărât să optăm pentru o alegere neutră și acceptabilă a echipelor pe care le va susține oficial banda Goldmanilor. Compromisul s-a bazat pe afinități geografice. Ca atare, în privința baseballului am optat pentru culorile celor de la Baltimore Orioles (alegerea lui Woody și Hillel). În a baschetului, pentru Miami Heat (în cinstea bunicilor Goldman). În a fotbalului, pentru Dallas Cowboys și, în sfârșit, în a hocheiului pentru Montreal Canadiens, probabil pentru că, pe vremea când ne încheiam selecția, tocmai câștigaseră cupa Stanley, ceea ce a sfârșit prin a ne convinge.

În anul acela, ca urmare a ceea ce se întâmplase în cadrul echipei de fotbal a liceului lui Woody și Hillel, am decis că fotbalul nu va mai face parte din catalogul nostru de pronosticuri. Numai unchiul Saul se referea la sezonul de fotbal de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Știu c-o făcea pentru Woody. Ținea să-l împace cu sportul respectiv.

— Woody, nu te bucuri că, la începerea sezonului, îți vei relua activitatea la echipă? l-a întrebat.

Drept răspuns, Woody a ridicat din umeri.

— Haide, Woody, c-ai mai ajuns și supertare, l-a încurajat

Hillel. Mama zice că dac-o ții tot așa, cu siguranță vei obține o bursă ca să mergi la universitate.

Încă o ridicare din umeri. Mătușa Anita, care se dusese la bucătărie să ia niște ceai cu gheață, la întoarcere a auzit exact finalul conversației noastre.

— Ia mai lăsați-l în pace, a spus trecându-i mâna prin păr cu tandrețe și așezându-se lângă noi, pe banchetă.

Ca pentru toți cei de vârsta noastră care se pregăteau să intre în ultimul an de liceu, alegerea unei universități era subiectul principal al tuturor preocupărilor. Cele mai bune instituții de învățământ superior primeau numai pe cei mai buni elevi, așa că o parte a viitorului nostru depindea de rezultatele școlare pe care urma să le obținem.

— Studenții ar trebui aleși conform potențialului lor, nu după puterea de a asimila și a da apoi prostește afară ceea ce vor unii să le bage-n căpățâni, a spus pe neașteptate Hillel, de parcă ne-ar fi citit gândurile.

Woody și-a fluturat mâna în aer, de parcă ar fi vrut să alunge gândurile rele, și ne-a propus să mergem la plajă. N-a fost nevoie s-o spună de două ori. Cât ai clipi, eram în costumele de baie, în mașină, cu aparatul de radio de la bord dat la maximum, pe drum către o mică plajă de la ieșirea din East Hampton care ne plăcea în mod deosebit.

În general, plaja respectivă era frecventată de tineri de vârsta noastră. Sosirea ne-a fost aclamată de un grup de fete care era limpede că-i așteptau pe Hillel și pe Woody. Mai ales pe Woody. Pe unde trecea Woody apărea mereu un stol de fete, cel mai adesea deosebit de frumoase ori cel puțin bine făcute. Se întindeau nonșalante pe prosoapele de baie, încălzite de soare. Unele dintre ele erau mai mari bine decât noi — știam asta fiindcă aveau voie să cumpere legal bere, cu care ne aprovizionau și pe noi —, dar asta nu le împiedica să se uite la

Woody cu ochii sclipindu-le.

Am fost primul care s-a aruncat în apa oceanului. Am alergat până pe pontonul din lemn de pe care m-am aruncat în valuri. Woody și Hillel s-au luat și ei imediat după mine. Mai întâi Hillel, slab mort ca de obicei. Apoi Woody, plesnind de forță și de sănătate, ca dăltuit în piatră. Înainte de a sări și el, în picioare pe ponton, și-a etalat în soare pectoralii ieșiți în relief, un zâmbet larg i-a scos la iveală dinții perfecți și albi și a strigat: „Banda Goldmanilor s-a-ntors!“ Mușchii i s-au contractat ca o armură redutabilă și l-am văzut cum a făcut un salt îndrăzneț înainte de a dispărea în apele oceanului.

Fără să ne-o fi mărturisit vreodată, și eu și Hillel ne-am fi dorit să fim ca Woody, care se dovedea un adevărat zeu al sportului, cel mai bun atlet pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată. Ar fi putut reuși profesional în oricare disciplină: boxa ca un leu, alerga ca o panteră, excela în baschet și adora fotbalul. Trupul i se schimba de la o vară la alta. Era impresionant. I-l remarcasem prin tricou, când îl zărisem în autogară, i-l simțisem când mă îmbrățișase și i-l vedeam bine acum, când stătea în fața mea, cu torsul gol, bălăcindu-se în apa rece.

Măsuram, din valuri, cu privirile ceea ce consideram a fi domeniul nostru. Era atât de senin încât puteam vedea până departe, până la mica plajă privată a *Paradisului pe Pământ*. Hillel mi-a spus că, în sfârșit, casa fusese vândută.

— Cui? l-am întrebat.

— Nu știu. Tata a stat de vorbă cu unul dintre tipii care se ocupă cu întreținerea și care i-a spus că proprietarul sosește la sfârșitul săptămânii.

— Sunt curios să văd cine a cumpărat-o, a spus Woody. Era bine pe vremea când aparținea familiei Clark. Sper ca noii proprietari să ne lase să ne folosim și noi de plajă, din când în

când, iar în schimb i-am putea ajuta la grădină.

— Nu cred, dac-or fie cine știe ce fraieri bătrâni, mi-am dat eu cu presupusul.

— Am văzut un dihor mort pe drum. Păi dacă nu, îl luăm și li-l aruncăm în grădină.

Am izbucnit toți trei în râs.

Woody a scos o piatră din apă și, cu un gest iscusit, a aruncat-o făcând-o să salte pe suprafața oceanului. I-am observat bicepsul contractându-i-se ca o sferă impresionantă.

— Ce naiba ai făcut tot anul ăsta? l-am întrebat măsurându-i diametrul brațului cu palmele. Te-ai făcut enorm!

— Habar n-am. Ce-am făcut și pân-acu': m-am antrenat la greu.

— Și-ăia de la universități, care recrutează viitorii studenți?

— Sunt interesați. Da', cum să-ți zic, Markie, fotbalul ăsta a cam început să mă calce pe nervi… Era mai mișto înainte. Când eram împreună cu Hillel. Înainte de jaful ăla de *școală specială*…

Era pentru al doilea an la rând în care Woody și Hillel erau despărțiți. Woody a mai aruncat o piatră, foarte departe, cu un gest dezinvolt. Ca și cum, în fond, toată povestea asta cu universitățile nu avea pentru el nicio importanță. Ceea ce era aproape adevărat: tot ce ne doream în momentele acelea era să ne trăim tinerețea, iar chemarea locurilor de la Hamptons era foarte puternică. Orașul era minunat, iar vara caniculară. Pentru cea mai mare parte dintre americani, în termeni de climă și de stare de spirit, probabil că nici nu a existat vreodată o lună de vară mai frumoasă decât acel iulie din 1997. Eram tineretul fericit al unei Americi pașnice și în plină dezvoltare.

În seara aceea, după cină, am luat mașina unchiului Saul și ne-am dus să fim doar noi trei undeva, la țară. Era o noapte fără pic de nor, așa că ne-am întins în iarbă, contemplând stelele.

Woody și cu mine fumam, dar pe Hillel țigara îl cam îneca.

— Hillel, nu mai fuma, zău că mă enervezi, i-a repetat Woody.

— Marcus, a spus într-un târziu Hillel, ar trebui să vii să vezi un meci al lui Woody. Mori de râs, nu alta.

— Și ce-o fi așa haios? s-a arătat Woody jignit.

— Păi că le rupi gura tuturor ălora de pe teren.

— Asta e tehnica mea. Sunt un jucător ofensiv.

— Ofensiv? Ar trebui să vii să-l vezi, Markie, e pur și simplu un buldozer. Îi aruncă în aer pe adversari doar cu lovituri de umăr. Nici n-apuci să zici un of! că echipa lui a și marcat. Au câștigat aproape toate meciurile sezonului.

— Ar trebui să te-apuci de box, i-am zis. Sunt convins că ai trece rapid la profesioniști.

— Pfff! Niciodată! Box? Nu vreau să-ajung cu nasul spart. Păi ce gagică s-ar mai mărita cu mine cu gogoșaru' crăpat?

Deși Woody n-ar fi trebuit să-și facă griji cum că n-ar fi găsit o fată care să vrea să se mărite cu el. Toate fetele erau îndrăgostite de Woody. Toate erau absolut nebune după el.

Dintr-odată, Hillel a devenit serios.

— Băieți, probabil că este ultima noastră vară aici și asta pentru o bună bucată de timp de-acum încolo. Urmează universitatea și vom avea alte preocupări.

— Mdeaaa, l-a aprobat Woody cu o urmă de nostalgie în glas.

*

La capătul primei săptămâni de vacanță, în timp ce ne luam micul dejun pe terasă, unchiul Saul s-a întors de la cumpărături, din oraș și ne-a spus că văzuse o mașină parcată în față la *Paradisul pe Pământ*. Sosiseră noii proprietari.

Împinși de curiozitate, Woody, Hillel și cu mine ne-am

înghițit rapid restul de cereale și ne-am repezit să vedem cum arătau posesorii locului și să le propunem, contra a câteva ceasuri de grădinărit pe zi, dreptul la liber acces la pontonul și la plaja lor. Ne-am tras pe noi tricourile de grădinari Goldman (adecvate mărimii de atunci) pentru a fi cât mai credibili. Am sunat la ușă și, în momentul în care aceasta s-a deschis, am rămas fără glas: o găsiserăm din nou pe Alexandra.

---

[2] Jitney = Numele liniei de autobuze care făcea legătura cu Hamptons.

[3] Echipele care alcătuiesc Liga Națională de Fotbal sunt împărțite în două „conferințe“, în cadrul cărora se confruntă în timpul campionatului.

20.

Hamptons.
Iulie 1997.

Ne-am regăsit astfel cu toții, la Hamptons, de parcă nu ne-am fi despărțit nicio clipă. Odată trecută clipa în care niciunuia nu ne-a venit să ne credem ochilor, Alexandra a lăsat să-i scape un țipăt entuziast.

— Banda Goldmanilor! a strigat îmbrățișându-ne pe rând. Nu-mi vine să cred!

M-a luat în brațe cu o spontaneitate deconcertantă, dăruindu-mi un surâs magnific.

Alertat de hărmălaie, i-am văzut sosind și tatăl, care ne-a salutat călduros. I-am anunțat pe unchiul Saul și pe mătușa Anita, care au venit și ei să-i salute pe noii stăpâni ai casei.

— Ia te uită! a exclamat unchiul Saul îmbrățișându-l pe Patrick. Vasăzică tu ai cumpărat *Paradisul*!

Am observat cum verii mei străluceau de bucurie că pot fi iarăși alături de Alexandra. Puteam ghici după gesturile și înflăcărarea lor tot ce simțeau pentru ea. Ultima dată când o văzusem, plângeam toți patru de ne săreau cămășile, iar ea se muta din Oak Park la New York. Pentru mine, însă, nimic nu mai era ca înainte.

Mătușa Anita i-a invitat pe Alexandra și pe Patrick să vină

seara la noi la cină, așa că ne-am strâns iarăși toți șapte pe terasa îmbrăcată în mărul-lupului. Patrick Neville ne-a explicat că își dorea de multă vreme o casă în regiune, iar *Paradisul pe Pământ* se dovedise o oportunitate pur și simplu unică. Nu prea eram atent la conversație, devorând-o din ochi pe Alexandra. Aveam senzația că ea îmi evita privirile.

După masă, în timp ce unchiul Saul, mătușa Anita și Patrick Neville au băut un digestiv pe marginea piscinei, Alexandra, verii mei și cu mine am plecat să ne plimbăm. Se făcuse întuneric, iar căldura era plăcută. Am pălăvrăgit de toate. Alexandra ne-a povestit cum e viața de student la universitatea din Madison, Connecticut. Încă nu știa cu adevărat spre ce vrea să se îndrepte.

— Și muzica? a întrebat Woody. Mai cânți?

— Mai puțin. Nu prea mai am timp…

— Păcat, am zis.

Ne-a aruncat o privire ușor întristată.

— La drept vorbind, chiar îmi lipsește muzica…

Regăsind-o, am simțit că mi se rupe inima. Eram încă vrăjit de vocea, de chipul, de surâsul, de parfumul ei. În fond, nu prea mi-aș mai fi dorit s-o revăd. Numai că ne era vecină și nu prea știam cum aș fi putut face s-o evit. Mai ales că veri mei nu mai erau interesați decât de ea, iar mie mi-ar fi fost imposibil să le povestesc ce se întâmplase între mine și Alexandra.

A doua zi ne-a invitat să mergem să înotăm la ei. I-am urmat morocănos pe Woody și pe Hillel. Oceanul era rece, așa că după-amiaza ne-am petrecut-o pe marginea piscinei lor, mult mai mare decât a Baltimorilor. Alexandra a făcut în așa fel încât să merg s-o ajut să ia băuturile din bucătărie, ca să avem ocazia să rămânem puțin singuri.

— Markikette, voiam să-ți zic că… mă bucur să te revăd. Sper că nu te pun într-o situație neplăcută, fiindcă eu nu mă

simt așa. Mă bucur să constat că putem rămâne prieteni.

M-am îmbufnat. Nici nu fusese vorba de așa ceva.

— De ce nu mi-ai mai dat nicio veste despre tine? am întrebat-o revoltat.

— Nicio veste?

— Am trecut de nu știu câte ori prin fața blocului tatălui tău, la New York…

— Prin fața blocului tatălui meu? Auzi, Marcus, de fapt ce aștepți tu de la mine?

— Nimic.

— Las-o-așa, simt că ești supărat rău pe mine. Deci, ești supărat fiindcă am plecat?

— Poate.

A oftat ca pentru a-și arăta iritarea.

— Marcus, știi, ești un băiat genial. Atâta doar că noi nu mai suntem împreună. Mă bucur să fiu iar cu tine și cu verii tăi, dar dacă e prea greu pentru tine să mă vezi fără a întoarce trecutul pe toate fețele, atunci prefer să ne evităm.

Am mințit-o, spunându-i că nu întorceam nimic și pe nicio față, că povestea noastră abia dacă-mi mai spunea ceva, că abia mi-o mai aminteam. Am luat cutiile de Dr. Pepper și m-am dus lângă verii mei. O regăsisem pe Alexandra, e adevărat, dar nu mai era aceeași Alexandra. Ultima oară când o văzusem era încă a mea. Acum o regăseam ca tânără femeie, înfloritoare, studentă la o universitate prestigioasă, pe când eu rămăsesem tot în mica mea lume din Montclair. Înțelegeam că trebuia s-o uit, dar, când o vedeam pe marginea piscinei, în costum de baie, imaginea ei reflectată în apă devenea aceea din oglinda de la Waldorf Astoria, iar amintirile trecutului nostru comun se întorceau să-mi bântuie memoria.

Ne-am petrecut toată vacanță la Hamptons acasă la Nevilli. Ușile casei lor ne erau larg deschise, iar *Paradisul*, sublima

proprietate, exercita asupra noastră o atracție spectaculoasă. Era pentru întâia oară când ceva ce aparținea Baltimorilor se trezea pus în umbră de altceva fiindcă, prin comparație cu această casă cumpărată de Patrick Neville, pavilionul de vacanță al unchiului și al mătușii păreau Montclair pe lângă Hamptons.

Patrick Neville remobilase cu gust interiorul, refăcuse în întregime bucătăria și instalase la subsol un hamam. Fuseseră schimbate și dalele piscinei. Păstrase în schimb fântâna care mă făcea să visez și poteca acoperită cu pietriș, care șerpuia printre tufele de hortensie până la plaja din nisip alb, lipită de oceanul azuriu.

De când se mutase la New York, Patrick Neville cunoscuse, grație fondului său de investiții, un succes care nu se dezmințea, salariul și gratificațiile urmând curba performanțelor. Pur și simplu făcuse avere.

Dacă frumusețea *Paradisului* ne uluia, motivul omniprezenței noastre acolo se datora înainte de orice Nevillilor. Evident Alexandrei, dar și tatălui ei care ne îndrăgea. Și la Oak Park fusese mereu binevoitor cu noi. Era un om eminamente bun. La Hamptons, însă, l-am descoperit și din alt unghi, acela de bărbat charismatic, cultivat, ludic. Ne-am trezit căutându-i compania.

Se mai întâmpla ca, deschizându-ne ușa, Patrick să ne spună că Alexandra nu era acolo, dar că nu va întârzia. După care ne lua în bucătărie și ne dădea o bere.

— Hai, că nu mai sunteți copii, zicea ca pentru a contracara eventualele proteste. Sunteți bărbați, în fond. E o mândrie pentru cineva să vă cunoască.

Desfăcea berile una după alta, ni le întindea și apoi ciocneam în sănătatea noastră.

Am priceput că Banda noastră avea ceva prea puțin

obișnuit, care-l impresiona. Îi plăcea să stea de vorbă cu noi. Într-o zi ne-a întrebat ce pasiuni aveam. Ne-am declamat pe loc dragostea pentru sport și pentru fete și tot ce ne-a mai dat prin cap. Hillel a vorbit despre politică, ceea ce pe Patrick l-a entuziasmat și mai tare.

— Politica m-a pasionat întotdeauna și pe mine, a continuat Patrick. Tot așa, și istoria. Și literatura. *The empty vessel makes the loudest sound*…

— Shakespeare, a anunțat Hillel.

— Exact, s-a luminat Neville. De unde știi?

— Puștiul ăsta știe tot, a explicat mândru Woody. E un geniu.

Patrick Neville s-a uitat zâmbind la noi, bucuros că suntem acolo, alături de el.

— Sunteți niște copii foarte buni, ne-a zis. Părinții voștri trebuie să fie mândri de voi.

— Părinții mei sunt niște idioți, l-a lămurit Woody politicos.

— Mda, a confirmat Hillel. În așa fel încât ei i-au împrumutat pe-ai mei.

Neville a făcut o mutră haioasă, înainte de a izbucni în hohote.

— Chiar că sunteți niște băieți tare buni! Mai merge o bere?

Ne-am instalat ca la noi acasă în *Paradis*. Nemaifiind mulțumiți să hălăduim pe-acolo doar în timpul zilei, peste puțin timp, am rămas și serile. Mi-am dat însă rapid seama că prezența Alexandrei în mijlocul Bandei Goldmanilor are o influență negativă asupra complicității pe care o întrețineam Woody, Hillel și cu mine. Îmi venea greu să mă țin la distanță de ea, nedorind să fac notă discordantă față de Woody și Hillel, care-o mâncau din ochi de tare ce le fierbeau hormonii. Însă eram și mult prea gelos ca să-i las singuri cu ea. Îi spionam în piscină. Mă uitam cum o făceau să râdă verii mei, mă uitam

cum o prindea Woody cu brațele lui musculoase și o arunca în apă, mă uitam la ochii ei și încercam să ghicesc dacă nu cumva sclipeau mai tare când îi îndrepta spre unul anume dintre ei.

Deveneam tot mai gelos pe zi ce trecea. Eram gelos pe Hillel, pe charisma, pe cunoștințele, pe relaxarea lui. Vedeam bine cum se uita la el, cum îl atingea ca din greșeală și chestia asta mă înnebunea.

A fost pentru prima dată când m-a iritat Woody, el la care ținusem dintotdeauna atât de mult, ba chiar mi se întâmpla să-l urăsc atunci când, transpirat, își scotea tricoul dezvelindu-și trupul sculptural pe care ea nu se putea împiedica să nu-l privească și, uneori, să nu-l laude. Vedeam cum se uita la el, cum îl atingea și pe el ca din greșeală și chestia asta mă înnebunea iarăși.

M-am apucat să-i supraveghez. Dacă vreunul dintre ei pleca să caute cine știe ce lucru care lipsea, pe loc deveneam bănuitor. Îmi închipuiam întâlniri tainice și îmbrățișări interminabile. Seara, când ne întorceam să luăm cina pe terasa casei Goldmanilor, unchiul Saul zicea:

— E totu-n regulă, copii? Tare mai sunteți tăcuți.

— În regulă, în regulă, răspundea unul dintre noi.

— E totu-n ordine la familia Neville? E ceva ce-ar trebui să știu?

— Totul e-n ordine, doar că suntem noi obosiți.

Ceea ce întrezărea unchiul Saul era o tensiune care nu mai putea fi ascunsă între membrii bandei. Pentru prima oară în existența noastră comună ne doream toți trei ceva ce nu puteam împărți.

21.

În acel aprilie 2012, pe măsură ce puneam în ordine lucrurile unchiului Saul, amintirea Bandei Goldmanilor îmi dansa în minte. Afară era înăbușitor. O căldură neobișnuită se abătuse asupra Floridei și furtunile veneau unele după altele.

În timpul unei asemenea furtuni diluviene m-am hotărât, în cele din urmă, s-o sun pe Alexandra. Stăteam sub copertină, la adăpost de ploaie. Am scos biletul pe care-l purtam în buzunarul de la spate al pantalonilor și am format numărul fără grabă.

A răspuns la al treilea apel.

— Alo?

— Marcus sunt.

O secundă de tăcere. Nu-mi dădeam seama dacă era incomodată sau mulțumită că mă aude și eram gata să închid. A spus, însă:

— Markie, chiar mă bucur că m-ai sunat.

— Îmi pare rău pentru fotografii și pentru tot rahatul ăla. Ești tot la Los Angeles?

— Da. Și tu? Te-ai întors la New York? Parcă aud un zgomot.

— Sunt în Florida. De auzit, auzi ploaia. Sunt acasă la unchiul meu. Încerc să fac ceva ordine.

— Ce-a pățit unchiul tău, Marcus?

— Ce pățesc toți Baltimorii.

A urmat o tăcere jenantă.

— Nu pot rămâne prea mult la telefon. Kevin e acasă și nu vrea să ne mai vorbim.

— Doar n-am făcut nimic rău.

— Da și nu, Markie.

Mă bucuram când îmi spunea Markie. Însemna că nu era totul pierdut. Și tocmai fiindcă nu era totul pierdut lucrurile stăteau prost. Mi-a zis:

— Tocmai reușisem să trag o linie groasă peste amintirea noastră. Și să-mi regăsesc echilibrul. Acum totul e confuz din nou. Nu-mi face asta, Markie. Nu-mi face asta dacă nu crezi de-adevăratelea în noi.

— Niciun moment n-am încetat să cred în noi.

N-a spus nimic.

Ploaia a început să bată și mai tare. Am rămas la telefon, fără să ne vorbim. M-am întins pe bancheta de pe terasă și m-am revăzut din nou adolescent, cu telefonul cu fir, întins la mine în pat, la Montclair, ea în patul ei din New York, începând o convorbire care, probabil, avea să dureze ceasuri întregi.

*

Hamptons, New York.
1997.

În vara aceea, prezența lui Patrick Neville a influențat cu certitudine opțiunile noastre universitare. Ne-a vorbit de mai multe ori despre Universitatea din Madison, unde preda și el.

— Pentru mine, este una dintre cele mai bune universități din punctul de vedere al perspectivelor pe care le oferă studenților, indiferent de profesia la care vă gândiți.

Hillel i-a explicat că ar fi vrut să urmeze Dreptul.

— Universitatea din Madison nu are facultate de drept, i-a răspuns Patrick, însă are un excelent curs pregătitor. De altfel,

ai tot timpul să-ți schimbi opțiunea din mers. După primii patru ani de facultate, poate că îți vei descoperi o altă vocație… Puteți s-o întrebați și pe Alexandra, sigur o să vă spună că e încântată de mediul de-acolo. Și-apoi, ar fi drăguț să vă adunați cu toții și la universitate.

Woody își dorea să poată juca fotbal la o echipă universitară. Și în acest caz, Patrick a considerat că Madison ar fi o alegere bună.

— Titanii din Madison sunt o echipă excelentă. Mai mulți jucători din actualul campionat al NFL s-au format acolo.

— Pe bune?

— Pe bune. Și universitatea are un program sport — studiu foarte bine pus la punct.

Patrick ne-a lămurit că și el era un fanatic al fotbalului și că și jucase, ca student. Unul dintre foștii lui colegi, cu care a rămas în legătură, este director sportiv la Uriașii din New York.

— Uriașii ne plac și nouă, a zis Woody. Vă duceți la meciurile lor?

— Da, de câte ori pot. Am avut ocazia să-i văd și la vestiare.

Nu ne mai reveneam din surpriză.

— Și v-ați întâlnit cu jucătorii? a întrebat Hillel.

— Mă știu bine cu Danny Kanell.

— Nu vă cred, l-a contrazis Woody.

Patrick n-a lipsit decât o clipă și s-a întors cu două fotografii în care erau el și jucătorii Uriașilor, pe peluza stadionului acestora din East Rutherford, New Jersey.

Seara, la cină la Baltimori, Woody le-a povestit unchiului Saul și mătușii Anita discuția purtată cu Patrick Neville despre fotbalul universitar. Spera ca Patrick să-l poată ajuta să obțină o bursă.

Woody își dorea să ajungă într-o echipă universitară nu atât pentru a-și putea finanța studiile, cât, mai ales, fiindcă aceasta

era poarta de intrare în NFL. Lucru pentru care se antrena neobosit. Se trezea dimineața înaintea noastră și pleca în curse interminabile. Uneori alergam și eu cu el. Era mai masiv decât mine și totuși alerga mai repede și mai mult timp. L-am admirat făcând flotări și tracțiuni în timpul cărora ridica greutatea propriului corp de parcă n-ar fi cântărit nimic. Cu câteva dimineți mai înainte îmi mărturisise, în timp ce alergam pe malul oceanului, că fotbalul era lucrul cel mai important din viața lui.

— Înainte de fotbal nu însemnam nimic. Pur și simplu nu existam. De când am început să joc, oamenii mă cunosc, mă respectă…

— Nu e adevărat că nu existai înainte de fotbal, i-am răspuns.

— Baltimorii mi-au dăruit dragostea lor. Sau mi-au împrumutat-o, dacă vrei. Și o pot lua înapoi. Totuși, nu sunt fiul lor. Nu sunt decât un puști de care li s-a făcut milă. Cine știe, poate că într-o zi îmi vor întoarce spatele.

— Cum poți să te gândești la așa ceva? Doar pentru ei ești ca fiul lor.

— Numele de Goldman nu mi se cuvine nici de drept, nici prin sânge. Nu sunt decât Woody, puștiul care gravitează în jurul vostru. Trebuie să-mi construiesc propria identitate și, pentru asta, nu am decât fotbalul. Știi, când Hillel a fost dat afară din echipa de la Buckerey, am vrut și eu să mă las de fotbal. Ca să-l susțin. Saul m-a convins să n-o fac. Mi-a explicat că nu trebuie să fac o asemenea tâmpenie. Mi-au găsit, el și Anita, un nou liceu și o nouă echipă de fotbal. Și m-am lăsat convins. Iar acum mi-e ciudă pe mine. Mi se pare că nu mi-am asumat responsabilitatea. N-a fost drept să plătească Hillel oalele sparte.

— Hillel era antrenor secund. N-ar fi trebuit să-l lase pe

Scott pe teren. Doar știa că era bolnav. Era responsabilitatea lui ca antrenor. Vreau să zic: nu ai cum să te compari cu el numai fiindcă lui îi plăcea să fie pe teren, împreună cu tine, și să strige la tipi mai voinici decât el. Asta e. Pentru tine, fotbalul e viața ta. Poate chiar cariera ta.

A făcut o mutră…

— Oricum ar fi, tot mi-e ciudă pe mine.

— N-ai de ce.

Unchiul Saul nu era chiar atât de convins de varianta Madison cum eram noi. La masă, după ce Woody a expus eventualele oportunități de acolo, a răspuns:

— Nu zic că nu este o universitate bună, ci doar că alegerea trebuie să fie în funcție de ceea ce vrei să faci acolo.

— În orice caz, pentru fotbal e formidabil, a repetat Woody.

— Poate că pentru fotbal așa e, dar dacă, de exemplu, ai vrea să faci dreptul, atunci ar trebui să începi cursurile într-o universitate care are facultate de drept. Așa ar fi mai logic. De pildă, Georgetown ar fi o universitate bună. Și e și mai aproape de casă.

— Patrick Neville spune că nu trebuie să ne limităm posibilitățile, i-a-ntors-o Hillel.

Unchiul Saul a ridicat privirea spre cer.

— Dacă spune Patrick Neville…

Uneori aveam impresia că Patrick îl cam călca pe nervi pe unchiul Saul. Îmi amintesc o seară în care am fost invitați cu toții la cină la *Paradis*. Patrick organizase totul în stil mare: chemase un chef și tot personalul necesar. La întoarcerea acasă, mătușa Anita a lăudat calitatea mâncării, lucru care a declanșat o mică dispută cu unchiul Saul, fără vreo consecință anume, dar care, pentru moment, m-a făcut să mă simt foarte încurcat, întrucât era prima oară când îi vedeam ciondănindu-se.

— Evident că a fost bună, i-a răspuns unchiul Saul, doar a

adus un chef. Numai că ar fi putut face pur și simplu un grătar și ar fi fost mai simpatic.

— Haide, Saul, e un bărbat singur, căruia nu-i place să gătească. Și, oricum, casa e magnifică.

— Cam prea făcută să sară-n ochi.

— Nu ziceai la fel pe vremea familiei Clark…

— Fiindcă pe vremea lor avea farmec. A redecorat totul în stilul celor îmbogățiți peste noapte.

— Nu cumva te deranjează că Patrick câștigă mulți bani? l-a întrebat mătușa Anita.

— Ba mă bucur pentru el.

— Nu prea lași impresia…

— Nu-mi plac îmbogățiții peste noapte.

— Păi nu de-ăștia suntem și noi?

— În orice caz, sigur e că avem mai mult gust decât insul ăsta.

— Haide, Saul, nu fi meschin.

— Meschin? Chiar crezi că insul dă dovadă de bun gust?

— Da. Îmi place felul în care și-a decorat casa și stilul în care se îmbracă. Și nu-i mai tot zice „insul“, doar știi că-l cheamă Patrick.

— Stilul în care se îmbracă e ridicol: face pe tinerelul la modă, deși arată exact ce e: un bătrân arătos care și-a-ntins pielea pe obraji. N-aș zice că-i face bine New Yorkul.

— Nu cred că a făcut operație ca să…

— Haide, Anita, că doar are pielea pe obrajii ca bebelușii pe fund.

Nu-mi plăcea când unchiul și mătușa își spuneau pe nume. Fiindcă o făceau doar atunci când erau supărați. În restul timpului se foloseau de apelative fermecătoare sau de porecle tandre care-ți lăsau impresia că se iubeau ca-n prima zi.

Ascultându-l pe Patrick Neville, mi-a încolțit și mie în minte

ideea de a-mi face studiile la Universitatea din Madison. Nu pentru universitate în sine, cât din dorința de a mă ști cât mai aproape de Alexandra. Acum, când era atât de aproape de mine, realizam cât de fericit fusesem când eram împreună. Mă și imaginam în campusul universitar, alături de ea, regăsindu-ne complicitatea dinainte. Mi-am găsit curajul de o informa despre planurile mele cu o săptămână înainte de încheierea vacanței la Hamptons. Pe când ne pregăteam să plecăm de la *Paradis*, după ce stătuserăm toată ziua la piscină, am pretextat că mi-am uitat ceva la Nevilli și-am luat-o înapoi spre casa acestora. Am intrat fără să mai bat, hotărât, și am găsit-o pe marginea piscinei.

— Aș putea veni să-mi continui studiile la Madison, i-am spus.

Și-a coborât ochelarii de soare și s-a uitat urât la mine.

— Nu face asta, Marcus.

— De ce?

— N-o face și gata. Uită de ideea asta stupidă.

Nu am înțeles de ce ideea mea ar fi fost stupidă, însă am avut decența să nu-i răspund și să plec. Nu pricepeam de ce era atât de prietenoasă cu verii mei și atât de scorțoasă cu mine. Nici nu mai știam dacă-o iubeam ori o uram.

Sejurul nostru a luat sfârșit în cea din urmă săptămână a lui iulie 1997. În ajun ne-am dus la *Paradis* pentru a ne lua rămas-bun de la Nevilli. Alexandra nu era acasă, doar Patrick. Ne-a oferit câte o bere și cartea lui de vizită:

— A fost pentru mine o bucurie să vă pot cunoaște mai bine. Sunteți toți trei niște băieți fantastici. Dacă va vrea vreunul dintre voi să intre la Universitatea din Madison, să-mi dea telefon. Îl voi susține.

Spre seară, chiar după cină, Alexandra a trecut pe la unchiul Saul și pe la mătușa Anita. Citeam singur sub copertină. Când am văzut-o, inima a început să-mi bată foarte tare.

— Salut, Markikette, mi-a zis așezându-se lângă mine.

— Salut, Alexandra.

— Aveați de gând să plecați fără să spuneți la revedere?

— Am trecut mai adineauri pe la voi, dar nu erai acasă.

Mi-a zâmbit și m-a privit fix cu ochii ei gri-verzi, migdalați.

— M-am gândit c-am putea ieși undeva în seara asta, a propus.

Tot trupul mi-a fost traversat de o puternică senzație de euforie.

— Mda, i-am răspuns ascunzându-mi prost excitația.

Mi-am adâncit privirile într-ale ei, având senzația că are să-mi încredințeze ceva extrem de important. Numai că tot ce-a avut de spus a fost:

— Te duci să-i anunți pe Woody și pe Hillel sau așteptăm până mâine?

Am mers într-un bar de pe strada principală, care dispunea de o scenă deschisă pe care cântau muzicieni din regiune. Era de ajuns să-ți spui numele la bar și un prezentator chema participanții pe rând.

De când ieșisem din curte, Hillel făcea pe Domnul-știe-tot pentru a o impresiona pe Alexandra. Se îmbrăcase în cele mai scumpe haine și ne hrănea cu vorbele și cunoștințele lui. Tare i-aș mai fi tras o pereche de palme și, spre marea mea bucurie, muzica din bar i-a acoperit vocea, obligându-l să tacă.

Am ascultat un prim grup. După acesta, pe scenă a fost chemat un băiat care a interpretat câteva piese pop acompaniindu-se la pian. De la o masă din spatele nostru, un grup de trei băieți înfierbântați i-au fluierat prestația.

— Hei, puțin respect, le-a cerut Alexandra.

Ca răspuns s-a ales cu o înjurătură. Woody s-a întors:

— Ce-ați spus, băi idioților? a urlat.

— Probleme, moșule? a întrebat unul dintre cei de la masă.

N-a fost nevoie de mai mult, cu toate rugămințile Alexandrei, pentru ca Woody să se ridice, să-l apuce de braț pe unul dintre băieți și să i-l sucească scurt.

— Afară ca să vă lămuriți, clar?! le-a cerut Woody.

Avea o clasă nebună când sărea la bătaie. O alură de leu.

— Lasă-l, i-a ordonat Alexandra repezindu-se la el și împingându-l cu amândouă mâinile.

Woody i-a dat drumul băiatului care gemea de durere și toți trei au șters-o urgent. Pianistul își terminase melodia și în difuzoare a răsunat numele următorului muzician:

— Alexandra Neville. Alexandra este așteptată pe scenă.

Alexandra a încremenit și s-a făcut albă ca varul.

— Care dintre voi e imbecilul care-a făcut asta? ne-a întrebat ea.

Eu fusesem acela.

— Am crezut c-o să-ți fac o bucurie, m-am explicat.

— Că-mi faci o bucurie? Marcus, ți-ai pierdut mințile?

I-am văzut ochii umplându-i-se de lacrimi. S-a uitat fix, pe rând, la noi și ne-a spus:

— De ce-a trebuit să vă comportați ca niște imbecili? De ce-a trebuit să stricați totul? Hillel, de ce-a trebuit s-o faci pe maimuța savantă? Ești mai mișto când ești tu însuți. Și tu, Woody, de ce te bagi unde nu-ți fierbe oala? Crezi că nu mă pot apăra și de una singură? Chiar era nevoie să-i bruschezi pe tipii ăia care nu-ți făcuseră nimic? Cât despre tine, Marcus, chiar trebuie să încetezi odată cu ideile tale de cretin. De ce-ai făcut asta? Ca să mă umilești? Dacă asta ai vrut, află c-ai reușit.

A izbucnit în lacrimi și-a luat-o la fugă din bar. Am alergat după ea și-am prins-o în stradă. Am apucat-o de braț. Și m-am înfuriat și eu:

— Am făcut-o fiindcă Alexandra pe care o cunosc eu nu ar fi fugit din bar, ci ar fi urcat pe scenă și ar fi cucerit sala. Știi

ceva? Chiar sunt mulțumit că te-am revăzut, fiindcă abia așa mi-am dat seama că nu te mai iubesc. Fata pe care am cunoscut-o eu mă făcea să visez.

M-am prefăcut că dau să mă întorc în bar.

— Nu-nțelegi c-am lăsat baltă muzica? a țipat dând drumul încă unui șuvoi de lacrimi.

— Și de ce, mă rog? Doar era pasiunea ta.

— Fiindcă nimeni nu crede în mine.

— Eu, da, eu cred în tine!

Și-a șters ochii cu dosul palmei. Vocea îi tremura.

— Asta este problema ta, Marcus: că visezi. Viața nu e un vis!

— Alexandra, nu avem decât o viață! Una singură și mică de nici nu se vede! Chiar nu-ți dorești s-o folosești pentru a-ți îndeplini visurile, decât să mucegăiești în universitatea aia stupidă? Visează, deci! Visează-n stil mare! Numai visurile magnifice supraviețuiesc. Pe celelalte le șterge ploaia și le mătură vântul.

S-a mai uitat o dată la mine cu ochii ei mari, pierdută parcă, înainte de a o lua la fugă în noapte. Am mai strigat o dată, cât m-a ținut gura:

— Știu c-o să te revăd pe o scenă, Alexandra. Cred în tine!

Mi-a răspuns doar ecoul. Ea dispăruse.

M-am întors în barul cuprins de agitație. Am auzit urlete: izbucnise un scandal. Cei trei băieți se întorseseră cu alți trei pentru a-l cotonogi pe Woody. Mi-am zărit verii pe care săriseră șase siluete și m-am grăbit să mă bag și eu în vâltoare. Am strigat ca un apucat: „Banda Goldmanilor nu pierde niciodată! Banda Goldmanilor nu pierde niciodată!“Am luptat curajos. Woody și cu mine i-am terminat rapid pe cei patru. El era de o forță redutabilă și eu un boxer bun. Ceilalți doi îl tăbăceau de zor pe Hillel, așa că am sărit pe ei și le-am cărat la pumni până

când au luat-o la fugă, lăsându-și tovarășii gemând pe jos. S-a auzit sunet de sirene. „Gaborii! Gaborii!“, a țipat cineva. Fusese chemată poliția. Am luat-o la fugă. Am fugit ca apucați de streche în întuneric. Am trecut pe străduțele East Hamptonului și am alergat mai departe, până când am fost convinși că ne aflam la adăpost. Abia mai respirând, aplecați spre pământ pentru a ne regăsi suflul, ne-am uitat unii la alții: nu cu niște derbedei ne bătusem, ci cu noi înșine. Știam că sentimentele noastre pentru Alexandra ne preschimbau din frați în dușmani.

— Trebuie să facem un pact, a declarat Hillel.

Și eu, și Woody am înțeles pe loc la ce se referea.

În taina nopții, ne-am strâns toți trei mâinile și ne-am jurat, în numele Bandei Goldmanilor, să nu ajungem niciodată rivali și să renunțăm fiecare la Alexandra.

*

După cincisprezece ani, jurământul Goldmanilor încă îmi răsună în minte. După minute lungi de tăcere, întins sub copertina de la intrarea în casa unchiului meu, din Coconut Grove, am răspuns, până la urmă:

— Alexandra, noi am făcut cândva un pact. După ultima noastră vară la Hamptons, Woody, Hillel și cu mine ne-am făcut o promisiune.

— Marcus, n-o să începi să trăiești cu adevărat decât atunci când vei renunța să tot întorci trecutul pe toate părțile.

A urmat o clipă de tăcere. După care a șoptit:

— Și dacă a fost un semn, Marcus? Dacă nu a fost doar o întâmplare că ne-am reîntâlnit?

Totul începe, după cum totul se sfârșește, iar cărțile încep adeseori cu finalul.

Habar n-am dacă tomul copilăriei noastre s-a încheiat în momentul în care am terminat liceul sau cu un an mai

devreme, la sfârșitul lui iulie 1997, la capătul vacanței de vară de la Hamptons, când ne-am văzut prietenia parafată, promisiunile de credință eternă pe care ni le făcuserăm, aruncate în aer, nesuportând parcă adulții care aveam să devenim.

PARTEA A DOUA
Cartea frăției pierdute

(1998–2001)

22.

Dacă ați ajuns la Universitatea de la Madison, din Connecticut, între anii 2000 și 2010, cu siguranță ați văzut stadionul echipei de fotbal care, în respectivul deceniu, a purtat numele de Stadionul Saul Goldman.

Mereu am asociat Universitatea din Madison cu grandoarea Goldmanilor. Așa că nu am înțeles de ce, la sfârșitul lunii august 2011, unchiul Saul mi-a telefonat acasă, la New York, pentru a mă ruga să-i fac ceea ce el considera a fi un serviciu deosebit de important: ținea să asist la distrugerea inscripției cu numele său de pe fațada stadionului, programată pentru ziua următoare. Asta se întâmpla cu trei luni înaintea morții sale și cu șase luni înainte s-o regăsesc pe Alexandra.

În momentul acela nu știam în ce situație se afla unchiul meu. De ceva vreme se comporta ciudat. Însă eram departe de a realiza că își trăia cele din urmă luni ale vieții.

— De ce ții neapărat să văd chestia asta? l-am întrebat.

— De la New York nu faci decât o oră până la…

— Unchiule Saul, știi că nu la asta se referă întrebarea. Nu înțeleg de ce dai atâta importanță lucrului ăstuia.

— Te rog eu, fă-o și gata.

Am acceptat, fiindcă niciodată nu-i putusem refuza nimic.

Unchiul Saul organizase atât de bine totul încât, în momentul în care am sosit, rectorul universității mă aștepta în

poziție de drepți în parcarea stadionului.

— Este o onoare pentru noi să vă primim aici, domnule Goldman, mi-a spus. Nu știam că Saul este unchiul dumneavoastră. Nu vă faceți probleme, v-am așteptat după cum ne-a solicitat unchiul dumneavoastră.

M-a invitat solemn să înaintăm și m-a însoțit până la intrarea în stadion, în fața literelor din oțel, prinse în beton, care-i proclamau gloria:

STADIONUL SAUL GOLDMAN

Pe o platformă prinsă de brațul articulat al unei macarale, doi muncitori deșurubau cu grijă fiecare literă care, căzând, se izbea de pământ cu zgomot metalic.

TADIONUL SAUL GOLDMAN
SAUL GOLDMAN
UL GOLDMAN
OLDMAN

După care muncitorii s-au grăbit să instaleze, pe peretele rămas gol, firma luminoasă ce glorifica o întreprindere specializată în fabricarea de pui pané, finanțatorul stadionului pentru următorii zece ani.

— Asta a fost, a spus rectorul. Vă rog să-i mulțumiți încă o dată unchiului dumneavoastră din partea universității. A fost un gest extrem de generos din partea sa.

— N-o să uit. Așa voi face.

Rectorul a dat să plece, dar l-am mai reținut puțin. O întrebare îmi ardea buzele.

— De ce a făcut-o?

S-a întors.

— De ce a făcut ce?

— De ce a finanțat unchiul meu întreținerea stadionului timp de zece ani?

— Din generozitate.

— Trebuie să mai fi fost ceva. Sigur că este generos, dar niciodată nu a fost genul lui să iasă în evidență în felul acesta.

Rectorul a ridicat din umeri.

— Nu știu. Trebuie să-l întrebați pe el.

— Câți bani a dat?

— Domnule Goldman, lucrul acesta este confidențial.

— Ei, haideți…

După o ezitare, mi-a răspuns:

— Șase milioane de dolari.

Am rămas stupefiat.

— Unchiul meu a dat șase milioane de dolari numai pentru a-și vedea numele pe stadion timp de zece ani?

— Da. Bineînțeles, numele îi va fi adăugat pe peretele celor mai importanți donatori, la intrarea în clădirea administrativă. Și, totodată, va primi în mod gratuit revista universității.

O clipă am rămas cu ochii la firma gata să fie fixată pe fațada stadionului, care reprezenta un pui zâmbitor. Pe vremea aceea, cu certitudine unchiul meu era un om relativ bogat, dar dacă nu cumva mai avea o sursă de venit de care habar nu-aveam eu, îmi venea greu să înțeleg cum de putuse face universității o donație de șase milioane de dolari. De unde să fi scos banii?

Întors în parcare, mi-am sunat unchiul.

— Gata, unchiule, s-a terminat.

— Cum a mers?

— Au dezurubat literele și au pus o firmă în locul lor.

— Cine va finanța stadionul de acum?

— O fabrică de pui pané.

L-am auzit chicotind.

— Vezi, Marcus, unde duce un ego exacerbat? Într-o bună zi îți apare numele pe un stadion și, a doua zi, îți și este șters de pe

fața pământului în favoarea unor bucăți de pui pané.

— Nu te-a șters nimeni de pe fața pământului, unchiule Saul. Nu erau decât niște litere din metal înșurubate în beton.

— Ești un înțelept, nepoate. Acum te întorci la New York?

— Da.

— Mulțumesc, Marcus. Era ceva important pentru mine.

Pentru o clipă am căzut pe gânduri. Unchiul meu, care lucra acum într-un supermarket, plătise, cu zece ani mai înainte, șase milioane de dolari pentru a-și vedea numele pe un stadion. Sunt convins că nici măcar pe vremea aceea nu avea mijloacele de a o face. Doar acesta fusese prețul pe care-l ceruse familia Clark pe casa lor din Hamptons, iar el nu găsise soluția pentru a o cumpăra. Cum ar fi putut, patru ani mai târziu, să dispună de respectiva sumă? Unde-a găsit banii?

M-am urcat în mașină și-am plecat. A fost ultima oară când am dat prin Madison.

Așadar, trecuseră treisprezece ani de la intrarea noastră la universitate, adică din anul 1998 când, pentru mine, Madison avea rezonanța unui altar al gloriei. Îmi ținusem promisiunea făcută Alexandrei de a nu merge să studiez acolo și optasem pentru facultatea de litere a unei mici universități din Massachusetts. Hillel și Woody însă, care avuseseră inteligența de a nu promite nimic, nu rezistaseră dorinței de a reface Banda Goldmanilor în jurul Alexandrei, încurajați de Patrick Neville, cu care rămăseseră în legătură după vacanța pe care o petrecuserăm cu toții la Hamptons.

Conform obiceiului, în vacanța de iarnă din ultimul an de liceu am aplicat la mai multe instituții de învățământ superior, trimițându-ne toți trei candidatura la Universitatea Burrows, din Massachusetts. Ar fi trebuit ca acolo să ne reunim toți trei. Patru luni mai târziu, pe la Paști, am primit o scrisoare în care eram informat că fusesem acceptat. După câteva zile, verii mei

m-au sunat pentru a-mi anunța veștile lor. Urlau în asemenea hal la telefon că mi-a luat ceva timp până am priceput. Fuseseră și ei acceptați la aceeași universitate ca mine. Urma să refacem gașca.

Bucuria mi-a fost de scurtă durată: două zile mai târziu au primit, fiecare dintre ei, răspunsul și de la Universitatea din Madison. Fuseseră acceptați și-acolo. Grație legăturilor lui Patrick Neville, lui Woody i s-a oferit o bursă de studii, pentru a putea intra în echipa Titanilor. Era ușa deschisă către o carieră în fotbalul profesionist, mai ales ținând cont de contactele lui Patrick cu Uriașii din New York. Woody a acceptat oferta de la Madison, iar Hillel s-a hotărât să-l urmeze. Și astfel, în toamna lui 1998, pe când eu plecam din New Jersey spre Massachusetts, o mașinuță care înainta anevoie, înmatriculată în Maryland, parcurgea pentru întâia oară drumurile statului Connecticut, pe malul Atlanticului, până în orășelul Madison. Câmpia se împodobise în culorile verii indiene: arțarii și sicomorii părea că luaseră foc din cauza frunzelor lor roșii și galbene. Automobilul a traversat Madisonul, urcând strada principală, ornată în culorile Titanilor, care erau mândria orașului și nenorocirea celorlalte universități din Ligă. Peste puțin timp, le-au apărut în față cele dintâi clădiri din cărămidă roșie.

— Oprește aici! i-a spus Hillel lui Woody.

— Aici?

— Da, aici! Oprește!

Woody l-a ascultat și a tras pe dreapta. Au coborât amândoi din mașină și au admirat uimiți campusul universitar care se întindea înaintea lor. S-au uitat unul la altul, au izbucnit într-un râs fericit și au sărit unul în brațele celuilalt:

— Universitatea din Madison! au strigat într-un glas. Am făcut-o, bătrâne! Am pus-o!

S-ar fi putut crede că prietenia, mai puternică decât orice

altceva, triumfase din nou și că, după anul și jumătate pe care Hillel îl petrecuse la *școala specială*, aleseseră Madisonul pentru a fi iarăși împreună. Pe drumul spre universitate își promiseseră încă o dată că vor împărți aceeași cameră, că vor alege aceleași cursuri, că vor mânca împreună și tot așa vor studia. Numai că aveam să înțeleg, dând anii înapoi, că opțiunea pentru Madison fusese făcută pentru un singur și nociv motiv. Iar acest motiv s-a îndreptat către ei pe peluza campusului în cea dintâi dimineață de cursuri: Alexandra.

— Ia te uită: Goldmanii! a țipat ea, sărindu-le-n brațe.

— Este că nu te așteptai să ne vezi pe-aici? a zâmbit Hillel.

Ea a izbucnit în râs:

— Ce drăgălași sunteți, prostuților! Doar știu că trebuia să veniți.

— Pe bune?

— Numai despre voi vorbește tata. Sunteți noua lui obsesie.

Și așa ne-am început viețile de studenți. Și, ca de obicei, verii mei din Baltimore au strălucit pe toate părțile.

Hillel și-a lăsat să-i crească o bărbuță care-i stătea bine: băiețelul slăbănog, hiperdotatul dezagreabil din școala de la Oak Tree, ajunsese un tânăr destul de frumos, dinamic și charismatic, îmbrăcat cu gust și apreciat pentru sclipirile inteligenței lui și pentru limba ascuțită. Remarcat repede de profesori, a devenit de neînlocuit în cadrul comitetului editorial al ziarului universității.

Woody, mai viril decât oricând, dând pe-afară de forță și de testosteron, era frumos ca un zeu grec. Își lăsase plete pe care și le dădea pe spate. Avea un surâs care făcea ravagii, dinții scânteietor de albi, trupul dăltuit ca-n piatră. Nu m-ar fi mirat dacă, la apogeul carierei lui de jucător de fotbal, l-aș fi văzut apărând pe afișele acelea imense, care făceau publicitate pentru haine ori parfumuri și care acoperă anumite clădiri din

Manhattan.

Mă duceam cu regularitate la Madison pentru a lua parte la meciurile lui Woody, pe ceea ce încă se mai numea Burger-Shake Stadium, o incintă de 30 000 de locuri, mereu plină ochi, în care auzeam zeci de mii de spectatori strigând numele lui Woody. Și nu puteam decât să le constat complicitatea: era evident că erau fericiți toți trei și pot acum să-mi mărturisesc gelozia de a nu mai fi fost unul de-ai lor. Îmi lipseau. De acum Banda Goldmanilor erau ei trei, iar teritoriu le era Madisonul. Verii mei îi oferiseră Alexandrei cel de-a treilea loc din Banda Goldmanilor, al treilea loc care, aveam să înțeleg abia ani mai târziu, nu era unul permanent, o vreme îl ocupasem eu însumi, apoi la fel și Scott, iar acum era rândul Alexandrei.

*

Cu ocazia primei sărbătoriri a Zilei Recunoștinței de după intrarea noastră la universitate, în noiembrie 1998, am fost frapat de noua situație. Mi se părea că, în numai câteva luni, totul se schimbase. Bucuria de a-i regăsi pe toți la Baltimore îmi rămăsese aceeași, însă mândria de a aparține Baltimorilor, mândrie care mă excita atât de mult în copilărie, acum mă părăsise. Până acum, doar părinții mei fuseseră depășiți de unchiul Saul și de mătușa Anita, acum era rândul meu să fiu surclasat de verii mei.

Woody, invincibilul viking al stadionului, era pe cale de a ajunge soarele fotbalului, strălucind de forță. Hillel scria la ziarul universității și fusese remarcat de toată lumea. Unul dintre profesorii lui, colaborator permanent la *New Yorker*, îi spusese că și-ar fi putut trimite oricând textele la prestigioasa revistă. Îi priveam la minunata masă de Ziua Recunoștinței, din casa lor luxoasă, le admiram farmecul și le puteam ghici destinele: Hillel, apărătorul cauzelor nobile, avea să devină un

avocat chiar mai celebru decât tatăl lui care, de altfel, își aștepta, fără a-și face probleme, fiul să preia biroul vecin cu al lui, care chiar de pe-atunci îi era rezervat. *Goldman tatăl și fiul, avocați asociați*. Woody avea să treacă la echipa de fotbal Corbii din Baltimore, care fusese înființată cu doi ani mai înainte și care avea deja rezultate excepționale mulțumită unei remarcabile campanii de recrutare a tinerelor talente. Unchiul Saul spunea că avea intrările lui în sferele înalte ale echipei — ceea ce nu mira pe nimeni —, asigurându-l pe Woody că avea să fie pus în valoare cu adevărat. Mi-i și închipuiam peste câțiva ani, vecini în Oak Park, unde ar fi cumpărat două case magnifice și impunătoare.

Mama trebuie să-mi fi simțit descumpănirea și, în clipa în care s-a trecut la desert, s-a simțit dintr-odată obligată să mă pună și pe mine în valoare, declarând pe neașteptate, fără a se fi adresat cuiva anume:

— Markie scrie o carte!

M-am făcut purpuriu și am rugat-o pe mama să tacă din gură.

— O carte despre ce? a întrebat unchiul Saul.

— Un roman, a răspuns mama.

— Deocamdată e doar un proiect, m-am bâlbâit, o să vedem ce-o să iasă.

— A scris deja câteva nuvele, a continuat mama. Excelente texte. Două dintre ele i-au și apărut în ziarul universității.

— M-aș bucura să le citesc, a cerut amabil mătușa Anita.

Mama a asigurat-o că i le va trimite, iar eu am reușit s-o fac să-mi promită că n-o să mai spună nimic în legătură cu acel subiect. Aveam impresia că Woody și Hillel rânjeau. Îmi păream stupid cu tot cu nuvelele mele insipide, pe lângă ei, care ajunseseră, pentru mine, niște semizei, pe jumătate lei, pe jumătate vulturi, gata să-și ia zborul spre soare, pe când eu

rămâneam același mic adolescent impresionabil, la mii de ani-lumină de superba lor existență.

În anul acela și calitatea mesei de Ziua Recunoștinței mi s-a părut superioară celei din anii precedenți. Unchiul Saul parcă întinerise. Mătușa Anita se făcuse mai frumoasă. Aceasta să fi fost realitatea sau, prea ocupat fiind eu să-i admir, nu realizam că Baltimorii erau pe cale de a se dezintegra? Pe unchiul, mătușa și verii mei îi credeam într-o continuă ascensiune când, în realitate, erau în plină cădere. Nu am înțeles acest lucru decât ani mai târziu. În pofida a ceea ce-mi imaginasem eu pentru ei, atunci când verii mei aveau să se întoarcă la Baltimore, după anii de facultate, nu aveau s-o facă pentru a fi, unul prim-solist al baroului, celălalt vedeta Corbilor.

Dar cum mi-aș fi putut închipui ce avea să li se întâmple?

23.

De unde mă aflam, din campusul universitar din Massachusetts, unde mă simțeam cam ținut deoparte, descopeream cu iritare că la Madison, cum se întâmplase și la Baltimore în cazul lui Scott, dimensiunile Bandei Goldmanilor, când era vorba despre familia Neville, puteau fi extensibile. După Alexandra, a venit și rândul lui Patrick Neville să obțină un loc privilegiat în cadrul ei.

În fiecare marți, Patrick venea la universitate să-și țină cursul. Bârfele care circulau susțineau că i se putea ghici starea de spirit în funcție de mijlocul de transport utilizat: în zilele bune sosea la volanul unui Ferrari negru, în care traversa ca o săgeată Noua Anglie. Dacă era supărat, sosea la bordul unui Yukon 4x4 cu geamuri fumurii. Se bucura de o notorietate enormă, iar studenții erau mândri să afirme că le este profesor.

Între ei se crease o legătură foarte strânsă. De fiecare dată când ajungea la Madison, Patrick nu rata o întâlnire cu Woody și cu Hillel.

Marți seara îi lua pe ei și pe Alexandra la cină, într-un restaurant de pe strada principală. Când avea timp, asista la antrenamentele Titanilor, purtând pe cap o șapcă în culorile echipei. Era prezent la toate meciurile de acasă, dar i se mai întâmpla să asiste și le unele jucate în deplasare, de multe ori la destule ore distanță de Madison. De fiecare dată îi propunea lui

Hillel să-l ia cu el, așa că făceau drumul împreună.

Cred că Patrick se bucura să fie împreună cu Woody și cu Hillel fiindcă, de fiecare dată când se întâlneau, îl regăsea un pic și pe Scott.

Făcea cu ei ce și-ar fi dorit să facă alături de fiul lui. Începând din al doilea semestru la Madison, cum sezonul de fotbal se încheiase, îi invita cu regularitate să-și petreacă weekendurile la el acasă, la New York. Verii mei mi-au povestit încântați ce lux era în apartamentul lui: panorama, jacuzziul de pe terasă, televizoarele din fiecare cameră. Nu peste mult au început să se simtă acolo ca la ei acasă, contemplând operele de artă, fumând havane și bând scotch.

În vacanța de primăvară a lui 1999, i-a invitat la Hamptons. În săptămâna de după sesiune, au venit să-mi facă o vizită la Montclair în Ferrariul negru al lui Patrick, pe care acesta li-l împrumutase. Le-am propus să mergem să mâncăm undeva, dar, cum mașina lor nu avea decât două locuri, a trebuit să mă mulțumesc cu vechea Honda Civic a mamei, în timp ce ei deschideau drumul cu bolidul care răgea ca o fiară. În timp ce mâncam, am înțeles că-și schimbaseră oarecum planurile de carieră. New Yorkul depășise Baltimore-ul și Economia Dreptul.

— În finanțe ar trebui să lucrăm, mi-a spus Hillel. Dac-ai vedea ce viață duce Patrick…

— Am luat masa cu directorul sportiv de la Giants, m-a anunțat Woody. Ba chiar am putut vizita stadionul din New Jersey. Mi-a zis că-și va trimite un specialist să mă vadă jucând, anul viitor.

Mi-au arătat fotografii cu ei pe peluza de pe Giants Stadium. Mi i-am imaginat peste câțiva ani, în același loc, sărbătorind victoria echipei Giants în Superbowl, pe Woody, *quarterback-ul* vedetă și pe, Hillel, fratele lui, noul Golden boy pe care pusese mâna Wall Street-ul.

*

La începutul celui de-al doilea an de studenție s-a întâmplat ceva. Într-o seară, când se întorcea cu automobilul pe șoseaua 5, Woody, cam la zece kilometri după ce trecuse de podul Lebanon, mai avea puțin și dădea peste o tânără care mergea pe marginea drumului. Era întuneric beznă. Woody a oprit imediat și s-a repezit afară din mașină.

— Ești bine? a întrebat-o.

Fata plângea.

— Da, mulțumesc, i-a răspuns ștergându-se la ochi.

— E periculos să mergi așa pe-aici.

— O să fiu mai atentă.

— Urcă, te las unde ai nevoie, a invitat-o Woody.

— Nu, mulțumesc.

— Urcă, dacă-ți spun.

Până la urmă, tânăra a acceptat. În lumina slabă de la bord, lui Woody i s-a părut c-o știe de undeva. Era o fată frumoasă, cu părul scurt. Chipul ei îi era familiar.

— Ești studentă la Madison?

— Nu.

— Ești sigură că te simți bine?

— Sigură. Și n-am niciun chef să stau de vorbă.

Au făcut drumul în tăcere și, la rugămintea ei, a lăsat-o lângă o benzinărie goală de la intrarea în Madison.

O chema Colleen. Woody i-a citit numele pe ecuson, a doua zi, când a dat de ea la casieria benzinăriei lângă care o lăsase cu o noapte în urmă.

— Știam eu că te-am mai văzut pe undeva, i-a zis. Abia când te-am lăsat aici am făcut legătura.

— Să nu mai vorbim despre asta, te rog. Ai luat benzină?

— Am făcut plinul la pompa 3. Și-o să iau și ciocolatele

astea. Mă cheamă Woody.

— Mulțumesc pentru aseară, Woody. Dar, te rog, să nu mai vorbim despre asta. Face 22 de dolari.

I-a dat banii.

— E totu-n ordine, Colleen?

— Da.

A intrat un client, iar ea a profitat pentru a-l ruga pe Woody să plece.

A ascultat-o. Îl tulbura.

Colleen era singura angajată a benzinăriei, unde își petrecea zilele de una singură. Nu avea mai mult de douăzeci și doi de ani, făcuse doar liceul și era măritată cu un individ din Madison de meserie șofer, care, câteva zile pe săptămână, era în deplasări. Fata avea o figură tristă și un fel timid de a fi, drept care nu-și privea niciodată clienții în ochi.

Benzinăria era unicul ei orizont. Iată, probabil, de ce lucra acolo cu atâta tragere de inimă. Magazinul care ținea de benzinărie era curat și nu ducea lipsă de clienți. Existau chiar și câteva mese la care cei aflați în trecere se puteau așeza pentru a bea o cafea sau pentru a mânca un sendviș preambalat, pe care Colleen îl încălzea la cuptorul cu microunde. Când clienții plecau, îi lăsau de fiecare dată un mic bacșiș pe masă, pe care ea îl strecura în buzunar, fără a-i vorbi vreodată bărbatului ei despre banii aceia. În zilele însorite, ducea mesele și scaunele pe fâșia de iarbă de lângă clădire.

În Madison nu erau prea multe locuri unde să se poată ieși, așa că studenții se adunau în aceleași localuri. Când își doreau să fie singuri, Woody și Hillel mergeau la benzinărie.

Impresionat de întâlnirea nocturnă cu Colleen, Woody și-a mărit ritmul trecerilor pe la benzinărie. Deseori o făcea sub pretextul de a cumpăra gumă de mestecat sau lichid de parbriz. Cel mai adesea îl lua și pe Hillel cu el.

— De ce ții neapărat să mergem acolo? l-a întrebat până la urmă Hillel.

— E ceva ce nu se potrivește… Și m-aș bucura să pricep ce e.

— Mai bine zi că ți s-a pus pata pe ea și gata.

— Hill, fata aia mergea noaptea plângând pe marginea drumului.

— Poate avusese o problemă cu mașina…

— Era înspăimântată. Îi era frică.

— Frică de ce?

— Nu știu.

— Wood, nu poți apăra pe toată lumea.

Tot ducându-se pe acolo, până la urmă s-au apropiat cât de cât de Colleen. Aceasta a început să se arate mai puțin timidă, ajungând chiar să stea un pic de vorbă cu ei. Le vindea bere, deși nu aveau vârsta legală. Colleen zicea că nu risca nimic dacă le vindea alcool fiindcă tatăl lui Luke, bărbatul ei, era șeful poliției locale. După spusele verilor mei, Luke ăsta era o persoană dubioasă. Părea un ins agresiv și mereu avea un aer infect. Oricum, lui Woody, care dădea uneori de el la benzinărie, nu-i plăcea deloc. Zicea că-l cuprindea un sentiment ciudat când dădea cu ochii de el. Când Luke era în oraș, Colleen se comporta altfel. Când era în deplasare, părea mai fericită.

În vizitele mele la Madison, am avut și eu ocazia să trec pe la benzinărie. Și am observat imediat că Woody îi plăcea lui Colleen. Avea un fel special de a se uita la el. Nu zâmbea aproape niciodată, cu excepția momentelor în care stăteau de vorbă. Era un zâmbet stângaci, spontan, pe care se silea să și-l șteargă rapid de pe buze.

La început am crezut că Woody simțea ceva pentru Colleen. Mi-am dat însă repede seama că nu despre asta era vorba. Verii mei iubeau una și aceeași fată: pe Alexandra.

Care ajunsese în cel de-al patrulea și ultimul an de facultate.

După care urma să plece. Era în toate gândurile lor. Și am priceput fără întârziere că doar prietenia lor de nezdruncinat nu le mai era de-ajuns. Că viața lor împreună, în campus, plimbările, meciurile de fotbal nu-i mai satisfăceau pe deplin. Își doreau ceva mai mult. Își doreau dragostea ei. Certitudinea absolută am căpătat-o observându-le reacția din momentul în care au realizat că ea se vedea cu cineva. Profitaseră de weekendul în care Patrick Neville îi invitase pe la el, pentru a scormoni prin dormitorul Alexandrei. Mi-au vorbit despre asta de Ziua Recunoștinței, iar Hillel mi-a arătat ce găsiseră într-unul dintre sertarele biroului ei. Un carton pe care era desenată o inimă roșie.

— Pe bune i-ați scormonit prin dormitor? i-am întrebat uluit.

— Da, mi-a răspuns Hillel.

— Ați înnebunit cu totul!

Hillel era supărat groaznic pe ea.

— De ce nu ne-a zis că are un iubit?

— De unde știți voi sigur că are? i-am răspuns. Și cine știe de când o fi fiind desenul ăla.

— În baia de la camera ei sunt două periuțe de dinți, a intervenit Woody.

— Până și-n baie i-ați umblat?

— Doar n-aveam de ce ne jena. Credeam că ne este prietenă, or prietenii își spun totul unii altora.

— În definitiv, cu-atât mai bine pentru ea dacă are un iubit, am conchis.

— Sigur că da, cu-atât mai bine.

— Mi se pare că treaba asta vă cam calcă pe nervi…

— Din moment ce suntem prieteni, am crezut că era cazul să ne fi spus și nouă.

Prietenia care le îndreptățea triumviratul ascundea însă

sentimente mult mai profunde, în pofida pactului pe care-l făcuserăm la Hamptons.

În lunile care au urmat au fost obsedați de iubitul Alexandrei. Țineau cu orice preț să-i afle identitatea. Când au întrebat-o, a jurat că e singură. Ceea ce i-a înnebunit încă și mai tare. O urmăreau prin campus ca niște spioni. Încercau să-i asculte convorbirile telefonice folosindu-se de un vechi captator de sunete pe care Hillel îl adusese special de la Baltimore. Ba chiar îl interogau pe Patrick care, desigur, nu știa nimic.

În mai 2000, am participat cu toții la ceremonia de absolvire a Alexandrei.

După momentele oficiale, profitând de confuzie, Alexandra a șters-o discret. Fără a observa că era urmărită de Woody.

S-a îndreptat către clădirea facultăților de științe, unde o așteptam. Când m-a văzut, mi-a sărit în brațe și m-a sărutat îndelung.

Woody și-a făcut apariția și a strigat consternat:

— Deci tu erai, Marcus?! Tu ai fost tot timpul ăsta iubitul ei?!

24.

În acea zi de mai 2000, am fost obligat să-i explic lui Woody despre ce era vorba, să-i povestesc totul.

A fost singura persoană informată de minunata relație pe care o trăiam cu Alexandra.

Între Alexandra și mine totul reîncepuse din toamna de după ultima noastră vacanță la Hamptons. Mă întorsesem la Montclair cam necăjit că o revăzusem, realizând că nu încetasem nicio clipă s-o iubesc. După câteva săptămâni, la ieșirea de la ore, am văzut-o în parcare, stând pe capota automobilului ei. N-am reușit să-mi ascund bucuria.

— Alexandra, ce faci aici?

S-a prefăcut îmbufnată.

— Voiam să te văd…

— Credeam că nu ieși cu țânci…

— Treci în mașină, cretinule.

— Ca să mergem unde?

— Nu știu încă.

Și unde-am mers? Pe drumul vieții. Din acea zi în care m-am așezat la ea în mașină, pe locul din dreapta șoferului, nu ne-am mai părăsit și ne-am iubit cu pasiune. Ne telefonam fără încetare, ne scriam, îmi trimitea pachete. Venea în weekenduri la Montclair, uneori mă duceam eu după ea la New York sau la Madison, luând vechea mașină a mamei, în care, odată urcat,

dădeam sunetul aparatului de radio la maximum. Aveam binecuvântarea părinților mei și a lui Patrick Neville care au promis să nu spună nimic nimănui. Întrucât ni se părea că era mai bine ca verii mei să nu știe nimic din ceea ce se petrecea între noi doi. Și astfel am încălcat jurământul Bandei Goldmanilor de a nu încerca s-o cucerim vreodată pe Alexandra.

Anul următor, când am intrat la facultatea de litere a Universității Burrows, între noi nu mai era decât o oră de drum. Colegul meu de cameră, Jared, îmi lăsa încăperea liberă în weekenduri, iar ea venea la mine. Și eu le-am făcut verilor mei ceea ce nu le mai făcusem niciodată: i-am mințit. Îi mințeam ca să mă pot duce să mă văd cu Alexandra. Le spuneam că sunt la Boston sau la Montclair, iar eu eram la New York cu ea. Și când erau ei la New York, la Patrick Neville, eram înfășurat în cearșafurile de la Madison.

Cu toate acestea, se mai întâmpla să mă simt gelos știindu-i împreună la aceeași universitate, să invidiez complicitatea unică a ei cu Hillel și cu Woody. Până la urmă, într-o zi mi-a spus:

— Cum adică, Marcus, ești gelos pe verii tăi? Ai înnebunit de-a binelea!? La drept vorbind, toți trei sunteți absolut nebuni.

Avea dreptate. Eu care nu eram un posesiv, eu care nu mă temeam de rivali, eram înspăimântat de membrii Bandei Goldmanilor. După care a avut o ieșire în definitiv lipsită de importanță, dar care pentru mine a fost ca o lovitură de pumnal în inimă:

— Gata, Markie, ai câștigat. Ai câștigat, a ta sunt. Ce mai vrei? Doar n-o să-mi faci ditamai scena fiindcă mănânc și eu un hamburger cu verii tăi?

Eu am fost cel care a adus-o din nou pe calea muzicii. Eu am încurajat-o să-și urmeze visul. Eu am făcut-o să se întoarcă și să

cânte în barurile din New York, să continue să compună în camera ei din Madison. La încheierea studiilor, era decisă să-și ia soarta în propriile mâini, pregătindu-se să semneze un contract cu un producător newyorkez, pentru a se lansa în cariera muzicală.

*

După ce i-am mărturisit totul, Woody mi-a promis să nu-i spună nimic lui Hillel.

Nu m-a judecat. Mi-a zis doar:

— Ce noroc ai, Markie, să fie a ta! și m-a bătut prietenește pe umăr.

La intrarea în cel de-al treilea an de facultate, din toamna anului 2000, s-a consacrat cu totul fotbalului, dar și lui Colleen, de care era tot mai apropiat. Aveam douăzeci de ani.

Cred că suferea mult din cauza Alexandrei, dar nu i-a spus niciodată adevărul lui Hillel, iar rana și-a tratat-o prin sport. Se antrena necontenit. Se întâmpla chiar să facă două ture de alergare pe zi, ca pe vremea *școlii speciale*. A ajuns vedeta Titanilor. Echipa aduna victorii, iar el performanțe. A ajuns pe prima pagină a ediției de toamnă a revistei universității.

Trecea zilnic s-o vadă pe Colleen la benzinărie. Cred că simțea nevoia să aibă și de el grijă cineva. Când i-a dus revista universității, tânăra s-a declarat mândră de el. Numai că a doua zi a găsit-o cu niște urme pe gât. Și dintr-odată sângele a început să-i clocotească.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat-o.

— Du-te de-aici, Woody.

— Colleen, Luke ți-a făcut asta? Te-a bătut bărbatul?

L-a rugat să plece, iar el a ascultat-o. Peste trei zile, când a dat iarăși pe la benzinărie, ea i-a făcut un semn discret să plece. A patra zi l-a așteptat afară. Woody a coborât din mașină și s-a

apropiat de ea. Colleen n-a spus niciun cuvânt, doar l-a luat de mână și l-a dus în magazie. Acolo l-a luat în brațe și l-a strâns cât de tare a putut. După care i-a căutat buzele și l-a sărutat.

— Colleen… trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, a murmurat el.

— Luke… A găsit într-un sertar revista universității. Și parc-a-nnebunit.

— Te-a bătut?

— N-a fost prima oară…

— Jigodia… Unde e?

Colleen a simțit că Woody era gata să-l cotonogească.

— A plecat de dimineață în Maine. Se întoarce abia mâine-seară. Să nu-i faci nimic, Woody, te rog. N-ai face altceva decât să agravezi situația.

— Adică trebuie să stau cu brațele-ncrucișate și să mă uit cum te rupe-n bătaie?

— Găsim noi o soluție…

— Și până-atunci?

— Până-atunci iubește-mă, i-a șoptit. Iubește-mă cum nu m-a mai iubit nimeni niciodată.

A mai sărutat-o o dată, după care au făcut dragoste acolo, în magazie. Și s-a simțit bine cu ea.

Legătura lor sentimentală s-a strâns de-a lungul absențelor lui Luke. Jumătatea de săptămână în care acesta rămânea în Madison, femeia era a lui. De când descoperise revista, devenise suspicios. O supraveghea tot timpul și o controla cu mult mai mult. Woody nu trebuia să se apropie. Pentru asta o pândea de la depărtare, și la benzinărie, și acasă.

După care Luke se suia în camion și pleca. Ceea ce pentru Colleen însemna eliberarea. După ce-și termina treaba la benzinărie, ieșea prin spatele grădinii, se întâlnea cu Woody pe o stradă din apropiere și plecau amândoi. O ducea în campus,

unde n-o cunoștea nimeni. Și se simțea la adăpost.

Într-o seară, stând în patul din camera pe care Hillel le-o lăsase numai pentru ei, pe când stăteau unul lângă altul după ce făcuseră dragoste, Woody a observat că iarăși avea niște urme, acum pe spate.

— De ce nu depui plângere? Până la urmă o să te omoare.

— Taică-său e șeful poliției din Madison și frate-său adjunctul, i-a reamintit Colleen. Nu se poate face nimic.

— Îmi închipui că Luke e prea idiot ca să fi ajuns și el sticlete…

— Ar fi vrut. Dar are cazier pentru violență.

— De ce nu depui plângerea în altă parte, atunci?

— Pentru că suntem în jurisdicția municipalității Madison. Și, oricum, nici nu vreau.

— Nu știu dacă mai suport mult să te văd maltratată în halul ăsta.

— Termină-ți tu mai întâi studiile, Woody, și pe urmă ia-mă cu tine departe de-aici.

Numai că nu au putut s-o mai ducă foarte mult timp în felul acela. Suspicios, Luke a început s-o caute tot mai des pe telefonul de acasă. Colleen trebuia să-l sune mai întâi când pleca de la benzinărie, apoi imediat ce ajungea acasă. După care o suna el pe neașteptate, pentru a se convinge că nu plecase nicăieri. Așa că ea nu avea niciun interes să rateze vreun apel. A plătit scump pentru seara în care s-a dus până la o vecină s-o ajute, fiindcă acesteia i se inundase bucătăria.

Când Luke pleca și Woody se putea întâlni din nou cu Colleen, pentru el era ca și când tocmai ar fi ieșit dintr-o furtună. Numai că acele momente erau din ce în ce mai rare.

Fratele lui Luke trecea regulat pe la benzinărie ca să vadă cine mai era pe-acolo. După care a început să vină la încheierea programului, s-o ducă pe femeie acasă.

— Nu vreau decât să fiu sigur că ajungi în siguranță acasă, i-a explicat. Nu se știe cine mai bântuie pe străzi în ziua de azi.

Situația era gravă. Woody o pândea pe Colleen de la distanță. Ar fi fost periculos să se apropie de ea. De multe ori, Hillel îl însoțea. Spionau amândoi din mașină fie benzinăria, fie casa. Uneori, lăsându-l pe Hillel la pândă, Woody risca o intrare în magazin pentru a fi măcar o clipă alături de Colleen.

Într-o seară, când treceau prin apropierea casei, au fost somați de o mașină de poliție să se oprească. Woody a tras pe dreapta și din mașină a coborât tatăl lui Luke. S-a apropiat, a verificat identitatea celor din automobilul oprit și i-a spus lui Woody:

— Ascultă-mă bine, măi băiețaș. Ține-te de fotbal și stai pe curu' tău. Și, mai ales, nu mai trece pe-aici ca să scoți lumea din sărite. Clar?

— Dar de unde știți că joc fotbal? a întrebat Woody.

Tatăl lui Luke a zâmbit șmecherește.

— Îmi place să știu cu cine am de-a face.

S-au întors în campus.

— Wood, e cazul să nu faci prostii, i-a spus Hillel. Începe să pută toată povestea asta.

— Știu. Dar ce-ai vrea să fac? Să-l bat o dată pe bărbatu-său de să-i sune apa-n cap?

Hilell a dat din cap neputincios.

— Woody, nu vreau să pățești ceva. Și trebuie să-ți mărturisesc că începe să mi se facă frică.

*

În acel an a fost pentru prima dată când nu m-am mai întâlnit cu verii mei de Ziua Recunoștinței. Cu două zile mai devreme m-au anunțat că fuseseră invitați de Patrick Neville la o petrecere la care erau așteptați și niște jucători de la Giants.

M-am hotărât, cu toate astea, să merg la Baltimore. În toată perioada copilăriei, am ajuns cu o zi mai devreme, cu trenul. Numai că la Baltimore, spre marea mea dezamăgire, nimeni nu mă aștepta la gară. Am luat un taxi până în Oak Park. Sosind la Baltimori, am zărit-o pe mătușa Anita, care tocmai se pregătea să plece de-acasă.

— Doamne, Dumnezeule, Markie! a exclamat văzându-mă. Am uitat cu totul că trebuia să ajungi astă-seară.

— Nu-i nimic. Tot am ajuns.

— Știi că verii tăi nu sunt acasă…

— Știu.

— Markie, îmi pare groaznic de rău, dar în seara asta sunt de gardă la spital. Trebuie să plec. Unchiul tău se va bucura să te vadă. Mâncarea e-n frigider.

M-a strâns la piept. În acel moment, am simțit că se schimbase ceva. Părea obosită, tristă. Nu am mai găsit în ea lumina aceea strălucitoare care-mi tulbura profund inima de copil și de adolescent.

Am intrat în casă. Unchiul Saul se uita la televizor. La fel ca mătușa Anita, m-a întâmpinat cu un amestec de căldură și de tristețe. Am urcat la etaj să-mi las lucrurile într-una dintre camerele pentru musafiri și m-am întrebat la ce mai erau bune toate acele încăperi, dacă stăteau goale. M-am plimbat pe coridoarele imense, am intrat în băile uriașe. Am trecut pe rând prin toate cele trei livinguri cu luminile stinse. Nici foc în șemineuri, nici vreun televizor aprins, nici vreo carte ori vreun ziar lăsate deschise pentru ca un cititor nerăbdător să-și poată relua lectura. Când am coborât, l-am văzut pe unchiul Saul care pregătea cina. Pe barul din bucătărie așezase două tacâmuri. Cândva, nu atât de demult totuși, așezați acolo, el, Hillel, Woody și cu mine tropăiam zgomotos, nerăbdători, întinzându-ne farfuriile spre mătușa Anita aflată de cealaltă parte și care,

strălucitoare și zâmbind către mica ei armată, cocea pe o tavă imensă de teflon cantități uriașe de clătite americane, de ouă și de șuncă de curcan.

Am luat cina fără să vorbim prea mult. Unchiul nu prea avea poftă de mâncare. Singurul lucru despre care mi-a povestit au fost Corbii din Baltimore.

— Nu vrei să vii odată să le vezi un meci? Am bilete, dar nu mai interesează pe nimeni. Au avut un sezon ca un uragan. Ți-am spus că știu multă lume din conducerea Corbilor?

— Da, unchiule Saul.

— Atunci trebuie să vii o dată să-i vezi jucând. Spune-le și verilor tăi. Am bilete gratuite la loja oficială și tot ce mai trebuie.

După masă, am plecat să mă plimb prin cartier. Am salutat amabil vecinii care-și scoseseră câinii la plimbare, de parcă i-aș fi cunoscut. Trecând pe lângă un agent de pază care patrula în mașină, i-am făcut un semn discret la care mi-a răspuns. Numai că gestul era inutil: binecuvântatul timp al copilăriei noastre era pierdut pentru totdeauna și simțeam că este imposibil să-l regăsesc: Goldmanii-din-Baltimore aparțineau de-acum trecutului.

*

În seara în care eu mă aflam la Baltimore și verii mei la New York, Colleen s-a întors târziu acasă. A coborât din mașină și a alergat înăuntru. A dat să deschidă, dar ușa era încuiată. Bărbatul ei plecase deja. S-a uitat la ceas: era ora nouăsprezece și douăzeci și două de minute. I-a venit să plângă. A descuiat cu cheia ei și a intrat în casa cuprinsă de întuneric. Știa în ce hal avea s-o bată când se va întoarce.

Nu ar fi trebuit să întârzie la întoarcerea de la benzinărie. Știa asta foarte bine, doar Luke îi spusese. Din moment ce

închidea la ora nouăsprezece, la nouăsprezece și cincisprezece minute ar fi trebuit să fie acasă. Dacă nu ajungea la fix, el pleca. Se ducea în barul care-i plăcea lui și la întoarcere avea el grijă de ea.

L-a așteptat până la unsprezece. I-a venit să-l sune pe Woody, însă nu voia să-l amestece și pe el. Știa că toată povestea avea să se termine urât. În astfel de clipe îi venea să fugă unde-ar fi văzut cu ochii. Dar unde, adică?

Bărbatul s-a întors și a trântit ușa. Colleen a tresărit. Luke și-a făcut apariția în cadrul ușii de la living.

— Îmi pare rău…, a gemut ea pentru a-i mai potoli furia.

— Ce căcat te-ai tot moșmondit? Hai? Ia zi! Deci ai terminat la ora nouăsprezece. La nouăsprezece! De ce m-ai lăsat s-aștept ca un prost? Chiar mă crezi un imbecil, da?

— Te rog să mă ierți, Luke. Mi-au venit niște clienți fix la șapte, când închideam, de-aia am și întârziat cinci minute.

— Termini la ora nouăsprezece, deci vreau să fii acasă la nouăsprezece și cincisprezece! Ce-o fi așa complicat? Da' mereu trebuie s-o dai tu p-alături, de-a dracului.

— Luke, ca să închizi îți trebuie ceva timp…

— Ia nu te mai tot văita! Mișcă-ți curu' la mine-n mașină, hai.

— Luke, nu face asta, te rog! l-a implorat.

Bărbatul a îndreptat spre ea un deget amenințător.

— Mai bine m-ai asculta.

Colleen a urcat în camionetă, iar Luke a demarat.

— Te rog să mă ierți, te rog, a repetat ea cu vocea pierdută. N-o să mai întârzii niciodată.

N-a ascultat-o, doar a potopit-o cu înjurături. Femeia plângea. Ieșiseră din Madison și o luaseră pe strada 5, ținând-o drept înainte. Au trecut de podul Lebanon și tot nu s-au oprit. Ea îl ruga să se întoarcă acasă. El rânjea.

— Ce? Nu ți-e bine cu mine?

A oprit brusc.

— Cap de linie! Toată lumea coboară! a spus pe un ton care nu admitea tergiversări.

Degeaba a protestat Colleen:

— Luke, te implor, nu face asta.

— Jos! a urlat la ea.

Când îl apuca urlatul era semn că într-adevăr trebuia să-l asculte. A coborât din mașină, iar el a plecat imediat, părăsind-o la mai bine de zece kilometri de casă. Aceasta era pedeapsa: să se întoarcă pe jos, noaptea, până la Madison. Și așa a și luat-o prin ceața umedă, deși nu purta în general decât rochii scurte și dresuri subțiri. Lăsând tenebrele s-o soarbă.

Prima oară când îi făcuse așa ceva, protestase. În momentul în care Luke, urlând și făcându-se stacojiu la față, îi ordonase să coboare din mașină, se revoltase. Îi spusese că nu așa se poară un bărbat cu soția lui. Și atunci Luke se dăduse el jos.

— Ia hai, îngeraș, vino-ncoa', îi spusese aproape cu tandrețe.

— De ce?

— Ca să-ți dau o lecție de bună purtare. O să-ți fut niște carabe ca să bagi la cap că atunci când dau un ordin, țin să fie ascultat.

Ea își ceruse imediat iertare:

— Îmi pare rău, n-am vrut să te-nfurii… Uite, plec, fac tot ce vrei. Iartă-mă, Luke. N-am vrut să te scot din sărite.

Coborâse repede din mașină și plecase pe jos, dar nu apucase să facă nici cinci metri când vocea lui o oprise:

— Chiar nu pricepi ce-ți spun? Ori nu vorbim aceeași limbă?

— Ba da, Luke. Mi-ai zis s-o șterg și-o ștergeam.

— Asta era înainte! Acuma ordinele s-au schimbat. Ia zi, ce ți-am zis eu?

A izbucnit în lacrimi, terorizată.

— Nici nu mai știu, Luke… Iartă-mă, nu mai înțeleg nimic.

— Ți-am zis să vii aici ca să-ți trag niște palme. Ai uitat?

Lui Colleen i s-au înmuiat picioarele.

— Iartă-mă, Luke, dar să știi c-am înțeles lecția. Promit că n-o să-ți mai ies niciodată din cuvânt.

— Vino-aici! a urlat bărbatul fără să se miște din loc. Când îți zic să vii aici, vii aici! De ce-o fi trebuind să faci tu mereu p-a dracu', hai?

— Iartă-mă, Luke, sunt o idioată, nu mai fac niciodată.

— Vino-aici, în pizda mă-tii! Vino-aici sau ți-o iei în porție dublă!

— Nu, Luke, te rog, nu!

— Ajunge!

Colleen s-a apropiat și s-a oprit înspăimântată în fața lui.

— Deci ți-o iei de cinci ori peste mufă, de acord?

— Eu…

— De acord?

— Da, Luke.

— Și vreau să le numeri.

Femeia a rămas nemișcată în fața bărbatului care a ridicat palma. Ea a închis ochii, hohotind de plâns. Prima palmă a aruncat-o la pământ. A urlat de durere.

— Numără ți-am zis!

Colleen suspina îngenuncheată pe betonul rece.

— Una…, a articulat între două sughițuri de plâns.

— Bine. Haide-n picioare!

S-a ridicat. A pălmuit-o din nou. Ea parcă s-a rupt în două, prinzându-și obrajii în palme.

— Două! a urlat.

— Așa da, e bine, treci la loc.

L-a ascultat, iar el a ținut-o bine de cap și a pocnit-o iarăși, din toate puterile.

— Trei!

A căzut pe spate.

— Haide, doar n-o să rămâi acolo, drepți! Nu te-am auzit numărând.

— Patru, a suspinat femeia.

— Uite c-am ajuns la capăt. Treci în fața mea și stai dreaptă.

După ce a bătut-o, i-a ordonat să dispară, iar ea a și rupt-o la fugă. A mers mai bine de o oră până când a ajuns la podul Lebanon. Și podul nu era nici la jumătatea distanței până la Madison. Și-a scos pantofii cu tocuri, care îi dădeau dureri și o încetineau, și a pășit cu picioarele goale pe asfaltul rece, care-i crăpa pielea de pe tălpi. Dintr-odată, farurile unei mașini au luminat strada. Șoferul nu a observat-o decât în ultima clipă, fiind aproape să dea peste ea. A oprit. Îl mai văzuse pe băiatul acela pe la benzinărie. Aceea fusese noaptea în care îl întâlnise pe Woody, pe șosea.

De atunci, dacă întârzia la întoarcerea de la serviciu, Luke o lăsa undeva, pe drum, obligând-o să se întoarcă pe jos. Numai că în noaptea aceea, când în sfârșit a ajuns acasă, și-a dat seama că Luke încuiase ușa pe dinăuntru. S-a întins pe canapeaua îngustă de afară, de sub copertină, și a adormit dârdâind.

Woody era tot mai îngrijorat. Hillel mi-a vorbit pe la începutul lui 2001 despre cât de alarmat era din acest motiv.

— Nu știu de unde atâta afecțiune subită pentru fata asta. De șase luni încoace numai la cum s-o salveze se gândește. E schimbat. Știi tu mai multe?

— Nu.

Mințeam. Știam că Woody se străduia s-o uite pe Alexandra, ocupându-se de Colleen. Salvând-o pe ea, voia să se salveze pe sine însuși. Am înțeles că Hillel, însoțindu-l în misiunile de supraveghere nocturnă pe lângă casa lui Colleen, nu-i ținea pur și simplu de urât, ci veghea asupra lui Woody, sperând să-l

împiedice să facă vreo prostie.

Nu a putut însă împiedica și confruntarea dintre Luke și Woody, din februarie, dintr-un bar din Madison.

*

Madison, Connecticut.
Februarie 2001.

Woody trecea cu mașina pe strada principală din Madison când a zărit camioneta lui Luke oprită în fața unui bar. A frânat pe loc și a tras alături. De zece zile Luke nu mai făcuse nicio livrare. De zece zile Woody n-o mai văzuse pe Colleen. De zece zile era condamnat s-o privească doar de la depărtare. Într-o seară, cu câteva zile mai înainte, auzise țipete din casă, dar Hillel nu-l lăsase să coboare și să intervină. Venise vremea ca toată povestea să se termine.

A intrat în bar și a dat de Luke la tejghea. S-a dus direct la el.

— Ia uite-l și pe fotbalistul nostru! a exclamat Luke, care deja se cam pilise.

— Ai grijă ce spui, Luke, a mârâit Woody.

Luke era cu vreo zece ani mai mare. Și mai voinic, mai lat în umeri, cu figură de om violent și mâini noduroase.

— Ai vreo problemă, băi fotbalistule? a întrebat Luke ridicându-se.

— Cu tine am o problemă. Vreau s-o lași în pace pe Colleen.

— Zău? Adică vrei să mă-nveți cum să mă port cu nevastă-mea?

— Exact. Adică să nu te mai ocupi deloc. Fiindcă nu te iubește.

— Băi, pulică, cum vorbești tu cu mine?! Ai două secunde să dispari.

— Dacă te mai atingi de ea…

— Dacă mă ating, ce?

— Te omor.

— Băi, jafule! a urlat Luke apucându-l pe Woody. Nu ești decât un jaf amărât!

Woody s-a apărat împingându-l, înainte de a-i trimite o dreaptă direct în figură. Luke a dat și el, iar clienții din bar s-au repezit să-i despartă. S-a creat un moment de confuzie, după care s-au auzit sirenele poliției. Tatăl și fratele lui Luke au intrat în bar să restabilească ordinea. L-au arestat pe Woody și l-au băgat într-una dintre mașinile lor. L-au scos din oraș și l-au dus într-o carieră părăsită în care l-au bătut cu bastoanele până l-au lăsat fără cunoștință.

Și-a revenit câteva ceasuri mai târziu. Cu fața tumefiată și un umăr dislocat. S-a târât până la șosea și a așteptat să treacă o mașină.

A oprit una, care l-a dus până la spitalul din Madison, unde a venit și Hillel. Nu avea decât răni superficiale, dar trebuia să-și îngrijească umărul.

— Ce s-a întâmplat, Woody? Te-am căutat toată noaptea.

— Nimic.

— Woody, de data asta ai avut noroc. Mai aveai un pic și n-ai mai fi jucat fotbal niciodată. Asta vrei? Să-ți faci praf cariera?

Colleen a plătit și ea intervenția lui Woody.

După o săptămână, când a revăzut-o, la benzinărie, i-a remarcat ochiul învinețit și buza spartă.

— Ce-ai făcut, Woody?

— Am vrut să te apăr.

— Ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

— Colleen, dar…

— Te-am rugat să nu te bagi.

— Am vrut să te protejez.

— Nu trebuie să ne mai vedem. E mai bine așa. Du-te, te rog!

A ascultat-o.

Peste câteva săptămâni a venit vacanța de primăvară. Hillel și cu mine am profitat de asta ca să-l ducem pe Woody departe de Madison și, ca să-i mai schimbăm starea de spirit, l-am luat cu noi zece zile la Buenavista.

Vacanța din Florida a coincis cu o subită și gravă deteriorare a sănătății bunicului Goldman. A făcut o pneumonie care l-a lăsat teribil de slăbit. La plecarea noastră era încă în spital. Mătușa Anita spunea că nu avea să mai reziste mult timp. Bunicul a avut totuși puterea de a ieși din spital și de a se întoarce acasă, dar nu s-a mai dat jos din pat. Ne duceam în fiecare dimineață, devreme, să-l vizităm și, cum peste noapte se odihnea, avea chef de vorbă. Își pierduse puterile, e drept, dar mintea îi rămăsese întreagă. Într-o zi, pe când discutam împreună, Woody l-a întrebat:

— La drept vorbind, bunicule, acum îmi dau seama că nu știu nici măcar ce meserie ai avut.

Bunicul a zâmbit, luminat la față.

— Am fost președinte-director general al Goldman & Co.

— Ce era asta?

— O mică întreprindere pentru fabricarea de materiale medicale, înființată de mine. Aventura vieții mele. Închipuie-ți că Goldman & Co a existat mai bine de patruzeci de ani. Îmi plăcea să merg la birou: ne instalaserăm într-o clădire frumoasă din cărămidă roșie, care se vedea de departe și pe fațada căreia se putea citi cu litere mari: GOLDMAN. Eram foarte mândru.

— Unde se afla? În Baltimore?

— Nu, în statul New York. Iar noi locuiam la câțiva kilometri de-acolo, la Secaucus, în New Jersey.

— Și ce s-a întâmplat cu Goldman & Co? a mai întrebat Woody.

— Am vândut-o. Vă născuserăți deja, dar erați prea mici pe-

atunci ca să vă puteți aduce aminte. Se întâmpla pe la jumătatea anilor 1980.

Bunicul îi trezise curiozitatea lui Woody care voia să știe dacă mai existau fotografii din vremea firmei Goldman & Co. Bunica ne-a adus o cutie de pantofi în care erau îngrămădite tot soiul de instantanee. Cele mai multe erau făcute în anii din urmă: multe figuri pe care nu le cunoșteam, prieteni de-ai lor din Florida, și câteva poze cu bunicul și bunica împreună. Până la urmă am dat și de o fotografie a bunicului în fața faimoasei clădiri a firmei Goldman & Co, pe care am admirat-o îndelung. Am descoperit și câteva imagini cu Hillel, cu Woody și cu mine în adolescență, în timpul unui sejur în Florida.

— Banda Goldmanior, a zis pe neașteptate bunicul, fluturând poza și făcându-ne să râdem.

Binecuvântată fie amintirea bunicului nostru Max Goldman. A murit șase săptămâni mai târziu. Păstrez în memorie aceste ultime clipe petrecute alături de el, vivacitatea și simțul umorului de care dădea dovadă chiar și în pragul mormântului.

Nu voi uita niciodată tandrețea din râsul lui. Nici rigurozitatea. Nici alura și eterna lui eleganță. Nu există ceremonie, festivitate de premiere, întâlnire importantă care, în timp ce-mi pun cravata, să nu mă ducă cu gândul la el, întotdeauna impecabil îmbrăcat.

Cinste ție, dragul meu bunic. Află că-mi lipsești în viața mea de-aici. Îmi place să cred că te uiți la mine de-acolo, de sus, și că-mi urmărești parcursul cu un amestec de amuzament și de emoție. Știi, așadar, că digestia mea e excelentă și că nu sufăr de sindromul colonului spastic. Poate că datorez asta și kilogramelor de cereale All-Bran pe care m-ai pus să le-nghit în Florida, sub binevoitoarea ta privire. Îți mulțumesc pentru tot ce ai adus în viața mea. Odihnește-te-n pace.

25.

Bunicul a fost înmormântat pe 30 mai 2001 la Secaucus, New Jersey, orașul în care crescuse, la fel ca bunica, tata și unchiul Saul. Mai mulți dintre prietenii săi din Florida insistaseră să vină și ei.

Stăteam lângă verii mei. Alexandra era și ea acolo, pe rândul din spatele nostru. Mi-am dus ușor mâna la spate, iar ea mi-a prins-o discret. Și mi-a strâns-o. Alături de ea mă simțeam puternic.

Știu că în ziua aceea, ceva mai târziu, Woody i-a spus:

— E frumos că vă iubiți așa.

Ea i-a zâmbit.

— Și tu? l-a întrebat. Hillel mi-a spus de fata aceea, de Colleen…

— E măritată. E complicat. Pentru moment nu ne mai vedem.

— O iubești?

— Nu știu. Simt ceva tandru pentru ea. Mă face să mă simt mai puțin singur. Dar nu e ca tine.

Ceremonia s-a desfășurat după chipul și asemănarea bunicului: sobră și marcată de umor. Tata a ținut un discurs plin de spirit în timpul căruia aluzia la cerealele All-Bran a declanșat amuzamentul tuturor. A vorbit apoi și unchiul Saul, dar mai serios. A început așa:

— E prima dată când mă întorc în New Jersey. După cum știți, relațiile mele cu tata nu au fost întotdeauna senine…

Cuvintele lui au avut o rezonanță stranie. În cuvintele lui nu regăseam legătura căreia îi fusesem martor pe vremea înfloririi Baltimorilor.

După ceremonie și praznic, bunica a vrut să facă o plimbare prin Secaucus. Cum nu ajunsesem niciodată pe-acolo, i-am propus s-o însoțesc. Încercând să înțeleg aluziile unchiului Saul, am profitat că rămăsesem singur în mașină cu bunica ca s-o întreb despre ce era vorba.

— La ce se referea unchiul Saul adineauri?

Bunica s-a prefăcut că nu mă aude, privind pe fereastră.

— Bunico?!

— Markie, nu e cel mai bun moment pentru întrebări.

— S-a întâmplat ceva între ei? am insistat.

— Markie, condu și taci, te rog. Chiar ai de gând să mă bați la cap cu genul ăsta de întrebări?

— Iartă-mă, bunico.

N-am mai zis nimic. M-a ghidat până la fosta lor locuință, ipotecată în clipa în care situația financiară a firmei Goldman & Co a început să se clatine. După care mi-a cerut s-o duc până la fosta uzină Goldman. Cum nu ajunsesem niciodată acolo, tot ea a fost cea care m-a călăuzit. Am mers vreo douăzeci de minute, am ieșit din New Jersey și am intrat în statul New York, până la o zonă industrială dezafectată. Bunica mi-a făcut semn să opresc în fața unei clădiri părăsite, din cărămidă roșie. Și-a plimbat degetele pe suprafața fațadei.

— Aici era biroul meu, mi-a explicat arătând către o gaură din zid, care fusese cu siguranță, cândva, o fereastră.

— Ce făceai aici?

— Țineam contabilitatea. Administram bugetul. Bunicul tău era un vânzător fără pereche, dar pentru fiecare dolar câștigat,

cheltuia doi. Trebuia să țin frâiele financiare și la fabrică, și acasă.

Când, într-un târziu, m-am întors cu bunica în parcarea cimitirului, Baltimorii își cam pierduseră răbdarea în microbuzul închiriat cu șofer, care trebuia să-i ducă în Manhattan. Unchiul Saul închiriase camere la New York Plaza pentru bunica și pentru Baltimori. Montclairii au rămas la Montclair.

Unchiul Saul m-a rugat să trec a doua zi pe la el, pe la hotel, ceea ce am și făcut. Ne-a strâns pe Woody, pe Hillel și pe mine într-un colțișor liniștit al barului de la hotel și ne-a anunțat că bunicul solicitase, printre ultimele sale dorințe, ca unul dintre conturile sale să fie împărțit în mod egal între „cei trei nepoței“. Reveneau câte douăzeci de mii de dolari pentru fiecare dintre noi.

*

La o săptămână după înmormântare, am dus-o pe bunica înapoi în Florida. Am luat avionul împreună cu ea și am rămas câteva zile la Miami ca să nu se simtă singură. Unchiul Saul mi-a pus la dispoziție apartamentul din Buenavista.

Prezența mea alături de bunica, în acea rezidență pentru persoanele în vârstă, a ajutat-o să se pună pe picioare. O revăd în ziua întoarcerii la Miami, fumând pe terasă și uitându-se spre ocean, cu ochii pierduți în gol. Pe masa din livingul minuscul lăsase o cutie de pantofi plină cu poze vechi. Am luat câteva, la întâmplare și, cum nu am recunoscut nici oamenii, nici locurile, am început să-i pun întrebări. Răspundea cu jumătate de gură și simțeam că-i tulburam nevoia de liniște. Dintr-odată, mi-a vorbit despre lucrurile din depozitul de mobilă.

— Care depozit de mobilă? am întrebat-o.

— Unul de la Aventura. Adresa e în șifonierul cu cheie.

— Și ce e acolo?

— Toate albumele de familie. Dacă tot vrei să vezi fotografii, n-ai decât să te duci până acolo. Sunt triate, clasate și adnotate. Fă ce vrei cu ele, numai să nu-mi mai pui toate întrebările astea.

Nici până în ziua de azi nu știu dacă mi-a vorbit despre acel depozit special ca să mă duc după fotografii sau, pur și simplu, ca să mă car și s-o las în pace. Împins de curiozitate, m-am dus și am descoperit, după cum îmi promisese, viața Goldmanilor în mii de fotografii aranjate și sortate, în albume prăfuite. Le-am deschis la întâmplare și-am dat de chipuri întinerite, de tot ceea ce fusesem cândva. Am mers înapoi pe firul timpului și al epocilor, apoi m-a distrat să mă găsesc și pe mine însumi. M-am văzut sugar, am văzut casa din Montclair cu vopseaua încă proaspătă pe ziduri. M-am văzut gol-goluț, în piscina din plastic pusă la noi acasă, pe iarbă. Am văzut imagini de la primele mele aniversări. Mi-am dat rapid seama că, din toate acele fotografii, lipseau cele mai importante personaje. La început m-am gândit că era vorba despre o simplă întâmplare ori de o eroare de clasificare. Mi-a luat mai multe ore pentru a parcurge toate albumele și a trebuit să mă plec în fața evidenței: noi eram peste tot, ei pe nicăieri. Dacă de Montclairi dădeai pe unde voiai și pe unde nu voiai, Baltimorii păreau *persona non grata*. Nicio imagine cu Hillel mic, la naștere sau la vreo aniversare. Nicio imagine de la căsătoria unchiului Saul cu mătușa Anita, pe când cea a părinților mei avusese dreptul la trei albume. Primele poze ale lui Hillel erau, în cel mai bun caz, de după ce împlinise cinci ani. Conform arhivei bunicilor mei, aveai senzația că multă vreme Goldmanii-din-Baltimore nu existaseră.

Cu siguranță bunica Ruth își închipuise că urma să rămân închis în depozitul de mobile pentru totdeauna și că, astfel, va

putea fuma liniștită pe terasa ei. Spre marele ei necaz, am dat însă buzna în apartamentul ei cu brațele încărcate de albumele de familie.

— Markie, de ce mă mai plictisești tu cu toate chestiile astea? Dac-aș fi știut, nu ți-aș fi spus niciodată despre depozitul de mobile!

— Bunico, ia zi, pe unde umblau în toți acei ani?

— La cine te referi, dragul meu? La albume?

— Nu, la Goldmanii-din-Baltimore. Până când a împlinit Hillel cinci ani, nu există nicio fotografie a lor…

La început s-a arătat sâcâită și a alungat cu un gest al mâinii posibilitatea de a conversa despre respectivul subiect.

— Mda, hai s-o lăsăm așa, acolo-n urmă, zău că e mai bine-așa.

Mi-am reamintit discursul unchiului Saul, de la înmormântarea bunicului.

— Haide, bunico, am insistat, e de parcă, la un moment dat, au dispărut de pe fața pământului.

A surâs tristă.

— Nici nu știi ce bine-ai zis, Markie. Nu te-ai întrebat niciodată cum de-a ajuns unchiul tău tocmai la Baltimore? Află că, vreme de zece ani, el și bunicul tău nu și-au vorbit absolut deloc.

26.

Anul universitar se încheiase în momentul în care, la sfârșitul lui iunie 2001, după înmormântarea bunicului, Woody s-a întors în Madison. Simțea o nevoie groaznică de-a o revedea pe Colleen.

Aceasta însă nu mai era la benzinărie. Îi luase locul o fată pe care n-o cunoștea. Așa că s-a postat în apropierea cartierului ei. Camioneta lui Luke era în fața casei, așadar și el. S-a ghemuit în mașină și a așteptat. Pe Colleen n-a văzut-o. Noaptea și-a petrecut-o așa, în stradă.

Luke a plecat în zori. Ducea o geantă pe care a aruncat-o în camionetă și a demarat. Woody l-a urmărit de la distanță. Au ajuns la birourile companiei de transporturi pentru care lucra Luke. După un ceas, acesta a plecat la volanul unui tir. Pentru cel puțin douăzeci și patru de ore, Woody putea fi liniștit.

S-a întors acasă la Colleen. A bătut la ușă. Niciun răspuns. A mai bătut o dată, apoi a încercat să se uite pe geamuri. Casa părea goală. Pe neașteptate a auzit o voce în spatele lui, care l-a făcut să tresară:

— Nu-i acasă.

S-a întors. Era vecina.

— Iertați-mă, doamnă, ce-ați spus?

— O căutați pe Colleen.

— Da, doamnă.

— Nu-i acasă.

— Știți unde s-a dus?

Vecina i-a răspuns întristată:

— La spital, băiete.

Woody s-a dus în grabă la spitalul din Madison. A găsit-o la pat, cu fața tumefiată și purtând un guler cervical. Fusese bătută rău. Când l-a văzut, privirea i s-a luminat.

— Woody!

— Ssst! Stai liniștită!

Ar fi vrut s-o sărute, s-o ia-n brațe, dar i-a fost frică să n-o doară.

— Woody, credeam că n-o să mai vii vreodată.

— Uite c-am venit.

— Iartă-mă că te-am alungat. Am nevoie de tine.

— Nu mai plec nicăieri. De-acum, rămân aici.

Woody știa că dacă nu făcea nimic, Luke avea s-o omoare, în cele din urmă. Dar cum s-o apere? I-a cerut ajutorul lui Hillel care, la rândul lui, a apelat la sfaturile unchiului Saul și ale lui Patrick Neville. Woody avea idei extravagante pentru a-l prinde-n cursă pe Luke: să-i pună o armă sau marijuana în mașină și să contacteze poliția federală. Numai că toate pistele ar fi condus până la urmă la el. Hillel știa că, pentru a-l aresta legal pe Luke, trebuia să-l scoată din jurisdicția tatălui lui. Și i-a venit o idee.

*

Madison, Connecticut.
1 iulie 2001.

Colleen a plecat de-acasă după prânz. A pus o valiză în portbagajul mașinii ei și a pornit. Luke s-a întors după o oră. Și a dat de biletul pe care i-l lăsase pe masă.

Am plecat. Vreau să divorțez.

Dacă ești dispus să discutăm în liniște, sunt la Motelul Days Inn de pe strada 38.

Citind biletul, Luke parcă a turbat. Adică ea voia să stea de vorbă? Las' c-o să vadă ea stat de vorbă. O s-o vindece el de dorințe de-astea. A sărit în mașină și a condus ca un nebun până la motel. I-a zărit pe loc mașina parcată în fața unei camere. S-a repezit bătând în ușă.

— Colleen! Deschide-mi!

Femeia a simțit cum i se strânge stomacul.

— Nu-ți deschid decât dacă te liniștești.

— Deschide imediat ușa!

— Nu, Luke.

Bărbatul a bătut cât a putut de tare. Colleen a început să țipe.

Hillel și Woody se aflau în camera de alături. Cel dintâi a ridicat receptorul și a sunat la poliție. I-a răspuns un operator.

— Un individ încearcă să-și bată nevasta, a explicat Hillel, cred c-o s-o omoare…

Luke era tot afară, bătând furios la ușă cu picioarele și cu pumnii. După ce a închis telefonul, Hillel s-a uitat la ceas, a așteptat un minut, după care i-a făcut semn lui Woody să sune în camera lui Colleen. Aceasta a răspuns.

— Ești gata, Colleen?

— Da.

— O să meargă…

— Știu.

— Ești foarte curajoasă.

— O fac pentru noi.

— Te iubesc.

— Și eu.

— Acum. Hai!

Colleen a închis. A tras adânc aer în piept și a descuiat ușa. Luke s-a repezit la ea și a început să-i care pumni. Parcarea motelului răsuna de urlete. Woody a ieșit din cameră cu un cuțit în buzunar, a tăiat cauciucurile roților din spate ale camionetei lui Luke, după care a luat-o la fugă și el cu stomacul strâns ghem.

Alte lovituri. Și nu se auzea nicio sirenă de poliție.

— Gata, lasă-mă! se ruga Colleen plângând, ghemuită pe jos pentru a se putea apăra de loviturile de picior.

Luke i-a înfipt mâna-n păr și-a ridicat-o, considerând că și-a luat porția. A târât-o afară din cameră și a băgat-o cu forța în camionetă. Alarmați de țipete, clienții motelului ieșiseră din camerele lor, însă nu îndrăzniseră să intervină.

În sfârșit s-au auzit și sirenele. În clipa în care Luke ieșea cu toată viteza din parcare, au apărut două mașini ale poliției. Nu a putut însă ajunge prea departe, oprit de pneurile sparte. În următoarele minute a fost arestat.

Ducându-se la motel, depășise granița cu statul New York unde a și fost închis, în așteptarea procesului pentru violență și sechestrare de persoane.

*

O vreme, Colleen a fost găzduită în Baltimore, la Goldmani. A fost ca și când ar fi renăscut. În august a mers cu Woody, cu Hillel și cu mine în Florida. Bunica avea nevoie de ajutor pentru a pune ordine în lucrurile bunicului.

Nu era nevoie să fim toți patru pentru a selecționa documentele și cărțile lăsate de bunicul. Pe Woody și pe Colleen i-am trimis să petreacă un timp numai ei doi. Au închiriat o mașină și au coborât în arhipelagul Florida Keys.

Hillel și cu mine am navigat o săptămână printre hârțoagele rămase de la bunicul. Conveniserăm ca eu să mă ocup de arhivă

și el de documentele legale. Găsind într-un sertar testamentul bunicului, i l-am dat lui Hillel fără să arunc măcar un ochi peste document.

Vărul meu, însă, l-a examinat cu atenție. După care pe față i s-a întipărit o expresie bizară.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat. Parc-ai pățit ceva dintr-odată.

— E-n ordine. Doar că mi-e prea cald. Mă duc pe balcon să iau un pic de aer.

L-am văzut împăturind documentul pe care, ieșind, l-a luat cu el.

27.

La începutul lunii septembrie 2001, Luke a fost condamnat la trei ani de închisoare în statul New York. A fost o adevărată eliberare pentru Colleen care, în același timp, a depus o cerere de divorț. De-acum putea locui liniștită în Madison.

Momentul a coincis cu începutul celui de-al patrulea și ultim an de facultate. Cel în care Stadionul Burger Shake din Madison a devenit Stadionul Saul Goldman.

Îmi aduc aminte de ceremonia schimbării numelui, care a avut loc sâmbătă, 8 septembrie, și la care am luat parte. Unchiul Saul strălucea de bucurie. Era prezentă toată lumea bună din universitate. O bucată de pânză acoperea literele din metal masiv și, după discursul rectorului, unchiul Saul a tras de un cordon care a făcut să cadă pânza, lăsând la vedere noua identitate a locului. Dintr-un motiv pe care nu am reușit să mi-l explic, singura persoană care a lipsit în ziua aceea a fost mătușa Anita.

Câteva zile mai târziu, New Yorkul a fost lovit de atentatele de la 11 septembrie. Madisonul, ca tot restul țării, a fost distrus de șoc și doar prea puțin succesul Titanilor a făcut ca locuitorii să mai lase televizoarele și să se întoarcă la stadion.

Pentru Woody a fost începutul unui sezon excepțional. Era în cea mai bună formă. În acel moment nimic nu lăsa să se întrevadă ce avea să se întâmple. Anul ar fi trebuit să fie cel al

consacrării sportive definitive a Titanilor. Woody juca pătruns de o extraordinară determinare de a învinge. Nici nu începuse bine sezonul că echipa din Madison dăduse peste cap toate statisticile, înșiruind victoriile unele după altele, strivindu-și adversarii. Aceste performanțe au pus în mișcare un număr impresionant de spectatori, meciurile se jucau cu casa-nchisă, iar orașul Madison profita enorm: restaurantele erau pline, iar în magazine cumpărătorii își smulgeau unii altora tricourile în culorile echipei și fanioanele acesteia. Un vânt al veseliei bătea prin regiune: totul indica faptul că în anul acela Titanii aveau să câștige campionatul universitar.

Colleen făcea parte dintre admiratoarele lui Woody. Și, de-acum, se afișa mândră cu el prin Madison. Când putea, închidea ceva mai devreme benzinăria și venea să se uite la antrenamente. La rândul lui, când avea puțin timp liber, se ducea s-o ajute. Făcea ordine în magazie și, uneori, se ocupa și de mașinile clienților, care exclamau:

— Dac-aș fi știut că azi îmi va face plinul un campion la fotbal!...

Și astfel Woody a ajuns nu doar vedeta tuturor studenților, dar și a întregului oraș Madison, unul dintre restaurante propunând chiar, în meniul *à la carte*, un hamburger care-i purta numele: *Woody*. Era un sendviș cu patru straturi, conținând atât de multă pâine și carne încât nici măcar un mare mâncău nu l-ar fi putut dovedi. Dacă totuși cineva reușea să-l termine, nu doar că nu mai trebuia să achite consumația, dar avea și cinstea de a fi fotografiat cu un Polaroid, imaginea fiind imediat pusă pe perete, în aclamațiile clientelei. Iar patronul stabilimentului repeta cu mândrie, când venea vorba despre hamburgerul lui:

— Woody sportivul e la fel ca *Woody* al nostru: nimeni nu-i poate veni de hac.

La Baltimore, în timpul cinei de Ziua Recunoștinței, Woody a cerut permisiunea familiei să-și schimbe numele de pe tricoul de fotbalist, trecându-l pe cel de Goldman. Toată lumea a fost teribil de impresionată și de emoționată. Pentru prima oară s-a ridicat deasupra noastră: grație lui, nu mai eram Montclairi sau Baltimori, eram Goldmani. În sfârșit, ne adunaserăm sub același stindard.

O săptămână mai târziu, *Madison Daily Star*, ziarul local al orașului Madison, publica un reportaj despre Baltimori, în care se relata povestea lui Woody, Hillel, a mătușii Anita și a unchiului Saul, cu o fotografie a celor patru, zâmbitori și fericiți, ținând tricoul lui Woody pe care era înscris numele *Goldman*.

În timp ce toate privirile erau îndreptate către Woody, care pășea direct către gloria sportivă, la Baltimore, unchiul Saul și mătușa Anita se pierdeau încet în umbră, fără ca nimeni să-și dea seama.

Mai întâi, unchiul Saul a pierdut un proces foarte important, la care lucra de mai mulți ani. Era apărătorul unei femei care dăduse în judecată o companie de asigurări medicale ce refuzase să-i plătească tratamentul soțului ei diabetic care, în aceste condiții, decedase. Unchiul Saul ceruse pentru ea mai multe milioane ca daune compensatorii. Acțiunea fusese respinsă.

Apoi între el și mătușa Anita au început să izbucnească certuri grave. Mai întâi, ea a ținut să afle care era valoarea donației făcute de soțul ei către Universitatea din Madison, în așa fel încât stadionul să-i poarte numele. Unchiul Saul a susținut că era vorba despre o nimica toată și că aranjase totul cu rectorul. Nu l-a crezut. Fiindcă se comporta ciudat. Nu era genul lui să iasă în evidență. Îl știa deosebit de generos, mereu gata să-și ajute aproapele. Făcea voluntariat la cantinele pentru

săraci și nu trecea niciodată pe lângă o persoană nevoiașă fără a-i da ceva. Dar nu vorbea niciodată despre aceste lucruri. Nu se lăuda cu ele. Era modest, devotat și de asta îl și iubea. Cine să fi fost omul care, dintr-odată, ținea să-și vadă numele pe firmamentul unui stadion de fotbal?

Drept care s-a apucat să facă lucrul pe care nu-l făcuse niciodată de când trăia alături de soțul ei: să-i umble prin birou, prin lucruri, să-i citească întreaga corespondență, inclusiv cea electronică. Trebuia, până la urmă, se descopere adevărul. Cum acasă nu a descoperit nimic, a profitat de orele în care-l știa plecat la tribunal pentru a trece pe la el pe la birou, unde s-a închis singură înăuntru sub un pretext oarecare. Când a găsit dosarele personale de contabilitate, până la urmă a aflat și adevărul: unchiul Saul promisese șase milioane de dolari universității din Madison. La început nu i-a venit să creadă. A fost nevoie să citească de mai multe ori acel document. Cum putuse soțul ei să facă așa ceva? De ce? Și, mai ales, cu ce bani? Ce-i ascundea? I se părea că trăiește un coșmar. L-a așteptat în birou, pentru a-l soma să-i dea o explicație, numai că el i-a tratat cu mult calm descoperirea:

— N-ai voie să-mi umbli prin lucruri. Mai ales aici, unde am obligația secretului profesional.

— Saul, n-o mai scălda. Șase milioane de dolari! Ai promis șase milioane de dolari?! De unde-i scoți?

— Nu te privește!

— Saul, ești soțul meu! Cum ai vrea să nu mă privească?

— Fiindcă n-ai înțelege.

— Saul, te implor să-mi spui de unde scoți toți banii ăștia? Ce-mi ascunzi? Ai cumva legături cu crima organizată?

Bărbatul a izbucnit în râs.

— Pe asta de unde-ai mai scos-o? Acum, te rog să mă lași. S-a făcut târziu și mai am încă mult de lucru.

Personal, nu vedeam nimic din tot ce se întâmpla. Când nu eram la universitate, eram cu Alexandra. Alături de ea mă simțeam de-a dreptul fericit. Mă cunoștea mai bine decât oricine, mă înțelegea mai bine decât oricine. Îmi putea citi gândurile, putea ghici tot ce-aveam să-i spun chiar înainte s-o fac.

Terminase de un an universitatea și încerca să pătrundă în lumea muzicală, dar startul era dificil. Nu prea-mi plăcea producătorul cu care se asociase. Mi se părea mai preocupat de promovarea imaginii ei decât de muzică. El zicea că totul se lega, eu nu eram de acord. Nu când era vorba de un talent ca al Alexandrei. Încercam să i-o spun, încercam s-o fac ca, înainte de orice, să-și asculte instinctul. Alexandra compunea melodii grozave, în schimb producătorul, în loc s-o ajute să se dezvolte pe această linie, îi frâna sistematic creativitatea, forțând-o să intre într-un tipar, care se presupunea că va plăcea unui număr cât mai mare de ascultători. Structura arăta cam așa: introducere, strofa 1, refren, strofa 2, refren, prerefren, refren. Producătorii comiteau același sacrilegiu față de muzică pe care îl comiteau și față de cărți ori filme: o calibrau.

Câteodată, era cuprinsă de descurajare. Zicea că n-o să ajungă nicăieri. Că mai bine-ar renunța. Iar eu îi ridicam moralul. Uneori plecam de la facultate și mă duceam la New York unde rămâneam peste noapte. În general, o găseam deprimată, închisă la ea în cameră. O convingeam să se îmbrace, să-și ia chitara, după care o duceam să cânte pe scena deschisă a câte unui bar. De fiecare dată se întâmpla același lucru: electriza publicul. Aplauzele interminabile de după prestațiile ei o remontau. Părăsea scena strălucind. Ne duceam să mâncăm undeva. Era din nou fericită. Redevenea aceeași flecară ce trăncănea interminabil și-mi plăcea atât de tare. Își uita amărăciunea.

Lumea era a noastră.

*

Aproape în fiecare weekend mă duceam la Madison ca să-l văd pe Woody jucând. Pe gradenele Stadionului Saul Goldman, mă alăturam mulțimii de suporteri privilegiați: unchiul Saul, mătușa Anita, Patrick Neville, Hillel, Alexandra și Colleen.

Bazate pe atâtea victorii, apăruseră și cele dintâi zvonuri: se spunea că specialiștii în recrutări pentru cele mai mari echipe din NFL veneau și ei săptămânal. Patrick susținea că urmau să vină și reprezentanții de la Giants. Unchiul Saul dădea asigurări că reprezentanți ai Corbilor urmăreau și ei Titanii cu cea mai mare atenție. În serile de meci, din tribunele Stadionului Saul Goldman, Hillel încerca să repereze recrutorii, înainte de a alerga în vestiare pentru a-l informa pe Woody de ce descoperise.

— Woody, i-a strigat într-o seară, am reperat cel puțin unul! Lua note și stătea agățat de telefon. L-am urmărit până-n parcare… avea numere de Massachusetts. Știi ce-nseamnă asta?

— Patrioții din Noua Anglie? a întrebat Woody fără a-i veni să creadă.

— Patrioții din Noua Anglie, bătrâne! a confirmat bucuros Hillel.

În ovațiile celorlalți jucători, care se schimbau, s-au aruncat unul în brațele celuilalt.

De două ori, la capătul unor meciuri încheiate cu victorie, unchiul Saul și mătușa Anita au fost abordați direct de observatori ai unor echipe prestigioase. În seara în care Titanii au zdrobit Pumele din Cleveland — singura echipă, în afara Titanilor, neînvinsă până în acel moment, în sezonul în curs, și campioana anului precedent —, Patrick Neville s-a dus după Woody la vestiare împreună cu specialistul în recrutări al

Patrioților din Noua Anglie, reperat deja cu câteva săptămâni mai înainte de Hillel. Bărbatul i-a dat lui Woody cartea de vizită spunându-i:

— Băiete, Patrioții ar fi foarte fericiți să te aibă printre ei.

— Doamne, Dumnezeule! Vă mulțumesc dom'le, a răspuns Woody. Nu știu ce să zic. Trebuie să stau de vorbă cu Hillel.

— Hillel e agentul tău? a întrebat recrutorul.

— Nu, Hillel este prietenul meu. De fapt, agent propriu-zis nu am.

— Ți-aș putea fi eu agent, i-a propus pe loc Patrick. Mereu am visat să fac așa ceva.

— Păi da, cu tot dragul, i-a răspuns Woody. Chiar ați face așa ceva?

— Evident.

— Atunci, vă las să tratați cu agentul meu, i-a spus Woody zâmbind recrutorului, care i-a strâns mâna călduros.

— Baftă, băiete! Tot ce-ți mai rămâne de făcut este să câștigi campionatul. Ne vedem în NFL.

În seara aceea, contrar obiceiului, Hillel și Woody nu au sărbătorit victoria alături de restul echipei. Închiși în camera lor, împreună cu Patrick care-și luase foarte în serios noul rol de agent, au discutat variantele care i se ofereau lui Woody.

— Trebuie să încerci să semnezi ceva înainte de sfârșitul anului, a fost de părere Patrick. Dacă vei câștiga campionatul, acest lucru cu siguranță nu va fi prea greu.

— După părerea dumneavoastră, am putea vorbi despre o primă ofertă care s-ar ridica la cam cât? a întrebat Hillel.

— Depinde. Luna trecută, Patrioții au oferit șapte milioane de dolari unui jucător universitar.

— Șapte milioane de dolari?! a exclamat Woody, simțind că-și pierde suflul.

— Șapte milioane de dolari, a repetat Patrick. Și crede-mă,

băiete, că nu valorezi mai puțin. Și dacă nu anul ăsta, sigur la anul. Nu-mi fac griji în privința carierei tale.

După plecarea lui Patrick, Woody și Hillel au rămas treji toată noaptea. Întinși fiecare în patul lui, cu ochii larg deschiși, rămăseseră amețiți de potențiala valoare a contractului.

— Ce-o să faci cu-atâția parai? a întrebat Hillel.

— Îi facem pe din două. Jumate tu, jumate eu.

Hillel a zâmbit.

— De ce-ai face asta?

— Fiindcă ești ca și fratele meu, iar frații își împart totul.

La începutul lunii decembrie 2001, tocmai când intraseră în semifinalele campionatului, Titanii au fost supuși unui control antidoping din partea Ligii de Fotbal.

O săptămână mai târziu, Woody nu a apărut la cursul de economie, după antrenamentul de dimineață. Hillel a încercat să dea de el la telefon, fără vreun rezultat. A hotărât să se ducă pe stadion să vadă cum stau lucrurile, dar, traversând campusul, a zărit Chevroletul Yukon negru al lui Patrick Neville trăgând în fața clădirii administrative. Hillel a înțeles că se întâmplase ceva grav și a alergat după Patrick.

— Patrick, ce se-ntâmplă?

— Nu ți-a spus Woody?

— Ce-ar fi trebuit să-mi spună?

— S-a ars la controlul antidoping.

— Poftim?

— Imbecilul s-a dopat.

— Imposibil!

Hillel l-a urmat pe Patrick în biroul rectorului. Acolo, în afara acestuia, era și Woody, inert parcă, pe un scaun și, în fața lui, un comisar de la Liga Universitară de Fotbal.

Văzându-l pe Patrick intrând, Woody s-a ridicat cu aer rugător.

— Nu mai înțeleg nimic, Patrick! a strigat. Jur că n-am luat nimic!

— Cum stau lucrurile? s-a interesat Patrick.

Rectorul i l-a prezentat tipului de la Ligă pe Patrick, ca agent al lui Woody, după care l-a rugat să facă o sinteză a situației.

— Woodrow a ieșit pozitiv la testul pentru pentazocină. Și testul, și repetarea lui au dat același rezultat. E foarte grav. Pentazocina este un derivat al morfinei, substanță strict interzisă de Ligă.

— Nu m-am dopat! a țipat Woody. Jur! De ce-aș fi făcut una ca asta?

— Woodrow, vrei să termini odată cu circul ăsta?! a tunat comisarul. Prea erau frumoase performanțele tale ca să fie și adevărate.

— Recent am fost răcit și doctorul mi-a prescris niște vitamine. Nu am luat decât ce mi-a recomandat. De ce să fi luat căcatul ăla de substanță?!

— Fiindcă ai fost rănit.

A urmat un moment de tăcere.

— Cine v-a spus? a întrebat Woody.

— Medicul echipei. Ai tendinită la un braț. Și ligamentul umărului rupt.

— Astă-primăvară am fost prins într-un scandal. M-au rupt în bătaie niște polițiști! Dar de la chestia aia au trecut opt luni.

— Woody, știi ceva, ia mai lasă-mă cu minciunile tale, l-a întrerupt comisarul.

— Dar ăsta-i adevărul! Jur!

— Zăăău? Nu te-ai antrenat excesiv în vară? Sunt în posesia unui raport al medicului echipei, care afirmă că, urmare a durerilor repetate, a procedat la efectuarea unei ecografii a brațului, care a prezentat o tendinită relativ gravă, datorată, după părerea lui, unui exces de mișcări repetate.

Woody s-a simțit încolțit. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Este adevărat că medicul a vrut să nu mai joc o vreme, a explicat. Numai că eu m-am simțit în stare să-mi păstrez locul în echipă. Îmi cunosc foarte bine corpul! Aș fi urmat un tratament după campionat. Chiar credeți că aș fi făcut tâmpenia de a mă dopa exact înaintea semifinalelor?

— Da, i-a răspuns comisarul de la Ligă. Fiindcă îți venea foarte greu să joci fără un calmant. Părerea mea este că ai luat talacen. Toată lumea știe că este un medicament eficient, ale cărui urme dispar rapid din sânge. Cred că și tu știai asta foarte bine și că te-ai gândit că, dacă întrerupi administrarea medicamentului cu destulă vreme înainte de finala campionatului, nu vom putea descoperi urmele de dopaj. Mă-nșel, oare?

Din nou tăcere.

— Woody, chiar ai luat mizeria aia? a întrebat până la urmă Patrick.

— Nu! Jur! Poate că s-a înșelat medicul cât am fost bolnav!

— Woodrow, medicul nu ți-a prescris talacen, a intervenit comisarul. Am verificat. Numai vitamine.

— Atunci farmacistul care a preparat cașetele!

— Ajunge, Woodrow! a intervenit rectorul. Ai dezonorat universitatea.

Și, luând de pe perete fotografia copertei revistei universității, cea cu portretul lui Woody, a aruncat-o la coș.

Patrick Neville s-a întors spre rector.

— Și acum ce urmează?

— Vom discuta. Înțelegeți că situația este deosebit de gravă. În asemenea cazuri, regulamentul Ligii prevede suspendarea jucătorului, iar regulamentul nostru prevede excluderea din universitate.

— Ați semnat deja vreun acord cu Patrioții din Noua

Anglie? a întrebat comisarul.

— Nu.

— Cu-atât mai bine fiindcă, dacă s-ar fi întâmplat așa, ar fi putut cere daune interese pentru că s-a adus atingere imaginii lor.

Din nou tăcere apăsătoare, apoi comisarul a continuat.

— Domnule Neville, am stat mult de vorbă cu domnul rector. Reputația Universității din Madison ar putea fi pătată în acest mod, la fel și a campionatului. Toată lumea s-a îndrăgostit de performanțele lui Woody. Dacă publicul va afla că s-a dopat, ni se va aduce tuturor un imens prejudiciu, or noi ne dorim cu toții să evităm o astfel de situație. Totuși, nu putem închide ochii la…

— Ce propuneți?

— Un compromis acceptabil pentru toți. Anunțați că Woody s-a rănit. Că s-a rănit grav și nu va mai putea juca. În schimb, Liga nu va duce ancheta mai departe, iar reputația Universității din Madison va rămâne intactă. Prin urmare, consiliul de disciplină al universității nu va avea de ce să se aplece asupra cazului lui Woodrow, iar el își va putea încheia studiile aici.

— Și cât timp va fi accidentat?

— Pentru totdeauna.

— Dacă nu joacă, niciun club din NFL nu și-l va dori.

— Domnule Neville, cred că nu ați înțeles gravitatea situației. Dacă refuzați, vom deschide procedura disciplinară și toată lumea va fi pusă la curent. În caz de procedură disciplinară, Woody va fi exclus din echipă și, cu siguranță, și din universitate. Veți avea posibilitatea să faceți recurs, însă veți pierde, întrucât testele sunt clare. În acest moment, vă ofer posibilitatea de a îngropa întreg cazul. La schimb. Reputația Titanilor e salvată și Woody își încheie facultatea.

— Dar, în felul acesta, se încheie și cariera lui de fotbalist, a

observat Patrick.

— Da. Dacă vi se pare acceptabil compromisul, vă las douăzeci și patru de ore pentru a organiza o conferință de presă în care să anunțați că Woody s-a accidentat la antrenament și nu va mai juca fotbal niciodată.

Comisarul a ieșit. Woody și-a ascuns fața în palme, mut de disperare. Patrick și Hillel au ieșit și ei.

— Patrick, totuși trebuie să putem face ceva! Ce să mai vorbim, povestea asta e o demență!

— Hillel, n-ar fi trebuit să ia niciodată talacen.

— Păi nici n-a luat vreodată rahatul ăla!

— Am mari îndoieli, Hillel, că farmacistul s-a înșelat așa de tare încât i-a dat vitamine, nu talacen. Iar rănile sunt dovedite.

— Să admitem că a luat talacen cu bună știință — în definitiv nu este decât un calmant!

— Este un produs interzis de Ligă!

— Putem face recurs!

— Doar ai auzit: am pierde. O știm la fel de bine și eu, și tu. Are doar șansa de a-și păstra locul în universitate. Dacă face recurs, povestea cu dopajul devine publică. Și va pierde totul. Cei de aici, de la universitate, îl vor da afară și nicio altă universitate nu va accepta să-l primească. E un băiat tare deștept, trebuie să-și termine studiile. Cel puțin, acceptând compromisul, își salvează viitorul.

În acea clipă, Woody a ieșit din biroul rectorului și s-a oprit în fața lor. Ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii, le-a spus:

— Nu vom face niciun recurs. Nu vreau să se afle. Nu vreau ca Saul și Anita să afle, orice s-ar întâmpla. Mi-ar fi mult prea rușine, dacă vor afla adevărul. Pe tricoul meu e numele Goldman și n-am de gând să-l mânjesc.

A doua zi, Patrick a organizat o conferință de presă.

Doamnelor și domnilor, sunt nevoit să vă anunț o

lovitură dură atât pentru Universitatea din Madison, cât și pentru echipa Titanilor. Foarte promițătorul nostru căpitan de echipă, Woodrow Finn, s-a rănit grav în timpul unui antrenament personal la sala de forță. Cum a făcut o ruptură de ligamente la umăr și braț, există probabilitatea de a nu mai juca fotbal niciodată. În locul lui va fi numit un nou căpitan. Îi dorim lui Woody însănătoșire grabnică și îi adresăm cele mai bune urări în noua carieră.

La rugămintea lui Woody, am păstrat secretul. În afara lui Patrick Neville, singurii care au știut adevărul despre încheierea carierei lui de fotbalist au fost Hillel, Alexandra, Colleen și cu mine.

În ziua conferinței de presă, mătușa Anita și unchiul Saul au venit în grabă la Madison, unde au mai rămas apoi puțin. Neavând habar de adevăratul motiv al retragerii lui Woody, și-au băgat în cap să-l vindece. „Te punem noi la loc pe picioare“, i-a promis unchiul Saul. Woody i-a spus că are dureri prea mari pentru a se mai gândi să joace vreodată. Mătușa Anita a insistat să i se arate radiografiile care dovedeau leziuni severe: ligamentele de la braț și umăr erau groaznic de deteriorate, iar conform ecografiei se punea chiar problema unui început de ruptură.

— Woody, îngerașule, cum ai putut juca în halul ăsta? s-a arătat uluită mătușa Anita.

— De-asta nici nu voi mai juca.

— Nu sunt specialistă, dar le voi cere sfatul colegilor mei de la Spitalul Johns Hopkins. Nu cred însă să fie ceva ireversibil! Trebuie să mă crezi, Woody!

— Nu mai cred și nici nu mai am chef…

— Bătrâne, ia zi tu ce s-a întâmplat, de fapt? s-a arătat îngrijorat unchiul Saul. Pari tare deprimat. Chiar dacă ești

nevoit să faci o pauză de câteva luni, tot rămâne speranța de a fi recrutat de un alt club.

Deși ne-a mărturisit că într-adevăr s-a accidentat la antrenamentele din vară, Woody s-a jurat că nu s-a atins de talacen. Totuși, rezultatele radiografiilor lăsau să planeze un dubiu asupra capacității lui de a mai fi jucat fără calmante. Pentru el, unica explicație posibilă era că medicul echipei încurcase lucrurile, prescriindu-i vitamine pentru răceală.

— Nu prea stă în picioare povestea asta a lui, i-am spus Alexandrei. La masă, abia dacă-și mai ține furculița în mână. Mă întreb dacă într-adevăr n-a luat de capul lui talacen.

— De ce ne-ar minți?

— Poate pentru că nu-și poate asuma responsabilitatea faptei.

S-a strâmbat.

— Mă-ndoiesc, mi-a zis.

— Sigur că te-ndoiești! Doar l-ai absolvi de păcate și fără să se spovedească! Până când ai să-l tot cocoloșești?

— Markie, nu cumva ești gelos?!

Am regretat imediat ce spusesem.

— Nu, nicidecum, am răspuns cam nesigur pe mine.

— Markikette, îți promit ca în ziua în care vei trece și tu pe lângă șapte milioane de dolari și o carieră de fotbalist profesionist din cauza unui doctor smintit, care a confundat medicamentele, să ai și tu dreptul din partea mea la o atenție cele puțin la fel de mare ca aceea pe care i-o acord lui Woody.

*

Woody nu și-a mai terminat niciodată studiile.

În vacanța de iarnă de după excluderea sa din rândul Titanilor, Hillel și cu mine am încercat să-i ridicăm moralul, dar fără prea mare succes. La reluarea cursurilor, deprimat, s-a dus

până la Madison, fără a reuși însă să treacă de intrarea în campusul universitar. A oprit mașina în apropierea primelor clădiri.

— Ce faci? l-a întrebat Hillel, care era cu el în mașină.

— Nu pot…

— Ce nu poți?

— Toate astea…, a șoptit arătând spre Stadionul Saul Goldman, care se ridica în fața lor.

A coborât din mașină.

— Ia-o-nainte, i-a spus lui Hillel. Te-ajung din urmă. Am nevoie să merg un pic pe jos.

Hillel l-a ascultat fără să priceapă despre ce era vorba. Woody nu l-a mai ajuns din urmă niciodată. Avea nevoie de dragoste și de tandrețe, așa că a mers până la benzinărie și s-a refugiat lângă Colleen. De care nu s-a mai dezlipit. S-a mutat la ea și s-a apucat să muncească la benzinărie. De-acum era unica lui rațiune de a mai rămâne în Madison. Altfel, ar fi fugit undeva, departe.

Hillel trecea zilnic să-l vadă. Îi aducea notițele de la cursuri și încerca să-l facă să nu renunțe din moment ce ajunsese atât de aproape de țintă.

— Woody, nu ești decât la câteva luni de încheierea studiilor. Nu da cu piciorul șansei…

— Nu mai am curaj, Hill. Nu mai cred în mine. Nu mai cred în nimic.

— Woody, zi pe bune: chiar te-ai dopat?

— Nu, Hillel, jur! De-asta nici nu mai vreau să mă întorc în universitatea asta de mincinoși. Nu mai vreau nimic de la ei, m-au distrus.

Câteva săptămâni mai târziu, joi, 14 februarie 2002, Woody s-a hotărât să se ducă pentru o ultimă oară la universitatea din Madison pentru a-și recupera lucrurile din camera în care

locuise împreună cu Hillel.

Colleen i-a împrumutat mașina, iar el a intrat în campus pe seară. A încercat să dea de Hillel, dar n-a reușit. Fără îndoială, învăța la bibliotecă.

A bătut la ușă. Niciun răspuns. Cum păstrase cheia, a scos-o din buzunar, a băgat-o în broască și a descuiat. În cameră nu era nimeni.

Deodată s-a simțit cuprins de nostalgie. S-a așezat o clipă pe pat și a contemplat interiorul. A închis ochii și s-a revăzut în campus, într-o zi cu cerul fără urmă de nor, plimbându-se alături de Hillel și de Alexandra și atrăgând toate privirile. După momentul de reverie, a desfăcut geanta pe care o luase cu el și a început să bage înăuntru lucrurile personale: câteva cărți, fotografii, o veioză la care ținea și pe care și-o adusese din Oak Park, basche ții cu care alergase atât de mult. După care a deschis dulapul în care își puseseră îmbrăcămintea și el, și Hillel. Cele trei rafturi de sus erau ale lui. Le-a golit. După care s-a dat câțiva pași înapoi și s-a uitat la dulapul cu ușile deschide, inundat de tristețe. Era prima oară când îl părăsea pe Hillel din proprie voință.

Tot uitându-se fix la rafturi, i s-a părut că zărește o formă în fundul unuia dintre cele care-i aparțineau lui Hillel. S-a apropiat și-a văzut un plic ascuns în spatele unui teanc de haine. Ceva parcă l-a atras. A dat la o parte hainele, a luat plicul și l-a desfăcut. A albit și a simțit că se clatină pe picioare.

28.

Unchiul Saul nu a venit decât de două ori la Montclair, la părinții mei. Știu asta foarte bine fiindcă multă vreme mama s-a plâns că el n-a pus în viața lui piciorul în casa noastră. O auzeam uneori certându-se cu tata din cauza acestui subiect, mai ales atunci când venea vorba despre organizarea unor petreceri în familie.

— Totuși, Nathan, fratele tău n-a călcat niciodată pe-aici. Nu te surprinde? Nici nu știe cum e casa noastră.

— I-am arătat eu niște fotografii, încerca tata s-o calmeze.

— Te rog să nu faci pe prostul cu mine!

— Deborah, doar știi de ce nu vine.

— Știu, și chestia asta mă enervează și mai tare! Chiar sunteți insuportabili cu poveștile astea ale voastre idioate de familie!

Multă vreme n-am știut la ce se referea mama. Se mai întâmpla să mă bag și eu în vorbă.

— Și de ce nu vrea unchiul Saul să vină pe-aici?

— Nu e ceva important, îmi răspundea mama de fiecare dată. Niște prostii…

Prima dată s-a întâmplat în iunie 2001, la moartea bunicului. După ce a telefonat bunica să ne anunțe decesul, unchiul Saul a venit pe neașteptate la noi.

A doua oară s-a întâmplat joi, 14 februarie 2002, după ce l-a

părăsit mătușa Anita.

În ziua aceea, am sosit la Montclair spre seară. Era de Sfântul Valentin și eram pe drum de la universitate spre New York, unde urma să-mi petrec noaptea cu Alexandra. Cum nu-mi mai văzusem de ceva vreme părinții, am făcut un ocol prin Montclair ca să-i îmbrățișez și să stau un pic cu ei.

La sosire, am zărit mașina unchiului trasă la noi pe alee. Am alergat înăuntru, dar mama m-a oprit la intrare.

— Ce face unchiul Saul aici? am întrebat neliniștit.

— Markie, dragule, nu intra în bucătărie.

— Ei, dar chiar nu-mi spui ce s-a întâmplat?!

— Mătușa Anita…

— Ce e cu *mătușa Anita*?

L-a părăsit pe unchiul tău. A plecat.

A plecat? Cum adică a plecat?

Am dat să-l sun pe Hillel, dar mama m-a convins să n-o fac.

— Deocamdată, nu-l amesteca pe Hillel.

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— Markie, îți promit că-ți voi explica totul. Unchiul tău va rămâne aici în weekend și, dacă ești de acord, va sta la tine în cameră.

Am vrut să mă duc totuși să-l îmbrățișez, dar, în clipa în care am dat să intru în bucătărie, l-am văzut prin ușa rămasă întredeschisă cum plângea. Marele, uriașul, atotputernicul Saul Goldman plângea.

— Poate c-ar fi mai bine să te duci după Alexandra, a șoptit blând mama. Cred că unchiul tău are nevoie de puțină liniște.

Nu am plecat, ci, la drept vorbind, am fugit. Am părăsit Montclairul nu fiindcă așa mă sfătuise mama, ci fiindcă, în ziua aceea, îl văzusem plângând pe unchiul meu. Nu era decât un Samson, el, cel odinioară atât de puternic. Fusese deci de-ajuns să i se taie părul.

Plecam să mă întâlnesc cu cea alături de care totul mergea perfect. Cu Alexandra, femeia vieții mele. Întrucât știam că detesta kitsch-ul de Sfântul Valentin, aranjasem o seară fără cină cu cinci feluri, fără trandafiri roșii. Trebuia să trec s-o iau direct de la studioul unde își înregistra noul CD de promovare, după care urma să ne închidem într-o cameră de la Waldorf Astoria, să ne uităm la filme, să facem dragoste și să supraviețuim grație room-service-ului. În brațele ei eram la adăpost de ceea ce era pe cale să se întâmple.

În aceeași seară de 14 februarie 2002, Woody l-a așteptat pe Hillel în camera lor. Trecuseră mai bine de douăzeci și două de ore când se întorsese.

— Ce dracu', Woody, chiar m-ai speriat! a exclamat Hillel deschizând ușa și tresărind.

Woody nu i-a răspuns, mulțumindu-se să-l privească lung.

— Woody! S-a-ntâmplat ceva? a întrebat Hillel.

Woody a arătat spre plicul de lângă el.

— De ce?

— Woody… Eu…

Woody s-a ridicat dintr-un salt, l-a prins pe Hillel de guler și l-a lipit violent de perete, urlând:

— De ce?

Hillel l-a privit adânc în ochi, sfidător:

— Haide, Woody, lovește-mă. Oricum, altceva tot nu știi să faci…

Woody și-a agitat pumnul prin aer, ținându-l o clipă ridicat, cu dinții strânși, cu trupul cuprins de tremur. A mai lăsat să-i scape un țipăt de furie, apoi a rupt-o la fugă, alergând până în parcare. A urcat în mașina lui Colleen și a demarat în trombă. Simțea nevoia să se confeseze cuiva de încredere și singura persoană care i-a venit în minte a fost Patrick Neville. A luat-o spre Manhattan. A încercat să dea de el la telefon, dar aparatul

lui Patrick era închis.

Se făcuse unsprezece noaptea când a ajuns în fața clădirii în care locuia Patrick Neville. A tras mașina pe trotuarul de vizavi, a trecut strada neatent și a pătruns în imobil. Portarul de noapte l-a oprit.

— Trebuie să urc la Patrick Neville, e urgent.

— Domnul Neville vă așteaptă?

— Vă rog să-l sunați! Sunați-l, pentru numele lui Dumnezeu!

Portarul l-a apelat pe Patrick Neville.

— Bună seara, domnule, vă rog să mă iertați pentru deranj, este aici un domn care…

— Woody, a precizat Woody.

— …Domnul Woody… Foarte bine.

Portarul a închis și i-a făcut semn lui Woody că poate folosi ascensorul. Ajuns la etajul 23, Woody s-a îndreptat grăbit spre ușa familiei Neville. Patrick, care-l zărise prin vizor, i-a deschis înainte de a fi apăsat pe butonul soneriei.

— Ce s-a-ntâmplat, Woody?

— Trebuie să-ți spun ceva.

A observat o ezitare în ochii lui Patrick.

— Iartă-mă, poate te deranjez și…

— Nu, deloc, i-a răspuns Patrick.

Woody părea răvășit, nu-l putea lăsa așa. I-a făcut semn să intre și l-a condus în living. În drum, Woody a remarcat masa pregătită ca de Sfântul Valentin, cu două lumânări, un buchet mare de trandafiri, șampanie într-o frapieră și două pahare pline rămase neatinse.

— Îmi pare rău, Patrick, nu știam că ai musafiri. Plec.

— Nu înainte de a-mi spune ce s-a întâmplat. Ia loc.

— Păi, te-am întrerupt tocmai când…

— Nu-ți face griji. Ai făcut foarte bine c-ai venit. Mă duc după ceva de băut și-mi povestești despre ce-i vorba.

— Aș vrea o cafea, mai degrabă.

Patrick a dispărut în bucătărie, lăsându-l pe Woody singur în living. Tot uitându-se în jur, a dat cu ochii de o haină de femeie și de o geantă lăsată pe fotoliu. Iubita lui Patrick, și-a zis. Probabil că s-a dus să se ascundă într-un dormitor. Nu știa că Patrick era cu cineva. Dintr-odată, haina i s-a părut cunoscută. Tulburat, s-a ridicat și s-a apropiat. În geantă a zărit un portmoneu, l-a luat și l-a deschis. A luat un card la întâmplare și a simțit că-i vine să verse. Imposibil! Nu ea! Vrând să fie sigur, a luat-o repede spre dormitoare în clipa în care Patrick tocmai ieșea din bucătărie.

— Woody, unde te duci? Așteaptă!

A lăsat jos tava cu cele două cafele și a fugit după el. Numai că Woody o luase deja pe hol, deschizând una după alta, grăbit, ușile. A descoperit-o până la urmă în dormitorul lui Patrick: mătușa Anita.

— Woody?! a țipat.

A amuțit, înspăimântat. Patrick l-a ajuns, în cele din urmă.

— Nu e ce crezi. Îți vom explica totul.

Woody l-a împins, și-a făcut loc pe lângă el și a plecat în goană. Mătușa Anita a alergat după el.

— Woody, i-a strigat, te rog, oprește-te!

Ca să nu mai aștepte ascensorul, băiatul a coborât pe scări. În schimb, ea a luat liftul. Îl aștepta deja jos când el a terminat de coborât treptele. L-a prins în brațe.

— Woody, îngerașul meu, așteaptă!

El s-a desfăcut din îmbrățișare.

— Lasă-mă-n pace, jigodie ce ești!

A rupt-o la fugă urlând:

— Mă duc să-i spun lui Saul!

Luându-se după el, Anita i-a strigat:

— Woody, te implor!

Băiatul a deschis ușa imobilului, a țâșnit pe trotuar și a traversat strada pentru a ajunge la mașină. Își dorea să fugă undeva, cât mai departe. Repezindu-se după el, mătușa Anita nici nu a mai apucat să vadă camioneta care, sosind în viteză, a lovit-o în plin.

PARTEA A TREIA
Cartea Goldmanilor

(1960–1989)

29.

Mi-am petrecut întreaga lună aprilie 2012 punând la punct casa unchiului Saul. La început am așezat doar, cumva la întâmplare, câteva documente, înainte de a trece la o clasificare meticuloasă.

În fiecare dimineață îmi părăseam paradisul de la Boca Raton ca să traversez jungla din Miami și să regăsesc străzile liniștite din Coconut Grove. Și, de fiecare dată când soseam în fața casei, mi se părea că era și el acolo, așteptându-mă pe terasă, cum o făcuse atât de multă vreme. Eram însă rapid trezit de realitatea ușii încuiate, pe care trebuia s-o descui, și a casei care, în pofida trecerii regulate a menajerei, tot mirosea a stătut.

Am început cu ce era mai ușor: haine, prosoape, ustensile de bucătărie, pe care le-am pus în cutii și le-am donat.

Cu mobilierul a fost mai complicat: fie că era vorba despre un fotoliu, o vază sau o comodă, am realizat că oricare obiect îmi reamintea câte ceva despre unchiul Saul. Nu păstrase nicio amintire din Oak Park, însă eu îmi recreasem propriile mele amintiri ai celor cinci ani în care petrecusem atâta timp împreună cu el, în casa aceea.

Au urmat fotografiile și obiectele personale. În dulapuri am descoperit cutii întregi cu fotografii de familie. M-am aruncat în aceste fotografii ca într-o piscină a timpului, regăsindu-i cu o

anumită bucurie pe acei Goldmani-din-Baltimore care nu mai existau. Dar, cu cât îi regăseam mai mult, cu atât mai multe întrebări îmi veneau în minte.

Din când în când mă întrerupeam ca s-o sun pe Alexandra. Rareori răspundea. Și dacă o făcea, rămâneam tăcuți. Ridica receptorul, iar eu îi spuneam pur și simplu:

— Salut, Alexandra.

— Salut, Markie.

După care, nimic. Cred că aveam atâtea să ne spunem încât nu știam de unde să începem. Vreme de șapte ani, ne-am vorbit zilnic, fără nicio excepție. Și câte seri nu ne-am petrecut așa! De câte ori, ieșind să mâncăm în oraș, nu am rămas ultimii la masă, vorbindu-ne fără încetare, în timp ce chelnerii măturau și se pregăteau să închidă localul! Or, acum, după ce ne lipsisem atât de mult unul altuia, de unde să fi început să ne spunem poveștile? Din tăcere, firește. Din tăcerea aceea puternică, aproape magică. Din tăcerea care îngrijise rana provocată de moartea lui Scott. La Coconut Grove mă așezam pe terasă ori sub copertină și mi-o închipuiam pe Alexandra în livingul ei din Beverly Hills, cu fața spre imensul perete de sticlă care dădea către Los Angeles.

Până la urmă, într-o zi am rupt tăcerea.

— Aș vrea să fiu cu tine, i-am spus.

— De ce?

— Fiindcă țin enorm la câinele tău.

Am auzit-o izbucnind în râs.

— Imbecilule!

Știu că a zâmbit pronunțând cuvântul. Cum o făcuse de atâtea ori în trecut când mă purtasem prostește.

— Ce mai face Duke? am întrebat-o.

— Bine.

— Mi-e dor de el.

— Și lui de tine.

— Poate că l-aș putea revedea.

— Poate, Markie.

Mi-am zis că, atâta vreme cât îmi mai spunea Marki, mai era o speranță. Apoi am auzit-o scâncind, parcă. Și n-a mai zis nimic. Am priceput că plângea. Mi-era ciudă pe mine că-i făceam rău, dar nu puteam renunța la ea.

Dintr-odată am auzit în receptor un zgomot de ușă care se deschidea. Apoi o voce de bărbat: Kevin. Mi-a închis imediat telefonul.

Prima oară când am purtat cu adevărat o discuție a fost o săptămână mai târziu, după ce am dat, în casa unchiului Saul, de articolul consacrat, în *Madison Daily Star*, lui Woody, cu fotografia în care se afla între Hillel, unchiul Saul și mătușa Anita.

I-am trimis un SMS:

Am să-ți pun o întrebare importantă în legătură cu anii petrecuți la Madison.

M-a sunat o oră mai târziu. Era în mașină și m-am gândit că plecase intenționat de-acasă ca să putem sta liniștiți de vorbă.

— Voiai să mă-ntrebi ceva, mi-a zis.

— Da. Voiam să știu de ce mie mi-ai interzis să vin la Madison, dar nu și lui Woody și lui Hillel.

— Asta este întrebarea ta importantă, Marcus?

Nu-mi plăcea să-mi spună Marcus.

— Da.

— Bine, Marcus, de unde era să fi știut că pentru mine veniseră amândoi să învețe la Madison? Sigur, când i-am văzut sosind în campus, m-am bucurat. De când ne reîntâlniserăm la Hamptons, simțeam pentru ei o tandrețe cu totul deosebită. Era ceva foarte puternic când eram împreună, toți trei, așa că,

atunci când nu aveam cursuri, petreceam cea mai mare parte a timpului cu ei. Abia apoi le-am descoperit rivalitatea.

— Rivalitatea?

— Haide, Markie, doar știi foarte bine. Între ei apăruse un fel de rivalitate. Era inevitabil. Îmi aduc aminte de antrenamentele de o extraordinară rigoare la care Woody se obliga, la Madison. Dacă nu era la cursuri, era pe terenul de fotbal. Și dacă nu era nici acolo, însemna că-și făcea cei peste cincisprezece kilometri de alergare prin pădurea din jurul campusului. Îmi amintesc că l-am întrebat într-o zi: „Woody, în fond, de ce faci toate astea?“ Mi-a răspuns: „Ca să fiu cel mai bun.“ Mi-a trebuit mult timp ca să-nțeleg ce-a vrut să spună atunci: nu cel mai bun din lumea fotbalului își dorea el s-ajungă, ci să fie cel mai bun în ochii unchiului și mătușii tale.

— Cel mai bun prin comparație cu cine?

— Cu Hillel.

Mi-a povestit episoade ale rivalității lor despre care eu n-am știut niciodată. De exemplu, cel din ziua în care Hillel i-a propus Alexandrei să meargă cu el și cu Woody la concertul unui grup care ne plăcea foarte mult, concert care urma să aibă loc în regiunea lor. În seara concertului, când a ajuns la intrarea în sală, nu l-a văzut decât pe Hillel, care i-a zis că Woody rămăsese la antrenament, așa că aveau să petreacă seara numai ei doi. Când s-a văzut cu Woody a doua, zi i-a spus:

— Ce păcat c-ai ratat concertul de ieri! A fost chiar mișto!

— Ce concert?

— Nu ți-a zis Hillel?

— Nu. La ce te referi?

După câteva zile, la cafeneaua universității, Hillel a venit cu tava lui să se așeze lângă Alexandra, pe care a surprins-o cu întrebarea:

— În fond, Alexandra, dacă ar fi să optezi pentru un iubit și

n-ai avea de ales decât între mine și Woody, pe care dintre noi l-ai alege?

— Ce întrebare ciudată! Pe niciunul dintre voi doi. Nu te-ndrăgostești de prieteni. Fiindcă riști să strici totul. Mai bine rămân fată bătrână.

— Dar cu Woody cum stăm? Ții la el?

— Sigur că țin la el. De ce mă-ntrebi?

— Ții la el sau îl iubești?

— Unde vrei s-ajungi, Hillel?

În altă zi, când se aflau la bibliotecă, a fost rândul lui Woody s-o-ntrebe:

— Ce părere ai despre Hillel?

— Bună. De ce?

— Adică ai unele sentimente pentru el?

— Și de ce mă-ntrebi, mă rog?

— Pur și simplu. Păreți foarte apropiați.

De parcă ar fi descoperit și unul, și celălalt noțiunea de preferință. Ei care împreună fuseseră atât de asemănători, indivizibili, realizau că în relațiile cu ceilalți nu puteau constitui un bloc unitar, ci erau doi indivizi clar diferiți. Alexandra mi-a povestit cum se hotărâseră să experimenteze principiul *preferinței* încercând să afle care dintre ei doi era preferatul lui Patrick Neville. Cine ar fi putut trăi un moment privilegiat alături de acesta. Lângă cine se așeza când mergeau împreună la cină? Woody sau Hillel, cine-l va impresiona cel mai profund?

După părerea Alexandrei, Patrick îl prefera pe Hillel. Acesta îl impresionase cu inteligența, cu reflecțiile lui sclipitoare. Patrick îi cerea deseori părerea despre probleme la ordinea zilei din economie, politică, despre criza din Orientul Apropiat ori despre cine mai știe ce. Când Hillel vorbea, Patrick asculta. Evident că îl aprecia mult pe Woody, dar nu avea cu el aceeași

relație pe care o avea cu Hillel. Pe cel din urmă pur și simplu îl admira.

Cu ocazia unui meci al Titanilor contra echipei universității newyorkeze, Patrick l-a invitat pe la el pe Woody. Și-au petrecut împreună după-amiaza, trăncănind și bând whisky. Woody a avut grijă să nu-i povestească nimic lui Hillel. Alexandra și-a dat seama de asta făcând o gafă în cursul unei conversații oarecare.

— Zău? Deci Woody a fost duminică pe la tine? a întrebat Hillel.

— Nu știai?

Pe Hillel, vestea l-a enervat groaznic.

— Nu pot crede că mi-a făcut așa ceva!

Alexandra a încercat să potolească lucrurile.

— Că n-o fi vreo dramă…

S-a uitat urât la ea, de parc-ar fi fost imbecila imbecilelor.

— Ba da. Cum de nu ți s-a părut important să-mi spui și mie?

— Să-ți spun ce? s-a enervat și ea. E ca și când ți-aș fi surprins iubita înșelându-te și nu te-am pus la curent cu chestia asta.

— Credeam că ne spunem totul, a lăsat el să-i scape, bosumflându-se.

— Uite ce e, Hillel, vrei să termini cu circul ăsta? N-oi fi eu răspunzătoare de ce vă spuneți și ce nu tu și cu Woody. Nu e treaba mea. Nu mai punem la socoteală că m-ai dus la concert fără să-i spui.

— Nu e tot aia.

— Zăăău? Și de ce nu?

— Fiindcă…

— Știi ceva? Ia mai scutește-mă te rog de poveștile voastre de cuplu, ale tale și-ale lui Woody!

Numai că Hillel nu s-a oprit acolo, ci a hotărât că dacă

Woody se va mai vedea pe ascuns cu Patrick, putea să facă și el la fel. Într-o după-amiază, când Alexandra ieșise cu Woody la cafenea, i-au văzut prin peretele de sticlă pe Hillel și pe Patrick ieșind din clădirea administrației. Și-au strâns călduros mâinile, iar Patrick s-a îndreptat spre parcare.

— Ce căuta azi tata pe-aici? l-a întrebat Alexandra pe Hillel când a intrat și el în cafenea. Păreați că ați discutat ceva tare important.

— Mda, am avut noi doi o întâlnire…

— Aha. Nu știam.

— Uite că nu le știi nici tu pe toate.

— Și de ce v-ați întâlnit?

— Pentru vineri.

— Și ce se întâmplă vineri?

— Nimic. E ceva confidențial.

În ziua aceea, Alexandrei i-a fost milă de Woody, care avea o privire în egală măsură nevinovată și tristă, de ți se rupea inima. O irita Hillel și ura ascendentul acestuia asupra lui Woody. Era clar că era preferatul lui Patrick, că deja câștigase partida. Ce mai voia? Pe ea. Pe ea o voia și numai pentru el, însă Alexandra încă nu înțelesese asta.

Doisprezece ani mai târziu, vorbind cu mine la telefon, Alexandra a adăugat:

— Aceste câteva episoade, cel puțin cele din timpul anilor petrecuți împreună la Madison, au rămas, în fond, fără urmări. Legătura noastră deosebită reușea să învingă de fiecare dată orice obstacol. În schimb s-a întâmplat altceva mai apoi și nu știu despre ce-a fost vorba. Cred că ceva legat de moartea bunicului tău…

— Ce vrei să spui?

— Hillel a descoperit ceva legat de Woody care l-a rănit groaznic. Nu știu ce. Îmi amintesc atât, că în timpul verii de

după moartea bunicului tău v-ați dus în Florida ca să vă ajutați bunica, iar la întoarcere Hillel m-a sunat. Zicea c-a fost trădat. N-a vrut niciodată să-mi explice la ce se referea.

*

Când m-am întors la Boca Raton, după zilele în care golisem încet-încet de amintiri casa din Coconut Grove, am dat de Leo, care mi s-a plâns că nu mai apuca să mă vadă.

Într-o seară, aterizând la mine pe terasă cu niște beri și tabla de șah, mi-a spus:

— Povestea ta merge din ce în ce mai bine. Apari aici sub pretext că ai de scris o carte, dar, în afară de a-ți regăsi o veche iubită, de a fura un câine și de a face curat în casa unchiului tău mort, nu prea te văd avansând cine știe ce.

— Bați câmpii, Leo!

— Când chiar te-apuci de scris, să-mi spui și mie. Mor de drag să te văd „lucrând“.

A văzut pe masă albumele cu fotografii. Le adusesem cu mine pe cele vechi, ale bunicii, din care erau excluși Baltimorii, la care adăugasem fotografiile găsite la unchiul Saul.

— La ce te-ai înhămat, Marcus? m-a întrebat intrigat Leo.

— La reparații, Leo. Repar.

30.

Florida.
Ianuarie 2011. La șapte ani după Dramă.

Bunica îl invita cu regularitate la cină pe unchiul Saul. Când eram la el în vizită, îl însoțeam.

În seara respectivă, bunica rezervase o masă într-un restaurant pescăresc, la nord de Miami, și îi lăsase unchiului Saul un mesaj pe robotul telefonic pentru a-i spune cum trebuia să se îmbrace. „Vom merge într-un restaurant elegant, Saul, fă te rog un efort.“ Înainte de plecare, unchiul Saul, care-și pusese blazerul — singurul pe care-l avea —, m-a întrebat:

— Cum arăt?

— Perfect.

Nu aceeași a fost și părerea bunicii. De ajuns am ajuns la timp, dar cum ea venise mai înainte a considerat că eram în întârziere.

— Oricum, Saul, tu întârzii tot timpul. Dar, știind că e și Markie cu tine, mi-am zis că sigur ați fost prinși într-un ambuteiaj.

— Îmi pare rău, mamă.

— Și-apoi uită-te și tu la tine: ți-ai fi putut pune o haină și o cămașă care să se potrivească una cu alta.

— Markie mi-a spus că e bine.

— Așa e, am confirmat.

Bunica a ridicat din umeri.

— Dacă Markie zice că merge, atunci hai: merge. Doar el e vedeta pe-aici. Totuși, Saul, ai putea să fii mai atent la cum arăți. Înainte erai mereu atât de elegant…

— Asta era înainte…

— Mai adineauri am vorbit cu Montclairii la telefon. Nathan s-ar bucura dacă am merge la vară pe la el. Poate ți-ar prinde și ție bine schimbarea. Zicea c-o să aibă el grijă de biletele de avion.

— Nu, mamă, nu prea vreau. Doar ți-am mai spus.

— Te-ai învățat să-l iei mereu pe nu în brațe. Ce catâr!… Nathan e la fel de maleabil ca mine, doar că tu ții morțiș să faci totul numai după capul tău. La fel ca taică-tău! De-asta v-a fost atât de greu să vă înțelegeți.

— N-are nicio legătură, a protestat unchiul Saul.

— Ba are! Dac-ați fi fost mai puțin căpoși amândoi, lucrurile ar fi stat altfel.

Cearta a durat doar puțin. După care am comandat și am mâncat aproape în tăcere. Când cina s-a apropiat de final, bunica s-a ridicat de la masă sub pretextul că se duce „pân-acolo“, dar de fapt a vrut să plătească nota fără a-l pune pe fiul ei într-o situație jenantă. La plecare, îmbrățișându-l pe unchiul Saul, i-a strecurat în buzunar o hârtie de 50 de dolari. După care a urcat într-un taxi. Valetul din parcare mi-a adus și mie Range Roverul și-am plecat și noi acasă.

Și, ca de fiecare dată, și în seara aceea unchiul Saul m-a rugat să ne plimbăm puțin cu mașina. Nu-mi dădea indicații precise, însă știam ce aștepta de la mine. Urcam pe Collins Avenue și treceam prin fața caselor de pe malul mării. Uneori ajungeam până la West Hollywood și Fort Lauderdale. Alteori o luam spre Aventura și Country Club Drive, trecând prin fața clădirilor din vremurile glorioase ale Baltimorilor. Până la

urmă spunea: „Markie, hai să ne întoarcem.“ Nu mi-am dat seama niciodată dacă aceste plimbări cu mașina însemnau clipe de nostalgie ori tentative de fugă. Îmi spuneam că imediat avea să mă roage s-o luăm pe autostrada I-95, cea care urcă spre Baltimore, și să ne întoarcem în Oak Park.

În timp ce umblam fără țintă prin Miami, l-am întrebat pe unchiul Saul:

— Ce s-a-ntâmplat între tine și bunicul de n-ați mai vorbit doisprezece ani?

31.

Dintotdeauna pe noptiera bunicii trona o fotografie făcută în New Jersey, la mijlocul anilor 1960. În fotografie puteau fi văzuți cei trei bărbați ai vieții ei. În prim-plan, tata și unchiul Saul, adolescenți. În spatele lor bunicul, Max Goldman, mândru, impunător, departe de imaginea pe care am avut-o mereu despre el: un bărbat palid, obosit de trecerea anilor și limitat la viața liniștită de pensionar din Florida. În fundal, minunata casă albă în care locuiau, pe Graham Avenue numărul 1603, în Secaucus.

Nicio altă familie nu era mai respectată în cartier decât a lor. Doar erau Goldmanii-din-New-Jersey. Și își trăiau cei mai frumoși ani.

În fruntea familiei era el: Max Goldman. Cu alură de actor și costume ca turnate. Mereu cu țigara în colțul gurii. Un bărbat loial, cinstit, dur în afaceri, al cărui cuvânt avea valoarea indiferent cărui contract. Soț iubitor, tată grijuliu, patron iubit de angajați. Un bărbat respectat. Afabil, charismatic, putea vinde orice, oricui. Pe comis-voiajorii și martorii lui Iehova care-i sunau la ușă, Marele Goldman îi învăța arta de a vinde. Îi poftea în bucătărie și le oferea câteva sfaturi teoretice, înainte de a-i însoți în drumurile lor pentru exercițiile practice.

Pornind de la zero, a vândut mai întâi aspiratoare, apoi mașini, înainte de a se specializa în echipamente medicale și de

a-și deschide propria afacere. Peste câțiva ani, conducând firma Goldman & Co, întreprindere numărând cincizeci de angajați, ajungea unul dintre principalii furnizori din regiune, ceea ce îi asigură un nivel confortabil de trai. Soția lui, Ruth Goldman, a fost o mamă de familie respectată și apreciată de toată lumea. Din umbră, asigura contabilitatea firmei. O femeie blândă, voluntară și cu un caracter deosebit. Cei care aveau nevoie de ajutorul ei nu au găsit niciodată ușa închisă.

De câțiva ani, în timpul vacanțelor, Max Goldman își aducea cei doi fii să-l ajute în cadrul firmei Goldman & Co. Nu fiindcă ar fi avut cu adevărat nevoie de ei, ci pentru că ar fi vrut să-i vadă interesați de activitatea de acolo, sperând să le predea frâiele mai târziu și să facă afacerea să prospere și mai mult. Băieții sunt marea lui mândrie. Politicoși, inteligenți, sportivi, educați, nu aveau pe-atunci nici șaptesprezece ani, dar se simțea că erau deja bărbați. Îi chema la el în birou, le explica ce idei avea, ce strategie și le cerea părerea. Tatăl meu se interesa mai mult de mașini, de instrumentar, considerând că trebuiau dezvoltate tehnologiile și create aliaje mai ușoare. Ar fi vrut să devină inginer. Unchiul Saul era tentat mai degrabă de partea teoretică, preferând să-și imagineze dezvoltarea strategică a companiei.

Max Goldman era fericit: fiii lui se completau reciproc. Nu numai că nu erau rivali, dar, din contră, fiecare vedea în felul lui chestiunea afacerilor. În serile de vară, îi plăcea să se plimbe împreună cu ei prin cartier. Nu-l refuzau niciodată. Mergeau, pălăvrăgeau și, din când în când, se așezau pe câte-o bancă. Când era convins că nu-l vedea nimeni, Max Goldman le întindea fiilor lui pachetul de țigări. Îi trata ca pe niște bărbați în toată firea. „Să nu-i spuneți mamei.“ Rămâneau uneori pe bancă mai bine de-un ceas, vorbind câte-n lună și în stele și uitând de timpul care trecea. Max Goldman le povestea despre

viitor și își vedea fiii cucerindu-și țara. Le trecea brațele peste umeri și le spunea:

— Vom deschide o sucursală pe cealaltă coastă, iar camioanele în culorile Goldmanilor vor traversa întreaga țară.

Ce nu știa Max Goldman era că fiii lui, când stăteau de vorbă unul cu altul, împingeau visurile încă mai departe. Tatăl lor ar fi vrut să deschisă două uzine? Ei își imaginau deschiderea a încă zece. Vedeau lumea în mare. Se vedeau trăind în același cartier, în două case vecine și plimbându-se împreună în serile de vară. Cumpărând împreună o casă de vacanță pe marginea unui lac și petrecându-și acolo vacanțele alături de familiile lor. În cartier li se spunea frații Goldman. Între ei nu era decât un an diferență de vârstă și aveau aceeași apetență a excelenței. Rareori erau văzuți unul fără celălalt. Împărțeau totul și, sâmbătă seara, ieșeau tot împreună. Se duceau la New York și bântuiau pe First Avenue. Puteau fi găsiți întotdeauna la Schmulka Bernstein, primul restaurant chinezesc cușer din New York. Stând în picioare pe scaune, cu capetele acoperite de niște tichii chinezești, își scriau cele mai frumoase pagini ale tinereții lor și trăiau cele mai frumoase experiențe.

*

Au trecut zeci de ani de-atunci. Și totul s-a schimbat.

Nu veți mai găsi clădirile acelei afaceri de familie. Sau, cel puțin, nu așa cum au fost odinioară. O parte dintre ele a fost rasă de pe fața pământului, o alta, abandonată, a ajuns o ruină de când proiectul imobiliar care trebuie să se ridice în locul lor a fost blocat de o asociație de riverani. Goldman & Co a fost cumpărată în 1985 de firma tehnologică Hayendras.

Nu veți mai găsi nici locurile tinereții lor. Schmulka Bernstein nu mai există. În locul lui, pe First Avenue, se află

acum un restaurant de fițe, foarte la modă, unde se servesc niște sendvișuri excelente cu brânză, proaspăt scoase din cuptor. Unica urmă a trecutului este o fotografie veche, agățată pe perete, aproape de intrarea în restaurant. În ea pot fi văzuți doi adolescenți cu trăsături asemănătoare, cu pălării chinezești pe cap, stând în picioare pe scaunele lor.

Dacă bunica Ruth nu mi-ar fi vorbit despre toate acestea, nu mi-aș fi putut închipui că tata și unchiul Saul au fost cândva atât de legați unul de celălalt. Scenele cărora le fusesem martor la Baltimore, de Ziua Recunoștinței, sau în timpul vacanțelor de iarnă din Florida mi se păreau la ani lumină depărtare de cele petrecute în copilăria lor. Tot ce putusem distinge, personal, despre ei doi nu fuseseră decât deosebirile dintre ei.

Îmi amintesc foarte bine ieșirile noastre, cu familia, la Miami. Tata și unchiul Saul se puneau de acord dinainte asupra restaurantului în care urma să cinăm, alegând în general unul de bună calitate sau unde chiar ne plăcea să ne ducem. La sfârșitul mesei, în pofida protestelor bunicului, nota era plătită în mod egal de tata și de unchiul Saul, în numele unei frății absolut simetrice. Uneori, însă, cam o dată pe sezon, unchiul Saul ne ducea într-un restaurant de cea mai bună calitate. Anunța dinainte: „Eu vă invit!“, ceea ce indica adunării oarecum impresionante a Goldmanilor că era vorba despre un restaurant atât de scump încât depășea evident capacitatea portmoneului părinților mei. De cele mai multe ori, toată lumea era încântată: Hillel, Woody și cu mine ne bucuram să descoperim un loc nou. Bunicul și bunica se extaziau în fața a orice, de la varietatea meniului la frumusețea solniței, calitatea veselei, materialul șervetelor, săpunul de la toalete ori curățenia pisoarelor automate. Numai părinții mei se plângeau. Înainte de plecarea la restaurant, o auzeam pe mama bombănind: „N-am nimic potrivit de îmbrăcat pentru o

asemenea ocazie. Doar suntem în vacanță, n-am venit să facem circ! Ascultă, Nathan, ai putea să mai spui și tu câte ceva.“ După cină, ieșind din restaurant, părinții mei rămâneau în urma procesiunii Goldmanilor, iar mama se plângea de calitatea mâncării, care nu făcea atâția bani, și de exagerata slugărnicie a chelnerilor.

Nu înțelegeam de ce-l trata astfel pe unchiul Saul în loc să-i recunoască generozitatea. Odată chiar mi-am auzit mama utilizând niște termeni extrem de virulenți la adresa lui. Era pe vremea când se vorbea de concedieri la firma unde lucra tata. Nu știam, p-atunci, însă părinți mei ar fi trebuit să renunțe la vacanța din Florida ca să pună ceva bani deoparte pentru eventualitatea unei lovituri grele, deși până la urmă se hotărâseră să mergem cu orice risc. În astfel de momente îmi era ciudă pe unchiul Saul fiindcă, pe lângă el, părinții mei parc-ar fi intrat la apă. Arunca asupra lor blestemata fatalitate a banului, care-i făcea să se diminueze până la a nu mai rămâne din ei decât doi viermișori plângăcioși ce trebuiau să se deghizeze pentru a ieși în lume și a li se oferi o hrană pe care altfel nu ar fi avut mijloace să și-o plătească. Pe de altă parte, observam privirea dând pe-afară de mândrie a bunicilor. În zilele care urmau acelor ieșiri, îl auzeam pe bunicul Goldman povestind cui stătea să-l asculte în ce măsură reușise în viață fiul lui, marele Saul, regele tribului Baltimorilor:

— Și numai dac-ați fi văzut restaurantul acela! Cu vin franțuzesc cum n-ați băut de când sunteți, cu o carne care ți se topește-n gură! Și un personal nemaipomenit de atent! Nici n-ai timp să clipești, că te și trezești cu paharul plin la loc!

De Ziua Recunoștinței, unchiul Saul le făcea bunicilor cadou bilete de avion la clasa întâi pentru a veni la Baltimore. Pe aceștia îi extazia confortul fotoliilor, excelența serviciului de la bord, mesele servite în veselă adevărată și faptul că se puteau

îmbarca înaintea celorlalți pasageri:

— Îmbarcare prioritară! exclama bunicul triumfător, povestindu-ne aventurile turistice. Și nu pentru că suntem bătrâni și neputincioși, ci fiindcă, mulțumită lui Saul, suntem clienți deosebit de importanți!

Toată copilăria mi-am văzut bunicii aclamându-l pe unchiul Saul. Alegerile sale însemnau perfecțiunea, cuvintele lui adevărul. I-am văzut iubind-o pe mătușa Anita de parcă ar fi fost fata lor, i-am văzut venerând Baltimorii. Cum să-mi fi imaginat că existase o perioadă de doisprezece ani în care bunicul și unchiul Saul nu-și adresaseră o vorbă?!

Mi-au revenit în memorie și sejururile familiale din Florida, dinainte de Buenavista, din vremea în care locuiam cu toții în apartamentul bunicilor. De multe ori se întâmpla ca avioanele să ne aterizeze în același timp și să ajungem acolo toți odată. Deschizându-ne ușa, bunicii îl îmbrățișau prima dată pe unchiul Saul. După care ne ziceau:

— Duceți-vă să vă lăsați valizele, dragilor. Copii, voi veți sta în living, Nathan și Deborah în camera cu televizorul. Saul și Anita, voi vă duceți în camera pentru musafiri.

În fiecare an ne anunțau repartizarea paturilor de parcă ar fi fost rezultatul unei mari loterii, dar de fiecare dată era la fel: unchiul Saul și mătușa Anita aveau dreptul la camera pentru musafiri, dotată cu tot confortul, cu un pat mare și baie proprie, iar părinții mei trebuiau să se limiteze la canapeaua extensibilă din încăperea strâmtă în care bunicii se uitau la televizor. Încăpere care, în ochii mei, era de două ori dezonorantă. Mai întâi fiindcă fusese rebotezată în secret, de Banda Goldmanilor, „puturoșenia“, din cauza mirosului rânced care persista în ea (bunicii nu porneau niciodată instalația de climatizare). În fiecare an, crezând că loteria paturilor era autentică, Hillel și Woody tremurau la gândul că ar fi trebuit să doarmă acolo. În

clipa în care bunicul anunța rezultatele extragerii, îi vedeam ținându-se de mână și rugându-se cerului: „Doamne, ai milă, nu puturoșenia! Fie-ți milă, nu puturoșenia“! Însă ceea ce nu pricepeau niciodată era că „puturoșenia“ constituia supliciul părinților mei, căci ei erau de fiecare dată condamnați să fie cazați în ea.

Al doilea motiv al dezonorării nu era legat de camera în sine, ci de faptul că nu avea toaletă în apropiere. Ceea ce însemna, pentru părinții mei ca, dacă îi apuca vreo nevoie nocturnă, să treacă prin livingul în care dormeam noi, Banda Goldmanilor. Mama, cochetă și elegantă, nu se arătase niciodată în fața mea fără a fi fost perfect pusă la punct. Îmi amintesc că, pentru micul dejun din zilele de duminică, o tot așteptam la masă și eu, și tata. Tot întrebam unde era mama, iar tata îmi răspundea cu un invariabil: „Se pregătește.“ În Florida, în miez de noapte, o ghiceam trecând prin cameră pentru a se duce la toaletă, îmbrăcată într-o cămașă de noapte urâtă și șifonată, cu părul vâlvoi. Consideram scena umilitoare. Într-o noapte, în clipa în care a trecut pe lângă noi, i s-a ridicat un colț al cămășii și i-am văzut fesele goale. Ne prefăceam toți trei că dormim și știu că au văzut-o și Hillel, și Woody fiindcă, în momentul în care ea s-a încuiat la toaletă, după ce s-a asigurat că dormeam — ceea ce nu era cazul —, cei doi au pufnit în râs și au ironizat-o. Multă vreme am urât-o fiindcă s-a arătat așa, goală, aruncând încă o dată oprobriul asupra Montclairilor, cei ce dormeau la „puturoșenie“ și se plimbau noaptea prin casă ca niște exhibiționiști, pe când unchiul Saul și mătușa Anita, când ieșeau din camera lor cu baie proprie, erau curați și îmbrăcați cum se cuvenea.

Tot în Florida am fost martorul ascuns al tensiunilor recurente dintre părinții mei și unchiul Saul. Într-o zi, când se credea singur cu el în living, l-am auzit pe tata spunându-i pe

un ton aspru unchiului Saul:

— Nu mi-ai spus c-o să iei bilete la clasa întâi pentru mama și tata. Or, asta era o decizie pe care trebuia s-o luăm împreună. Cât îți datorez? O să-ți semnez un cec.

— Ei, nu e cazul, lasă.

— Ba e, țin să achit partea mea.

— Zău, nu te supăra. Ori cu ei, ori fără ei…

Ori cu ei, ori fără ei. Abia ani mulți mai târziu am înțeles că bunicii nici n-ar fi putut trăi cu precara rentă care-i revenea bunicului după falimentul firmei Goldman & Co și că financiar vorbind viața lor în Florida se datora numai și numai generozității unchiului Saul.

De fiecare dată când ne întorceam acasă după Ziua Recunoștinței, o auzeam pe mama enumerând reproșurile pe care le avea de adus unchiului Saul.

— Sigur că poate să se dea mare cu biletele alea la clasa-ntâi pentru părinții tăi. Dar ar trebui să-și dea seama că noi nu avem posibilități pentru așa ceva!

— Mi-a refuzat cecul și a plătit el singur totul, îl apăra tata.

— Ziceam și eu de cea mai fără importanță dintre toate… Mă rog, totuși!

Nu-mi plăceau deloc întoarcerile la Montclair. Nu-mi plăcea s-o aud pe mama vorbindu-i de rău pe Baltimori. Nu-mi plăcea s-o aud denigrându-i, criticându-le casa aceea incredibilă, stilul de viață, mașinile tot timpul noi, urând tot ceea ce pe mine mă fascina. Multă vreme am crezut că mama era invidioasă pe propria familie. Asta înainte de a pricepe sensul cuvintelor pe care i le-a spus fără drept de replică, într-o zi, tatălui meu, și care vor avea ecou în mine abia ani mai târziu. Nu voi uita acea întoarcere de la Baltimore când mama a zis:

— Ascultă-mă, chiar nu-ți dai seama că, în fond, tot ceea ce are ți se datorează ție?

32.

Într-o zi din acel aprilie 2012, pe când făceam ordine în casa unchiului meu, am vărsat cafeaua, pe care tocmai mă pregăteam s-o beau, pe mine. Ca să mai limitez dezastrul, mi-am scos tricoul și am băgat partea pătată sub jet de apă, după care l-am pus la uscat, rămânând la bustul gol. Scena aceea mi l-a amintit pe unchiul Saul care-și usca rufele pe o sfoară întinsă în spatele casei. Îl văd și-acum scoțând rufele curate din mașina de spălat și punându-le într-un lighean de plastic pentru a le duce afară. Din ele se răspândea mirosul plăcut de balsam. Odată uscate, le călca singur, fără îndemânare.

Când s-a mutat la Coconut Grove, încă mai avea mijloace financiare considerabile. Avea angajată o menajeră, Fernanda, care venea de trei ori pe săptămână, făcea curat și înveselea casa cu flori și amestecuri aromate de plante uscate, gătea, spăla și călca.

Unchiul a trebuit să renunțe la ea câțiva ani mai târziu, atunci când a pierdut totul. Am insistat să o păstreze și să-i plătesc eu salariul, dar unchiul Saul m-a refuzat. Ca să-i forțez mâna, i-am plătit Fernandei șase salarii în avans, dar când a ajuns la ușa lui, acesta a refuzat să-i deschidă.

— Nu mai am cu ce să-ți plătesc salariul, i-a explicat de dincolo de ușă.

— M-a trimis domnul Marcus. Și m-a și plătit. Dacă nu mă

lăsați să lucrez ar fi ca și când l-aș fi furat pe nepotul dumneavoastră. Doar nu vreți să fur de la el?

— Înțelegerea voastră vă privește pe voi, nu pe mine. Mă descurc foarte bine și de unul singur.

Femeia mi-a telefonat plângând de pe terasa casei lui. I-am spus să păstreze acel salariu pe șase luni drept compensație pentru perioada până când avea să-și găsească un alt serviciu.

După plecarea Fernandei m-am obișnuit să-mi duc săptămânal rufăria murdară la spălătorie. L-am rugat pe unchiul Saul să mă lase s-o iau și pe-a lui, dar era prea mândru pentru a accepta orice ofertă de acest gen. Și curățenia prin casă o făcea tot singur. Când îl vizitam, aștepta să plec pentru a-și duce treaba la capăt. La întoarcerea dintr-o plimbare, l-am găsit spălând pe jos, cu sudoarea curgându-i gârlă.

— E plăcut să-ți ții casa curată, mi-a zis privindu-mă zâmbitor.

Într-o zi i-am spus:

— Chiar mă deranjează că nu mă lași să te-ajut.

Tocmai ștergea geamurile cu o cârpă. S-a oprit:

— Ce te deranjează mai mult, că nu m-ajuți la curățenie sau că mă vezi făcând-o sigur? Consideri că este o activitate nedemnă de mine? Și adică cine e atât de suspus încât să nu-și poată spăla singur veceul?

Intuise perfect. Am înțeles că avea dreptate. În definitiv, îl admiram tot atât de mult pe unchiul Saul milionarul ca pe unchiul Saul angajatul care punea cumpărăturile clienților în pungi la supermarket: aceasta nu era o chestiune de bogăție, ci de demnitate. Forța și frumusețea unchiului meu erau extraordinara lui demnitate care îl făcea superior celorlalți. Iar această demnitate nu i-o putea lua nimeni, din contră, cu timpul devenea tot mai puternică. Cu toate acestea, văzând-l spălând podelele, nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc la

vremea Goldmanilor-din-Baltimore, când zilnic defila prin casa lor din Oak Park o armată de muncitori însărcinați cu întreținerea. Erau, așadar, Maria, angajată cu normă-ntreagă pentru menaj, prezentă în casa Baltimorilor încă de când eram copii, Skunk, grădinarul, cei care aveau în grijă piscina, cei ce întrețineau copacii (prea înalți pentru Skunk), cei cu acoperișul, o doamnă drăguță, filipineză, și surorile ei care veneau ocazional pentru a ajuta la servirea mesei de Ziua Recunoștinței sau la alte petreceri.

Din tot acest popor din umbră, care făcea să sclipească palatul Baltimorilor, cel mai mult îmi plăcea Maria. Era deosebit de drăguță cu mine și, de ziua mea, îmi făcea cadou câte o cutie cu bomboane de ciocolată. Îi ziceam magiciana. Când mergeam acolo, făcea să-mi dispară hainele murdare, împrăștiate prin toată camera de oaspeți și, în aceeași seară, mi le punea pe pat spălate și călcate. Îi admiram nespus eficiența. La Montclair, mama se ocupa cu spălatul și călcatul. O făcea sâmbăta sau duminica (atunci când nu era de serviciu), ceea ce însemna că era nevoie de cam o săptămână pentru a-mi revedea hainele curate. Prin urmare era necesar să-mi aleg minuțios ținutele în funcție de evenimentele săptămânii următoare, pentru a nu fi luat pe nepregătite în cazul în care puloverul pe care ținem să-l port în cutare zi pentru a impresiona fetele nu apăruse la loc în șifonier.

Chiar și în anii studenției, când mergeam la Baltimori de Ziua Recunoștinței, Maria făcea în așa fel încât îmi lua rufele murdare și apoi le așeza curate pe pat. După Drama care s-a petrecut în ajunul Zilei Recunoștinței din 2004, unchiul Saul nu s-a mai întors în Oak Park. În schimb, Maria a continuat să vină cu o invincibilă fidelitate.

*

Florida.
Primăvara lui 2011.

În ziua de după cina cu bunica, întorcând-mă după o cursă lungă de jogging, l-am găsit pe unchiul Saul dând cu aspiratorul.

În seara dinainte, în mașină, abia dacă amintise în treacăt de tinerețea lui și profitase de faptul că ajunseserăm aproape de casă pentru a se întrerupe.

— Ieri n-ai terminat să-mi povestești despre tine și despre bunicul.

— N-ar mai fi multe de spus în plus. Oricum, ce-a fost a fost…

A scos din priză aspiratorul, i-a strâns cablul și l-a băgat într-un dulap, de parcă discuția aceea n-ar fi avut nicio importanță. Până la urmă s-a întors spre mine și m-a uluit zicând:

— Știi, Marcus, între mine și tatăl tău, bunicii tăi l-au preferat întotdeauna pe el.

— Poftim? Ce tot spui?! Mereu s-au dovedit atât de impresionați de tine.

— Impresionați, poate. Însă asta nu înseamnă că de preferat nu-l preferau pe tatăl tău.

— Cum poți crede-așa ceva?

— Fiindcă acesta este adevărul. Tatăl tău și cu mine am fost foarte legați unul de celălalt până la facultate. Relația noastră s-a complicat în momentul în care bunicul tău a refuzat să mă lase să fac medicina.

— Ai vrut să fii doctor?

— Da. Dar bunicul tău nu voia și el. Zicea că asta n-ar ajuta cu nimic firma familiei. În schimb, tatăl tău dorea să fie inginer, lucru care intra în planurile bunicului. Așa că m-a trimis într-o universitate de mâna a doua, destul de ieftină ca taxe, și a investit tot ce avea pentru ca tatăl tău să poată studia într-o

universitate renumită. Așa că fratele meu a urmat învățământul superior la cel mai înalt nivel posibil. Bunicul tău l-a numit directorul firmei. Iar eu, deși eram băiatul cel mare, nu am fost decât vioara a doua. Tot ce-am putut face mai apoi a fost să încerc să-ți epatez bunicii, pentru ca să uit că am fost considerat întotdeauna inferior tatălui tău.

— Adică, ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

A ridicat din umeri, a luat cârpa și detergentul și s-a dus să spele geamurile de la bucătărie.

*

Întrucât unchiul Saul nu era prea dispus la dialog, m-am hotărât să stau de vorbă cu bunica. Versiunea ei era serios diferită de a unchiului.

— Bunicul tău își dorea ca Saul și tatăl tău să conducă împreună firma, mi-a explicat. Considera că tatăl tău ar fi știut să facă față provocărilor tehnice, pe când unchiul tău avea calitățile unui conducător. Numai că asta a fost înainte de cearta dintre bunicul tău și Saul.

— Unchiul Saul mi-a spus că-și dorea să facă medicina, dar bunicul s-a opus.

— Fiindcă bunicul tău era de părere că medicina e pierdere de vreme și de bani.

Bunica mi-a propus să mergem pe balcon ca să fumeze. Ne-am așezat pe două scaune din plastic și m-am uitat la ea cum a răsucit țigara între degetele deformate, cum a dus-o la gură, a aprins-o și a tras fără grabă un fum, înainte de a continua:

— Vezi tu, Markie, Goldman & Co era copilașul bunicului tău. Luptase din greu pentru a ajunge acolo și avea idei precise despre modalitățile de a o duce mai departe. Era un om foarte deschis, dar uneori inflexibil în legătură cu anumite subiecte.

La sfârșitul anilor 1960, când unchiul Saul ar fi vrut să

devină medic, se lovise de lipsa de înțelegere a tatălui lui:

— Adică să înveți atâția ani pentru ce? Rolul tău în cadrul companiei este să o conduci către noi provocări. Trebuie să înveți, așadar, strategie, comerț, contabilitate. Toate chestiile de genul ăsta. Pe când medicina… Pfff! Ce idee stupidă!

Unchiul Saul n-a avut de ales și l-a ascultat, făcând studii de gestiune a afacerilor într-o mică universitate din Maryland. Totul, însă, s-a schimbat atunci când a descoperit că părinții lui l-au trimis pe fratele său să studieze la Universitatea Stanford. A văzut în asta preferința pentru celălalt frate și s-a simțit profund rănit. În timpul reuniunilor de familie, cei prezenți erau evident mult mai impresionați de tatăl meu, student mândru într-o universitate de prestigiu, decât de unchiul meu și de studiile lui de mâna a doua. Unchiul Saul a vrut să arate și el de ce era în stare. Cum avea o relație foarte bună cu unul dintre profesori, acesta l-a ajutat să pregătească un plan de dezvoltare pentru Goldman & Co. Drept care, într-o zi Saul s-a întors acasă cu un dosar impunător pe care a ținut să i-l prezinte în detaliu tatălui lui.

— Am câteva idei pentru dezvoltarea mai eficientă a firmei, i-a explicat unchiul Saul bunicului, care s-a uitat la el suspicios.

— De ce să o mai dezvolți în loc să-i asiguri durabilitatea? Deh, generația asta a voastră care n-a trecut prin război și care-și închipuie că-i vine totul de-a gata…

— Profesorul Hendricks spune că…

— Cine e profesorul Hendricks?

— Profesorul meu de management de la universitate. Spune că nu poți vedea o afacere decât în două feluri: vreau să mănânc sau să fiu mâncat?

— Ei bine, profesorul tău greșește. Abia când ții morțiș să crești te duci la vale.

— Numai că dacă ești prea prudent nu mai crești și sfârșești

strivit de cel mai puternic.

— A înființat profesorul ăsta al tău vreo firmă? l-a întrebat bunicul.

— Din câte știu nu, a răspuns unchiul Saul, lăsând privirile-n pământ.

— Eu, da! Și firma asta a mea merge foarte bine! Profesorul tău se pricepe la echipamente medicale?

— Nu, dar…

— Ăștia sunt universitarii, mereu gata să teoretizeze. Profesorul tău, care nu a creat niciodată vreo firmă și nu știe nimic despre echipamentele medicale, ar vrea să mă învețe cum să conduc Goldman & Co.

— Nu, nici vorbă, a încercat unchiul Saul să-l tempereze, avem doar câteva idei.

— Idei? Ce fel de idei?

— Despre vânzarea aparaturii și în altă parte, nu doar în New Jersey.

— Deja putem livra cât de departe trebuie.

— Da, dar clienți avem?

— Nu chiar. Dar analizăm de ceva vreme oportunitatea de a deschide piața și pe coasta de vest.

— Exact, spui asta încă de când eram noi copii, dar nu s-a făcut nimic concret.

— Nici Roma nu s-a construit într-o singură zi, Saul!

— Profesorul Hendricks crede că unica modalitate de extindere este deschiderea de sucursale și în alte state. În fiecare ar trebui o sucursală și un depozit de materiale, lucru care ar putea strânge relațiile și clădi încrederea clienților, răspunzând rapid cererilor.

Bunicul s-a strâmbat.

— Și cu ce bani vrei să deschizi sucursalele?

— Capitalul trebuie deschis către investitori. Am putea avea

un birou la New York în care să lucreze cineva care să…

— Ț,ț,ț, ț,ț, ț,ț, i-auzi, birou la New York! Și, mă rog, de ce?! Secaucus, New Jersey nu mai e de-ajuns pentru tine?

— Nu despre asta e vorba, ci…

— Ajunge, Saul! Nu mai vreau să aud nimic din toate prostiile astea! Totuși, eu sunt patronul firmei mele! Ori te pomenești c-o fi altcineva?!

Au trecut doi ani, timp în care unchiul Saul nu a mai discutat cu tatăl lui despre ideile de dezvoltare a companiei Goldman & Co. Dar s-a apucat să vorbească despre drepturile civile. Profesorul Hendricks era un om de stânga, militant pentru aceste drepturi. Unchiul Saul i s-a alăturat în anumite activități. În aceeași perioadă a început să înnoade relația cu fiica profesorului, Anita Hendricks. Când se întorcea la Secaucus, se referea de acum la „cauzele de apărat“ și la „acțiunile de întreprins“. A început să călătorească prin țară alături de profesorul Hendricks și de Anita, la diferite acțiuni de protest. Angajarea lui politică l-a enervat cumplit pe bunicul, lucru care a dus la cearta în urma căreia nu și-au mai vorbit timp de doisprezece ani.

*

Disputa s-a produs într-o noapte a lui aprilie 1973, în timpul vacanței de primăvară, pe care unchiul Saul și-o petrecea la părinții lui, la Secaucus. Era aproape de miezul nopții, iar bunicul îl aștepta pe unchiul Saul bătând livingul în lung și-n lat. Ba lăsa, ba lua de pe masă un exemplar din *Time Magazine*.

Bunica era în dormitor, la etaj. Îl rugase de mai multe ori pe bunicul să vină la culcare, dar acesta nu voise s-audă nimic. Dorea niște explicații din partea fiului lui. Până la urmă, bunica a adormit. Au trezit-o strigătele lor. Auzea vocea înfundată a bunicului trecând prin planșeu.

— Ce dracu', Saul!? Ești conștient ce te-ai apucat să faci?!

— Nu e ce-ai putea crede, tată.

— Cred exact ce văd și văd ca-i intrat fix în niște imbecilități!

— Imbecilități? Tată, ești conștient ce ești pe cale să faci tocmai refuzând să protestezi?

La originea furiei bunicului era fotografia de pe coperta revistei *Time Magazine*, prezentând o imagine de la manifestația care avusese loc la Washington cu o săptămână în urmă. În primul rând, cu pumnul în aer, puteau fi văzuți clar unchiul Saul, mătușa Anita și tatăl acesteia. Bunicul se temea ca toată povestea să nu se sfârșească prost.

— Uită-te și tu, Saul! Uită-te bine! i-a strigat aruncându-i revista în față. Știi ce văd eu în fotografia asta? Necazuri! Un munte de necazuri! În fond, ce vrei? Să te trezești cu FBI-ul în cârcă? Dar la firmă nu te gândești? Știi ce va face FBI-ul dacă va considera că ești periculos? Ne vor ruina viața și ție, și nouă. Vor trimite Fiscul să falimenteze compania! Asta vrei?!

— Tată, nu crezi că exagerezi? Manifestăm și noi pentru o lume mai bună, nu văd nimic rău în asta.

— La nimic nu folosesc manifestațiile astea ale voastre, Saul! Ia deschide-ți un pic ochii! O să se termine rău și-asta o să-ți fie tot câștigul. O să sfârșești prin a fi omorât!

— Cine să mă omoare? Poliția? Guvernul? Halal stat de drept!

— Saul, de când îl frecventezi pe profesorul ăsta, Hendricks, și mai ales pe fie-sa, ai ajuns obsedat de povestea cu drepturile civile…

— Să știi că are și un prenume, o cheamă Anita.

— Bine, Anita. Uite ce e: vreau să nu te mai vezi deloc cu ea.

— Da' de ce, tată?

— Fiindcă are o influență proastă asupra ta! De când te vezi

cu ea te-ai pus în tot felul de situații imposibile! Umbli de colo până colo pe coastă, după manifestații. Nu arăți deloc bine și-o să pici examenele fiindcă îți petreci tot timpul pregătind pliante și pancarte în loc să stai cu burta pe carte. Pentru numele lui Dumnezeu, preocupă-te de viitorul tău! Care este aici, la firmă.

— Viitorul meu este cu ea.

— Nu mai spune prostii. Ți-a spălat taică-său creierul! Cum îți explici altfel c-ai ajuns așa, dintr-odată, marele apărător al drepturilor civile? Ce s-a-ntâmplat?

— Tatăl ei nu are nicio legătură cu asta!

Bunica auzea tonul crescând din ce în ce mai tare, dar nu îndrăznea să coboare. Considera că o discuție deschisă le-ar fi făcut bine amândurora. Numai că disputa a degenerat.

— Nu înțeleg de ce nu vrei să ai încredere în mine, tată. De ce te simți obligat să mă controlezi întotdeauna.

— Saul, ai înnebunit cu totul! Chiar nu poți pricepe că pur și simplu îmi fac griji pentru tine?

— Griji? Pe bune? Și cui porți tu de grijă, de fapt? Succesiunii pentru fabrică?

— Îmi fac griji că tot băgându-te în toate poveștile astea cu drepturile civile, o să sfârșești prin a dispărea într-o bună zi!

— Să dispar? Păi tocmai asta o să și fac! M-am săturat să-ți tot aud căcaturile astea! Că așa vrei tu, să dirijezi totul! Să conduci totul!

— Saul, să nu-mi vorbești mie pe tonul ăsta!

— Oricum Nathan e tot ce te interesează. Numai pe el îl respecți.

— Cel puțin Nathan nu are idei de-astea fantasmagorice care să ne ducă-n faliment!

— Fantasmagorice? Eu nu vreau decât să lucrez pentru binele firmei, iar tu nici nu catadicsești să m-asculți! Asta o să rămâi pe veci: un vânzător de aspiratoare!

— Ce-ai zis? a urlat bunicul.

— Ce-ai auzit! Nu mai vreau să am nimic de-a face cu firma ta de doi bani! Mi-e mult mai bine departe de tine! M-am cărat!

— Saul, sari calul! Te avertizez: dacă treci pragul acum, nu mai e cale de-ntors!

— Nu-ți face griji, plec și n-o să mai pun niciodată piciorul prin căcatul ăsta de New Jersey!

Bunica s-a repezit afară din dormitor și a coborât în trombă treptele, dar era prea târziu: unchiul Saul trântise ușa și sărise în mașină. A ieșit în picioarele goale și l-a implorat să nu plece, dar el a demarat în trombă. A alergat câțiva metri în urma mașinii, după care a înțeles că nu va opri. Plecase de-adevăratelea.

Unchiul Saul și-a ținut promisiunea. Cât a trăit bunicul, n-a mai călcat prin New Jersey. A făcut-o doar la moartea acestuia, în mai 2001. Între două fumuri de țigară, având în fundal nori de pescăruși zburând deasupra oceanului, bunica mi-a povestit că, în ziua în care l-a sunat pe unchiul Saul să-i spună de moartea bunicului, reacția fiului ei nu a fost să coboare în Florida, ci să se ducă în goană în New Jersey-ul familial, de care singur se ținuse departe în toți acei ani.

33.

Tot văzându-mă plecând din Boca Raton în fiecare dimineață, curios să afle ce făceam, Leo a început să mă-nsoțească la Coconut Grove. Nu mi-a fost, însă, de niciun ajutor. Tot ce-l interesa era să stea pe lângă mine. Se instala pe terasă, la umbra manghierului, și tot repeta: „Ah, ce bine e aici, Marcus!“ Iar pe mine prezența lui mă bucura.

Încet-încet casa se golea.

Uneori mă întorceam la mine cu câte o cutie de obiecte pe care doream să le păstrez. Leo își băga nasul prin ele și zicea:

— Ei, haide, Marcus, ce-o să faci cu toate vechiturile astea? Ai o casă extraordinară, doar n-o s-o transformi în talcioc.

— Nu sunt decât niște amintiri, Leo.

— Amintirile le porți în minte. În rest, doar grămezi de lucruri în care să te-mpiedici.

Nu am întrerupt operațiunea de sortare metodică a lucrurilor unchiului meu decât pentru câteva zile în care m-am dus la New York. Aproape că terminasem ce aveam de făcut la Coconut Grove, când m-a sunat agentul meu, care obținuse pentru mine participarea la o emisiune de televiziune foarte la modă. Filmarea era prevăzută pentru săptămâna în curs.

— N-am timp, i-am răspuns. Și pe urmă, dacă mi-au propus asta cu doar câteva zile înainte de filmare, înseamnă că s-a retras cineva și-au nevoie de-o umplutură, oricare-ar fi ea.

— Sau înseamnă că ai un agent fantastic, care a aranjat ca lucrurile să se întâmple astfel.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că înregistrarea va fi făcută pentru două episoade care vor fi difuzate consecutiv. În cel dintâi invitatul ești tu, în următorul Alexandra Neville.

— Aha, și ea știe?

— Nu cred. Deci, răspunsul e da?

— Și-o să fie singură?

— Uite ce e, Marcus, sunt agentul tău, nu mama ei. Deci, da?

— Da, i-am răspuns.

După două zile am luat avionul pentru New York. La plecare, Leo mi-a făcut o-ntreagă scenă:

— N-am mai văzut om atât de leneș! De trei luni tot zici că te-apuci să scrii o carte, dar mereu o lași pe *mañana, mañana, mañana*!

— E vorba doar de câteva zile.

— Totuși, când ai de gând chiar să-ncepi nenorocita aia de carte?

— Foarte curând, Leo. Îți promit.

— Marcus, am senzația că-ți bați joc de mine. Nu cumva ai alunecat în vreo angoasă ori ai blocajul scriitorului?

— Nu.

— Dar dacă-o fi ceva, o să-mi spui?

— Bineînțeles.

— Promiți?

— Promit.

Am ajuns la New York în ajunul zilei în care trebuia să înregistrăm emisiunea. Eram extrem de agitat. Toată seara m-am învârtit ca leul în cușcă, la mine în apartament.

A doua zi am încercat ținute peste ținute și am ajuns relativ devreme în studiourile de televiziune cu sediul pe Broadway.

Am fost condus în cabina care mi se rezervase și, trecând pe coridor, i-am văzut numele înscris pe ușa celei de lângă a mea. „A sosit și Alexandra?“ am întrebat ca din întâmplare pe agentul de pază care mă însoțea. Mi-a răspuns că nu.

M-am închis în cabină. N-aveam stare. Ce făceam când venea? Să-i bat la ușă? Și după? Dacă venea cu Kevin? Ce mutră aș fi făcut? Fiindcă îmi păream stupid. Aș fi dat bir cu fugiții. Numai că era prea târziu. M-am întins pe canapea și am ascultat atent zgomotele de pe culoar. Dintr-odată, i-am auzit vocea. Inima a început să-mi bată cu putere. A urmat zgomotul ușii care se deschide și se închide, apoi nimic. Imediat am simțit telefonul vibrându-mi. Îmi trimisese un mesaj.

Ești în cabina de alături?

Am răspuns simplu:

Da.

Din nou zgomot de ușă care se deschide și se închide, apoi o bătaie înfundată în ușa mea. M-am dus să deschis. Ea era.

— Markie?

— Surpriză!

— Știai că vom înregistra în aceeași zi?

— Nu, am mințit-o.

Am făcut un pas înapoi. A intrat și a închis ușa. Pe urmă mi s-a aruncat de gât pe nepregătite și m-a strâns puternic în brațe. Am rămas așa îndelung. Aș fi vrut s-o sărut, însă nu voiam să stric totul. M-am mulțumit să-i cuprind chipul cu palmele și s-o privesc adânc în ochii care-i sclipeau cu o intensitate orbitoare.

— Ce faci diseară? m-a întrebat deodată.

— N-am nimic planificat… Am putea…

— Da.

Am zâmbit amândoi.

Aveam nevoie de un loc în care să ne întâlnim. Hotelul ei

colcăia de jurnaliști, iar un spațiu public era exclus. I-am propus să vină la mine. La subsol aveam parcarea de unde se intra direct în imobil. N-ar fi văzut-o nimeni. A acceptat.

Niciodată nu mi-aș fi închipuit că, într-o bună zi, Alexandra va intra în apartamentul meu. Deși cu gândul la ea l-am cumpărat cu banii de pe primul meu roman. Pentru ea îmi doream un apartament în West Village. Iar în momentul în care agentul imobiliar m-a dus să-l văd, m-am îndrăgostit pe loc de casă, știind că și ei i-ar plăcea. Și-am avut dreptate: l-a adorat. În clipa în care ușile ascensorului s-au deschis chiar în fața intrării, nu și-a putut reține un țipăt entuziasmat:

— Dumnezeule, Markie, este exact genul de apartament care-mi place!

M-am simțit tare mândru. Și încă și mai mult atunci când ne-am așezat pe terasa imensă și plină de flori.

— Tu ai grijă de ele? m-a întrebat.

— Evident. Ai uitat că am pregătire de grădinar?

A râs și a contemplat un moment florile enorme ale unei hortensii albe, înainte de a se ghemui pe canapeaua de-acolo. Am deschis o sticlă de vin. Ne simțeam bine.

— Ce mai face Duke?

— Bine. Să știi, Marcus, că nu trebuie neapărat să vorbim despre câinele meu.

— Știu. Atunci, tu ce mai faci?

— Bine. Îmi place la New York. E totul bine când sunt aici.

— Atunci de ce te-ai mutat în California?

— Pentru că așa a fost mai bine pentru mine, Markie. Nu riscam să dau nas în nas cu tine la orice colț de stradă. Dar de-acum îmi zic că poate ar trebui să cumpăr și aici un apartament.

— În acesta ești întotdeauna binevenită.

Mi-am regretat imediat cuvintele. A surâs tristă.

— Nu sunt prea convinsă că de-abia așteaptă Kevin să fiți colocatari.

— Deci Kevin e încă de actualitate…

— Evident, Marcus. Suntem de patru ani împreună.

— Dacă ar fi într-adevăr bine, v-ați fi căsătorit până acum…

— Gata, Markie. Nu-mi face o scenă. Poate-ar fi mai bine să plec…

Mi-a fost ciudă pe mine că mi-au putut scăpa vorbe atât de idioate.

— Iartă-mă, Alex… N-am putea lua seara asta de la început?

— Bine.

Spunând-o, s-a ridicat și a plecat de pe terasă. N-am înțeles ce-are de gând și am urmat-o. Am văzut-o luând-o spre ușă, deschizând-o și plecând. O clipă am rămas siderat, apoi am auzit soneria. M-am repezit să deschid.

— Salut, Markie, mi-a zis. Scuză-mă, am cam întârziat.

— Nicio problemă. Tocmai am deschis o sticlă de vin pe terasă. Ba chiar îți turnasem și ție în pahar.

— Mulțumesc. Incredibil apartament! Deci aici locuiești?!

— Ei da.

Am făcut câțiva pași spre terasă și i-am pus mâna pe umărul gol. S-a întors și ne-am privit adânc în ochi, fără un cuvânt. Exista între noi o atracție sublimă, pe care o simțeam amândoi. Mi-am apropiat buzele de ale ai. Nu s-a tras înapoi. Din contră, mi-a luat capul în palme și m-a sărutat.

34.

Florida.
Primăvara lui 2011.

Parcă din senin, unchiul Saul și-a schimbat comportamentul față de mine, începând să se arate mai distant. Din martie 2011 a început s-o frecventeze cu regularitate pe Faith, administratoarea de la Whole Foods.

Înainte de a afla adevărul, am crezut că între ei se lega o relație sentimentală. Trecea frecvent să-l ia de-acasă și plecau împreună, lipsind apoi ceasuri întregi. Uneori toată ziua. Unchiul Saul nu-mi spunea unde se duceau și nu accepta să i se pună întrebări în acest sens. Deseori se întorcea morocănos, iar eu mă întrebam ce s-ar fi putut petrece între ei.

Peste puțin timp am avut neplăcuta senzație că se schimbase ceva. Din motive care-mi scăpau, Coconut Grove nu mai era acea oază de liniște pe care o știam eu. Am observat că, acasă, unchiul Saul își pierdea ușor cumpătul, ceea ce nu-i stătea în obicei.

Nici la supermarket nu mai era ca înainte. Sycomorus, care nu trecuse de selecția de la emisiunea *Cântă!*, era deprimat de când primise scrisoarea trimisă de producător, în care era anunțat că nu avusese succes. Într-o zi, încercând să-i ridic moralul, i-am spus:

— Nu e decât începutul, Syc. Trebuie să lupți pentru visurile

tale.

— E prea obositor. Los Angelesul e plin de actori și de cântăreți care vor să spargă gheața. Mi se pare că n-o să reușesc niciodată.

— Găsește în tine lucrul care poate face diferența.

A ridicat din umeri.

— În fond, tot ce-mi doresc este să fiu celebru.

— Vrei să fii cântăreț sau să fii celebru? l-am întrebat.

— Vreau să fiu un cântăreț celebru.

— Dar dacă n-ai putea să fii decât unul din astea două lucruri?

— Atunci aș vrea să fiu cineva cunoscut.

— De ce?

— E plăcut să fii celebru. Păi, nu?

— Celebritatea nu-i decât o haină, Sycomorus. O haină care până la urmă îți va rămâne mică, se va uza ori îți va fi furată. Ceea ce contează în primul rând este ceea ce ești cu adevărat, așadar atunci când ești gol-goluț.

Atmosfera era posomorâtă. Când stăteam în pauză, pe banca din fața magazinului, cu unchiul Saul, acesta era tăcut și gânditor. După o vreme ajunsesem să nu mă mai duc la Whole Foods decât o dată la două zile, apoi la trei. Până la urmă, Faith era singura persoană care reușea să-l facă pe unchiul Saul să zâmbească, iar el era deosebit de atent cu ea: îi aducea flori și fructe de mango din grădina lui, ba chiar o invita pe la el pentru cină. Așteptându-și musafira, își punea cravată, lucru pe care nu-l mai văzusem făcând de ani de zile. Îmi aduceam aminte că la Baltimore avea o colecție impresionantă de cravate, care dispăruse în momentul mutării la Coconut Grove.

M-a cam descumpănit sosirea lui Faith în tandemul pe care-l alcătuiam împreună cu unchiul meu. Ba chiar m-am întrebat dacă nu cumva eram gelos, în loc să fiu mulțumit că a găsit pe

cineva care să-i mai coloreze viața monotonă. Am ajuns să-mi pun sub semnul întrebării motivația sejururilor mele în Florida. Eram acolo fiindcă țineam la unchiul meu sau pentru a-i arăta acestuia că nepotul lui din Montclair îl depășise?

Într-o duminică, pe când citea în living, iar eu mă pregăteam să fac o plimbare prin Miami pentru a-l lăsa să-și trăiască în pace micile aventuri, l-am întrebat:

— Te vezi cu Faith azi?

— Nu.

N-am mai zis altceva.

— Markie, nu e ce crezi.

— Nu cred nimic.

Prima dată când a ridicat o barieră între noi am crezut că s-a întâmplat din cauză că întrebările pe care i le adresam îl sâcâiau. S-a întâmplat într-o seară, după cină, când ne plimbam relaxați, cum o făceam adesea, pe străzile liniștite din Coconut Grove. I-am spus:

— Bunica mi-a povestit despre cearta dintre tine și bunicul. Din cauza asta te-ai mutat la Baltimore?

— Universitatea la care învățam ținea de cea din Baltimore. Mă înscrisesem la Drept. Mi-am spus să astfel îmi puteam asigura o carieră serioasă. Pe urmă examenul pentru barou mi l-am dat în Maryland și am început să lucrez în Baltimore. Ca avocat, pentru mine totul a mers extrem de repede.

— Și de atunci nu te-ai mai văzut cu bunicul?

— Timp de doisprezece ani, nu. Bunica ta, însă, venea deseori să ne vadă.

Unchiul Saul mi-a povestit cum, ani și ani de-a rândul, în secret, o dată pe lună, bunica Ruth cobora pentru o zi din New Jersey în Baltimore pentru a lua masa cu el.

În 1974, trecuse un an de când unchiul Saul și bunicul nu-și

mai vorbeau.

— Ce mai faci, iubitule? l-a întrebat bunica.

— Bine. La fel și cu studiile la Drept.

— Deci o s-ajungi avocat?

— Așa cred.

— Ar putea fi de folos pentru firmă…

— Mamă, te rog să nu mai vorbim despre asta.

— Anita ce mai face?

— Bine. A vrut să vină și ea, dar are mâine examen, așa că trebuie să-nvețe.

— Să știi că țin mult la ea…

— Știu, mamă.

— Și tatăl tău la fel.

— Gata. Te rog să nu mai vorbim despre el.

În 1977 trecuseră patru ani de când unchiul Saul și bunicul nu-și mai vorbiseră. Unchiul Saul își încheiase specializarea și se pregătea pentru examenul de admitere în barou. Se mutase împreună cu mătușa Anita într-un mic apartament de la marginea orașului Baltimore.

— Sunteți fericiți aici? a întrebat bunica.

— Da.

— Și ție ți-e bine, Anita?

— Da, doamnă Goldman, mulțumesc de întrebare. Mi-am terminat și stagiatura.

— A primit deja o ofertă de angajare la Spitalul Johns Hopkins, a adăugat cu mândrie unchiul Saul. Cei de acolo au spus că o vor cu orice preț.

— Vai, dar e formidabil, Anita! Sunt mândră de tine!

— Pe la Secaucus ce mai e? s-a interesat Anita.

— Tatălui lui îi este foarte dor de Saul.

— Îi e dor de mine?! s-a enervat Saul. Doar el m-a dat pe ușă-afară.

— Te-a dat el pe ușă-afară sau ai plecat tu singur? Vorbește cu el, Saul! Haide, te rog, împăcați-vă odată.

Unchiul a ridicat din numeri și a schimbat subiectul.

— Și cum mai merge firma?

— Foarte bine. Fratele tău primește din ce în ce mai multe responsabilități.

În 1978, trecuseră cinci ani de când unchiul Saul și bunicul nu-și mai vorbiseră. Unchiul Saul tocmai plecase de la cabinetul de avocatură unde lucra pentru a și-l deschide pe al său. Anita și cu el se mutaseră într-o mică vilă dintr-un cartier rezidențial pentru clasa de mijloc.

— Fratele tău a ajuns directorul Goldman & Co, i-a spus bunica.

— Cu-atât mai bine pentru el. Oricum, tata asta și-a dorit dintotdeauna. Nathan a fost mereu preferatul lui.

— Saul, vrei să nu mai spui prostii? Încă nu e prea târziu să te întorci… Tatăl tău ar fi atât de…

A întrerupt-o:

— Gata, mamă. Te rog, hai să vorbim despre altceva.

— Fratele tău se va căsători.

— Știu. Mi-a spus.

— Bine cel puțin c-ați păstrat legătura. O să veniți și voi la nuntă, nu?

— Nu, mamă.

În 1979, trecuseră șase ani de când unchiul Saul și bunicul nu-și mai vorbiseră.

— Fratele tău și soția lui așteaptă un copil.

Saul a zâmbit și s-a întors spre Anita, care stătea alături de el.

— Mamă, Anita e gravidă…

— Vaaai, Saul dragule!

În 1980, trecuseră șapte ani de când unchiul Saul și bunicul nu-și mai vorbiseră. La interval de câteva luni ne-am născut eu și Hillel.

— Uite, acesta e nepotul tău, Marcus, i-a spus bunica scoțând din geantă o fotografie.

— Nathan și Deborah vor veni aici săptămâna viitoare. În sfârșit vom vedea micuțul. Mă bucur.

— Și-o să-l cunoști și tu pe vărul tău Marcus, i-a spus Anita lui Hillel, care dormea în landou. De-acum, Saul, ai și tu un fiu, ar cam fi timpul să închei povestea asta dintre tine și tatăl tău.

*

În 1984, trecuseră mai bine de zece ani de când unchiul Saul și bunicul nu-și mai vorbiseră.

— Hillel, tu ce mănânci?

— Cartofi prăjiți, bunico.

— Ești cel mai drăgălaș băiețel pe care l-am văzut vreodată.

— Tata ce mai face? a întrebat Saul.

— Nu prea bine. Firma merge foarte prost. Tatăl tău e foarte supărat, zice că vom intra în procedurile de faliment.

În 1985, trecuseră doisprezece ani de când unchiul Saul și bunicul nu-și mai vorbiseră. Goldman & Co era în pragul prăbușirii. Tata pregătise un plan de salvare care implica vinderea firmei. Avea nevoie de ajutor pentru a și-l pune în aplicare, așa că s-a dus la Baltimore pentru a se vedea cu fratele lui mai mare, care devenise avocat specializat mai ales în fuziuni și achiziții.

Douăzeci și cinci de ani mai târziu, traversând Coconut Grove, unchiul Saul mi-a povestit cum, într-o seară de mai din 1985, s-au întâlnit toți trei în clădirea din cărămidă roșie a firmei Goldman & Co din statul New York. Fabrica era goală și întunecată. Singurul luminat era biroul bunicului, care-și

verifica documentele contabile. Tatăl meu a deschis ușa și a spus calm:

— Tată, am adus pe cineva să ne ajute.

În momentul în care bunicul l-a văzut în cadrul ușii pe unchiul Saul, a izbucnit în lacrimi, s-a repezit la el și l-a luat dintr-odată în brațe. Zilele care au urmat le-au petrecut în birourile companiei Goldman, punând la punct un plan de răscumpărare. Cât a stat acolo, unchiul Saul nu a ieșit din statul New York, făcând neîncetat drumul dus-întors între hotel și firmă, fără a trece vreo clipă granița cu New Jersey pentru a se reîntoarce în casa copilăriei sale.

Imediat ce unchiul Saul și-a terminat povestea, ne-am întors acasă. A scos două sticle de apă de la frigider, pe care le-am băut în bucătărie.

— Marcus, mi-a zis, cred c-aș vrea să mă lași singur o vreme.

N-am înțeles pe loc.

— Vrei să zici acum-acum?

— Aș vrea să te întorci la tine, la New York. Nu te supăra, mă bucur enorm când ești aici, cu mine. Dar acum simt nevoia să rămân singur un pic.

— Deci te-ai supărat pe mine.

— Nu, nici vorbă. Doar că vreau să fiu singur puțin timp.

— Plec mâine.

— Mulțumesc.

A doua zi dimineață, în zori, mi-am aruncat valiza în portbagaj, mi-am îmbrățișat unchiul și m-am întors la New York.

*

M-a tulburat tare mult felul în care unchiul Saul m-a alungat din casa lui. Am profitat pentru a mă duce să-mi mai

văd și părinții și, într-o zi a lunii iunie 2011, mergând cu mama să luăm prânzul într-un restaurant din Montclair, căruia obișnuia să-i fie clientă, am stat de vorbă amândoi despre Baltimori. Ne-am așezat pe terasă, timpul era superb și, dintr-odată, mama mi-a spus:

— Markie, în legătură cu următoarea Zi a Recunoștinței…

— Mamă, mai sunt cinci luni până la Ziua Recunoștinței. Nu e cam devreme să vorbim de pe-acum?

— Știu, dar uite, tatăl tău și cu mine am fi bucuroși să fim iarăși împreună cu toții de Ziua Recunoștinței. De mult n-am mai sărbătorit împreună.

— Mamă, eu nici măcar nu mai sărbătoresc Ziua Recunoștinței…

— Of, Markie, tare-mi pare rău să te-aud spunând așa ceva! Ar trebui să trăiești mai mult în prezent și mai puțin în trecut.

— Mamă, îmi lipsesc Goldmanii-din-Baltimore.

A zâmbit.

— De mult n-am mai auzit expresia *Goldmani-din-Baltimore*. Și mie-mi lipsesc.

— Mamă, nu mi-o lua în nume de rău, dar nu cumva cândva ai fost invidioasă pe ei?

— Dragul meu, te-aveam pe tine, ce altceva mi-ar mai fi trebuit?

— Mă gândeam la vacanțele acelea de la Miami, de la bunicii Goldman, când unchiul Saul lua dormitorul și tata și cu tine erați obligați să dormiți pe canapea.

A izbucnit în râs.

— Nici pe mine, nici pe tatăl tău nu ne-a deranjat vreodată că dormeam în camera cu televizorul. Știi, pentru apartamentul bunicilor plătise unchiul tău, deci ni se părea absolut normal să doarmă în încăperea cea mai confortabilă. De fiecare dată, înainte de a pleca de-acasă, tatăl tău îi telefona bunicului

pentru a-i cere să ni se dea nouă camera cu televizorul și să-i lase pe Saul și pe Anita în camera de oaspeți. Și, tot de fiecare dată, bunicul îi răspundea că Saul deja sunase pentru a-i cere să nu-i mai lase fratele să doarmă în camera cu televizorul, ci să-i dea lui încăperea aceea mai puțin confortabilă. Așa că, până la urmă tatăl și unchiul tău trăgeau la sorți. Îmi amintesc că odată Baltimorii au ajuns înaintea noastră în Florida, iar Saul și Anita deja se instalaseră în camera cu televizorul. Află, deci, că nu întotdeauna, așa cum crezi tu, eu și tatăl tău am dormit în camera aia.

— Știi, de multe ori m-am întrebat dacă n-am fi putut ajunge și noi niște Baltimori…

— Păi, noi suntem Montclairi. Și-așa va fi întotdeauna. De ce ne-am schimba? Fiecare om e altfel, Markie, și poate că tocmai asta înseamnă fericirea: să fii împăcat cu ceea ce ești.

— Ai dreptate, mamă.

Am considerat subiectul închis. Am vorbit mai departe despre cu totul altceva și, după masă, am condus-o pe mama acasă. Când am ajuns, mi-a spus:

— Markie, oprește puțin, te rog.

Am ascultat-o.

— E totu-n regulă, mamă?

S-a uitat la mine într-un fel în care n-o mai făcuse niciodată.

— Da, Markie, și noi am fi putut fi niște Baltimori.

— Ce vrei să spui?

— E ceva ce nu știi, Marcus. Când erai tu mic de tot, a trebuit să vindem firma bunicului, fiindcă nu mai mergea deloc…

— Da, știu.

— Ceea ce însă nu știi este că în clipa aceea tatăl tău a făcut o greșeală pe care multă vreme nu și-a iertat-o…

— Mamă, nu sunt prea convins că înțeleg…

— Markie, în 1985, când a fost vândută compania, tatăl tău nu a urmat sfaturile lui Saul și a ratat ocazia de a câștiga foarte mulți bani.

Multă vreme am crezut că bariera dintre Montclairi și Baltimori s-a construit în timp, după cum au căzut zarurile destinului. În realitate, totul se ridicase într-o singură noapte sau aproape într-una singură.

35.

Conform strategiei elaborate de tata și de unchiul Saul, Goldman & Co a fost vândută în octombrie 1985 către Hayendras Inc., o companie importantă, cu sediul în statul New York.

În ajunul vânzării, tata, unchiul Saul, bunicul și bunica s-au dus toți patru la Suffern, unde își avea sediul firma Hayendras. Tata și bunicii mei veniseră toți în aceeași mașină, din New Jersey, iar unchiul Saul luase avionul până la LaGuardia, după care închiriase un automobil.

Reținuseră trei camere într-un hotel Holiday Inn și-și petrecuseră întreaga zi într-o sală de conferințe care le fusese pusă la dispoziție, pentru a reciti cu atenție contractul și a se convinge că totul corespundea cu detaliile negociate. Când terminaseră, se făcuse noapte de mult, așa că, la inițiativa bunicului, s-au dus că cineze într-un restaurant din cartier. La masă, bunicul și-a privit băieții și i-a luat de mână.

— Vă mai aduceți aminte de ceasurile petrecute de noi trei, aici, pe bancă, imaginându-ne cum vom conduce firma împreună?

— Ba chiar ne lăsai să fumăm, a spus tata zâmbind.

— Ei bine, băieți, uite c-am ajuns și-aici. Și ce mult am așteptat clipa asta! Pentru prima dată vom conduce împreună destinul Goldman & Co.

— Pentru prima și ultima dată, l-a corectat unchiul Saul.

— Poate că ai dreptate, dar, cel puțin, uite că până la urmă tot ni s-a întâmplat. Deci în seara aceasta nu trebuie să fim triști. Să ciocnim paharele pentru clipa pe care am ajuns s-o trăim!

Au ridicat paharele cu vin și au ciocnit. Apoi bunicul a mai întrebat o dată:

— Saul, ești sigur că e o idee bună?

— Vânzarea către Hayendras? Da, e cea mai bună opțiune. Prețul de cumpărare n-o fi el prea mare, dar nu avem de ales decât între asta și faliment. Și-apoi, Hayendras sunt în creștere, au potențial, vor ști să dezvolte firma pe mai departe. Foștii noștri angajați își vor găsi toți posturi în cadrul Hayendras și doar și asta îți doreai, nu?

— Da, desigur, Saul. Nu vreau să intre nimeni în șomaj.

— Am calculat că, după plata tuturor taxelor, vă vor mai rămâne două milioane de dolari, a adăugat unchiul Saul.

— Știu, a spus bunicul. În legătură cu asta, mama ta, fratele tău și cu mine am discutat și vrem să-ți spunem următoarele: compania ne aparține nouă, celor patru de aici. Am înființat-o sperând că într-o bună zi cei doi fii ai mei vor trece ei la timonă, ceea ce, iată, se întâmplă în această seară. Mi-ați îndeplinit dorința, drept care vă sunt pe veci recunoscător. Banii rezultați din vânzare vor fi împărțiți în trei părți egale. O treime pentru mama voastră și pentru mine și câte o treime pentru fiecare dintre voi.

O vreme, nimeni nu a scos niciun cuvânt.

— Nu pot accepta, a zis într-un târziu unchiul Saul, emoționat de maniera în care fusese reintegrat printre ai săi. Nu vreau nicio parte și nici nu o merit.

— Cum poți spune-așa ceva?! a exclamat bunicul.

— Tată, din cauza a ceea ce s-a întâmplat, eu…

— Hai s-o lăsăm uitată, da?

— Saul, lasă-n urmă trecutul, a insistat și tata. Datorită ție în ziua de azi angajații noștri, inclusiv eu, nu ajung în șomaj, iar tata va avea cum să-și asigure pensia.

— Așa e, Saul. Mulțumită ajutorului tău, mama ta și cu mine ne vom putea muta undeva, la soare, poate chiar în Florida. Cum am visat dintotdeauna.

— Iar eu mă voi muta la Montclair pentru a fi mai aproape de noile noastre birouri, a intervenit tata. Am găsit o casă minunată și, cu partea mea, îmi voi putea finanța un împrumut. O casă încântătoare, într-un cartier încântător, exact cum îmi doream.

Bunicul a luat-o pe bunica de mână, le-a surâs celor doi fii și a scos din servietă documentele notariale.

— Am redactat actele care confirmă divizarea proprietății între cele trei părți ale firmei, le-a spus. Rezultatul vânzării va fi împărțit în trei părți egale a câte 666 666,66 dolari.

— Mai bine de o jumătate de milion de dolari, a zâmbit tata.

A doua zi, în zori, bunicii și tata au fost treziți cu telefonul de unchiul Saul care îi ruga să vină cât mai repede după el, în sala în care se servea micul dejun. Trebuia să discute urgent ceva cu ei.

— Am vorbit azi-noapte cu unul dintre prietenii mei, le-a explicat unchiul Saul extrem de agitat, între două guri din cafea. Omul e curtier pe Wall Street. Zice că Hayendras e o afacere destul de puțin cunoscută, dar care se va dezvolta dincolo de ceea ce îmi închipuiam eu. Mai zice că, după cum se aude, s-ar putea să intre pe bursă chiar de anul ăsta. Vă dați seama ce înseamnă asta?

— Nu sunt sigură că-mi dau seama, a răspuns pragmatic bunica.

— Înseamnă că dacă Hayendras intră pe bursă, valoarea

firmei va exploda. Obligatoriu! O firmă care intră pe bursă este o firmă care capătă valoare. Prin urmare am reflectat îndelung și consider că ar trebui să negociem vânzarea Goldman & Co contra acțiuni în loc de cash.

— Care-ar fi diferența? a întrebat bunicul.

— Ar fi că, în ziua în care Hayendras intră pe bursă, acțiunile capătă valoare, iar partea noastră crește. Cei 600 000 de dolari s-ar putea să fie mult mai mulți. Uitați-vă: am făcut o propunere de modificare a contractului, ce părere aveți?

Le-a împărțit proiectul de contract, dar bunicul s-a strâmbat:

— Saul, adică vrei ca, în schimbul companiei Goldman & Co să nu primesc bani, ci un petic de hârtie care zice că sunt proprietarul câtorva acțiuni ale unei firme despre care nu știu nimic?

— Exact. Să-ți dau un exemplu. Închipuie-ți că acum Hayendras face 1 000 de dolari. Să zicem că partea ta este de 1%, adică 10 dolari. Dar dacă Hayendras intră pe bursă și toată lumea o să vrea să investească în societatea asta, atunci valoarea ei va țâșni în sus ca o săgeată. Să ne închipuim acum că valoarea firmei Hayendras va crește brusc la 10 000 de dolari. Și partea ta va însemna imediat 100 de dolari! Banii noștri vor putea fi cu mult, mult mai mulți!

— Știm cum funcționează bursa, a spus bunica. Ceea ce cred că ar vrea să afle tatăl tău este cu ce vom plăti la piață și electricitatea. Nu poți achita facturi cu bani teoretici. Și-apoi, dacă Hayendras nu va intra pe bursă ori nimeni nu-i va dori acțiunile, atunci acestea se vor prăbuși, iar banii noștri nu vor mai avea nicio valoare.

— Sigur, e un risc…

— Nu, nu, l-a întrerupt bunica. Ne trebuie cash, tatăl tău și cu mine nu putem risca să pierdem totul. Practic ne-am risca

pensia.

— Prietenul meu mi-a spus că va fi investiția secolului, a insistat Saul.

— Dac-am zis nu, e nu, a conchis bunicul.

— Și tu? l-a întrebat unchiul Saul pe tata.

— Și eu prefer banii jos. Nu prea cred în magia bursei, e prea riscant. Și-apoi, cum vreau să cumpăr casa din Montclair…

Citind decepția din privirea unchiului Saul, bunicul a adăugat:

— Saul, dacă într-adevăr crezi în mărunțișurile astea de speculații la bursă, nimic nu te împiedică să-ți ceri partea în acțiuni.

Ceea ce unchiul Saul a și făcut. Un an mai târziu, Hayendras și-a făcut o intrare spectaculoasă la bursă. Din câte mi-a explicat mama, valoarea acțiunilor a crescut peste noapte de cincisprezece ori. În numai câteva ore, cei 666 666,66 de dolari ai unchiului Saul au ajuns 9 999 999,99. Unchiul Saul pusese mâna pe zece milioane de dolari pe care avea să-i încaseze câteva luni mai târziu prin vânzarea acțiunilor. În acel an a cumpărat casa din Oak Park.

După ce a vizitat superba casă a fratelui său, tata s-a convins și el de avantajele bursei. S-a hotărât pe deplin să investească la începutul lui 1988, după anunțul făcut de Dominic Pernell, președintele-director general al companiei Hayendras, prin care era lăudată sănătatea economică a firmei, iar angajații erau îndemnați să cumpere acțiuni. În consecință, a strâns tot ce-i mai rămăsese din vânzarea părții lui din Goldman & Co și l-a convins și pe bunicul să facă același lucru.

— Trebuie să cumpărăm și noi acțiuni la Hayendras! a insistat tata la telefon.

— Așa crezi?

— Tată, uite și tu cât a câștigat Saul, milioane peste

milioane! Milioane de dolari!

— Când s-a vândut firma, atunci ar fi trebuit să-l ascultăm pe fratele tău.

— Nici acum nu e târziu, tăticule!

Tata a reușit să adune 700 000 de dolari, adică toate economiile lui și ale bunicului. Întreaga lor pradă de război. Apoi a transformat banii în acțiuni Hayendras care, după calculele lui, ar fi trebuit să facă rapid din ei niște milionari. O săptămână mai târziu, unchiul Saul l-a sunat îngrijorat.

— Tocmai am vorbit cu tata și mi-a zis că i-ai investit banii.

— Stai liniștit, Saul! I-am plasat exact ca tine. Și pe-ai mei, și pe-ai lui. Care-i problema?

— Ce acțiuni ai cumpărat?

— Acțiuni Hayendras, evident.

— Poftim? De cât?

— Nu te privește.

— Zi-mi de cât! Trebuie să știu!

— De 700 000 de dolari.

— Poooftim?! Ai înnebunit de tot? Ăștia sunt aproape toți banii voștri!

— Și ce?

— Cum adică *și ce*? E un risc enorm!

— Uite ce e, Saul, în momentul în care am vândut firma ne-ai sfătuit de bine să transformăm totul în acțiuni. O facem acum. Nu văd diferența.

— Diferența e că atunci era altceva. Dacă iese rău, tata își pierde toată pensia. Cu ce-o să trăiască?

— Nu-ți face griji, Saul. Măcar o dată lasă-mă și pe mine să fac cum cred de cuviință.

A doua zi, spre imensa surpriză a tatălui meu, unchiul Saul a aterizat în biroul lui de la sediul firmei Hayendras.

— Saul, ce-i cu tine pe-aici?

— Trebuie să vorbim.

— De ce nu m-ai sunat?

— Ar fi fost prea riscant să-ți spun ce aveam de spus prin telefon.

— Ce, adică?

— Hai să facem o plimbare.

S-au dus în parcul de lângă clădire și au avut grijă să nu fie nimeni prin preajmă.

— Firma merge prost, i-a spus unchiul Saul tatălui meu.

— Cum poți spune-așa ceva? Sunt la curent cu situația economică a companiei Hayendras, care închipuie-ți că e excelentă. Președintele-director general Dominic Pernell ne-a anunțat și ne-a și îndemnat să cumpărăm acțiuni. De altfel, cursul a și început să crească.

— Evident că a urcat cursul din moment ce toți angajații s-au repezit să cumpere acțiuni.

— Saul, ce vrei să zici?

— Să-ți vinzi acțiunile, asta vreau să zic.

— Poftim? Niciodată.

— Ascultă-mă bine, știu ce spun. Hayendras merge foarte prost, iar cifrele contabile sunt dramatice. Trebuie să scapi imediat de acțiunile astea.

— Bați câmpii, Saul! Nu cred un cuvânt din tot ce spui.

— Crezi c-aș fi venit de la Baltimore până aici dacă situația nu ar fi extrem de gravă?

— Ești supărat fiindcă ți-ai vândut acțiunile și acum nu le mai poți răscumpăra, este? Și-acum vrei să ți le vând eu pe-ale mele…

— În niciun caz, vreau pur și simplu să le vinzi pentru ca să scapi de ele.

— Auzi, Saul, ce-ar fi să mă mai lași și pe mine în pace? Ai salvat firma tatălui nostru, i-ai asigurat pensia, ai găsit de lucru

pentru toți foștii noștri angajați care te adoră… Bun. Ești fiul miraculos! Oricum, mereu ai fost preferatul tatei. Și, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, așa, în trecere, ai prins și jackpotul.

— Păi nu v-am zis eu atunci să cereți acțiuni, nu bani?

— Măi, chiar nu-ți ajunge cât iei ca avocat, că ai casa aia mare și atâtea mașini? Tot mai vrei? Președintele-director general ne-a zis să cumpărăm și toată lumea a cumpărat! Toți angajații au cumpărat! Care-i problema ta? Te-apucă dracii la gândul că aș putea câștiga și eu tot atâția bani cât tine?

— Ce-ai spus? De ce naiba refuzi să asculți ce-ți spun?

— Mereu te-ai simțit obligat să mă strivești. Mai ales în fața tatei. Când eram puști, acolo, pe bancă, numai cu tine vorbea! Saul că asta, Saul că aia!…

— Ai luat-o razna.

— A trebuit să pleci ca să mai contez și eu cât de cât în ochii lui. Și chiar și-așa, pe vremea când răciserăți relațiile, nici nu mai știu de câte ori nu m-a făcut să simt că firma ar fi mers cu mult mai bine dac-ai fi fost tu la conducere…

— Nathan, bați câmpii. Sunt aici pentru a-ți spune că Hayendras merge extrem de rău, cifrele contabile sunt groaznice și imediat ce se va afla, cursul acțiunilor se va prăbuși.

Pentru o clipă, tata a încremenit.

— De unde știi? a întrebat.

— Știu. Și te rog să mă crezi. Știu din sursă sigură. Mai mult nu pot să-ți spun. Vinde tot și, mai ales, nu sta de vorbă cu nimeni despre asta. Cu nimeni, înțelegi? Oferindu-ți informația asta comit un delict grav. Dacă află cineva că te-am anunțat, pot avea mari necazuri, și tu, și tata la fel. Ar fi foarte greu să vinzi totul dintr-odată fără a trezi bănuieli. Va trebui s-o faci în tranșe. Grăbește-te, deci!

Tata a refuzat, însă, să asculte glasul rațiunii. Cred că era

orbit de viața pe care o ducea fratele lui la Baltimore și că ar fi vrut ca și partea lui să fi adus aceleași avantaje. Știu că unchiul Saul a făcut tot ce-a fost cu putință, mergând până la a se duce în Florida, la bunicul, pentru a-l ruga să-și convingă fiul să vândă acțiunile.

Bunicul i-a telefonat tatălui meu:

— Nathan, fratele tău a venit să mă vadă. Zicea că trebuie neapărat să ne vindem acțiunile. Poate c-ar trebui să-l ascultăm…

— Ba nu, tată, măcar o dată ai și tu încredere în mine, te rog!

— Zicea că ne va ajuta să facem un plasament mai bun, să investim în altă parte. Unde să fie sigur că vom primi beneficii. Îți mărturisesc că sunt cam îngrijorat că…

— Ia să nu-și mai bage el nasul unde nu-i fierbe oala! De ce n-ai încredere în mine? Doar știi că și eu pot face lucruri bune!

Cred că tata trăia o teribilă criză de orgoliu. Luase o decizie și ținea să-i fie respectată. Așa că a rămas pe poziții. Că a făcut-o din convingere sau pur și simplu pentru a fi altfel decât fratele lui, asta n-o s-o afle nimeni niciodată. Bunicul nu i-a forțat mâna, cu siguranță pentru a nu-l supăra.

În timp ce mama își depăna în continuare povestea, fără a coborî din mașină, mi-au revenit în minte niște amintiri din copilărie. M-am revăzut pe la vreo șapte ani. Alergam din living în bucătărie strigând: „Mamă! Mamă! E unchiul Saul la televizor!“ Era prima lui apariție în presă, începutul anilor de glorie. În imagine, alături de el, clientul: Dominic Pernell. Îmi amintesc că săptămâni de-a rândul m-am simțit foarte mândru povestind cui voia și cui nu să m-asculte cum îi văzusem eu la știri pe unchiul Saul și pe patronul lui tati. Ce nu știam era că Dominic Pernell fusese arestat de cei de la SEC[4] după ce falsificase actele contabile de la Hayendras pentru a-și convinge

angajații că bilanțul firmei e strălucit și pentru a le vinde astfel acțiunile lui pe milioane de dolari. Un tribunal din New York l-a condamnat la patruzeci și trei de ani de închisoare. În zilele de după arestarea lui, acțiunile Hayendras s-au prăbușit cu totul, ajungând ca prețul să le scadă de cincisprezece ori. Compania a fost cumpărată pe nimic de către una germană care mai există și în ziua de azi. Cei 700 000 de dolari ai tatei și ai bunicului n-au mai făcut, după aia, decât 46 666,66 dolari.

Baltimore a ajuns astfel, pentru tata, pedeapsa vieții lui. Casa Baltimorilor, mașinile lor, vacanțele de la Hamptons, de la Whristler, fastul Zilelor Recunoștinței, apartamentul din Buenavista, patrula privată din Oak Park, care ne considera niște intruși, toate erau acolo pentru a-i aminti că, din același motiv din care fratele lui reușise, el eșuase.

*

În ziua aceea din iunie 2011, după ce am vorbit cu mama, l-am sunat pe unchiul Saul. Părea bucuros să mă audă.

— Am luat masa cu mama, i-am spus. Mi-a povestit despre vânzarea companiei către Hayendras și despre felul în care tata a pierdut și economiile lui, și pe ale bunicului.

— Imediat ce am aflat de cumpărarea acțiunilor, am încercat să-l conving pe tatăl tău să le vândă. Mai târziu, mi-a reproșat că nu i-am explicat suficient de clar situația. Trebuie însă să înțelegi contextul: în momentul respectiv, Dominic Pernell era deja anchetat de SEC și luase legătura cu mine ca să-l apăr în justiție, iar eu știam că-și mințise angajații pentru a le vinde acțiunile. Nu-i puteam spune asta tatălui tău, căci știam ce simț al dreptății are, deci i-ar fi anunțat pe toți angajații firmei. La fel ca el, și alte câteva mii investiseră foarte mulți bani în acțiunile companiei la care lucrau. Numai că dacă s-ar fi aflat, dacă SEC ar fi descoperit că am oferit astfel de informații

tatălui tău, asta ar fi însemnat fără nicio îndoială pentru bunicul, tatăl tău și cu mine drumul drept spre închisoare. Nu puteam decât să-l implor să le vândă, însă n-a vrut să m-asculte.

— Și-atunci bunicul s-a supărat pe tata?

— Habar n-am. De zis a zis mereu că nu. La puțin timp după, a urmat un val de concedieri la Hayendras, dar, din fericire, tatăl tău și-a putut păstra locul de muncă. Bunicul, însă, și-a pierdut banii de pensie. Din ziua aceea l-am ajutat eu.

— Nu cumva l-ai ajutat pe bunicul din cauza disputei voastre? Pentru a încerca să obții iertarea?

— Nu, l-am ajutat pentru că era tatăl meu. Pentru că nu mai avea nici măcar un dolar. Fiindcă eu câștigasem banii mulțumită lui. Nu știu ce ți-a spus bunică-ta despre cearta noastră, dar adevărul este că nu a fost decât o înfiorătoare confuzie, iar eu m-am dovedit prea prost și prea orgolios pentru a ști să rezolv situația. Uite o trăsătură comună a mea și a tatălui tău: acele momente în care nu mai vrei să asculți glasul rațiunii și pe care le regreți apoi toată viața.

— Bunica zice că totul a plecat de la angajarea ta militantă pentru drepturile civile.

— Nu am militat niciodată cu adevărat pentru drepturile civile.

— Păi și fotografia de pe coperta revistei?

— Nu am participat decât la o singură manifestație și asta pentru a-i face o plăcere tatălui Anitei, care într-adevăr era un militant activ. Mătușa ta și cu mine am mers în primul rând, alături de tatăl ei și, ghinion, m-am trezit în fotografie. Asta a fost tot.

— Cum așa? Zău dacă mai înțeleg ceva! Bunica mi-a spus că tot timpul erai pe drumuri.

— Nu știe ea toată povestea…

— Atunci, ce făceai? Ce l-a putut face pe bunicul să fie

convins că erai extrem de implicat în mișcarea de apărare a drepturilor civile? Totuși, nu v-ați vorbit mai bine de doisprezece ani!

Unchiul Saul era pe punctul de a-mi mărturisi adevărul, când am fost întrerupți de soneria de la ușa casei lui. A lăsat receptorul jos și s-a dus să deschidă: am auzit o voce de femeie.

— Markie, mi-a zis, revenind la telefon, trebuie să te las, băiete.

— A venit Faith?

— Da.

— Ești cu ea acum?

— Nu.

— Mie poți să-mi spui, dacă e așa. Doar ai tot dreptul să fii și tu cu cineva.

— Markie, află că nu e vorba despre vreo aventură. Nici cu ea, nici cu altcineva. Și asta pur și simplu fiindcă n-am chef de-așa ceva. N-am iubit-o decât pe mătușa ta și pe ea o s-o iubesc întotdeauna.

---

[4] SEC = Securities and Exchange Commission — autoritatea americană de supraveghere a piețelor financiare. (*N.t.*)

36.

Când m-am întors la Boca Raton, după cele două zile petrecute la New York, eram schimbat cu totul. Era pe la începutul lunii mai 2012.

— Ce-ai pățit, bătrâne? m-a întrebat Leo când a dat cu ochii de mine. Pari cu totul altfel.

— Alexandra și cu mine ne-am sărutat. La mine, la New York.

Mi s-a părut că l-am dezamăgit.

— Cred că toate astea te vor ajuta să mergi mai departe cu scrierea romanului.

— Se vede că te bucuri, Leo.

Mi-a zâmbit.

— Chiar mă bucur pentru tine, Marcus. Fiindcă țin mult la tine. Ești un băiat bun. Dacă aș fi avut o fată, aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în puteri ca să te ia de bărbat. Meriți să fii fericit.

Trecuse o săptămână de la seara petrecută cu Alexandra, la New York, și nu primisem nicio veste de la ea. Am încercat de două ori să o sun, fără rezultat.

Nemaiștiind nimic despre ea, m-am apucat să caut noutăți pe internet. Pe pagina oficială de Facebook a lui Kevin, am descoperit că erau plecați la Cabo San Lucas. Am văzut fotografii de-ale ei pe marginea unei piscine, cu o floare-n păr. Kevin avea indecența de a-și etala viața privată în ochii tuturor.

Imaginile fuseseră preluate imediat de tabloide. Apăruseră astfel titluri precum: *Kevin Legendre amuțește bârfele, făcând publice fotografiile lui împreună cu Alexandra Neville, în vacanță în Mexic*.

M-am simțit îngrozitor de rănit. De ce ne mai sărutaserăm din moment ce, imediat după, a plecat cu el? Până la urmă, agentul meu m-a anunțat ce zvon circula:

— Marcus, ai aflat? Între Kevin și Alexandra treaba scârțâie rău.

— Cum adică? Nu i-am văzut eu în fotografii, cât se poate de fericiți, la Cabo San Lucas?

— Așa e, de văzut le-ai văzut pozele de la Cabo San Lucas. După toate aparențele, Kevin a ținut să fie undeva, singuri, doar el și Alexandra, și atunci i-a propus călătoria asta. De o bună bucată de timp lucrurile nu se mai leagă între ei, cel puțin așa se zice. Alexandrei nu i-a plăcut deloc faptul că el a postat fotografii de-ale lor pe rețelele de socializare. Se pare că ea s-a-ntors imediat la Los Angeles.

N-aveam cum să verific adevărul spuselor agentului meu. Nici în zilele următoare nu am primit nicio veste de la Alexandra. Am terminat de golit casa unchiului meu. Angajații unei firme specializate au venit să ia ultimele piese de mobilier. Era ciudat să văd absolut gol interiorul casei.

— Și de-acum ce-o să faci cu casa asta? m-a întrebat Leo, trecând dintr-o cameră în alta.

— Cred c-o s-o vând.

— Chiar așa?

— Da. Nu mi-ai zis tu că amintirile rămân în minte? Cred că ai dreptate.

PARTEA A PATRA
Cartea Dramei

(2002–2004)

37.

Baltimore.
18 februarie 2002.

Pe mătușa Anita am înmormântat-o la patru zile după accident, în cimitirul Forrest Lane. Venise foarte multă lume. Multe figuri pe care nici nu le cunoșteam.

În primul rând stăteau unchiul Saul, cu ochii stinși, și Hillel, alb ca varul în urma șocului morții mamei lui. Părea o fantomă așa, cu privirile pierdute, cu nodul de la cravată prost făcut. Am încercat să-i vorbesc, dar parcă nu mă auzea. L-am atins, dar parcă nici n-a simțit. Era ca anesteziat.

Am privit cum era lăsat sicriul până în fundul gropii, fără să-mi vină să cred. Mi se părea că nimic din ce trăiam nu era real. Aveam senzația că nu mătușa Anita, mătușa mea cea dragă, se afla în sicriul de lemn peste care aruncam pământ. Mă așteptam pur și simplu să vină și ea lângă noi. Mi-aș fi dorit să mă mai strângă la piept, cum o făcea atunci când, copil fiind, o găseam pe peronul gării din Baltimore unde mă aștepta spunându-mi: „Ești nepotul meu preferat.“ Iar eu mă înroșeam tot de fericire.

Mătușa Anita a fost omorâtă pe loc. Camioneta care a lovit-o nici măcar nu s-a oprit. Nimeni n-a văzut nimic. Nici măcar atât cât să poată ajuta poliția, care nu a avut astfel nici cel mai mic indiciu. După impact, Woody s-a repezit spre ea, a încercat s-o

reanimeze, dar sufletul îi era deja plecat. Când a înțeles că era moartă, a început să urle, strângând-o la piept. Patrick rămăsese năucit pe trotuar.

Nici Patrick, nici Alexandra nu se aflau printre persoanele adunate în jurul mormântului. Patrick din cauză că accidentul avusese loc în fața casei lui, Alexandra pentru a evita scandalul legat de prezența vreunui Neville la înmormântare.

Woody se uita la noi de departe, ascuns după un copac. La început am crezut că nu venise. Încercasem în zadar întreaga dimineață să dau de el: avea telefonul închis. I-am observat silueta abia în momentul în care ceremonia s-a încheiat. L-am recunoscut chiar și așa, de la depărtare. Toți cei de față s-au îndreptat spre parcare, fiind programat să se reîntâlnească în casa din Oak Park, la o masă. Am dispărut discret și m-am dus către fundul cimitirului. Văzându-mă venind, Woody a luat-o la fugă. Am început și eu să alerg după el. A mărit viteza și m-am trezit galopând printre morminte de parcă mi s-ar fi scos splina, cu pantofii alunecându-mi pe pământul jilav. Când l-am ajuns din urmă, am vrut să-l prind de braț, dar mi-am pierdut echilibrul și l-am tras după mine. Am căzut amândoi și ne-am rostogolit în iarba udă, plină de noroi.

Se zbătea. Deși era infinit mai puternic decât mine, până la urmă am ajuns deasupra lui și l-am prins de guler.

— Ce dracu', Woody! am țipat la el, termină cu tâmpeniile! Pe unde-ai umblat? De trei zile nu mai știu nimic despre tine. La telefon nu mai răspunzi! Am crezut c-ai murit și tu!

— Mai bine-ar fi fost așa, Marcus.

— Cum poți să spui asemenea prostii?

— Fiindcă eu am omorât-o!

— Cum s-o omori tu?! A fost un accident.

— Dă-mi drumul, Marcus, te rog!

— Woody, ce s-a-ntâmplat în seara aia? De ce te-ai dus la

Patrick?

— Trebuia să stau de vorbă cu cineva. Și numai în fața lui mă puteam confesa. Numai că, ajungând la el în apartament, mi-am dat seama că avea o întâlnire de Sfântul Valentin. Avea flori, șampanie… A insistat să rămân puțin. Am înțeles că invitata lui se ascunsese într-unul dintre dormitoare, așteptând să plec. La început, mi s-a părut aproape distractiv. Dar apoi am văzut haina pe un fotoliu din living. Invitata lui era mătușa Anita.

Nu-mi venea să cred. Așadar, zvonul care umbla prin Oak Park era adevărat. Mătușa Anita îl părăsise pe unchiul Saul pentru Patrick.

— Bine, dar ce s-a întâmplat de te-a făcut să te duci la Patrick la unșpe noaptea? Simt că nu-mi spui tot adevărul.

— Mă certasem cu Hillel. Era să ne luăm la bătaie.

Nu mi-i puteam închipui pe Woody și pe Hillel nici măcar certându-se, dar să ajungă să se ia la bătaie nici atât.

— De la ce v-ați luat? l-am mai întrebat.

— De la nimic, Marcus. Hai, acum lasă-mă-n pace. Vreau să fiu singur.

— Uite că nu te las. De ce nu mi-ai dat telefon? De ce zici că numai cu Patrick ai fi putut sta de vorbă? Chiar nu știi că poți apela oricând la mine?

— Pot apela oricând la tine? Zău? Marcus, de mult s-au schimbat toate astea. Cândva, la Hamptons, ne-am promis ceva. Ți-aduci aminte? Trebuia să nu ne dăm niciunul dintre noi la Alexandra. Trădând promisiunea, ne-ai trădat pe noi, Marcus. Ai preferat Bandei o fată. Mi-nchipui că-n seara aia tocmai i-o trăgeai. Și, de fiecare dată când o fuți, și de fiecare dată când o atingi, ne trădezi pe noi, Marcus.

M-am prefăcut că nu l-am auzit.

— Woody, de lăsat tot nu te las.

S-a hotărât imediat să scape de mine. Cu un gest neașteptat și-a înfipt degetele în gâtul meu, lăsându-mă fără aer. Am slăbit strânsoarea, l-am scăpat din mâini, iar el s-a ridicat lăsându-mă pe jos, cuprins de tuse.

— Marcus, uită de mine. Eu nu trebuie să mai exist.

A rupt-o la fugă, m-am luat iarăși după el, dar n-am mai avut timp decât să-l văd sărind într-o mașină cu număr de Connecticut, care a dispărut rapid. La volan era Colleen.

Am ajuns acasă la Baltimori și am parcat unde s-a putut. Strada era plină de mașinile celor veniți la înmormântare. Nu aveam niciun chef să intru, în primul rând fiindcă arătam groaznic așa, ud leoarcă de sudoare și cu hainele numai noroi. Dar, mai ales, fiindcă nu-mi doream cu niciun chip să-i văd pe unchiul Saul și pe Hillel înfiorător de singuri, înconjurați de toți acei oameni respectuoși, care repetau, cu gura plină de prăjiturele, fraze de-a gata („Cu timpul veți…“, „Doamne, cât ne va lipsi…“, „Ce tragedie…“), înainte de a se repezi spre platourile cu dulciuri de frică să nu se golească.

Am rămas o vreme în mașină, uitându-mă la strada liniștită, cu mintea încărcată de amintiri, când am văzut apărând un Ferrari negru, cu număr de înmatriculare de New York: Patrick Neville chiar avusese tupeul să apară. A tras lângă trotuarul din partea opusă și a rămas o clipă încremenit în mașină, fără să mă vadă. Până la urmă m-am dat jos și m-am îndreptat înfuriat spre el. Văzând că mă apropiam, a ieșit și Patrick. Arăta înfricoșător.

— Marcus, mă bucur să văd pe cineva care…

Nu l-am lăsat să termine:

— Cară-te! m-am răstit la el.

— Marcus, stai să…

— Du-te-odată!

— Marcus, habar n-ai ce s-a întâmplat. Lasă-mă să-ți

explic…

— Cară-te dacului! am urlat. N-ai ce căuta pe-aici!

Alarmați de zgomot, unii dintre cei din casă au ieșit să vadă ce se întâmplă. I-am văzut pe mama și pe unchiul Saul alergând spre noi. Imediat, o mică gloată de curioși s-a grăbit afară, cu paharele în mâini, cu ochii pe noi, pentru a nu scăpa nimic din scena în care nepotul îl cotonogea pe amantul mătușii. Observând privirile pline de reproș ale mamei și cele neputincioase ale unchiului, mi s-a făcut înfiorător de rușine. Patrick a încercat să se explice în fața tuturor:

— Nu e ceea ce credeți! a repetat.

Însă nu a primit drept răspuns decât priviri pline de dispreț. S-a urcat în mașină și a plecat.

Toată lumea s-a întors în casă. Am făcut și eu la fel. De pe trotuar, de unde asistase la întreaga scenă, Hillel fantomaticul m-a privit adânc în ochi și mi-a spus:

— Ar fi trebuit să-i spargi mutra.

Am rămas în bucătărie, lângă blatul de lucru. Alături de mine, Maria plângea aranjând platourile cu crudități, pe când surorile filipineze erau într-un continuu du-te-vino cu veselă curată. Niciodată nu mi se păruse atât de goală casa aceea.

*

Părinții mei au mai stat la Baltimore două zile după înmormântare, apoi au plecat la Montclair. Cum eu nu eram deloc în stare să mă întorc la universitate, am mai rămas câteva zile acolo.

Seară de seară stăteam de vorbă cu Alexandra. De teamă să nu dea Hillel peste mine, găseam de fiecare dată scuza unor drumuri de făcut și împrumutam mașina unchiului Saul. Luam o cafea într-un drive-in Dunkin Donuts, nici prea aproape, nici prea departe de casă, pentru a nu fi văzut. Trăgeam în parcare,

lăsam spătarul și o sunam.

Până și numai glasul ei era suficient pentru a-mi obloji rănile. Când îi vorbeam mă simțeam mai tare, mai puternic.

— Markie, aș vrea foarte mult să fiu lângă tine.

— Știu.

— Ce mai fac Hillel și unchiul tău?

— Nu cine știe ce. Te-ai văzut cu tatăl tău? Ți-a zis de incident?

— Înțelege foarte bine despre ce este vorba, nu-ți face probleme. Toată lumea e cu nervii vraiște în clipele astea.

— Adică nu putea și el să și-o pună cu alta, nu cu mătușă-mea?

— Markie, el spune că erau doar prieteni.

— Woody mi-a povestit despre o masă cu tot tacâmul, de Sfântul Valentin.

— Anita ținuse să discute cu el despre ceva extrem de grav. Privitor la unchiul tău… Până când rămâi la Baltimore? Mi-e dor de tine…

— Nu știu. În orice caz, înc-o săptămână. Și mie mi-e dor de tine.

În casă domnea un calm bizar. Fantoma mătușii Anita era printre noi. Irealitatea situației depășea tristețea. Maria se învârtea fără rost de colo până colo. O auzeam certându-se pe sine însăși („Doar ți-a spus doamna Goldman să speli perdelele!“, „Tare-ai mai dezamăgi-o pe doamna Goldman!“). Hillel parcă amuțise. Cea mai mare parte a timpului stătea la el în cameră, cu ochii pe fereastră. Până la urmă am reușit să trag de el și să-l scot până la *Dairy Shack*. Am comandat două milkshake-uri pe care le-am băut în picioare. După care am luat-o înapoi, spre locuința Baltimorilor. Pe Willowick Road, mi-a spus:

— Totul s-a întâmplat numai din vina mea.

— Cum adică totul? am întrebat.

— Moartea mamei.

— Nu mai spune chestii de-astea. A fost un accident. Un căcat de accident.

A continuat:

— Totul nu a fost decât o greșeală a Bandei Goldmanilor.

Nu înțelegeam ce vrea să spună.

— Părerea mea este că trebuie să ne susținem unii pe alții. Nici Woody n-o duce prea bine.

— Cu-atât mai bine.

— L-am văzut atunci, la cimitir. Mi-a zis că-n seara aia v-ați certat și…

Hillel s-a oprit dintr-odată și s-a uitat fix la mine.

— Chiar crezi că e momentul să-mi vorbești despre asta?

Îmi venea să-i răspund că da, însă nu eram în stare nici măcar să-l privesc în ochi. Am plecat mai departe fără să mai scot o vorbă.

*

În seara aceea, unchiul Saul, Hillel și cu mine am mâncat friptură de pui, pregătită de Maria. Nimeni nu a spus niciun cuvânt întreaga cină. Într-un târziu, Hillel ne-a anunțat:

— Mâine plec. Mă întorc la Madison.

Unchiul Saul i-a făcut semn din cap că înțelege. Iar eu am priceput că Goldmanii-din-Baltimore erau pe punctul de a se dezintegra. Cu două luni mai înainte, Hillel și Woody erau gloria Universității din Madison, iar mătușa Anita și unchiul Saul constituiau un cuplu fericit, de un succes sclipitor. Acum, mătușa Anita era moartă, Woody pierdut, Hillel închis între ziduri de tăcere, cât despre unchiul Saul, acesta a început o nouă viață în Oak Park, hotărât să-și asume rolul de văduv perfect: curajos, resemnat, puternic.

Am mai rămas o săptămână la Baltimore, asistând la spectacolul zilnic al vecinilor care treceau să-i aducă mâncare și să-l încurajeze. Îi vedeam defilând prin casa Baltimorilor și dăruindu-i unchiului Saul îmbrățișări magnifice, schimbând cu el priviri emoționate, strângându-i îndelung mâna. După care surprindeam frânturi de conversație la supermarket, la curățătorie, la *Dairy Shack*: bârfele erau pe calea cea bună. Iar unchiul Saul doar un încornorat făcut de râs. Unul căruia i-a fost omorâtă nevasta când aceasta o luase la fugă de la amant, după ce fusese surprinsă acolo, în seara de Sfântul Valentin, de fiul ei adoptiv. Toată lumea părea să fi aflat până și cel mai mic detaliu despre moartea mătușii Anita. Totul se știa. Am auzit chiar comentarii destul de directe:

— Las' că și el și-a căutat-o…

— Nu iese fum fără foc.

— Noi l-am văzut cu femeia aia, la restaurant…

Și am priceput că în toată povestea exista și o femeie. O anume Cassandra, de la clubul de tenis din Oak Park.

Așa că m-am dus la respectivul club. N-a fost nevoie să caut prea mult: la recepție era un tabel cu fotografiile și numele profesorilor de tenis, iar printre ei era o femeie cu fizic atrăgător, care se chema Cassandra Davis. N-a trebuit decât s-o fac pe imbecilul plin de farmec cu una dintre secretare pentru a descoperi că, absolut din întâmplare, Cassandra Davis îi dăduse lecții particulare de tenis unchiului meu și că, încă și mai întâmplător, în ziua respectivă era bolnavă. Am obținut adresa femeii și m-am hotărât să-i fac o vizită.

După cum eram convins, Cassandra numai bolnavă nu era. Când a înțeles că eram nepotul lui Saul Goldman, mi-a trântit ușa-n nas. Întrucât am continuat să bat, obligând-o să-mi deschidă din nou, mi-a strigat de dincolo de ușă:

— Ce treabă ai cu mine?

— Vreau doar să înțeleg ce i se întâmplă familiei mele.

— Dacă Saul o să vrea, o să-ți spună el.

— Sunteți amanta lui?

— Nu. Am luat o singură dată cina împreună. Dar nu s-a întâmplat nimic altceva. Doar că acum, de când i-a murit nevasta, am ajuns să fiu luată de curvă.

Înțelegeam din ce în ce mai puțin ce se întâmpla. Ce era sigur era că unchiul Saul nu-mi spunea totul. Habar n-aveam ce se petrecuse între Woody și Hillel, habar n-aveam ce se petrecuse între unchiul Saul și mătușa Anita. Până la urmă am plecat din Baltimore, la o săptămână după înmormântarea mătușii Anita, fără vreun răspuns la întrebările mele. În dimineața plecării, unchiul Saul m-a condus la mașină.

— O să te descurci? l-am întrebat, strângându-l în brațe.

— Da.

M-am desprins din îmbrățișare, dar el m-a mai ținut puțin de umeri, zicându-mi:

— Markie, am făcut un lucru rău. De-asta a plecat de-acasă mătușa ta.

După ce m-am despărțit de Oak Park, lăsându-i în urmă pe unchiul Saul și pe Maria, ca ultimi locuitori ai casei celor mai frumoase visuri ale copilăriei mele, am făcut o oprire lungă în cimitirul Forrest Lane. Nu știu dacă încercam să caut prezența ei ori speram să dau de Woody acolo.

Am luat-o apoi spre Montclair. Abia când am ajuns la mine pe stradă am început să mă simt mai bine. Castelul Baltimorilor se prăbușise, în schimb căsuța Montclairilor, mică, dar trainică, rămânea mândră în picioare.

I-am telefonat Alexandrei ca să-i spun că am sosit. Peste o oră, ajungea și ea acasă la părinții mei. A sunat la ușă, iar eu i-am deschis. M-am simțit atât de relaxat văzând-o, încât am dat frâu liber tuturor emoțiilor din ultimele zile și am izbucnit în

lacrimi.

— Markie…, mi-a spus Alexandra luându-mă în brațe, Markie, îmi pare atât de rău…

38.

New York.
Vara lui 2011.

Evenimentele legate de moartea mătușii Anita și-au găsit o nouă rezonanță ani mai târziu, în luna august 2011, atunci când unchiul Saul mi-a telefonat să mă roage să mă duc să asist la înlăturarea numelui său de pe frontispiciul stadionului Universității din Madison.

După ce mă trimisese la plimbare, în luna iunie, mă întorsesem la New York. Trecuseră cinci ani de când se mutase în Coconut Grove și avea să fie întâia vară în care nu mă duceam să-l văd la el, în Florida. Atunci mi-a încolțit în minte ideea de a-mi cumpăra acolo o casă. Dacă mă simțeam bine în Florida, atunci îmi trebuia acolo un loc numai al meu. Mi-aș fi putut găsi o casă în care să scriu în liniște, departe de agitația New Yorkului, dar aproape de unchiul meu. Plecasem, până atunci, de la principiul că vizitele mele îi făceau plăcere, dar mi-am spus că poate și el avea nevoie de un loc doar al lui, pentru a-și trăi viața fără a-l avea pe cap și pe nepotul lui. Asta era de înțeles.

Mai ciudat era cât de puține vești îmi dădea despre el. Nu-i stătea în fire. Mereu am fost foarte apropiat de el, iar moartea mătușii Anita și Drama ne-au legat și mai mult. De cinci ani de zile, coboram cu regularitate de-a lungul coastei de Est pentru a

mă duce să-l smulg din singurătate. De ce să fi tăiat dintr-odată punțile dintre noi? Nu trecea zi în care să nu mă întreb dacă nu cumva făcusem ceva rău. Să fi fost ceva legat de Faith, administratoarea de la supermarket, cu care bănuiam că avea o relație sentimentală? Să se fi jenat de mine? Ori își considera această legătură o dovadă de infidelitate? Totuși, soția lui murise de nouă ani, deci avea și el dreptul să se vadă cu cineva.

Nu a ieșit din muțenie decât două luni mai târziu, când m-a trimis la stadionul din Madison. A doua zi după înlăturarea numelui lui de pe fațada stadionului, am purtat o discuție telefonică lungă, realizând că, de fapt, exact stadionul din Madison stătea în miezul mecanicii care îi pierduse pe Baltimori. Madisonul fusese otrava.

— Unchiule Saul, l-am întrebat, așadar, la telefon, ce s-a petrecut în toți acei ani la Madison? De ce a trebuit să finanțezi stadionul zece ani?

— Fiindcă am vrut să am numele deasupra intrării.

— Păi, de ce? Nu prea ți se potrivesc chestii dintr-astea.

— Dar tu de ce-mi pui toate întrebările astea? Nu cumva te-ai hotărât să scrii o carte despre mine?

— Poate.

A izbucnit în râs.

— În fond, când Hillel și Woody au plecat la Madison, atunci a fost începutul sfârșitului. Care-a început cu sfârșitul cuplului nostru. Știi, mătușa ta și cu mine ne-am iubit enorm.

Mi-a povestit în linii mari cum, pe când nu era decât un Goldman-din-New-Jersey, a întâlnit-o pe mătușa Anita, alături de care a ajuns un Goldman-din-Baltimore. S-a întors la începuturile întâlnirii lor, la momentul în care plecase la studii, la Universitatea din Maryland, la sfârșitul anilor 1960. Tatăl mătușii Anita, profesorul Hendricks, preda acolo economia, iar unchiul Saul i-a fost student.

Se înțelegeau foarte bine așa că, atunci când unchiul Saul i-a cerut ajutorul pentru un proiect, profesorul Hendricks a acceptat cu drag.

Cum numele lui Saul intra adesea în discuție acasă la familia Hendricks, într-o seară doamna Hendricks, mama Anitei, a întrebat:

— Cine e, până la urmă, acest Saul care ne-a monopolizat toate discuțiile? O s-ajung geloasă…

— Un student al meu, iubito, Saul Goldman. Un evreu din New Jersey al cărui tată deține o firmă de materiale medicale. Țin mult la băiatul ăsta, va ajunge departe.

Doamna Hendricks a cerut ca Saul să fie invitatul lor la cină, lucru care s-a și întâmplat în săptămâna următoare. Anita a căzut pe loc pradă farmecului acelui tânăr amabil și elegant.

Sentimentul a fost reciproc. Lui Saul, de obicei stăpân pe el, i s-au muiat picioarele văzând-o. În sfârșit, a invitat-o o dată să iasă împreună, apoi încă o dată. A fost iarăși invitat la cină la familia Hendricks. Anita era frapată de impresia deosebită pe care Saul o făcuse asupra tatălui ei. Îl observa cum își privea studentul în felul acela, numai al lui, rezervat celor pe care îi respecta profund. Saul a început să-și facă apariția uneori și în weekend, pentru a lucra la proiectul lui care avea ca scop, după cum a explicat la un moment dat, să ajute la dezvoltarea companiei tatălui lui.

Prima dată când s-au sărutat a fost într-o zi ploioasă. Pe când o ducea acasă la ea cu mașina, s-a pornit un adevărat potop. A tras pe dreapta puțin înainte de locuința familiei Hendricks. Tabla automobilului era ca mitraliată de ploaia torențială, așa că Saul i-a propus să aștepte la adăpost. „Nu cred să țină mult“, i-a explicat, ca unul care le știa pe toate. Numai că, peste câteva minute, furtuna a devenit și mai puternică. Apa se scurgea în râuri pe parbriz, așa încât cei dinăuntru nici

vorbă să se mai vadă din afară. Saul i-a mângâiat ușor degetele, Anita l-a luat de mână, s-au sărutat.

Din acel moment, s-au sărutat măcar o dată pe zi, zi de zi, timp de treizeci și cinci de ani.

*

Pe lângă cursurile la Medicină, Anita s-a angajat ca vânzătoare la Delfino, un magazin de cravate destul de la modă, din Washington. Patronul ei era un împuțit. Unchiul Saul trecea uneori s-o salute, și asta iute ca vântul, ca să n-o deranjeze. Oricum n-o făcea decât atunci când în magazin nu era niciun client. Numai că șeful Anitei nu se putea abține de la comentarii amenințătoare, spunându-i:

— Anita, nu te plătesc ca să flirtezi.

Drept care, unchiul Saul a început să cumpere cravate, pentru a-și legitima prezența acolo. Intra, se prefăcea că nu o cunoștea pe Anita, îi spunea „Bună ziua, domnișoară“ și o ruga să-i ofere câteva modele pentru a le proba. Uneori, se decidea rapid ce să cumpere. Alteori, ezita îndelung. Încerca iar și iar, refăcea nodul de câte trei ori la rând, o ruga pe Anita să-l ierte că este un lent, iar ea trebuia să-și muște buzele ca să nu izbucnească în râs. Tot acel circ îl înnebunea pe patron care, însă, nu îndrăznea să zică nimic, riscând să piardă o vânzare.

Anita l-a rugat pe Saul să nu mai vină, fiindcă și-așa nu avea bani și acum mai și risca să cheltuie tot pentru niște cravate inutile. El îi răspundea că, din contră, niciodată nu-și folosise mai bine finanțele. Cravatele acelea avea să le păstreze toată viața. Ani mai târziu, în casa lor magnifică din Baltimore, atunci când mătușa Anita i-a sugerat lui Saul să scape de vechiturile acelea, el s-a arătat ofensat, asigurând-o că fiecare dintre ele constituia o amintire specială.

Când Saul a considerat că proiectul de relansare a firmei

Goldman & Co era suficient de bine pus la punct, s-a hotărât să i-l arate tatălui lui. În seara de dinaintea plecării la New Jersey, și-a repetat prezentarea în fața Anitei, pentru a fi sigur că totul va decurge perfect. Numai că, a doua zi, Max Goldman nici n-a vrut să audă de dezvoltarea companiei. Saul s-a ales cu un refuz ferm și s-a simțit groaznic de jignit. Întorcându-se în Maryland, nici nu a îndrăznit să-i povestească tatălui Anitei că fusese trimis la plimbare.

Profesorul Hendricks era cu totul dedicat problemei drepturilor civile. Fără a fi activ în mișcare, Saul era și el sensibil la respectivul subiect. Își însoțea profesorul, ocazional, la întâlniri sau manifestații, mai ales fiindcă astfel găsea prilejul de a-i mulțumi pentru ajutorul oferit în realizarea proiectului. Numai că, peste puțin timp, a descoperit altceva care să-l intereseze.

Pe vremea aceea, întreaga țară era parcursă de un vânt al contestării și mai peste tot aveau loc manifestații împotriva războiului, a segregării, a guvernului. Studenți de la toate universitățile organizau transporturi cu autobuzul, dintr-un stat în altul, pentru a îngroșa rândurile protestatarilor, iar Saul, căruia îi lipsea acel celebru prim dolar pentru a începe finanțarea ideilor lui de dezvoltare a firmei Goldman & Co, dezvoltare pe care tatăl lui refuza să o susțină, a descoperit în respectivele manifestații ocazia de a călători gratuit pentru a prospecta piețele în numele companiei familiei sale.

Raza geografică de cercetare a evoluat în funcție de mișcările de protest: revolta de la Universitatea Kent State, din Ohio, grevele universitare îndreptate împotriva lui Nixon. Își pregătea cu grijă călătoriile, punând la punct întâlniri, în orașele în care urma să aibă loc manifestații, cu factori de răspundere din spitale, cu angrosiști, cu transportatori. Odată ajuns la fața locului, dispărea profitând de îmbulzeală. Își

încheia corect cămașa, își făcea nodul la cravată, își aranja costumul de pe care dădea jos insignele antirăzboi și se ducea la întâlnirile programate. Se prezenta ca director de dezvoltare la Goldman & Co, mică firmă specializată în materiale medicale, din New Jersey. Încerca să înțeleagă care erau necesitățile în funcție de regiune, care erau așteptările și nemulțumirile spitalelor și ale medicilor, care era nișa pe care ar fi putut-o ocupa Goldman & Co. Să fi fost vorba despre rapiditatea livrărilor? Despre calitatea materialelor? Despre mentenanță? Era oare necesar să se creeze câte un depozit în fiecare oraș? În fiecare stat? Se informa despre chirii, salarii, norme de viață ale angajaților. Întors în cămăruța lui din campusul universitar din Maryland, trecea pagini întregi de însemnări într-un dosar uriaș și nota tot soiul de indicii pe o hartă a țării agățată pe perete. Nu avea decât un gând în minte: să pregătească, punct cu punct, un proiect de dezvoltare a firmei tatălui său, proiect de care acesta să poată fi mândru. Ar fi fost clipa lui de glorie, depășindu-și astfel fratele, inginer respectat. Ar fi fost cel ce ar fi asigurat perenitatea Goldmanilor.

Se mai întâmpla ca Anita să-l însoțească în călătorii, mai ales atunci când la manifestații participa și tatăl ei. Fata rămânea cu acesta tot timpul, făcându-l să creadă că Saul era pe undeva, în rândurile din spate ori alături de organizatori, în fruntea manifestației. Se regăseau la autobuz, spre seară, iar profesorul Hendricks îi spunea:

— Pe unde-ai umblat, Saul, azi chiar nu te-am văzut.

— Cu toată mulțimea asta, domnule profesor Hendricks, cu toată mulțimea asta nici că…

Anul 1972 a însemnat vârful activismului lor. Își asumaseră toate cauzele: afacerea Watergate, egalitatea pentru femei, Proiectul Honeywell împotriva minelor antipersonal. Nu avea nicio importanță, atâta vreme cât unchiul Saul avea un alibi

beton pentru a-și continua prospectarea. Într-un weekend erau la o manifestație în Atlanta, în următorul participau la o adunare a comitetului pentru drepturile negrilor, după încă o săptămână la o demonstrație la Washington. Saul era pe cale de a pune la punct relații durabile de parteneriat cu spitale universitare de primă importanță.

Părinții lui Saul știau că fiul lor umbla neobosit mai peste tot, dar credeau fără vreun dubiu în versiunea oficială conform căreia acesta nu era decât un activist înrăit pentru drepturile civile. Cum le-ar fi putut da prin cap care era realitatea?

În primăvara lui 1973, unchiul Saul era pe punctul de a-i dezvălui tatălui lui munca extraordinară pe care o efectuase pentru binele companiei: parteneriate gata să fie semnate, potențiali colaboratori de încredere, liste de depozite pentru închiriere. Numai că paharul s-a umplut din cauza acelei manifestații de la Atlanta, unde profesorul Hendricks era coorganizator. De data aceasta, Saul și Anita au mărșăluit de la un capăt la altul, alături de profesor. Chestiunea ar fi fost lipsită de consecințe, dacă nu ar fi fost fotografiați pentru *Time Magazine*. Din cauza acelei imagini a avut loc cearta groaznică dintre Max Goldman și fiul lui. În urma căreia, timp de doisprezece ani nu și-au mai vorbit. Ar fi fost îndeajuns să-i fi explicat bunicului totul, numai că Saul nu și-a putut călca în picioare orgoliul.

L-am întrerupt pe unchiul Saul și l-am întrebat, în plină confesiune telefonică:

— Deci, nu ai fost niciodată militant?

— Niciodată, Marcus. Nu făceam altceva decât să încerc să dezvolt compania Goldman & Co, pentru a-mi impresiona tatăl. Asta era tot ce-mi doream: să fie mândru de mine. Mă simțeam atât de respins, atât de rănit de el. Tata ținea să conducă totul și

numai în felul lui. Uită-te și tu unde ne-a adus asta.

După ce s-au certat, unchiul Saul s-a hotărât să dea un cu totul alt curs vieții sale. În timp ce Anita studia Medicina, el s-a apucat de Drept.

Apoi s-au căsătorit. Max Goldman nu a venit la nunta lor.

Saul a fost admis în baroul statului Maryland. Cum Anita găsise un post de medic internist la spitalul Johns Hopkins, s-au mutat amândoi în Baltimore. Întrucât Saul studiase dreptul comercial, a ajuns în scurtă vreme un avocat prosper. În paralel a făcut anumite investiții care s-au dovedit extrem de profitabile.

Împreună au fost extraordinar de fericiți. Se duceau săptămânal la cinema, duminicile leneveau. Când era liberă, Anita trecea pe neanunțate pe la el pe la birou și-l scotea în oraș pentru prânz. Dacă, la sosire, observa prin peretele de sticlă al biroului că era prea ocupat cu vreo afacere ori un dosar, se ducea singură la *Stella*, un restaurant italienesc din apropiere. Comanda paste și tiramisu la pachet și le lăsa la secretara lui Saul cu un bilețel: *A trecut un înger*.

Cu anii, *Stella* a ajuns restaurantul lor preferat din Baltimore. S-au împrietenit cu patronul, Nicola, căruia unchiul Saul, din când în când, îi oferea asistență juridică. Woody, Hillel și cu mine urma să cunoaștem și noi trei foarte bine *Stella*, unde unchiul Saul și mătușa Anita ne duceau deseori.

În anii care au urmat mutării lor la Baltimore, un singur nor plutea pe deasupra fericirii celor doi: faptul că nu reușeau să facă un copil. Nu aveau nicio explicație pentru asta, cu-atât mai mult cu cât medicii consultați declaraseră toți că și unul, și altul erau perfect sănătoși. Până la urmă, după șapte ani de căsnicie, Anita a rămas gravidă și astfel avea să intre Hillel în viața noastră. Să fi fost acea așteptare un capriciu al naturii sau

un mod de a glumi al vieții, care a aranjat astfel lucrurile încât Hillel și cu mine să ne naștem la doar câteva luni distanță?

Mi-am întrebat unchiul la telefon:

— Ce legătură este între ceea ce-mi povestești și Madison?

— Copiii, Marcus. Copiii.

*

Februarie–mai 2002.

În decursul celor trei luni de după moartea mătușii Anita, Hillel și cu mine ne-am terminat facultatea.

Woody a renunțat definitiv la studiile universitare. Strivit de sentimentul vinovăției, și-a găsit refugiul alături de Colleen, la Madison. Aceasta avea grijă de el cu multă răbdare. Ziua, Woody o ajuta la benzinărie, iar seara spăla vasele într-un restaurant chinezesc, pentru a mai câștiga ceva bani. În afară de momentele în care dădea pe la supermarket, se mărginea la aceste două locuri, fiindcă nu-și dorea să dea ochii cu Hillel. Nu-și mai vorbeau.

*

Cât despre mine, cu diploma în buzunar, m-am hotărât să mă dedic scrierii primului meu roman. A fost începutul unei perioade în același timp tragice și miraculoase, care avea să conducă spre 2006, anul apariției primului meu roman, *G de la Goldstein*, anul consacrării, în care copilul din Montclair, îndrăgostitul de vacanțele din Hamptons, avea să ajungă noua stea a literaturii americane.

Dacă într-o bună zi îmi veți vizita părinții, la Montclair, cu siguranță mama vă va arăta „încăperea“. De ani și ani o păstrează neatinsă. Cu toate că am rugat-o de nenumărate ori s-o folosească la ceva mai bun, nici nu vrea să audă. O numește *muzeul lui Markie*. Dacă dați pe la ea, obligatoriu vă va face să-l

vizitați. Vă va împinge pe ușă zicându-vă: „Uitați, aici a scris Marcus.“ Fără îndoială nu mi-ar fi dat prin cap să mă mut înapoi la părinții mei pentru a scrie, dacă mama nu mi-ar fi făcut surpriza de a fi reamenajat camera de oaspeți.

— Markie, închide ochii și hai după mine, mi-a spus în ziua în care m-am întors de la universitate.

Am ascultat-o și m-am lăsat condus până în pragul acelei încăperi. Tata era la fel de înflăcărat ca ea.

— Nu-i deschide încă, mi-a ordonat mama, observând că dau să mișc pleoapele.

Am izbucnit în râs. Până la urmă, mi-a spus:

— Haide, acum poți să te uiți!

Am rămas fără glas. Camera de oaspeți pe care o rebotezasem în taină încăperea-talcioc întrucât, cu anii, se strânseseră în ea tot soiul de obiecte despre care nu se știa prea bine dacă ar trebuit păstrate sau aruncate, se metamorfozase. Părinții mei o goliseră complet și o refăcuseră: perdele noi, covor nou și o bibliotecă imensă lângă unul dintre pereți. La fereastră, biroul pe care îl folosea bunicul pe vremea când conducea compania și care, multă vreme, rămăsese într-un depozit.

— Bine-ai venit în biroul tău, mi-a zis mama strângându-mă-n brațe. Aici vei putea scrie în liniște.

La biroul acela am scris romanul verilor mei, *G de la Goldstein*, cartea destinului lor pierdut, carte de a cărei concepere, în realitate, nu m-am apucat decât după Dramă. Multă vreme am lăsat să se creadă că pentru scrierea primului meu roman am avut nevoie de patru ani. Cei care, însă, ar fi fost mai atenți la cronologie ar fi observat că există un gol de doi ani, care mi-a permis să nu explic ce am făcut din vara lui 2002 până în ziua Dramei, pe 24 noiembrie 2004.

39.

Toamna lui 2002.

Alexandra este cea care m-a salvat, după moartea Anitei.

Ea a însemnat pentru mine echilibrul, balanța, ancora din viața mea. În momentul în care mi-am încheiat studiile universitare, trecuseră deja doi ani, iar cariera ei nu înainta deloc, deși asta ar fi fost datoria producătorului. M-a întrebat ce-ar trebui să facă, iar eu i-am explicat că, după părerea mea, nu existau decât două locuri propice lansării unei cariere muzicale: New York și Nashville, Tennessee.

— Păi, nu știu pe nimeni în Nashville, mi-a spus.

— Nici eu, i-am răspuns.

— Atunci, hai pân-acolo!

Și-am plecat împreună la Nashville.

A venit să mă ia într-o dimineață, pe când stăteam în casa părinților mei, la Montclair. A sunat la ușă, și mama i-a deschis radiind de bucurie.

— Alexandra!

— Bună dimineața, doamnă Goldman.

— Deci, azi e ziua marii plecări?

— Da, doamnă Goldman. Și sunt fericită că vine și Markie cu mine.

*

Cred că părinții mei erau încântați fiindcă în sfârșit o luam și eu din loc. Dintotdeauna, Baltimorii ocupaseră un loc considerabil în existența mea și poate că venise vremea să mă mai și îndepărtez de ei.

Mama își închipuia că era vorba despre o nebunie de tinerețe. Că totul n-avea să țină decât cel mult două luni, după care ne vom întoarce acasă sătui până peste cap de o asemenea experiență. Era, așadar, departe de a-și imagina ce avea să se întâmple în Tennessee.

În mașină, pe când părăseam New Jersey-ul, Alexandra m-a întrebat:

— Markie, nu te doare că nu profiți de noul tău birou?

— Ei, la un moment dat tot mă apuc eu de scris romanul. Și-apoi, doar n-am să rămân un Montclair toată viața.

A zâmbit.

— Și ce-o să ajungi? Un Baltimore?

— Cred că vreau să ajung pur și simplu Marcus Goldman.

O viață magică a început astfel pentru mine, o viață care avea să dureze doi ani și care avea s-o propulseze pe Alexandra pe culmile gloriei. A fost, totodată, începutul unei vieți în doi fără egal: Alexandra primea lunar o mică sumă de bani din partea unei asociații familiale puse la punct de tatăl ei. La rândul meu, aveam banii moșteniți de la bunicul. Ne-am închiriat un mic apartament care ne-a și fost prima casă, în care ea își compunea cântecele, iar eu, la masa din bucătărie, îmi scriam primele schițe ale romanului.

Nu ne puneam întrebări de genul: nu cumva era prea devreme pentru a fi un cuplu? Eram în stare să suportăm împreună încercările lansării unei cariere artistice? Pariul era riscant și lucrurile ar fi putut merge prost. Numai că legătura dintre noi a trecut peste toate. De parcă nimic nu ne-ar fi putut atinge.

Sigur că trăiam cam înghesuiți, însă visam amândoi la ziua în care ne vom instala într-un apartament încăpător, în West Village, cu o terasă mare, plină de flori. Ea ca muziciană celebră, eu ca scriitor de succes.

O încurajam să șteargă cu buretele cei doi ani petrecuți alături de producătorul newyorkez. Trebuia să facă numai ce-i plăcea. Restul nu conta.

Scrisese o nouă serie de cântece care mi se păreau bune. Îi regăseam stilul în ele. O provocam să-și reorchestreze unele compoziții mai vechi. În paralel, testa reacția publicului cântând pe cât era posibil pe scenele libere ale barurilor din Nashville. Mai ales la *Nightingale*, unde se spunea că în public se găseau deseori producători care vânau apariția de noi talente. Drept care se ducea săptămânal acolo să cânte, în speranța că va fi până la urmă reperată.

Zilele ne erau lungi. După ce cânta prin cafenele, rupți de oboseală, mergeam într-un *diner* care ne plăcea, deschis zi și noapte, și acolo ne prăbușeam pe o banchetă. Eram epuizați, înfometați, dar fericiți. Comandam niște hamburgeri enormi și, odată sătui, ne odihneam o clipă. Ne simțeam bine. Îmi zicea:

— Haide, Markie, povestește-mi, spune-mi cum într-o bună zi se va întâmpla să…

Și-i povesteam ce avea să fie cu noi.

Îi povesteam despre succesul muzicii ei, despre turneele cu casa închisă, despre stadioanele pline ochi, despre miile de oameni veniți să o asculte pe ea și numai pe ea. O descriam până când ajungea să se vadă pe scenă, să audă aclamațiile publicului.

Apoi îi vorbeam despre noi. Despre New Yorkul unde urma să locuim, despre Florida unde urma să avem casa de vacanță. Mă întreba: „De ce-n Florida?“ Îi răspundeam: „Fiindcă așa va fi bine.“

În general, era suficient de târziu pentru ca în restaurant să nu fie decât puțini clienți. Alexandra își lua chitara, se sprijinea de mine și începea să cânte. Închideam ochii. Mi-era bine.

În toamnă, am găsit un studio unde, contra unei sume convenabile, a făcut o înregistrare profesională.

Acum tot ce mai trebuia era să fie promovată.

Am făcut turul caselor de discuri din oraș. Se prezenta cu timiditate la recepție, cu un plic în mână, în care strecurase un CD înregistrat pe banii ei și conținând cele mai bune compoziții. Funcționara de acolo o privea prea puțin prietenos și Alexandra abia reușea să îngaime:

— Bună ziua, mă numesc Alexandra Neville, caut o casă de discuri și…

— Aveți o înregistrare? o întreba recepționera între două mișcări de mandibulă, care lăsau să i se vadă guma de mestecat.

— Păi… da. Uitați-o.

Și-i întindea prețiosul plic funcționarei, care-l lăsa să cadă într-o cutie de plastic, din spatele ei, cutie care oricum dădea pe-afară de CD-uri.

— Asta-i tot? întreba Alexandra.

— Asta-i tot, răspundea recepționera pe un ton extrem de neplăcut.

— Mă veți anunța dumneavoastră?

— Dacă CD-ul e bun, da, desigur.

— Cum pot fi sigură că va fi ascultat?

— Uite ce e, păpușă, în viață nu poți fi sigură niciodată de nimic.

Ieșea supărată și urca în mașină, unde o așteptam.

— Au zis că dac-o să le placă, o să mă sune ei, îmi explica.

Timp de mai multe luni nu a sunat nimeni.

Cu excepția părinților mei, nimeni nu știa cu adevărat cu ce mă ocupam. Oficial, eram la mine în birou, la Montclair, și-mi scriam primul roman.

Nu avea nimeni cum să verifice.

Singura persoană care mai știa adevărul era Patrick Neville, căci îi spusese Alexandra. Nu reușeam să refac relația cu el. Doar era bărbatul care-mi luase mătușa.

Era unica umbră din tabloul cu mine și cu Alexandra. Nu doream să-l văd, de frică să nu-i sar în gât. Era mai bine să rămânem la distanță unul de celălalt. Uneori, Alexandra îmi zicea:

— Știi, apropo de tata…

— Să nu mai vorbim despre asta. Mai trebuie să treacă niște timp…

Nu insista. În fond, singura persoană căreia țineam să-i ascund adevărul despre Alexandra și despre mine era Hillel. Mă afundasem într-o minciună din care nu mai puteam ieși.

Din când în când mai luam legătura cu el. Nu mai era ca înainte, de parcă moartea mătușii Anita ne-ar fi distrus prietenia. Însă nu era vorba doar despre dispariția mamei lui, mai era ceva ce nu am sesizat imediat.

Hillel devenise deosebit de serios, mulțumindu-se să-și urmeze conștiincios cursurile de la Facultatea de Drept. Își pierduse și magia, și alter egoul lui, cu care rupsese orice legătură: Woody.

Cel din urmă își refăcuse viața la Madison. Uneori îl mai sunam, dar nu prea mai avea ce să-mi spună. Am înțeles ce maladie îl lovise în ziua în care, la telefon, mi-a zis:

— Nimic special. Benzinăria, munca de la restaurant… Rutina, ce să-ți zic.

Încetaseră să mai viseze. Se lăsaseră devorați de o formă de renunțare la viață. Intraseră în rândul lumii.

Apăraseră oprimații, își creaseră propria firmă de grădinărit, visaseră la fotbal și la o prietenie eternă. În asta consta liantul Bandei Goldmanilor: eram cu toții niște visători de prima mână. Asta ne făcea să fim unici. Numai că, de acum, dintre noi trei doar eu rămăsesem cel din urmă încă însuflețit de un vis. De visul originar. Adică, de ce-mi doream să ajung un scriitor celebru, nu un scriitor, pur și simplu? Din cauza Baltimorilor. Fuseseră modelele mele, ajunseseră rivalii mei. Și nu mai aspiram decât să-i depășesc.

În 2002, de Ziua Recunoștinței, părinții mei și cu mine ne-am dus la Oak Park. Nu erau acolo decât Hillel și unchiul Saul, care ciuguleau câte ceva din masa pregătită de Maria.

Nu mai era ca înainte.

În noaptea aceea nu am reușit să adorm. Pe la două am coborât în bucătărie după o sticlă cu apă. Am zărit lumină în biroul unchiului Saul. M-am dus să văd ce se întâmpla și l-am descoperit într-un fotoliu, pierdut în contemplarea unei fotografii a mătușii Anita, așezată în fața lui.

M-a observat, iar eu i-am făcut un semn timid, jenat că l-am întrerupt din gânduri.

— Nu dormi, Marcus?

— Nu, nu reușesc să-mi găsesc somnul, unchiule Saul.

— Te frământă ceva?

— Ce s-a întâmplat cu mătușa Anita? De ce te-a părăsit?

— Nu mai are importanță…

Refuza să deschidă subiectul. Pentru prima oară, între Baltimori și mine se ridica o barieră de netrecut: aveau secretele lor.

*

New York.
August 2011.

Cine să fi fost acel unchi pe care nu-l mai recunoșteam? De ce să mă fi alungat din preajma lui?

I-am simțit, la telefon, vocea aspră.

Mă îndrăgostisem de Florida, fiindcă mi-l redase pe unchiul Saul. Între moartea mătușii Anita, din 2002, și Drama din 2004, alunecase într-o depresie profundă. În schimb, mutarea în Coconut Grove, din 2006, îl transfigurase. Unchiul Saul din Florida redevenise unchiul meu iubit. Timp de cinci ani am trăit bucuria de a-l fi regăsit.

Iată însă că, din nou, relația noastră era periclitată. Ajunsese iarăși acel unchi care-mi ascundea ceva. Avea un secret, dar care să fi fost acela? Ceva legat de stadionul din Madison? Fiindcă tot insistam la telefon, mi-a răspuns:

— Adică vrei să știi de ce am finanțat întreținerea stadionului din Madison?

— Vreau.

— Din cauza lui Patrick Neville.

— A lui Patrick Neville? Ce legătură are?

Plecarea la facultate a lui Woody și a lui Hillel avusese asupra unchiului Saul și a mătușii Anita consecințe pe care nu le-aș fi bănuit vreodată. Ani și ani, cei doi fuseseră nucleul existențial al vieții Baltimorilor. Totul se construise în jurul lor: taxele școlare, vacanțele, activitățile extrașcolare. Rutina cotidiană a părinților se organiza în funcție de cea a copiilor. De antrenamentele la fotbal, de călătorii, de necazurile de la școală. Ani de-a rândul unchiul Saul și mătușa Anita trăiseră pentru ei și prin ei.

Numai că roata vieții se învârte mai departe. La treizeci de ani, unchiul Saul și mătușa Anita aveau viața înainte. Îl aveau pe Hillel și cumpăraseră o casă uriașă. Dar iată că douăzeci de ani au trecut ca un fulger. Cât ai clipi, Hillel, copilul atât de așteptat, ajunsese deja la vârsta plecării la facultate.

Așa că, într-o zi a lui 1998, cu mașina dăruită de unchiul Saul, Hillel și Woody porneau din Oak Park către universitate. După douăzeci de ani de plenitudine, dintr-odată casa rămânea goală.

Nici vorbă de școală, de teme, de antrenamente la fotbal, de termene-limită. Casa era atât de goală, încât glasurile aveau ecou. Nici zgomote, nici suflete.

Mătușa Anita să străduia să-i gătească ea soțului ei. În ciuda orarului presant de la spital, își găsea timpul să regătească feluri de mâncare complicate. Numai că, odată așezați la masă, mâncau în tăcere. Înainte, conversația pornea de la sine despre Hillel, Woody, școală, teme, fotbal. Acum nu mai erau decât tăceri apăsătoare.

Și-au invitat pe la ei prieteni, s-au dus la evenimente caritabile, astfel că prezența altei persoane să le mai țină de urât. Discuțiile se nășteau așa cu mai multă ușurință. Numai că, urcați înapoi în mașină, se lăsa din nou tăcerea. Când stăteau de vorbă, o făceau despre cutare sau cutare persoană, niciodată despre ei doi. Fuseseră atât de ocupați de creșterea copiilor încât nu-și dăduseră seama că nu mai aveau ce să-și spună unul altuia.

Așa că s-a închis fiecare în tăcerea lui ca între zidurile unei cetăți. Însă imediat ce-i revedeau pe Woody și pe Hillel se reînsuflețeau. Să se ducă după ei la universitate însemna să aibă o preocupare. Să-i vadă venind acasă câteva zile însemna să se umple de bucurie. Activitatea era reluată, casa prindea viață, doar trebuiau făcute cumpărături pentru patru persoane. După care băieții plecau și tăcerea își lua locul înapoi.

Puțin câte puțin, nu doar casa din Baltimore își pierduse sensul, așa, golită de Hillel și de Woody, dar și întreg ciclul existențial al mătușii Anita și al unchiului Saul. Totul era altfel. Se străduiau să facă tot ceea ce făcuseră și înainte, de pildă

vacanțele la Hamptons, Buenavista, Whistler. Numai că, fără Hillel și Woody, acele locuri ale fericirii ajunseseră spații ale plictisului.

Una peste alta, universitatea nu a făcut altceva decât să li-i înghită încet-încet pe Hillel și pe Woody. Unchiul Saul și mătușa Anita aveau senzația că-i pierd. Nu mai erau preocupați decât de fotbal, de revista universității, de cursuri. Aveau din ce în ce mai puțin timp pentru părinți. Când în sfârșit se revedeau, cel mai adesea nu se vorbea decât despre Patrick Neville.

Teribilă lovitură pentru unchiul meu, care a început astfel să se simtă tot mai lipsit de importanță, tot mai puțin indispensabil. Tocmai el, capul familiei, sfătuitorul, călăuza, înțeleptul, atotputernicul, începuse să piardă teren. Deasupra lui Hillel și Woody plana umbra lui Patrick Neville. În deșertul din Oak Park, unchiul Saul se simțea îndepărtat încet-încet de Woody și de Hillel, în beneficiul lui Patrick.

Când Hillel și Woody se întorceau la Baltimore, nu mai povesteau altceva decât ce minune de om era Patrick, și când unchiul Saul și mătușa Anita soseau la Madison, la meciurile Titanilor, vedeau limpede că legătura dintre Patrick și băieții lor era una cu totul specială. Verii mei descoperiseră în el un nou model de urmat, mai frumos, mai puternic, mai bogat.

De fiecare dată când venea vorba despre Patrick, unchiul Saul mârâia: „Și ce-o fi așa de nemaipomenit la Neville ăsta?“ La Madison, Patrick era pe teritoriul lui. Dacă Woody și Hillel aveau nevoie de ajutor, de-acum spre el se îndreptau. Și când apăreau neclarități în privința alegerii carierei în fotbal, tot Patrick trebuia întrebat.

— De ce tot trebuie să-l sune pe Patrick? întreba unchiul Saul, călcat pe nervi. Adică noi nu mai însemnăm nimic pentru ei? Nu mai suntem destul de buni? Ce are în plus față de mine, afurisitul ăsta de Neville-din-New-York?

Au trecut un an, doi. Unchiul Saul se prăbușea. Propria sa existență în Baltimore nu-i mai era suficientă. Își dorea să fie iarăși admirat. Nu se mai gândea la mătușa Anita, ci doar la el însuși. Au petrecut câteva zile la Buenavista, numai ei doi, pentru a se regăsi. Atât că nu mai era la fel. Îi lipseau fiii lui care să-l iubească, îi lipsea nepotul Marcus care să se minuneze în fața luxului din apartament.

Mătușa Anita i-a spus că se bucura de faptul că se aflau acolo, că așa vor avea în sfârșit timp pentru ei doi. Liniștea însă nu-i convenea unchiului Saul. Până la urmă, Anita i-a spus:

— Saul, îmi fac griji pentru tine. Spune-mi că mă iubești din nou. Spune-mi ce-mi spuneai acum treizeci de ani.

— Draga mea, dacă-ți faci griji , hai să cumpărăm un câine.

Nu observa îngrijorarea care-i cuprinsese soția, când vedea în oglindă că îmbătrânise. Anita își punea o mie de întrebări: Saul o neglija fiindcă era obsedat de Patrick Neville sau fiindcă ea nu-l mai atrăgea? Văzând la Madison fetele acelea de douăzeci de ani, cu sânii la locul lor și carnea tare, simțea că bărbatul ei le dorea. Așa că s-a dus la un specialist în chirurgie estetică, să-i ceară s-o ajute. Să-i ridice sânii, să-i șteargă ridurile, să-i întărească fesele.

Era nefericită. Soțul ei se simțea neglijat și, dintr-odată, o neglija și el pe ea. Ar fi vrut să-l roage să nu-și mai întoarcă privirile de la ea numai fiindcă au îmbătrânit. Ar fi vrut să-i spună că totuși nu erau pierduți. Ar fi vrut s-o iubească la fel ca înainte, măcar pentru o ultimă oară. Ar fi vrut s-o vrea. Ar fi vrut s-o posede, cum o făcea cândva. Cum o făcuse în cămăruța de la Universitatea din Maryland, cum o făcuse la Buenavista, cum o făcuse la Hamptons, ca în noaptea nunții lor. Cum o făcuse pentru a-l aduce pe lume pe Hillel, cum o făcuse pe un drum de țară, în vechitura lor de Oldsmobile, cum o făcuse de atâtea ori în nopțile fierbinți, pe terasa casei din Baltimore.

Atâta doar că Saul nu mai avea timp pentru ea. Nu-și dorea să repare cuplul, nu mai voia să rememoreze trecutul. Dorea o renaștere. De câte ori putea, pleca să alerge în cartier.

— N-ai alergat niciodată, i-a spus mătușa Anita.

— Uite că acum alerg.

La prânz refuza mâncarea adusă de ea de la *Stella*. Nu mai voia nici paste, nici pizza, ci salate fără dressing și fructe. În camera pentru oaspeți a instalat greutăți și o oglindă mare. Tot timpul făcea exerciții fizice. A slăbit, s-a pus la punct, și-a schimbat parfumul, și-a cumpărat haine noi. Era reținut de clienți până noaptea târziu. Iar ea îl aștepta.

„Iartă-mă, am fost la cină cu clientul.“ „Îmi pare rău, dar plec într-o călătorie de afaceri colo, într-o călătorie de afaceri dincolo.“ „Companiile astea maritime n-au avut niciodată atâta nevoie de mine.“ Pe neașteptate ajunsese atât de binedispus.

Ea ar fi vrut să-i placă și făcea totul pentru asta. Își punea rochii frumoase, pregătea o cină specială, aprindea lumânări. Când el va trece pragul, îi va sări de gât și-l va săruta. Îl aștepta îndelung. Destul pentru a înțelege că el nu se va mai întoarce. Până la urmă avea să-i telefoneze pentru a-i îngăima că era reținut.

Ea ar fi vrut să-i placă și făcea totul pentru asta. Se ducea la gimnastică, își schimba garderoba. Își cumpăra cămășuțe de noapte cu dantelă și îi propunea să se joace ca pe vremuri. Saul îi răspundea: „Nu în seara asta, dar îți mulțumesc pentru intenție.“ Și-o lăsa pe nepusă masă, așa, goală-goluță.

În definitiv, cine era ea? O femeie care îmbătrânise.

Care își dorea să-i placă, făcând totul pentru asta. Numai că el nici nu se uita la ea.

În schimb redevenise Saul cel de acum treizeci de ani: dansa, fredona, era amuzant.

Redevenise acel Saul pe care ea îl iubise atât de mult. Numai

că el nu o iubea pe ea.

Cea pe care o iubea se numea Cassandra și dădea lecții de tenis în Oak Park. Era frumoasă și avea doar jumătate din anii lor. Însă ceea ce unchiului Saul îi plăcea cel mai mult era că, atunci când vorbea, ochii ei sclipeau. Se uita la el așa cum o făceau cândva Hillel și Woody. Pe Cassandra o putea impresiona povestindu-i geniala lui lovitură la bursă, de pe vremuri, afacerea Dominic Pernell, procesele răsunătoare pe care le câștigase.

Mătușa Anita descoperise mesaje de la Cassandra și o văzuse vizitându-l pe unchiul Saul la birou pentru a-i duce caserole cu salată și legume bio. Într-o seară, el a plecat de acasă pentru a se duce la o „cină cu clienții“. Când, într-un târziu, s-a întors, mătușa Anita îl aștepta. I-a simțit pe piele mirosul ei. Și i-a spus:

— Vreau să te părăsesc, Saul.

— Să mă părăsești? De ce?

— Fiindcă mă înșeli.

— Nu te înșel.

— Și-atunci ce e cu Cassandra?

— Nu pe tine te înșel când sunt cu ea, ci propria mea tristețe.

Nimeni nu a putut bănui în ce hal a suferit unchiul Saul, în timpul studenției lor la Madison, din cauza atașamentului dovedit de Woody și de Hillel față de Patrick Neville.

Când unchiul Saul și mătușa Anita se duceau la Madison să vadă un meci al Titanilor, se simțeau ca niște străini. La sosirea lor, Hillel era deja instalat alături de Patrick, pe un rând unde nu se mai găseau alte locuri libere. Așa că se așezau chiar în spatele acestora. După victorie, se întâlneau cu Woody la ieșirea de la vestiare. Unchiul Saul strălucea de mândrie și de bucurie, însă felicitările lui nu aveau greutatea celor ale lui Patrick

Neville. Opiniile lui nu aveau valoarea celor ale lui Patrick. Când unchiul Saul îl sfătuia un lucru anume în privința jocului, Woody îi răspundea:

— S-ar putea să ai dreptate. O să-l întreb și pe Patrick ce părere are.

După meciuri, unchiul Saul și mătușa Anita le propuneau lui Woody și lui Hillel să ia cina împreună. De cele mai multe ori aceștia refuzau, pretextând că se duc să ia masa cu ceilalți din echipă.

— Normal, distracție plăcută! le zicea unchiul Saul.

Odată, după un meci, unchiul Saul s-a dus să ia cina împreună cu mătușa Anita într-un restaurant din Madison. În clipa în care dădeau să intre, unchiul s-a oprit brusc și s-a întors.

— Ce s-a-ntâmplat? l-a întrebat mătușa Anita.

— Nimic, i-a răspuns unchiul Saul. Nu-mi mai e foame.

Și s-a așezat în fața soției lui, încercând s-o convingă să nu intre. Anita a înțeles că înăuntru se petrecea ceva anume și, uitându-se pe fereastră în restaurant, i-a văzut pe Woody, pe Hillel și pe Patrick stând împreună la o masă.

Altă dată, Woody și Hillel au venit la Baltimore cu Ferrari-ul negru al lui Patrick. Supărat, unchiul Saul le-a spus:

— Care-i treaba? Mașina pe care v-am cumpărat-o eu nu mai e destul de bună pentru voi?

Avea senzația că fusese întrecut de Patrick Neville. Nu se mai vorbea decât despre cariera, succesul, apartamentul extraordinar din New York, salariul mirobolant ale acestuia. Băieții petreceau weekenduri la rând în New York, acasă la Patrick, iar acesta ajunsese cel mai bun prieten al fiilor lui.

Și, cu cât se duceau să vadă mai multe meciuri ale Titanilor, cu cât Woody câștiga mai multe, cu atât unchiul Saul se simțea mai părăsit. Cu Patrick discuta Woody despre oportunități și

planuri ale viitorului său profesional. Cu Patrick se ducea să ia cina după meciuri. „Totuși, mulțumită nouă n-a terminat-o cu fotbalul“, i se plângea nefericit unchiul Saul soției lui, imediat ce urcau doar ei doi în mașină.

Până la urmă, pur și simplu li s-au alăturat și ei, după meciuri. Când Patrick Neville plătea discret consumația, pe Saul îl apucau năbădăile:

— Cam ce părere-o fi având? Că eu n-aveam cu ce să-i invit la masă? Cine s-o fi crezând?

Unchiul Saul fusese învins.

Luau ei avionul la clasa-ntâi? Patrick Neville zbura cu un avion privat.

Patrick avea un automobil care făcea cât venitul lui Saul pe un an de zile. Băile lui erau mari cât dormitoarele lor, dormitoarele lui erau mari cât livingul lor, livingul lui era mare cât toată casa lor.

Îl ascultam la telefon pe unchiul Saul. Până la urmă, i-am spus:

— Te-nșeli. Întotdeauna te-au iubit și te-au admirat enorm. Woody îți era extraordinar de recunoscător pentru tot ce făcuseși pentru el. Susținea că fără tine ar fi sfârșit-o pe străzi. El a fost cel care-a cerut ca pe tricoul lui să fie înscris numele de Goldman.

— Nu e vorba dacă mă-nșel ori nu, Marcus. E vorba despre un sentiment pe care nimeni nu-l poate controla ori chema la raționalitate. Un sentiment. Eram gelos, nu mă simțeam la înălțimea cerută. Patrick era un Neville-din-New-Yok, noi nu eram decât niște bieți Goldmani-din-Baltimore.

— Și-atunci ai dat șase milioane de dolari ca să-ți vezi numele pe stadionul din Madison, am conchis.

— Da. Pentru a-mi vedea numele înscris cu litere imense la intrarea în campus. Pentru ca toată lumea să mă vadă. Iar

pentru a aduna banii, am făcut o prostie uriașă. Deci, dacă toate cele ce s-au întâmplat n-au fost decât din vina mea? Și dacă munca mea de la supermarket nu e altceva decât pedeapsa pentru păcatele mele?

40.

2003–2004.

La începutul anului 2003, într-o seară în care cântase pe scena de la *Nightingale*, Alexandra a avut o întâlnire care avea să-i schimbe viața. După ce a terminat programul, a venit după mine, în sală. Am aplaudat-o, am sărutat-o și tocmai mă pregăteam să mă duc să-i aduc un pahar, când ne-a abordat un bărbat necunoscut.

— Mi-ai plăcut enorm! i-a spus acesta Alexandrei. Ai un talent incredibil!

— Vă mulțumesc.

— Cine a compus cântecele?

— Eu.

Bărbatul i-a întins mâna.

— Mă numesc Eric Tanner. Sunt producător și caut un artist cu care să-mi lansez firma. Iar tu ești ceea ce aștept de multă vreme.

Eric avea un fel al lui de a vorbi blând și sincer, departe de cel al șarlatanilor pe care-i întâlniserăm până atunci. N-o ascultase decât douăzeci de minute pe Alexandra și deja prin minte-i furnicau ideile. Mi-am zis că trebuie să fi fost ori escroc, ori nebun.

Ne-a oferit cartea de vizită și, verificând informațiile despre el, în față ni s-au ridicat mari semne de întrebare. Exista, e

adevărat, o firmă înregistrată pe numele lui, însă adresa era a unei clădiri de la marginea orașului Nashville, iar firma încă nu produsese vreun nume de artist. Alexandra s-a hotărât să nu-l sune. În schimb, a dat el de noi. S-a întors seară de seară la *Nightingale* până când ne-a revăzut. A insistat să ne ofere ceva de băut și să ne așezăm împreună la o masă la care să nu fim deranjați.

După care s-a lansat într-un monolog de vreo douăzeci de minute, explicându-ne tot ce îl impresionase la Alexandra și de ce era convins că avea să devină o supervedetă.

Ne-a mai explicat că avea o experiență vastă, într-o companie producătoare dintre cele mai mari, de unde tocmai își dăduse demisia. Visul lui era să aibă propria marcă, însă avea nevoie de un artist la înălțimea ambițiilor lui, iar Alexandra era exact starul pe care îl aștepta de multă vreme. Forța discursului, charisma, entuziasmul bărbatului au convins-o pe Alexandra. Când el și-a terminat monologul, l-a rugat s-o lase să vorbească singură cu mine câteva clipe. Am observat cum ochii îi străluceau de o bucurie intensă.

— El e, Markie. E cel bun. Simt eu în adâncul sufletului meu. El e. Ce părere ai?

— Ascultă-ți instinctul. Dacă ai încredere în el, trebuie să-ndrăznești.

Mi-a zâmbit. S-a întors la masă, s-a așezat și i-a spus lui Eric:

— De acord. Vreau să facem un disc împreună.

Au semnat un angajament proforma pe un colț de hârtie.

Acesta a fost începutul unei aventuri extraordinare. Eric ne-a luat sub aripa lui. Era căsătorit și avea doi copii, așa că ne-am întâlnit cu toții de nenumărate ori la cină la el acasă, pregătind primul album al Alexandrei.

Am adunat un grup, dând audiție cu mai mulți muzicieni din regiune, într-un studio închiriat de Eric.

Apoi a început lungul proces de înregistrare, care a durat mai multe luni. Alexandra și Eric au ales douăsprezece melodii și au lucrat aranjamentele muzicale. După care a început munca în studio.

În octombrie 2003, cam la un an și jumătate de când ne mutaserăm în Nashville, cel dintâi album al Alexandrei era în sfârșit gata.

Tot ce mai trebuia acum era să-l facem cunoscut. Situație în care nu exista decât o singură soluție: să luăm o mașină și străbatem țara-n lung și-n lat, pentru a trece pe la toate posturile de radio.

Or, asta am și făcut, Alexandra și cu mine.

Am traversat țara dintr-un capăt într-altul, de la nord la sud și de la est la vest, din oraș în oraș, pentru a distribui discul posturilor de radio și, mai ales, pentru a-i convinge pe programatori să difuzeze cântecele.

Zilnic o luam de la capăt. Alt oraș, alte persoane de convins. Dormeam prin moteluri ieftine, pe unde Alexandra reușea să îmbuneze personalul ca s-o lase să se folosească de bucătărie pentru a pregăti prăjituri sau tort pentru cei de la radio. După care le scria cu mâna ei scrisori lungi, în care le mulțumea pentru atenția acordată. Nu se oprea niciun moment. Își petrecea cu asta fiecare seară, uneori și nopțile. Timp în care eu moțăiam sprijinit de blatul de lucru de la bucătărie sau pe vreun colț de masă, alături de ea. Ziua, eu conduceam, iar ea dormea pe locul de lângă mine. După care ajungeam la un post de radio unde ea împărțea discurile, scrisorile și prăjiturile. Pur și simplu invada posturile de radio cu prezența ei proaspătă și spumoasă.

Pe drum, ascultam cu atenție muzica transmisă. La fiecare nouă melodie, speram, cu inima bătând puternic, să fie una de-a ei. Însă, nimic.

Apoi, într-o zi de aprilie, pe când tocmai urcam în mașină, dând drumul la radio, am auzit pe neașteptate un cântec de-ale ei difuzat de un post de radio. Am dat sonorul la maximum și am văzut-o izbucnind în plâns. Lacrimi de bucurie i se rostogoleau pe obraji, m-a luat în brațe și m-a sărutat îndelung. Mi-a spus că toate se întâmplau numai mulțumită mie.

Trecuseră aproape șase ani de când eram împreună, șase ani în care fuseserăm fericiți. Îmi spuneam că nimic nu ne-ar fi putut despărți. Cu excepția Bandei Goldmanilor.

*

Alexandra a fost aceea care a adunat iarăși, la un loc, Banda Goldmanilor.

Ținea iarăși legătura, în mod regulat, cu Woody și cu Hillel. Într-o zi din primăvara lui 2004 mi-a spus:

— Trebuie să stai de vorbă cu Hillel, trebuie să afle și el despre noi doi. Este prietenul tău, dar și al meu. Prietenii nu se mint.

Avea dreptate, așa că am făcut-o.

La începutul lui mai, m-am dus la Baltimore. Și i-am povestit totul. Când am terminat, mi-a zâmbit și mi s-a aruncat în brațe zicând:

— Mă bucur pentru tine, Markie!

Am fost surprins de reacția lui.

— Pe bune?! Nu ești supărat?

— Niciun pic.

— Păi, făcuserăm noi un pact, la Hamptons…

— Te-am admirat dintotdeauna, mi-a mărturisit.

— Ce tot spui?…

— Adevărul. Întotdeauna mi-ai părut mai frumos, mai inteligent, mai dotat. După cum se uitau fetele la tine, după cum îmi vorbea mama despre tine după ce veneai pe la noi. Zicea:

„Mai ia și tu exemplu de la Markie.“ Dintotdeauna te-am admirat, Markie. Nu mai zic de faptul că și părinții tăi sunt geniali. Uite, mama ta ți-a pregătit biroul ca să poți să ajungi scriitor. În schimb, tatăl meu mereu mă bate la cap să mă fac avocat, ca el. Ceea ce și sunt pe cale de a deveni. Ca să-i fac pe plac. Cum am făcut dintotdeauna. Tu, Marcus, ești un tip excepțional. Dovada? Nici măcar nu-ți dai seama de asta.

Am surâs. Eram foarte emoționat.

— Aș vrea să fim iarăși împreună și cu Woody, i-am spus. Aș vrea să refacem Banda.

— Și eu.

*

Reunirea Bandei, care a avut loc la *Dairy Shack*, în Oak Park, m-a făcut să înțeleg dimensiunea legăturii care ne aduna unul lângă altul pe verii mei și pe mine. Un an fusese îndeajuns pentru a potoli suferința și reproșurile, pentru a lăsa loc acelei prietenii frățești, puternice și inalterabile care ne unea pe toți trei. Nimic nu-i putea veni de hac.

Ne-am regăsit în jurul aceleiași mese, sorbind din milkshake-uri, ca în copilărie. Eram de față Hillel, Woody și Colleen, Alexandra și cu mine.

Am realizat că, în fond, Woody se simțea fericit la Madison, alături de Colleen. Aceasta îl calmase, îi îngrijise rănile, îl reconstruise. Iar el reușise să treacă peste moartea mătușii Anita.

Ca pentru a sfida soarta nenorocoasă, după *Dairy Shack* ne-am dus toți la cimitirul Forrest Lane. Alexandra și Colleen au rămas mai în urmă. Woody, Hillel și cu mine ne-am așezat în fața pietrei de mormânt.

Deveniserăm bărbați.

Fotografia cu noi trei nu semăna cu aceea pe care mi-o

imaginasem cu zece ani mai devreme.

Verii mei nu ajunseseră ființele extraordinare pe care le visam pe-atunci. Nici mare fotbalist, nici avocat celebru. Nu ajunseseră niște ființe extraordinare, așa cum le dorisem. Însă tot verii mei erau și țineam la ei mai mult decât la orice.

În Oak Park, în casa uriașă de pe Willowick Road, unchiul Saul nu mai era cel pe care-l cunoscusem. Era mai singur și mai trist. Dar, cel puțin, și pe el îl regăsisem.

Am ajuns să mă întreb dacă nu cumva, în copilărie, visasem eu în locul lor. Dacă, în fond, nu-i percepusem altfel decât erau în realitate. Chiar să fi fost acele ființe ieșite din comun pe care le admirasem atât de mult? Și dacă totul nu fusese decât o creație a minții mele? Și dacă, și asta dintotdeauna, îmi fusesem propriul Baltimore mie însumi?

Ne-am petrecut seara și noaptea împreună, în casa Baltimorilor, suficient de mare pentru a ne primi pe toți. Unchiul Saul era-n al nouălea cer văzându-ne adunați cu toții sub acoperișul lui.

Trebuie să fi fost miezul nopții când ne aflam pe terasă, pe marginea piscinei. Era foarte cald. Ne uitam la stele. Unchiul Saul a venit și s-a așezat între noi.

— Copii, ne-a spus, îmi ziceam că ne-am putea aduna cu toții aici de Ziua Recunoștinței…

Ce bucurie să-l auzi vorbind astfel! M-am cutremurat de fericire când l-am auzit zicându-ne „copii“. Am închis ochii și ne-am revăzut pe toți trei cu doisprezece ani mai înainte.

Propunerea a primit aprobarea generală. Ne înfierbânta gândul mesei de Ziua Recunoștinței. De-ar fi trecut mai repede lunile…

Numai că, în anul acela nici vorbă de Ziua Recunoștinței.

Peste două luni, la începutul lui iulie 2004, Luke, bărbatul

lui Colleen, a ieșit din pușcărie.

Își ispășise pedeapsa.

41.

Madison, Connecticut.
Iulie 2004.

Zvonul a traversat orașul chiar în clipa în care Luke a pus piciorul în localitate. Luke se întorsese.

A ajuns într-o dimineață, cu aer triumfător, afișându-se pe terasele barurilor din Madison.

— Zău că m-am cumințit la pârnaie, spunea, umflându-l râsul, cui voia să-l asculte. Nu mai dau în nimeni.

Și râdea prostește.

Se instalase la fratele lui, care îi era în același timp referent pentru ofițerul supraveghetor. Mulțumită relațiilor pe care le avea în Madison și-a găsit imediat de lucru ca încărcător-descărcător într-un magazin de materiale de construcție și decorațiuni. În restul timpului putea fi văzut umblând toată ziua, fără rost, prin oraș. Zicea că-i lipsise Madisonul.

Pe Colleen a îngrozit-o vestea că Luke s-a întors. Nu se mai putea plimba prin oraș fără riscul de a da nas în nas cu el. Și lui Woody îi era teamă, dar nu voia să-i spună și ei, așa că se străduia s-o liniștească.

— Colleen, doar știam că, la moment dat, va ieși. Oricum, are interdicție să se apropie de tine, altfel se duce înapoi la pușcărie. Nu te lăsa impresionată, fiindcă doar asta își dorește.

Se străduiau să se comporte de parcă totul ar fi fost normal.

Însă omniprezența lui Luke i-a condamnat, peste puțin timp, la evitarea locurilor publice. Cumpărăturile și le făceau într-un oraș vecin.

Infernul era abia la început.

Primul lucru pe care l-a făcut Luke a fost să-și recupereze casa.

Cum divorțul fusese pronunțat în perioada încarcerării lui, a contestat împărțirea bunurilor. Afirmând că locuința fusese cumpărată din economiile lui, s-a decis să atace hotărârea tribunalului care o acordase fostei lui soții.

A angajat un avocat care a obținut blocarea procedurii. Decizia de acordare a locuinței în favoarea lui Colleen a fost suspendată până la proces, iar casa a revenit pentru moment proprietarului inițial, adică lui Luke.

Woody și Colleen au fost obligați s-o evacueze. Unchiul Saul i-a pus în legătură cu un avocat din New Canaan, care să-i consilieze. Acesta le-a spus că totul nu era decât o chestiune de timp și că, până la sfârșitul verii, aveau să-și recupereze casa.

În așteptare, au închiriat o căsuță prea puțin confortabilă, la intrarea în Madison.

— Doar pentru puțin timp, i-a promis Woody lui Colleen. În curând vom scăpa de el.

Colleen însă nu se simțea deloc în siguranță.

Luke își recuperase camioneta pe care o lăsase la fratele lui. De fiecare dată când Colleen îl vedea trecând, simțea un nod în stomac.

— Ce e de făcut? îl întreba pe Woody.

— Nimic. Doar n-o să ne lăsăm speriați.

Lui Colleen i se părea că vede mai peste tot camioneta. În fața casei. În parcarea supermarketului la care mergeau acum. Într-o dimineață a văzut-o trasă chiar în fața benzinăriei. A sunat la poliție, însă atunci când fratele lui Luke a sosit cu

mașina de patrulare, camioneta dispăruse.

Era cu nervii la pământ. Woody lucra ca spălător de vase seară de seară, iar ea rămânea singură acasă, îngrijorată. Se uita tot timpul pe fereastră, scruta strada și nu mergea dintr-o cameră într-alta fără a lua un cuțit din bucătărie.

Într-o seară, a vrut să-și cumpere o înghețată. La început nici nu a îndrăznit măcar să se gândească să iasă din casă. Apoi comportamentul ei i s-a părut stupid. Doar nu se putea lăsa terorizată în halul acela.

Ar fi putut găsi înghețată la oricare colț de stradă, dar, pentru a nu risca să-l întâlnească, s-a dus până la supermarketul din orașul învecinat. La întoarcere, a făcut pană. Chiar c-avea ghinion: singură, pe un drum nu prea circulat, era nevoită să-și schimbe singură roata.

A montat cricul și a ridicat mașina. Nu a fost însă în stare să desfacă șuruburile care erau mult prea strânse.

A așteptat să treacă o mașină. Până la urmă a zărit lumină de faruri în întuneric. A făcut semn și mașina s-a oprit. Colleen s-a apropiat și a recunoscut camioneta lui Luke. A avut o mișcare de recul.

— Ei, ce e? a întrebat-o prin geamul coborât. Nu vrei să te-ajut?

— Nu, mulțumesc.

— Foarte bine. Doar n-o să te oblig. O să mai aștept însă un pic, uneori nu trece nimeni pe-aici.

A rămas în mașina oprită alături. Au trecut zece minute. Nimeni.

— Bine, a spus până la urmă Colleen. Ajută-mă, te rog.

Luke a coborât, zâmbind.

— Mă bucur să te pot ajuta. Doar, cum știi, datoria mi-am plătit-o. Mi-am ispășit pedeapsa. Sunt un alt om.

— Nu te cred, Luke.

Bărbatul a schimbat roata.

— Mulțumesc, Luke.

— Pentru nimic.

— Luke, mai am niște lucruri pe-acasă, la care țin. M-aș bucura să le pot recupera dacă nu ai nimic împotrivă.

Pe figura lui s-a desenat un rictus, prefăcându-se că stă pe gânduri.

— Uite cum e, Colleen, cred c-o să păstrez eu lucrurile alea. Din când în când îmi place să ți le miros. Mi-amintesc de vremurile bune. Îți mai aduci aminte când te lăsam cine știe pe unde și erai obligată să te-ntorci pe jos?

— Nu mi-e frică de tine, Luke.

— Ar trebui să-ți fie, Colleen, ar trebui să-ți fie.

S-a proțăpit amenințător în fața ei. Colleen s-a repezit în mașină și a demarat, ducându-se direct la restaurantul în care muncea Woody.

— Nu trebuia să ieși seara din casă, i-a spus acesta.

— Știu. Voiam doar să-mi iau ceva.

A doua zi, Woody și-a cumpărat un revolver dintr-un magazin de arme.

*

Noi, ceilalți, eram departe de Madison și de amenințarea lui Luke.

La Baltimore, Hillel și unchiul Saul duceau o viață liniștită.

Încet-încet, cântecele Alexandrei erau difuzate în toată țara. Începuse să se vorbească despre ea și să i se propună să cânte în deschiderea concertelor mai multor grupuri importante, în turneele lor americane. Datele evoluțiilor scenice se înșiruiau unele după altele, iar ea își interpreta melodiile în versiune acustică.

Am însoțit-o la mai multe concerte. După care a venit

vremea să mă duc la Montclair. Mă aștepta biroul și, de-acum, cariera Alexandrei fiind pe drumul cel bun, era timpul să mă înham la primul meu roman, căruia nici măcar nu-i stabilisem subiectul.

*

Zilele următoare, lui Colleen i s-a părut că zărește iarăși camioneta lui Luke ținându-se după ea.

La benzinărie primea telefoane ciudate. Se simțea spionată.

Până când, într-o zi, nu a mai deschis benzinăria și s-a ascuns în magazie. Nu mai putea trăi așa. A fost nevoie să vină Woody după ea. Acesta purta pistolul la brâu. Era cazul să fugă cât mai departe de Luke, înainte ca lucrurile să degenereze.

— Mâine plecăm, i-a spus Woody lui Colleen. La Baltimore. Hillel și Saul ne vor ajuta.

— Nu mâine. Vreau să-mi recuperez lucrurile pe care le-am lăsat în casă.

— Bine, o s-o facem mâine-seară. Și-apoi plecăm direct. Pentru totdeauna.

Woody știa că în fiecare seară, Luke pierdea vremea într-un bar de pe strada principală.

A doua zi, după cum stabiliseră, au parcat pe stradă, dar suficient de departe pentru a nu fi reperați și au așteptat să-l vadă plecat. Pe la nouă seara l-au văzut ieșind din casă, urcând în camionetă și plecând. Odată dispărut în capul străzii, Woody a coborât din mașină. „Grăbește-te!“, i-a spus lui Colleen. Aceasta a încercat să descuie, dar nu a reușit: Luke schimbase încuietoarea.

Woody a luat-o de mână și a tras-o în spatele casei. A găsit o fereastră deschisă, a intrat și a descuiat ușa de serviciu ca să poată intra și Colleen.

— Unde-ți sunt lucrurile?

— În pivniță.

— Du-te repede. Mai sunt și-n altă parte?

— Vezi în șifonierul din dormitor.

Woody s-a dus în grabă și a luat câteva rochii.

Trecând prin fața casei, fratele lui Luke a încetinit. Pe fereastra de la dormitor l-a zărit din stradă pe Woody. Și a accelerat, pornind spre bar.

*

Woody a pus rochiile într-o geantă și a strigat-o pe Colleen.

— Ești gata?

Nu a primit niciun răspuns. A coborât la subsol. Colleen își scosese tot ce avea acolo.

— Nu poți să iei totul cu tine, i-a zis Woody. Doar minimul necesar.

Colleen a aprobat din cap. Și s-a apucat să-și împăturească hainele.

— Aruncă-le pe toate-n geantă! i-a zis Woody. Nu trebuie s-o mai lungim prea mult pe-aici.

Fratele lui Luke a intrat în bar și l-a găsit pe acesta la tejghea. I-a șoptit la ureche:

— Cretinul ăla de Woodrow Finn e la tine-n casă în clipa asta. Cred că-i ia lucrurile lui Colleen. Mi-am zis că poate vrei să te ocupi chiar tu…

Luke a fost cuprins pe dată de furie. I-a pus o mână pe umăr fratelui lui, ca în semn de mulțumire, și-a ieșit imediat.

— Plecăm în momentul ăsta! a somat-o Woody pe Colleen, care tocmai termina de umplut cu haine o a doua geantă.

Femeia s-a ridicat și a apucat gențile. Una dintre ele s-a rupt și conținutul s-a revărsat pe jos.

— Asta e! a exclamat Woody.

Au urcat scările în fugă. În același moment, Luke, care sosise în trombă, a oprit în fața casei și s-a repezit înăuntru, dând peste Woody și Colleen care se pregăteau să iasă pe ușa din spate.

— Fugi! i-a strigat Woody lui Colleen, înainte de a sări pe Luke.

Acesta i-a dat lui Woody o lovitură de pumn și una de cot în plină figură, aruncându-l la podea. Apoi s-a apucat să-i care șuturi în burtă. Colleen s-a întors, ajungând în prag. Nu-l putea lăsa așa pe Woody. A luat un cuțit din bucătărie și l-a amenințat pe Luke.

— Oprește-te!

— Că dacă nu ce? a rânjit Luke. Mă omori?

A făcut un pas înainte, dar ea nu s-a mișcat. Apoi, cu o mișcare rapidă, i-a prins brațul și i l-a răsucit. Colleen a scăpat cuțitul, țipând de durere. Luke a luat-o de păr și-a dat-o cu capul de perete.

Woody a vrut să se ridice, dar Luke a pus mâna pe o lampă și, smulgând-o din priză, i-a aruncat-o în față, după care a luat o măsuță cu care l-a lovit de mai multe ori.

S-a întors iar spre Colleen, a prins-o de cămașă și a început s-o bată.

— Te fac eu să-ți treacă pofta să mai faci pe proasta cu mine! i-a strigat.

Lovind-o, nu-l scăpa din ochi pe Woody. Acesta, adunându-și ultimele puteri, a reușit să se ridice dintr-un salt și să se arunce spre Luke, trăgându-i pe neașteptate un pumn. Luke l-a prins și a dat să-l arunce peste o masă joasă, dar Woody s-a ținut bine de el și au căzut amândoi. S-au bătut cu ferocitate, apoi Luke a reușit să-l prindă de gât pe Woody și l-a strâns cât de tare a putut.

Woody a simțit că-și pierde suflul. A zărit-o pe Colleen

prăbușită într-o baltă de sânge. Nu mai avea de ales. Reușind să-și salte spatele, a prins revolverul ținut de elasticul pantalonilor, a înfipt țeava în burta lui Luke și a tras.

S-a auzit zgomotul armei care se descărca.

42.

Iulie 2004.

Orașul Madison n-a dormit în noaptea morții lui Luke.

Locuitorii s-au strâns de-a lungul benzilor de protecție întinse de poliție în încercarea de a prinde măcar câteva frânturi din spectacol. Strada era măturată de girofaruri. Agenți ai diviziei criminale a poliției statului Connecticut au fost detașați de la New Canaan pentru a face ancheta.

Woody a fost arestat și transferat la cartierul general de la New Canaan. Telefonul la care a avut dreptul l-a dat unchiului Saul. Acesta și-a sunat imediat un coleg avocat din New Canaan, după care a plecat fără întârziere, împreună cu Hillel. Au ajuns la unu noaptea și au putut sta de vorbă cu Woody. Acesta era rănit ușor și fusese îngrijit la sediul poliției de medicii de la ambulanță. Colleen fusese transportată la spital. Era desfigurată înfiorător.

Woody, amețit, le-a povestit amănunțit ce se întâmplase în casa lui Luke.

— N-am avut de ales, le-a explicat Woody. Altfel ne omora el pe amândoi.

— Nu-ți face griji, l-a liniștit unchiul Saul. Erai în legitimă apărare. Te scoatem noi repede de-aici.

Peste noapte, Hillel și unchiul Saul și-au luat o cameră la un hotel din New Canaan. Woody trebuia să compară a doua zi în

fața unui judecător. Având în vedere circumstanțele, a fost eliberat contra unei cauțiuni de o sută de mii de dolari, plătiți de unchiul Saul, iar data procesului a fost fixată pentru 15 octombrie.

Anunțat de Hillel, m-am dus și eu imediat în Connecticut. Woody avea interdicție de a părăsi statul. Iar în Madison nu putea rămâne după ceea ce se întâmplase.

Hillel și cu mine i-am găsit o căsuță liniștită, într-un oraș din apropiere, unde ar fi putut veni și Colleen la ieșirea din spital.

*

Cele două luni și jumătate de până la procesul lui Woody au trecut destul de repede.

Hillel și cu mine stăteam cu el cu schimbul, ținându-i de urât. Nu era cazul să rămână singur. Din fericire, o avea pe Colleen, care se purta cu el extrem de tandru, ghicindu-i dorințele și veghind asupra lui. Era colacul lui de salvare.

Dar singura persoană care avea cu adevărat influență asupra lui era Alexandra. Mi-am dat seama de asta atunci când a venit și ea în Connecticut.

Cu noi, cel mai adesea Woody era tăcut. Răspundea politicos la întrebări și se străduia să se poarte cum trebuie. Când voia să fie singur, pleca să alerge. În schimb, când Alexandra era cu el, vorbea. Era altfel.

Am înțeles că o iubea. O iubea la fel ca mine, dintotdeauna, de când o întâlnirăm pentru prima oară, în 1993. O iubea cu pasiune. Iar ea avea asupra lui același efect ca asupra mea. Discutau ore-n șir, cum o făcusem și eu cu ea. De mai multe ori au rămas pe terasa de lemn din fața casei, vorbind mult timp.

Dădeam ocol casei și mă așezam pe jos, în iarbă, într-un unghi din care să nu mă poată vedea. Îi ascultam. Woody i se confesa. Se deschidea în fața ei cum nu o făcuse niciodată în

fața noastră.

— Nu e cum a fost cu Anita, îi explica. În cazul lui Luke nu simt nimic. Nu sunt trist și n-am remușcări.

— Fiindcă a fost legitimă apărare, Woody, i-a spus Alexandra.

Nu părea convins.

— În fond, mereu am fost violent. Încă de mic nu am făcut altceva decât să-i bat pe unii și pe alții. Așa i-am cunoscut pe Baltimori, fiindcă mă băteam. Și așa o să-i și părăsesc.

— De ce să-i părăsești? De ce spui asta?

— Cred că voi fi condamnat. Cred că ăsta e sfârșitul.

— Woody, să nu mai spui așa ceva.

I-a prins fața în palme, l-a privit adânc în ochi și i-a zis:

— Woodrow Finn, îți interzic să mai spui prostii de-astea!

Mă făceau gelos acele momente de intimitate pe care le spionam. Alexandra îi vorbea de parcă mi-ar fi vorbit mie. Cu aceeași tandrețe. Și mie, când ținea să mă admonesteze cu drag, îmi rostea și numele și prenumele. Zicea: „Marcus Goldman, termină cu tâmpeniile.“ Era felul ei de a se arăta supărată.

Pentru că se mai întâmpla și să se supere de-adevăratelea. Era superbă când se înfuria. Furii rare, dar magnifice. Astfel s-a enervat când și-a dat seama că-i spionam discuțiile cu Woody și că, pe deasupra, eram și gelos.

Când m-a prins, cum nu voia să facă o scenă în casă, le-a zis lui Woody și lui Colleen:

— Marcus și cu mine ne ducem până la supermarket.

Am urcat în mașina închiriată, pe care a condus-o până când am ieșit din raza de vedere a celor de acasă, loc în care a oprit și a început să țipe la mine:

— Ai înnebunit, Marcus? Nu cumva ești gelos pe Woody?!

Am avut proasta idee de a protesta. De a-i spune că e excesiv de atentă cu el, ba că-i mai și zice și numele și

prenumele când îl admonestează.

— Marcus, Woody a omorât un om. Înțelegi ce-nseamnă asta? Va fi judecat. Cred că are nevoie de prieteni. Și află că numai prieten nu-i ești atunci când te umfli de resentimente stupide contra verilor tăi!

Avea dreptate.

*

Numai Woody credea că avea să fie condamnat la închisoare. Unchiul Saul, care se dusese de mai multe ori în Connecticut pentru a pregăti apărarea, era convins de contrariu.

Abia când a avut acces la dosarul acuzării și-a dat seama că situația era cu mult mai gravă decât își închipuise.

Procurorul de caz nu mergea pe prezumția de legitimă apărare. Din contră, considera că Woody intrase ilegal în casa lui Luke, pe deasupra și înarmat. Condiții în care Luke acționase în legitimă apărare, vrând să pună mâna pe Woody. Procurorul înainta astfel împotriva lui Woody acuzația de crimă. Cât despre Colleen, aceasta risca să fie pusă sub urmărire pentru complicitate la crimă. Urma să înceapă ancheta penală și la adresa ei.

Un vânt de panică începuse să sufle prin casa din Connecticut, până atunci aflată la adăpost de frământări. Colleen spunea că nu ar suporta închisoarea.

— Nu-ți face griji, încerca Woody s-o liniștească. N-ai de ce să te temi. Te voi apăra cum m-ai apărat și tu pe mine după moartea Anitei.

Nu am înțeles ce-a vrut să spună decât în clipa în care a început procesul. Fără a-i informa pe unchiul Saul și pe avocații săi, Woody a mărturisit că a obligat-o pe Colleen să vină cu el în casa lui Luke. A susținut că ea a vrut să-l convingă să renunțe,

dar că, întrucât deja intrase, l-a urmat pentru a-l determina să iasă. După care a apărut Luke și a sărit la ei.

În pauză, avocatul lui Woody a încercat să-l facă să fie rezonabil:

— Ai înnebunit, Woody?! Ce te-a apucat să te acuzi așa, dintr-odată? Ce rost mai are să te apăr, dacă tu te tragi singur la fund?

— Nu vreau să ajungă Colleen în pușcărie.

— Lasă-mă să-mi fac treaba și n-o să ajungă nimeni în pușcărie.

Pe baza mărturiilor unor locuitori din Madison, avocatul lui Woody a putut demonstra calvarul în care Luke transformase viața lui Colleen. Numai că procurorul a susținut iarăși, cu ardoare, că nu Colleen l-a ucis pe Luke, iar chestiunea violenței din cuplul acesteia nu putea fi luată în considerare pentru a stabili dacă Woody a acționat ori nu în legitimă apărare. Pentru acuzare, Woody nu deschisese focul pentru a pune capăt unui atac, așa cum definea principiul de drept legitima apărare, ci intrase înarmat în casa lui Luke cu intenția premeditată de a-l ucide pe acesta.

Procesul se transforma într-un coșmar. După două zile de dezbateri, nu mai era nicio îndoială că Woody urma să fie condamnat. Pentru a evita o pedeapsă prea grea, unchiul Saul a sugerat să cadă la o înțelegere cu acuzarea: Woody avea să pledeze vinovat de crimă în schimbul unei pedepse reduse. În timpul ședinței cu ușile închise, pentru punerea la punct a acordului, procurorul s-a dovedit inflexibil:

— Nu voi accepta mai puțin de cinci de ani de închisoare, a spus. Woodrow l-a așteptat pe Luke acasă și l-a împușcat, asta-i realitatea.

— Doar știți că nu e adevărat, a strigat avocatul lui Woody.

— Cinci ani de închisoare, a repetat procurorul. Și știți bine

că vă fac o favoare. Ar putea lua ușor zece sau cincisprezece ani.

După asta, unchiul Saul, Woody și avocatul au stat îndelung de vorbă. Lui Woody i se putea citi panica în ochi: nu voia să ajungă la închisoare.

— Saul, i-a spus el unchiului, înțelegi că dacă spun da, în secunda următoare mi-au și pus cătușele și m-au băgat la răcoare cinci ani?!

— Da, dar dacă refuzi, riști să rămâi acolo o bună parte din viață. Peste cinci ani, încă nu vei avea treizeci. Deci o să mai ai vreme să-ți refaci viața.

Woody era dărâmat: fusese conștient încă de la început la ce se putea ajunge, dar de acum era ceva palpabil.

— Saul, roagă-i să nu mă aresteze pe loc, l-a implorat Woody. Roagă-i să-mi mai lase câteva zile de libertate. Vreau să mă duc la închisoare ca un om liber. Nu vreau să fiu pus în lanțuri ca un câine, în cel mult un sfert de ceas, și să fiu aruncat în fundul unei dube cu gratii.

Avocatul a prezentat cererea procurorului, care a acceptat-o. Woody a fost condamnat la cinci ani de închisoare fără încarcerare imediată, data de prezentare la închisoare fiind stabilită peste o săptămână, pe 25 octombrie, la penitenciarul de stat din Cheshire, Connecticut.

43.

Baltimore, Maryland.
24 octombrie 2004.

Mâine, Woody va intra la închisoare. Unde își va petrece următorii cinci ani din viață.

Pe drumul care mă duce de la aeroportul din Baltimore până în Oak Park, cartierul copilăriei lui, unde merg să-l întâlnesc în ultima lui zi de libertate, mi-l închipui deja prezentându-se în fața gratiilor impozantului penitenciar din Cheshire, Connecticut. Mi-l închipui trecând prin șirul de porți, apoi dezbrăcat și percheziționat. Mi-l închipui îmbrăcând uniforma specifică a deținuților și dus în celulă. Aud ușile închizându-se cu zgomot în spatele lui. Înaintează între doi gardieni, ținând în brațe o pătură și așternuturi. Trece printre alți deținuți, care-l privesc lung.

Mâine, Woody va intra la închisoare.

Alexandra a venit și ea cu mine. E pe scaunul de lângă șofer și mă privește extrem de atentă. Observă că sunt pierdut în gânduri. Mă mângâie cu multă tandrețe pe ceafă și pe păr.

Intrând în Oak Park, încetinesc. Traversez prin cartierul care ne-a făcut atât de fericiți pe Woody, pe Hillel și pe mine. Ne întâlnim cu o patrulă locală și le fac semnul secret. După care o iau pe Willowick Road și ajung la casa Baltimorilor. Woody și

Hillel, cei doi veri ai mei, cei doi frați ai mei stau pe treptele de la intrare. Hillel ține în mână o fotografie la care se uită lung amândoi. Este fotografia cu noi patru, făcută în ziua plecării Alexandrei, cu nouă ani în urmă. Hillel ne vede venind și o lasă să alunece între paginile cărții de lângă el. Se ridică și vin în întâmpinarea noastră. Ne îmbrățișăm îndelung.

Mai avem o lună până la Dramă, dar încă n-o știm.

Woody n-ar fi avut voie să fie în Baltimore. În așteptarea încarcerării, legea îi impunea să rămână în statul Connecticut. Numai că, din punctul lui de vedere, dacă nici ultima zi de libertate nu și-o petrecea unde i se părea mai bine, atunci ar fi fost deja ca-n pușcărie.

Pentru a evita controalele, preferase să nu ia avionul. Hillel se dusese cu mașina după el, în Connecticut, și plecaseră de-acolo în timpul nopții. Urmau să facă o ultimă noapte albă împreună, să vadă răsăritul, să ia un mic dejun copios, cu clătite americane udate cu sirop de arțar, omletă și cartofi, apoi, în zori, Hillel trebuia să-l ducă la închisoare.

Ziua abia începuse. Timpul era superb. Toamna colorase Oak Parkul în roșu și galben.

Ne-am petrecut dimineața pe treptele casei, profitând de timpul frumos. Unchiul Saul ne-a adus cafele și clătite. La prânz s-a dus să cumpere hamburgeri de la unul dintre restaurantele preferate ale lui Hillel. Am mâncat afară, toți cinci.

Woody părea calm. Am vorbit despre orice, numai despre închisoare nu. Alexandra ne-a anunțat că turneul pe care-l făcuserăm pe la posturile de radio continua să dea roade: cântecele erau din ce în ce mai mult difuzate, iar albumul începuse să se vândă. Era deja vorba de câteva zeci de mii. Săptămânal mai urca o treaptă în clasamente.

— Când mă gândesc la tine cea de-acum zece ani!..., i-a

zâmbit Hillel. Ne dădeai concerte la tine în cameră. Și azi, iată-te la porțile succesului.

După care a luat cartea de jos și a scos fotografia cu noi patru. Am râs amintindu-ne de anii copilăriei.

După masă, Hillel, Woody și cu mine am plecat să ne plimbăm prin Oak Park. Pretextând că vrea să-l ajute pe unchiul Saul să arunce ambalajele de la hamburgeri, Alexandra ne-a lăsat singuri.

Umblam fără țintă pe străzile liniștite. O echipă de grădinari curăța aleile de frunzele ofilite, ceea ce ne-a amintit de perioada în care lucram la Skunk.

— Era ceva Banda Goldmanilor, a spus Woody.

— Și e-n continuare, i-am răspuns. Nimic nu s-a terminat. Banda e eternă.

— Chestia asta cu închisoarea schimbă totul.

— Nu spune asta. Vom veni mereu să te vedem. Unchiul Saul zice că sigur ți se va mai scădea din pedeapsă. O să ieși repede și-o să fim iarăși aici, împreună.

Hillel m-a aprobat din cap.

Am făcut turul cartierului și nu peste mult timp ne-am întors în casa Baltimorilor. Și ne-am așezat iarăși pe trepte. Dintr-odată, Woody mi-a mărturisit că a părăsit-o pe Colleen. Nu voia să o supună timp de cinci ani corvezii de a veni la vorbitor. În adâncul sufletului, îmi ziceam că a părăsit-o fiindcă n-o iubea cu adevărat. Sigur, se simțise mai puțin singur alături de ea, dar n-o iubise niciodată așa cum o iubea pe Alexandra. Așa că m-am simțit obligat să le vorbesc băieților despre ea.

— Regret că v-am trădat, ieșind cu Alexandra.

— N-ai trădat pe nimeni, m-a liniștit Hillel.

— Banda Goldmanilor e eternă, a adăugat Woody.

— Wood, când o să ieși vom face toți trei o călătorie. Una lungă. Am putea chiar să închiriem o casă în Hamptons și

petrece acolo toată vara. Am putea face asta vară de vară.

Woody mi-a zâmbit trist.

— Marcus, trebuie să-ți spun ceva.

Am fost întrerupți de unchiul Saul, care a deschis ușa.

— Aici erați?! M-am gândit să punem niște fripturi pe grătar diseară, ce ziceți? Mă duc acum la cumpărături.

I-am propus unchiului Saul să mergem și noi cu el, iar Woody mi-a șoptit la ureche că o să-mi spună mai târziu, în liniște, ce avea de spus.

Ne-am dus astfel, cu toții, la supermarketul din Oak Park. A fost un moment vesel, care ne-a amintit de vremea în care mergeam cu mătușa Anita la cumpărături, iar ea ne lăsa să umplem căruțul cu tot ce ne plăcea.

Ceva mai târziu, pe terasa Baltimorilor, l-am ajutat pe unchiul Saul să pregătească fripturile, lăsându-i singuri în felul ăsta pe Woody și pe Alexandra. Știam cât de important era pentru el. Au plecat la plimbare. Cred că Woody își dorea să revadă terenul de baschet din Oak Park. Hillel li s-a alăturat. Mi-am spus că, în fond, ei erau Banda din Madison. Banda Goldmanilor eram noi trei.

Ne-am despărțit la unu noaptea.

Petrecuserăm o seară prea normală. De parcă lucrul care avea să se întâmple peste câteva ore nici n-ar fi fost real.

Hillel a dat semnalul plecării. Aveau de mers patru ceasuri. Ne-am îmbrățișat. L-am strâns cu putere la piept pe Woody. Cred că abia în clipa aceea am conștientizat ce era pe cale să se petreacă. L-am părăsit pe unchiul Saul toți deodată, lăsându-l pe trotuarul din fața casei, lângă treptele pe care stătuserăm aproape întreaga zi. Plângea.

Eu și Alexandra am urcat în mașina pe care o închiriaserăm și ne-am ținut după automobilul lui Hillel până la ieșirea din Oak Park. După care ei au luat-o la dreapta, spre autostrada I-

95, iar noi la stânga, spre centru, unde aveam o cameră la hotel. Evident că unchiul Saul se oferise să ne găzduiască, numai că eu nu voiam să dorm în Oak Park. Nu în seara aceea. Care nu trebuia să fie o seară ca toate celelalte. Căci era seara în care-l pierdeam pe Woody pentru cinci ani nesfârșiți.

În mașină, am încercat să-mi imaginez cum vom arăta, Alexandra, Hillel și eu, peste cinci ani, întrebându-mă ce va fi cu noi pe 25 octombrie 2009.

*

A doua zi, în zori, am luat împreună cu Alexandra un avion spre Nashville, Tennessee. În aceeași zi aveam o întâlnire foarte importantă cu managerul ei, Eric Tanner.

Aș mai fi vrut să stau încă o dată de vorbă cu Woody, înainte ca el să intre pe porțile penitenciarului din Cheshire. Dar nu am reușit să-l prind. Și telefonul lui, și al lui Hillel erau închise. Am încercat să dau de ei toată ziua. Degeaba. M-au cotropit presentimente urâte. Am sunat și la Baltimori, tot fără răspuns. Până la urmă, l-am sunat pe mobil pe unchiul Saul care, însă, era cu niște clienți și nu putea sta de vorbă cu mine. L-am rugat să-mi telefoneze imediat ce putea, ceea ce a și făcut a doua zi după-amiază.

— Marcus? Sunt unchiul Saul.

— Bună ziua, unchiule Saul. Ce mai…

M-a întrerupt.

— Marcus, ascultă-mă cu atenție: vreau să vii imediat la Baltimore. Fără întrebări. S-a întâmplat ceva foarte grav.

A închis. Primul meu gând a fost că s-a întrerupt legătura telefonică, așa că l-am sunat eu: nu mi-a răspuns. Cum am insistat, până la urmă a răspuns și mi-a spus scurt:

— Vino la Baltimore.

Și a închis din nou.

44.

26 octombrie 2004.

Woody nu s-a prezentat la penitenciar.

Seara, când am sosit la el, după ce sărisem în primul avion spre Baltimore, unchiul Saul mi-a explicat totul.

Intrase în panică și era extrem de nervos. Nu-l văzusem niciodată așa.

— Cum adică nu s-a prezentat? l-am întrebat.

— Adică a fugit, Marcus. Woody e fugar.

— Și Hillel?

— Sunt împreună. Fiindcă a dispărut și el. A plecat aseară, odată cu voi, dar nu s-a mai întors.

Unchiul Saul mi-a povestit că intrase la idei cu o zi mai înainte, constatând și el, la fel ca mine, că nu poate da nici de Hillel, nici de Woody. Un agent al U. S. Marshals Service, însărcinat cu sprijinirea polițiilor de stat, în căutarea fugarilor, venise în zori acasă la unchiul Saul, în Oak Park. Și-l supusese unui lung interogatoriu.

— Știți unde-ar putea fi Woodrow?

— Nu. De ce-aș ști?

— Fiindcă se afla aici în seara de dinaintea zilei în care ar fi trebuit să se prezinte la penitenciar. A fost văzut de vecini. Au depus mărturii clare în acest sens. Woodrow nu avea dreptul să părăsească statul Connecticut. Sunteți avocat, deci ar fi trebuit

să știți asta.

Unchiul Saul a înțeles că șeriful era cu un pas înaintea lui.

— Bun, o să fiu cinstit cu dumneavoastră. Așa e, Woody a fost aici cu o zi înainte de prezentarea la închisoare. A crescut în casa asta și-și dorea să mai petreacă aici o ultimă zi, înainte de a intra în penitenciar pentru cinci ani. Nimic rău până aici. Numai că habar n-am unde se poate afla în acest moment.

— Cine a mai fost aici cu el? s-a interesat agentul.

— Prieteni. Nu-i știu foarte bine. Nu prea m-am băgat…

— Era și fiul dumneavoastră, Hillel. Și pe el l-au identificat vecinii. Unde este fiul dumneavoastră, domnule Goldman?

— La universitate, cred.

— Nu locuiește aici?

— Oficial, da. În realitate, nu mai dă pe-aici. Tot timpul e după fete… Iar eu am mult de lucru, plec dimineața devreme și mă întorc acasă noaptea târziu. De altfel, și acum eram pe punctul de a pleca la birou.

— Domnule Goldman, mi-ați spune dacă ați ști ceva?

— Evident.

— Întrucât, până la urmă, tot îl vom prinde pe Woodrow. În general, nu ne prea scapă nimeni. Dacă voi descoperi că l-ați ajutat într-un fel sau altul, veți deveni complice. Poftiți cartea mea de vizită. Rugați-l pe Hillel, când îl vedeți, să-mi dea un telefon.

Numai că, în ziua aceea, unchiul Saul nu a primit nicio veste de la Hillel.

— Crezi că e cu Woody? l-am întrebat.

— Așa mi se pare. Nu-ți puteam spune la telefon. S-ar putea să fiu ascultat. Marcus, să nu vorbești cu nimeni despre chestia asta. Și, mai ales, să nu comunici cu mine prin telefon. Cred că Hillel s-a dus cu Woody să-l ajute să se ascundă pe undeva, după care se va întoarce. Trebuie să încercăm să câștigăm timp

în fața anchetatorilor. Dacă Hillel s-ar întoarce diseară, nu ar avea de declarat decât că a fost la universitate toată ziua. S-ar putea să fii interogat și tu de poliție. Spune-le adevărul, nu intra-n încurcături. Dar, în măsura posibilului, evită să-l menționezi pe Hillel.

— Unchiule Saul, cu ce pot fi de ajutor?

— Cu nimic. Și, mai ales, nu te băga. Du-te-acasă. Și nu vorbi cu nimeni despre asta.

— Dacă mă contactează Woody?

— N-o s-o facă. Nu va risca să te amestece și pe tine.

La peste o mie cinci sute de kilometri de Baltimore, Woody și Hillel treceau de orașul Des Moines, din statul Iowa.

În ultima noastră seară, deja știau că nu se vor duce până la penitenciarul din Cheshire. Woody nu suporta ideea de pușcărie.

Dormiseră prin moteluri de autostradă și plătiseră numai cash.

Planul era să traverseze țara până în Canada, trecând prin Wyoming și Montana. Ar fi trecut apoi prin Alberta, și prin întreaga Columbie Britanică, până în Yukon. Abia acolo s-ar fi oprit, găsindu-și o căsuță unde să-și refacă viața. Nimeni n-ar fi venit să-i caute tocmai acolo. Într-o geantă pusă sub paza lui Woody aveau 200 000 de dolari cash.

A doua zi, când m-am întors la Nashville, i-am povestit Alexandrei ce se întâmplase. Am pus-o la curent în privința consemnelor stabilite de unchiul Saul: să nu vorbim cu nimeni despre acel subiect și, între noi, să nu deschidem discuția la telefon.

Mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să mă duc să-i caut. M-a convins să n-o fac.

— Markie, Woody nu s-a rătăcit. A fugit. Ceea ce vrea este

pur și simplu să nu fie găsit.

*

29 octombrie 2004

Hillel nu s-a întors.

Șeriful a revenit pentru a-l mai supune pe unchiul Saul la un interogatoriu.

— Domnule Goldman, unde se află fiul dumneavoastră?

— Nu știu.

— Nu a mai fost văzut la universitate de mai multe zile.

— E major și face ce vrea.

— Acum o săptămână și-a golit contul din bancă. Și, de altfel, de unde avea atâția bani?

— Mama lui a murit acum doi ani. E vorba despre partea lui de moștenire.

— Așadar: fiul dumneavoastră dispare cu o sumă mare de bani în același timp cu prietenul lui căutat de poliție. Cred că înțelegeți unde vreau să ajung.

— Chiar deloc, domnule inspector. Fiul meu face doar ce vrea el cu timpul și cu banii lui. Trăim într-o țară liberă, nu-i așa?

Hillel și Woody erau cam la șaizeci de kilometri de Cody, în Wyoming. Găsiseră un mic motel în care camera pe noapte se plătea în numerar, iar patronul nu punea întrebări. Nu știau cum aveau să treacă granița în Canada fără a risca să fie prinși. Așa, cel puțin, în motel erau la adăpost.

Camera dispunea de o chicinetă unde-și puteau găti fără să mai fie nevoiți să iasă. Făcuseră provizii de paste și de orez, produse ușor de stocat și neperisabile.

Se gândeau la Yukon. Asta-i făcea să reziste. Își imaginau o casă ridicată din bușteni, la marginea unui lac. Și, în jur, numai natură sălbatică. Și-ar fi câștigat traiul ducându-se din când în

când la Whitehorse și făcând mici servicii celor de acolo, ca pe vremea când erau Grădinarii Goldman.

Mă gândeam la ei fără încetare. Mă întrebam pe unde-or fi ajuns. Priveam cerul și-mi spuneam că, fără îndoială, și ei se uitau la același cer. Dar de unde? Și de ce nu-mi spuseseră nimic despre intențiile lor?

16 noiembrie 2004

Trecuseră trei săptămâni de când fugiseră.

Acuzat de ajutarea unui fugar, Hillel era acum căutat și el de șerifii federali. Aveau totuși de un avantaj: cercetările nu erau prea înaintate. Poliția federală avea criminali mai periculoși de vânat, iar mijloacele de urmărire a celor doi erau limitate. În acest gen de cazuri, persoana care fugise sfârșea mereu prin a cădea în plasa vreunui control de rutină sau lipsa de bani o împingea să facă vreo greșeală. Nu era cazul lui Hillel și Woody care nu se mișcau din camera de motel. Și care aveau mulți bani.

— Cât timp nu ne arătăm pe-afară, totul va fi bine, îi spunea Hillel lui Woody.

Numai că nu aveau cum să mai reziste așa, închiși, multă vreme. Era tot ca-n pușcărie. Trebuia să încerce să forțeze frontiera sau cel puțin să schimbe motelul ca să mai ia puțin aer.

Două zile mai târziu, plecau către Montana.

Peisajul era nemaipomenit. Era ca o pregătire pentru Yukon.

În Montana, la Bozeman, într-un bar pentru motocicliști, au făcut cunoștință cu un bărbat care le-a spus că era în măsură să le facă documente false contra a douăzeci de mii de dolari. Era o sumă serioasă, dar au acceptat. Niște documente false de bună calitate ar fi însemnat garanția invizibilității, așadar a

supraviețuirii lor.

Bărbatul le-a propus să-i ducă până la un hangar din apropiere, ca să le facă fotografiile pentru noile documente de identitate. L-au urmat, el pe motocicletă, ei în mașină. Numai că întâlnirea era, de fapt, o ambuscadă: la coborârea din automobil, s-au trezit înconjurați de un grup de motocicliști înarmați. Ținuți sub amenințarea armelor și scotociți, s-au trezit fără bani.

*

19 noiembrie 2004.

Le rămăseseră numai o mie de dolari, pe care Hillel îi ascunsese în buzunarul interior al hainei. Prima noapte au petrecut-o în mașină, într-o parcare.

A doua zi au mers spre nord. Planul li se dăduse cu totul peste cap. Fără bani nu se mai puteau duce nicăieri. Benzina le-a înghițit și puținul rămas. Woody zicea că era gata să dea o spargere. Hillel l-a convins să n-o facă. Trebuiau să-și găsească ceva de făcut pentru a câștiga ceva bani. Indiferent ce. Dar, mai ales, să nu iasă în evidență.

Noaptea de 20 spre 21 noiembrie și-au petrecut-o într-o parcare din Montana. Pe la trei dimineața au fost treziți de bătăi în geam și orbiți de un fascicul de lumină. Era un polițist.

Hillel i-a spus lui Woody să stea liniștit. A coborât geamul.

— Nu aveți voie să rămâneți noaptea în parcare.

— Îmi pare rău, domnule agent, i-a răspuns Hillel. Plecăm imediat.

— Deocamdată rămâneți în mașină. Dați-mi vă rog permisul de conducere și cartea de identitate a însoțitorului.

Hillel a citit panica în ochii lui Woody. I-a șoptit să facă după cum li s-a cerut. I-a înmânat documentele polițistului, care s-a întors la mașina lui să le verifice.

— Ce facem? a întrebat Woody.

— Demarez și-o-ntindem.

— În cinci minute o s-avem toată poliția statului după noi și n-o să mai avem cum ne descurca.

— Atunci ce propui?

Fără să-i răspundă, Woody a deschis portiera și a coborât.

Hillel l-a auzit pe polițist strigând:

— Vă rog să vă întoarceți în mașină! Întoarceți-vă imediat în mașină!

Pe neașteptate, Woody a scos pistolul și a deschis focul. O dată, încă o dată. Gloanțele au intrat prin parbriz. Polițistul s-a aruncat în spatele mașinii pentru a se apăra, și-a scos arma, dar Woody ajunsese deja lângă el și a tras primul. Cel dintâi glonț i-a intrat polițistului în piept.

Însă Woody a mai tras încă patru gloanțe. După care a alergat la mașina lor. Hillel încremenise cu palmele pe urechi.

— Dă-i drumul! a urlat Woody. Dă-i drumul o dată!

Hillel a ascultat, iar automobilul a dispărut cu un scârțâit de cauciucuri.

Au condus o vreme fără să se întâlnească cu nimeni. După care au luat-o pe un drum forestier și nu s-au oprit decât atunci când au fost convinși că nu-i mai putea vedea nimeni, ascunși după copaci cum erau.

Hillel a coborât din mașină.

— Chiar ți-ai pierdut cu totul mințile?! a țipat la Woody. Ce-ai făcut, pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai făcut?!

— Hill, era care pe care! Ori el, ori noi!

— Woody, ai omorât un om. Ai omorât un om!

— Pentru mine ar fi al doilea, i-a răspuns aproape cinic Woody. Cam ce-ți închipuiai tu, Hillel? Că evadez și-atunci să te ții trai? Nu sunt decât un fugar vai de capul lui!

— Habar n-aveam că erai înarmat.

— Dacă ți-aș fi spus, mi-ai fi luat revolverul.

— Exact. Măcar acum dă-mi-l.

— Niciodată. Imaginează-ți cum ar fi să pună ăia mâna pe tine cu tot cu armă…

— Dă-mi-l! Scap eu cumva de el. Dă-mi-l, Woody, sau drumurile noastre se despart aici!

După o ezitare, Woody i-a dat arma. Hillel a dispărut printre copaci. Mai jos trecea un râu, iar Woody l-a auzit pe Hillel aruncând revolverul în apă. După care, s-a întors livid la mașină.

— Ce mai e? a întrebat Woody.

— Actele noastre… au rămas la sticlete.

Woody și-a luat fața-n palme. În focul acțiunii uitase cu totul că trebuiau recuperate.

— Trebuie să lăsăm aici mașina, a spus Hillel. Polițistul avea documentele automobilului la el. Trebuie să plecăm pe jos.

*

21 noiembrie 2004.

Acestea au fost cele dintâi vești.

Șeriful a venit de această dată după unchiul Saul la biroul lui.

— Woodrow Finn a ucis un polițist azi-noapte, într-o parcare din Montana, în timpul unui control de rutină. Camera video de la bord a înregistrat totul. Se afla într-o mașină înmatriculată pe numele dumneavoastră.

I-a arătat o imagine extrasă din înregistrare.

— E mașina folosită de Hillel, a spus unchiul Saul.

— Este mașina dumneavoastră, l-a corectat șeriful.

— Vreți să spuneți că aș fi fost azi-noapte în Montana?

— Domnule Goldman, nici nu insinuez că ați fi fost împreună cu Woody. Șofer era fiul dumneavoastră, Hillel.

Permisul lui de conducere a fost găsit la locul faptei. Din acest moment este complice la uciderea unui reprezentant al forțelor de ordine.

Unchiul Saul s-a îngălbenit și și-a ascuns fața în palme.

— Ce așteptați de la mine, domnule inspector? a întrebat.

— Totala dumneavoastră colaborare. Dacă vă dau cel mai mic semn de viață, trebuie să mă anunțați. Altfel, voi fi obligat să vă arestez pentru sprijin acordat fugarilor și criminalilor. Și, după cum ați văzut, dovezile există.

*

22 noiembrie 2004.

După ce au abandonat mașina, au mers până la un motel. Au plătit cash, plus un bacșiș pentru ca patronul să nu le ceară niciun act de identitate. Au făcut duș și s-au odihnit. Pentru cinci dolari, un bărbat i-a luat în mașină până la autogara din Bozeman. Și-au cumpărat bilete pe o cursă Greyhound până la Casper, Wyoming.

— Și pe urmă ce facem? l-a întrebat Woody pe Hillel.

— Mergem la Denver și găsim un autocar până la Baltimore.

— Și la Baltimore ce facem?

— Îl rugăm pe tata să ne-ajute. Ne-am putea ascunde câteva zile în Oak Park.

— Ne vor vedea vecinii.

— Va trebui să nu ieșim din casă. Nimeni nu și-ar putea închipui c-am fi acolo. După care tata ne-ar putea duce undeva. În Canada sau în Mexic. Va găsi el o soluție. Și ne va da și bani. E singurul care ne-ar putea ajuta.

— Hillel, mi-e frică să nu fiu prins. Mi-e frică de ce-o să mi se întâmple. Oare mă vor executa?

— Nu-ți face griji. Rămâi calm. N-o să ni se-ntâmple nimic.

După două zile de călătorie, pe 24 noiembrie au ajuns în

sfârșit în autogara din Baltimore. Era ajunul Zilei Recunoștinței. Și ziua Dramei.

*

24 noiembrie 2004.
Ziua Dramei.

De la autogara din Baltimore, unde au sosit spre prânz, au luat transportul public până în Oak Park.

Își cumpăraseră două șepci pe care le țineau pe cap cam-nșurubate. Precauție inutilă, fiindcă la ora aceea străzile erau goale. Copiii erau la școală, adulții, la serviciu.

Pe Willowick Road au grăbit pasul. În scurt timp, au zărit casa. Inima a început să le bată cu putere. Aproape că ajunseseră. Odată ce erau înăuntru, ar fi trebuit să fie la adăpost.

În sfârșit au ajuns acasă. Hillel avea cheia la el. A descuiat și s-au strecurat amândoi înăuntru. Cum alarma era activată, Hillel a tastat codul. Unchiul Saul nu era acasă, ci la birou, ca-n fiecare zi.

Pe stradă, unde stătea la pândă, șeriful care tocmai îi văzuse pe Woody și pe Hillel, a cerut întăriri prin radio.

Erau morți de foame, așa că s-au îndreptat direct spre bucătărie.

Și-au făcut sendvișuri cu pâine albă feliată, friptură rece de curcan, brânză și maioneză. Le-au devorat. Se simțeau mai liniștiți așa, întorși acasă. Cele două zile petrecute prin autocare îi epuizaseră. Abia așteptau să facă un duș și să se odihnească.

După ce au mâncat, au urcat la etaj. S-au oprit în fața camerei lui Hillel și s-au uitat la fotografiile vechi de pe pereți. Pe biroul de copil al lui Hillel era fotografia cu ei doi la standul susținătorilor lui Clinton, în timpul campaniei electorale din

1992.

Au zâmbit. Woody a ieșit, a luat-o pe culoar și a intrat în camera unchiului Saul și a mătușii Anita. Hillel a aruncat o privire pe fereastră. Inima parcă i s-a oprit: polițiști cu cagule și veste antiglonț luau poziție în grădină. Fuseseră reperați. Erau prinși ca niște șobolani în cursă.

Woody nu se mișcase din pragul camerei părinților. Stătea cu spatele și nu observase nimic. Hillel s-a apropiat încet.

— Woody, nu te întoarce.

Acesta l-a ascultat și nu a făcut nicio mișcare.

— Sunt aici, nu?

— Da. Sunt polițiști peste tot.

— Hill, nu vreau să fiu prins. Vreau să rămân aici pentru totdeauna.

— Știu, Wood. Și eu vreau să rămân aici pentru totdeauna.

— Ți-aduci aminte de școala din Oak Tree?

— Sigur că da, Wood.

— Fără tine, ce s-ar fi ales de capul meu, Hillel? Îți mulțumesc că ai dat sens vieții mele.

Hillel plângea.

— Și eu îți mulțumesc, Woody. Și te rog să mă ierți pentru tot ce ți-am făcut.

— Te-am iertat de mult, Hillel. Și te voi iubi pe veci.

— Și eu te voi iubi pe veci, Wood.

Hillel a scos din buzunar revolverul lui Woody, pe care nu-l aruncase. De fapt, aruncase o piatră în apa râului.

A lipit țeava armei de ceafa lui Woody.

A închis ochii.

La parter s-a auzit un zgomot teribil. Unitatea de intervenție a poliției spărsese ușa de la intrare.

Hillel a tras o dată. Woody s-a prăbușit.

La parter s-au auzit strigăte. Polițiștii s-au retras crezând că

se trăgea în ei.

Hillel s-a întins în patul părinților. Și-a afundat fața în perne, s-a strecurat sub pătură, regăsind toate miresmele copilăriei. Și-a revăzut părinții în pat. Era o dimineață de duminică. El și Woody intraseră cu surle și trâmbițe, făcându-le surpriza de a apărea cu brațele pline de platouri cu micul dejun. S-au așezat toți pe pat și au împărțit clătitele confecționate cu migală. Prin fereastra deschisă, soarele îi îmbăia într-o lumină caldă. Lumea era a lor.

Și-a lipit țeava revolverului de tâmplă.

Orice început are și-un sfârșit.

A apăsat pe trăgaci.

Și totul s-a sfârșit.

PARTEA A CINCEA
Cartea reparației

(2004–2012)

45.

În iunie 2012, în Florida a fost o caniculă apăsătoare.

Principala mea preocupare a constat în a găsi un cumpărător pentru casa unchiului Saul. Trebuia să mă despart de ea. Numai că nu voiam s-o vând oricui.

De la Alexandra nu mai aveam vești și eram neliniștit. Ne sărutaserăm în casa mea de la New York, dar tot plecase după aceea la Cabo San Lucas, pentru a mai da o șansă relației cu Kevin. Conform bârfelor care-mi ajunseseră la urechi, sejurul din Mexic nu le priise, dar voiam să aud asta direct de la ea.

Până la urmă m-a sunat să-mi spună că pleca la Londra pe perioada verii. Călătoria era planificată de multă vreme. Lucra la un nou album și o parte dintre înregistrări urma să fie efectuată într-un prestigios studio din capitala britanică.

Sperasem să-mi propună să ne revedem înainte de plecare, însă nu avea timp.

— De ce m-ai mai sunat dacă n-a fost decât ca să-mi spui că pleci? am întrebat-o.

— Nu-ți spun că plec. Îți spun unde plec.

Am continuat s-o întreb prostește:

— Și-adică de ce?

— Fiindcă așa se comportă prietenii. Își spun ceea ce fac.

— Atunci, dacă vrei să știi ce fac eu, află că sunt pe cale de a vinde casa unchiului Saul.

M-a iritat blândețea cu care mi-a răspuns:

— Cred că-i o idee bună.

Zilele următoare, un agent imobiliar mi-a prezentat niște posibili cumpărători care mi-au plăcut. Era vorba despre un cuplu tânăr și fermecător, care promitea să aibă mare grijă de casă și s-o umple de copii și de viață. În prezența notarului, contractul l-am semnat chiar în casă, lucru extrem de important pentru mine. Le-am dat cheile și le-am urat toate cele bune. Mă eliberasem cu totul. Nu-mi mai rămânea nimic din Goldmanii-din-Baltimore.

M-am urcat în mașină și m-am întors la Boca Raton. Ajungând acasă, am găsit în fața ușii caietul lui Leo, faimosul *Caiet nr. 1*. L-am răsfoit. Înăuntru, paginile erau goale. L-am luat cu mine și m-am așezat la birou.

Am luat un stilou și i-am lăsat penița să alunece pe hârtia caietului deschis, din fața mea. Și-așa a început *Cartea clanului din Baltimore*.

46.

Baltimore, Maryland.
Decembrie 2004.

La cincisprezece zile după dramă, trupurile lui Woody și Hillel ne-au fost înapoiate pentru a le putea înmormânta.

Au fost înhumați în aceeași zi, unul lângă altul, în cimitirul Forrest Lane. Soarele de iarnă sclipea, de parcă natura venise să-i salute. Ceremonia a avut un caracter absolut intim, iar eu am ținut un discurs în fața lui Artie Crawford, a părinților mei, a Alexandrei și unchiului Saul, care ținea câte un trandafir alb în fiecare mână. În spatele lentilelor fumurii ale ochelarilor îi vedeam lacrimile curgând necontenit.

După înmormântare, am luat masa în restaurantul Hotelului Marriott, unde eram cazați cu toții. Părea o ciudățenie că nu ne aflam în Oak Park, însă unchiul Saul nu era încă pregătit să se întoarcă acasă. Camera lui era lângă a mea și, după masă, ne-a anunțat că urcă să se odihnească. S-a ridicat și l-am văzut căutând prin buzunar pentru a se asigura că avea acolo cartela de acces. L-am urmărit din priviri, uitându-mă atent la cămașa ruptă, la fața nebărbierită pe care, din acel moment, își va lăsa barba să crească, la pasul extenuant.

Ne-a spus: „Mă duc să mă odihnesc la mine în cameră“, dar, văzând ușile ascensorului închizându-se în urma lui, mi-a venit să-i strig că acea cameră nu acolo era, ci la douăzeci de

kilometri mai la nord, într-un cartier din Oak Park, pe Willowick Road, într-o splendidă casă din Baltimore, luxoasă și confortabilă. O casă plină de cântecele vesele ale celor trei copii uniți de jurământul solemn al Bandei Goldmanilor și care se iubeau frățește. Ne-a spus: „Mă duc să mă odihnesc la mine în cameră“, dar camera lui era la două mii de kilometri mai la sud, la al douăzeci și șaselea etaj de la Buenavista, unde masa era întinsă pentru cinci persoane, ei patru și cu mine.

Nu avea dreptul să afirme că acea cameră cu mocheta plină de praf și cu patul prea moale, de la etajul șapte al Hotelului Marriott, din Baltimore, era camera lui. Așa ceva nu puteam tolera, nu puteam accepta ca un Goldman-din-Baltimore să doarmă în același hotel cu un Goldman-din-Montclair. M-am ridicat de la masă, mi-am cerut scuze și mi-am luat mașina închiriată să fac o plimbare prin cartier. Alexandra a venit cu mine.

Am rulat până în Oak Park. Am întâlnit patrula și i-am făcut semnul discret al tribului nostru. Apoi am oprit în fața casei Baltimorilor. Am coborât și am rămas o clipă contemplând-o. Alexandra m-a luat în brațe. I-am spus: „De-acum numai pe tine te am.“ M-a strâns cu putere.

După care am umblat fără țintă prin Oak Park. Am trecut pe lângă școala din Oak Tree, pe lângă terenul de baschet care nu se schimbase. Și ne-am întors la Marriott.

Alexandra se simțea rău. Era copleșită de tristețe, dar intuiam că nu numai despre asta era vorba. Am întrebat-o ce se întâmplă, dar s-a mărginit să-mi răspundă că starea ei era legată de pierderea lui Hillel și a lui Woody. Era limpede că-mi ascundea ceva.

Părinții mei au mai rămas două zile, după care au fost nevoiți să se întoarcă la Montclair. Nu puteau lipsi mai mult de la serviciu. L-au invitat pe unchiul Saul să vină să stea la ei o

vreme, însă acesta i-a refuzat. Cum făcusem și după moartea mătușii Anita, m-am hotărât și acum să mai rămân o vreme în Baltimore. La aeroport, unde mi-am condus părinții, mama m-a îmbrățișat și mi-a spus:

— Ce bine că rămâi cu unchiul tău. Sunt mândră de tine.

La o săptămână după înmormântare, s-a întors și Alexandra la Nashville. Îmi spusese că și-ar fi dorit să rămână alături de mine, însă mie mi se părea mai util și mai important să continue promovarea albumului. Era invitată la mai multe emisiuni ale unor televiziuni locale importante, dar și să cânte în deschiderea mai multor concerte.

Am rămas la Baltimore până la vacanța de iarnă. L-am văzut pe unchiul Saul dezintegrându-se puțin câte puțin, lucru extrem de greu de suportat. Rămânea închis în camera lui, în pat, în stare de prostrație, cu sonorul televizorului ca unic fel de a-și mobila tăcerea.

Cât despre mine, îmi petreceam zilele între Oak Park și Forrest Lane. Prinzând amintirile cu plasa de fluturi a memoriei.

Într-o după-amiază, pe când mă aflam în centrul orașului, m-am hotărât să trec pe neanunțate pe la cabinetul de avocatură. Îmi spuneam că, eventual, aș putea să iau corespondența unchiului Saul care, așa, ar fi avut o preocupare care să-i mai schimbe gândurile. O cunoșteam bine pe angajata de la recepție, care a făcut o figură surprinsă văzându-mă. La început am crezut că din cauza Dramei. Am rugat-o să mă lase să intru în biroul unchiului meu. M-a invitat să aștept și s-a dus să-l caute pe unul dintre avocații asociați. Comportamentul ei mi s-a părut atât de ciudat încât n-am ascultat-o și m-am dus direct către biroul unchiului Saul, am împins ușa, crezând că-l voi găsi gol, și am rămas surprins descoperind că un bărbat pe

care nu-l cunoșteam se găsea înăuntru.

— Dumneavoastră cine sunteți? am întrebat.

— Richard Philipps, avocat, mi-a răspuns sec bărbatul. Permiteți-mi să vă întreb eu cine sunteți?

— Nu știu cum, dar vă aflați în biroul unchiului meu, Saul Goldman. Iar eu sunt nepotul lui.

— Saul Goldman? Dar sunt luni de zile de când nu mai lucrează aici.

— Ce tot spuneți?…

— A fost dat afară.

— Poftim?! Imposibil, doar el a înființat cabinetul acesta!

— Majoritatea partenerilor i-a cerut să plece. Asta-i viața: elefanții bătrâni mor și leii le mănâncă leșurile.

Am îndreptat amenințător degetul spre el:

— Încă o dată: vă aflați în biroul unchiului meu. Ieșiți imediat!

În acel moment, funcționara de la recepție a intrat împreună cu Edwin Silverstein, cel mai vechi asociat al cabinetului de avocatură și unul dintre cei mai buni prieteni ai unchiului meu.

— Ce se-ntâmplă aici, Edwin?

— Marcus, vino cu mine, trebuie să stăm de vorbă.

Philipps a rânjit. Iar eu am izbucnit, înnebunit de furie:

— E-adevărat că rahatul ăsta cu ochi i-a luat locul unchiului?

Lui Philipps i s-a șters rânjetul de pe față.

— Ai de gând să fii politicos? N-am luat locul nimănui. După cum ți-am spus, elefanții bătrâni mor și…

N-a mai avut timp să-și termine fraza, fiindcă am sărit la el, l-am luat de guler și i-am spus:

— Când leii se apropie de elefanții bătrâni, elefanții tineri vin să-i joace-n picioare!

Edwin mi-a strigat să-i dau drumul lui Philipps și l-am ascultat.

— Ăsta-i nebun! a urlat Philipps. O să fac plângere! O să fac plângere! Există martori!

Toată lumea de la acel etaj s-a repezit să vadă ce se întâmplă. Am măturat cu un gest tot ce se afla pe birou, inclusiv telefonul mobil al individului, după care am părăsit încăperea cu aerul unui om gata să omoare pe cineva. S-au dat toți la o parte din calea mea, iar eu am ajuns la ascensor.

— Marcus! m-a strigat Edwin trecând cu greu prin mulțimea de curioși ca să mă ajungă din urmă. Așteaptă-mă!

Ușile ascensorului s-au deschis, iar eu m-am repezit înăuntru cu Edwin după mine.

— Îmi pare rău, Marcus. Credeam că Saul ți-a spus ce s-a întâmplat.

— Nu.

M-a tras în barul din clădire, la o cafea. Ne-am sprijinit coatele de tăblia unei mese înalte, fără scaune, și mi-a explicat confidențial:

— Unchiul tău a comis o eroare gravă. A măsluit niște conturi ale cabinetului de avocatură și a emis facturi false în vederea deturnării unor fonduri.

— De ce-ar fi făcut una ca asta?

— Nu știu.

— Și când s-a întâmplat chestia asta?

— Escrocheria am descoperit-o cam acum un an. Lucrurile fuseseră puse la punct foarte abil. Ani de zile deturnase bani. Ne-a luat mai multe luni pentru a realiza cine o făcuse. Unchiul tău a acceptat să ne returneze o parte din sumă, iar noi am renunțat să mai depunem plângere. Numai că alți asociați i-au vrut capul și l-au obținut.

— Bine, dar el a înființat cabinetul!

— Știu, Marcus. Am făcut tot ce s-a putut. Am încercat în fel și chip, însă ajunseseră să fie toți împotriva lui.

M-am înfuriat:

— Ba nu, Edwin, n-ai făcut tot! Ar fi trebuit să ieși și tu pe ușă alături de el și să te apuci de altceva! N-ar fi trebuit să lași să se întâmple așa ceva!

— Îmi pare rău, Marcus.

— Auzi, e ușor să-ți pară rău atunci când stai liniștit în fotoliul ăla de piele și când un prostălău ca Philipps i-a luat locul unchiului meu.

Am plecat enervat la culme. M-am întors la Marriott și am bătut la ușa unchiului Saul. Mi-a deschis.

— Chiar te-au dat afară din cabinet? i-am strigat.

A lăsat privirile în pământ și s-a dus să se așeze pe pat.

— De unde-ai aflat?

— Am trecut pe-acolo. Am vrut să văd dacă nu ți-a venit ceva corespondență și l-am descoperit pe rahatul ăla pe care ți l-au băgat în birou. Așa că Edwin s-a simțit obligat să-mi povestească tot ce s-a întâmplat. Când aveai de gând să-mi spui și mie?

— Mi-a fost rușine. Și-mi mai e.

— Totuși, ce s-a-ntâmplat? De ce-ai deturnat fondurile alea?

— Nu-ți pot spune. Am ajuns într-o situație groaznică.

Mai că-mi dădeau lacrimile. Și-a dat seama și m-a luat în brațe.

— Of, Markie…

Am izbucnit în plâns. Îmi doream să plec de-acolo.

*

Ca să-mi mai schimbe starea de spirit, Alexandra, cu banii câștigați pe cel dintâi album, mi-a dăruit, pentru sărbătorile de sfârșit de an, zece zile de vacanță într-un hotel de vis, în

Bahamas.

Puțină odihnă departe de tot și de toate i-ar fi făcut bine și ei. Mi se părea foarte marcată de evenimentele prin care trecuse. Ne-am petrecut prima zi pe plajă. Era pentru prima oară după multă vreme când ne găseam amândoi undeva, în liniște, dar simțeam între noi o anume tensiune bizară. Ce se-ntâmpla oare? Continuam să-mi spun că-mi ascundea ceva.

Seara, înainte să ne ducem la cină, am băut un cocktail în barul hotelului, unde-am încercat să-mi duc ancheta până la capăt. Voiam să știu. Așa că, până la urmă mi-a răspuns:

— Nu-ți pot spune despre ce e vorba.

M-am enervat.

— Gata cu secretele astea de doi bani. Chiar nu poate fi nimeni cinstit cu mine măcar o dată-n viață?

— Markie, eu…

— Alexandra, vreau să știu ce-mi ascunzi.

Deodată a izbucnit în lacrimi, acolo, în bar. M-am simțit ca un idiot. Am încercat să-mi vin în fire și am întrebat-o pe un ton mai blând:

— Alexandra, iubirea mea, ce s-a-ntâmplat?

Torente de lacrimi îi șiroiau pe obraji.

— Marcus, nu-ți mai pot ascunde adevărul! Nu-l mai pot ține doar pentru mine!

Am început să am o presimțire urâtă.

— Ce se-ntâmplă, Alex?

A încercat să se calmeze și m-a privit drept în ochi:

— Știam ce aveau de gând să facă verii tăi. Știam că urmau să fugă. Woody n-a avut nicio clipă intenția de a se prezenta la închisoare.

— Poftim?! Știai? Când ți-au spus?

— În seara aceea. Tu și unchiul tău pregăteați friptura, iar eu m-am dus cu ei la plimbare. Și mi-au mărturisit totul. Le-am

promis să nu spun nimănui.

Am repetat năucit:

— Deci, știai de la început și nu mi-ai spus nimic.

— Markie, eu…

M-am ridicat de pe scaun.

— Așadar, nu mi-ai spus ce aveau de gând să facă. I-ai lăsat să plece și nu mi-ai spus nimic! În definitiv, cine ești tu, Alexandra?

Clienții din bar s-au uitat lung la noi.

— Calmează-te, Markie! m-a implorat.

— Să mă calmez?! Și de ce m-aș calma? Când mă gândesc ce teatru ai jucat în cele trei săptămâni cât au fost dați dispăruți!…

— Eram cu siguranță îngrijorată, ce-ți închipui?!

Tremuram de furie.

— Alexandra, cred că aici se termină totul.

— Poftim?! Markie, nu face asta!

— M-ai trădat și nu cred că ți-o voi putea ierta vreodată.

— Markie, nu face asta!

I-am întors spatele și am ieșit din bar. Toată lumea se uita la noi. Alexandra s-a luat după mine și a încercat să mă prindă de braț. M-am smucit urlând:

— Lasă-mă-n pace! LASĂ-MĂ, CÂND ÎȚI SPUN!

Am trecut prin recepție aproape alergând și am ieșit.

— Marcus, a strigat după mine plângând disperată, nu-mi face asta!

În fața hotelului aștepta un taxi. M-am aruncat în el și am blocat ușa. Alexandra a încercat s-o deschidă, a bătut în geam, pe când eu îi comandam șoferului s-o ia spre aeroport. Și-am lăsat totul în urmă.

Alexandra a mai alergat câțiva pași după mașină, bătând în geamuri, urlând și plângând:

— Nu-mi face asta, Marcus! mă implora. Nu-mi face asta!

Taximetristul a accelerat și a fost nevoită să renunțe. Mi-am aruncat telefonul pe fereastră și am țipat, mi-am urlat turbarea, mânia, sila de viața nedreaptă care mi-i luase pe cei ce însemnau cel mai mult pe lume pentru mine.

În aeroportul din Nassau mi-am cumpărat bilet la primul zbor cu destinația New York. Voiam să dispar pentru totdeauna. Cu toate că Alexandra deja îmi lipsea. Nu m-aș fi gândit că n-aveam s-o mai văd timp de opt ani nesfârșiți.

*

Deseori mi se întâmplă să revăd scena. Eu părăsind-o pe Alexandra. În acel iunie canicular al lui 2012, singur în biroul meu din Boca Raton, redesenând meandrele tinereții noastre, mă gândeam la ea, care era la Londra. Și nu-mi doream decât un singur lucru: să mă duc după ea. Însă era de-ajuns s-o revăd în lacrimi, alergând după taxiul în care mă aflam, pentru a-mi schimba orice hotărâre. Aveam oare dreptul să dau năvală în viața ei după o absență de opt ani, pentru ca acum să răvășesc totul?

Cineva mi-a bătut la ușă. Am tresărit. Era Leo.

— Marcus, iartă-mă că mi-am permis să intru așa în casa ta, dar, cum nu te-am mai văzut, începusem să-mi fac griji. E totu-n ordine?

Am ridicat caietul în care scriam și i-am zâmbit prietenește.

— În ordine, Leo. Mulțumesc pentru caiet.

— E-al tău de drept. Doar tu ești scriitorul, Marcus. Văd că pentru o carte trebuie mai multă muncă decât îmi închipuiam. Îți datorez scuze.

— Nu-ți face griji.

— Pari cam trist, Marcus.

— Mi-e dor de Alexandra.

47.

Ianuarie 2005.

În săptămânile care au urmat despărțirii mele de Alexandra, cea mai mare parte a timpului mi-am petrecut-o la Baltimore. Și nu atât pentru a-l vizita pe unchiul Saul, cât pentru a mă ascunde de ea. Îi tăiasem numele cu o linie, îmi schimbasem numărul de telefon. Nu voiam să vină la Montclair.

În minte îmi revenea neîncetat scena plecării din Oak Park, momentul în care mașina în care se aflau Hillel și Woody o luase către autostradă. Practic, intrau în clandestinitate. Dacă aș fi știut despre planul lor de a fugi, poate i-aș fi putut convinge să n-o facă. Poate l-aș fi putut convinge pe Woody să redevină rațional. Până la urmă, ce-ar fi însemnat cinci ani? Mult și puțin în același timp. N-ar fi avut nici treizeci de ani la eliberare. Ar mai fi avut o viață înainte. Și-apoi, dacă se comporta bine, ar fi beneficiat și de o reducere a pedepsei. Iar anii aceia i-ar fi putut folosi pentru a-și termina studiile prin corespondență. L-aș fi convins că aveam viața înaintea noastră.

De la moartea lor, totul părea să se prăbușească. Începând cu viața unchiului Saul. Pasa proastă în care se găsea nu era decât la început.

Eliminarea sa din cabinetul de avocatură începuse să facă valuri. Bârfele afirmau că adevăratul motiv al plecării sale era o

considerabilă deturnare de fonduri. Consiliul de disciplină al baroului statului Maryland deschisese procedura specifică, ținând cont că, dacă zvonurile se adevereau, comportamentul unchiului Saul ar fi putut aduce prejudicii profesiunii.

Pentru a se apăra, unchiul Saul l-a chemat în ajutor pe Edwin Silverstein. Îl întâlneam cu regularitate la Marriott. Într-o seară, m-a luat cu el la cină, într-un restaurant vietnamez din cartier.

L-am întrebat:

— Ce-aș putea face pentru unchiul?

Mi-a răspuns:

— Cinstit vorbind, nu prea mare lucru. Marcus, chiar ai curaj, ceea ce nu e la îndemâna oricui. Ești un băiat de ispravă. Unchiul tău are noroc să te aibă prin preajmă…

— Aș vrea să fac mai mult.

— Deja ai făcut destul. Saul mi-a spus că vrei să te faci scriitor.

— Da.

— N-aș prea crede că te vei putea concentra pe-aici. Ar trebui să te mai gândești și la tine și să nu-ți petreci tot timpul la Baltimore. Și, mai ales, ar trebui să pui mâna și să-ți scrii cartea.

Edwin avea dreptate. Venise vremea să mă apuc de proiectul care era atât de important pentru mine. Și astfel, în ianuarie, întorcându-mă de la Baltimore, m-am apucat de scris cel dintâi roman. Înțelesesem că, pentru a-mi aduce înapoi verii, trebuia să spun povestea lor.

Ideea mi-a venit undeva prin Pennsylvania, într-o parcare de pe autostrada I-95. Tocmai beam o cafea și-mi reciteam notițele, când i-am văzut intrând. Imposibil! Și totuși, ei erau. Glumeau fericiți și, văzându-mă, s-au repezit la mine.

— Marcus, mi-a zis Hillel, strângându-mă-n brațe, știam eu că a ta e mașina!

Woody s-a alăturat și el îmbrățișării noastre, cuprinzându-ne pe amândoi cu brațele lui enorme.

— Păi, nu sunteți adevărați, le-am zis. Sunteți morți! Sunteți doi morți idioți care m-ați lăsat de unul singur în lumea asta de căcat!

— Haide, Markikette, nu face mutra asta! mi-a strigat Hillel la mișto, ciufulindu-mi părul.

— Haide! m-a invitat Woody cu un zâmbet de consolare. Hai cu noi!

— Da' unde vă duceți?

— În Paradisul Drepților.

— N-am cum să vă însoțesc.

— De ce?

— Trebuie să merg la Montclair.

— Atunci, o să dăm noi acolo de tine.

N-am fost convins că am înțeles prea bine. M-au strâns iarăși la piept și au plecat. Înainte de a trece pragul, i-am mai întrebat:

— Hillel! Wood! A fost din vina mea?

— Nu, sigur că nu! mi-au răspuns într-un glas.

Și s-au ținut de cuvânt. Mi-am regăsit verii adorați la Montclair, în biroul pregătit de mama. Nici nu m-am așezat bine la masa de lucru că hop și ei dansând în jurul meu. Erau exact așa cum îi cunoscusem: zgomotoși, magnifici, deosebit de tandri.

— Îmi place biroul tău, mi-a spus Hillel întins în fotoliu.

— Și mie-mi place casa părinților tăi, a continuat Woody. De ce n-am venit și noi niciodată pe-aici?

— Nu știu. Așa e… Ar fi trebuit s-o fi făcut…

Am luat-o pe jos ca să le arăt Montclairul. Li s-a părut frumos. Trioul nostru refăcut mă umplea de o bucurie nebună. Pe urmă ne-am întors în birou și am mers înainte pe firul

poveștii.

Totul a încetat în clipa în care tata a deschis ușa și m-a întrebat:

— Marcus, e două noaptea… Tot mai lucrezi?

Au șters-o amândoi prin muchiile podelei, ca niște șoricei speriați.

— Da, mai am puțin și mă duc la culcare.

— N-am vrut să te deranjez, însă am văzut lumină și… Ești bine?

— E-n regulă.

— Mi s-a părut că aud niște voci…

— Nu, poate-ai auzit muzica.

— Da, poate…

S-a apropiat și m-a luat în brațe.

— Noapte bună, băiete. Sunt mândru de tine.

— Mulțumesc, tată. Noapte bună și ție.

A plecat, închizând ușa. Însă cei doi plecaseră. Dispăruseră. Ei erau dispăruții.

*

Între ianuarie și noiembrie 2005 am scris fără întrerupere în biroul meu din Montclair. La fiecare sfârșit de săptămână mă duceam la Baltimore, la unchiul Saul.

Eram singurul Goldman care îl vizita cu regularitate. Bunica spunea că pentru ea ar fi fost prea mult. Mai făceau și părinții mei, uneori, câte un drum dus-întors, însă cred că le venea greu să accepte situația. Nu mai pun la socoteală faptul că trebuia să fii în stare să-l suporți pe unchiul Saul, o fantomă el însuși, care refuza să mai părăsească perimetrul Hotelului Marriott din Baltimore, unde locuia de acum.

Ca lucrurile să se încurce și mai tare, în luna februarie, conform hotărârii consiliului de disciplină, unchiul Saul a fost

șters din documentele baroului statului Maryland. Marele Saul Goldman urma să nu mai fie avocat niciodată.

Mă duceam să-l văd fără să m-aștept la ceva anume de la el. Nici măcar nu-l anunțam că sosesc. Mă urcam în mașină în Montclair și mergeam până la Marriott. Tot dând pe acolo, mi se părea că eram în hotel ca la mine-acasă: angajații mi se adresau spunându-mi pe numele mic, iar în bucătărie intram direct pentru a comanda ce voiam. De cum soseam, urcam la etajul șapte, băteam la ușă, iar el îmi deschidea, arătând ca abia trezit din somn, într-o cămașă șifonată și cu televizorul lăsat deschis ca fond sonor. Îmi dădea bună ziua de parcă mai adineauri aș fi sosit din vecini. Nu mă supăram. Până la urmă, mă strângea la piept.

— Markie, îmi șoptea, dragul meu Markie! Cât mă bucur să te văd!

— Ce mai faci, unchiule Saul?

Deseori îi puneam întrebarea în speranța că-și va regăsi aerul invincibil, că va face haz de necaz, cum o făcea în vremea copilăriei noastre pierdute și-mi va răspunde că totul e-n ordine, însă el doar clătina din cap și zicea:

— Un coșmar, Marcus, totu-i un coșmar.

Se așeza pe pat și lua telefonul să sune la recepție.

— Cât rămâi?

— Cât vrei.

Auzeam un funcționar răspunzând la celălalt capăt al firului și pe unchiul Saul explicând:

— A venit nepotul meu, mai am nevoie de o cameră, vă rog.

Apoi, întorcându-se către mine:

— Nu mai mult decât weekendul. Trebuie să mergi înainte cu scrisul cărții, ăsta e lucrul cel mai important.

Nu înțelegeam de ce nu se întorcea acasă.

Apoi, pe la începutul verii, într-o zi când plecasem să mă plimb prin Oak Park în căutarea inspirației pentru carte, am descoperit îngrozit un camion al unei firme de mutări în fața casei din Baltimore. Apăruse o altă familie. Soțul dirija doi bărbați voinici care duceau un panou.

— Ați închiriat casa? l-am întrebat.

— Am cumpărat-o, mi-a răspuns.

M-am întors imediat la Marriott.

— Ai vândut casa din Oak Park?

S-a uitat la mine îndurerat:

— N-am vândut nimic, Markie.

— Totuși, în acest moment acolo se mută o altă familie care spune că a cumpărat casa.

A repetat:

— N-am vândut nimic. Mi-a luat-o banca.

Am rămas năucit.

— Și mobilele?

— Am scăpat de toate, Markie.

După care m-a anunțat că era pe punctul de a vinde casa din Hamptons, pentru că avea nevoie de bani lichizi, la fel și apartamentul din Buenavista și că avea să folosească capitalul astfel obținut pentru a începe o nouă viață într-o altă casă, altundeva.

— O să pleci din Baltimore? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Nu mai am nimic de făcut pe-aici.

Din grandoarea Goldmanilor-din-Baltimore, din tot ceea ce ei însemnaseră, în curând nu avea să mai rămână nimic. Singurul mod în care mă puteam împotrivi cursului vieții era cartea pe care o scriam.

Prin cărți

Totul era șters.

Totul era uitat.
Totul era iertat.
Totul era reparat.

La biroul meu din Montclair puteam retrăi veșnic fericirea Baltimorilor. Ajunsesem până acolo încât nu mai voiam să ies din cameră și, dacă chiar era nevoie să plec, mă simțeam încă și mai înflăcărat regăsindu-i, când mă întorceam.

Când mergeam la Marriott, la Baltimore, îi abăteam atenția unchiului Saul de la ecranul televizorului, vorbindu-i despre cartea pe care o scriam. Se arăta deosebit de interesat, vorbindu-mi tot timpul despre acel subiect, dorindu-și să afle cum înaintam cu lucrul și dacă nu cumva, cât de curând, ar fi putut citi și el un fragment.

— Despre ce-i vorba în romanul tău? m-a întrebat.

— Este povestea a trei veri.

— A celor trei veri Goldman?

— A celor trei veri Goldstein, l-am corectat.

În cărți, cei care nu mai sunt se regăsesc și se îmbrățișează.

Mi-a luat zece luni pentru a îngriji rănile verilor mei rescriindu-le povestea. Am încheiat romanul verilor Goldstein în ajun de Ziua Recunoștinței din 2005, la exact un an după Dramă.

În scena finală a romanului Goldsteinilor, Hillel și Woody vin cu mașina de la Montreal spre Baltimore. Se opresc în New Jersey pentru a mă lua și pe mine și continuăm drumul împreună. La Baltimore, într-o casă magnifică, luminată ca ziua, cuplul de neînvins alcătuit din unchiul Saul și mătușa Anita așteaptă să ne întoarcem.

48.

În vara lui 2012, grație magiei romanului, i-am regăsit cum o făceam cu șapte ani mai înainte.

Într-o noapte, pe la ora două, cum nu reușeam s-adorm, am ieșit pe terasă. Cu toate că era noapte, încă se mai simțea căldura tropicală, însă era bine așa, afară, legănat de cântecul greierilor. Am deschis caietul și-am început să-mi scriu numele. N-a fost nevoie de mai mult pentru ca ea să-și facă apariția în fața mea.

— Mătușă Anita, am murmurat.

Mi-a zâmbit și și-a lăsat tandru palmele pe obrajii mei.

— La fel de frumos ai rămas, Markie.

M-am ridicat și-am luat-o-n brațe.

— Ce mult a trecut de când nu ne-am mai văzut, i-am spus. Mi-a fost groaznic de dor de tine!

— Și mie la fel de tine, îngeraș.

— Am scris o carte despre voi. O carte despre Baltimori.

— Știu, Markie. Am venit să-ți spun că te-ai torturat destul cu trecutul. Mai întâi cartea despre verii tăi, acum cartea despre Baltimori… A venit vremea să scrii și cartea despre viața ta. Nu ești răspunzător pentru nimic și n-ai fi putut face nimic mai mult decât ai făcut. Cât despre vinovat, în cazul în care chiar trebuie găsit unul pentru haosul vieților noastre, atunci numai noi suntem, Marcus. Numai noi. Fiecare este răspunzător

numai pentru propria lui viață. Fiecare are responsabilitatea a ceea ce devine. Marcus, nepotul meu drag, nimic, mă auzi, dar absolut nimic din tot ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Și nici din vina Alexandrei. Trebuie să lași fantomele să plece.

S-a ridicat.

— Unde te duci? am întrebat-o.

— Nu mai pot să stau.

— De ce?

— Mă așteaptă unchiul tău.

— Ce mai face?

A surâs.

— Foarte bine. Spune c-a știut dintotdeauna c-ai să scrii o carte despre el.

Mi-a zâmbit, mi-a făcut semn cu mâna și a dispărut în întuneric.

49.

Când a apărut, în 2006, succesul fenomenal al cărții mi i-a adus înapoi pe cei doi veri. Erau peste tot: în librării, în mâinile cititorilor, în autobuze, în metrouri, în avioane. M-au însoțit credincioși prin toată țara, pe parcursul turneului de promovare care a urmat apariției cărții.

Nu am mai ținut absolut deloc legătura cu Alexandra. Însă am revăzut-o de nenumărate ori, fără ca ea s-o știe. Cariera ei și-a luat zborul spectaculos. În 2005, primul ei disc a continuat să urce în clasamente, atingând, în decembrie, un milion și jumătate de exemplare vândute, hitul de referință încheind sezonul pe locul întâi în topurile americane. În consecință, notorietatea ei pur și simplu a explodat. Anul în care mi-am publicat cartea a fost și cel al apariției celui de-al doilea album al Alexandrei, care a însemnat un triumf absolut. Și publicul, și critica erau cucerite.

Nu încetasem nicio clipă s-o iubesc. Nu încetasem nicio clipă s-o admir. Mă duceam cu regularitate la concertele ei. Ascuns în întunericul sălii, anonim printre miile de spectatori, îmi mișcam buzele în același ritm cu ale ei pentru a roti cuvintele cântecelor pe care le știam pe de rost, cea mai mare parte dintre ele fiind scrise în micul nostru apartament din Nashville. Mă întrebam dacă încă mai locuiește acolo. Sigur că nu. Fără îndoială s-a mutat în acel cartier mărginaș unde, pe

atunci, ne plimbam admirând clădirile și întrebându-ne în care dintre ele aveam să locuim și noi într-o bună zi.

Aveam remușcări? Evident. Și mă-nnebuneau. Uitându-mă la ea, pe scenă, închideam ochii pentru a nu-i mai auzi decât glasul și, în minte, dădeam timpul înapoi. Eram amândoi în campusul Universității din Madison, iar Alexandra mă trăgea după ea, de mână. O întrebam:

— Ești sigură că n-o să ne vadă nimeni?

— Nici vorbă! Vino odată, când îți zic!

— Păi, Woody și Hillel?

— Sunt la New York, la tata, nu-ți face griji.

Deschidea ușa camerei și mă împingea înăuntru. Posterul era acolo, pe perete. Ca la New York. Lăudat fie Tupac, veșnicul nostru codoș. O aruncam pe pat, iar ea izbucnea în râs. Ne ghemuiam unul într-altul, iar ea murmura, prinzându-mi fața în palme:

— Te iubesc, Markikette Goldman.

— Te iubesc, Alexandra Neville.

În 2006, unchiul Saul s-a mutat în casa din Coconut Grove, cumpărată în urma vânzării apartamentului din Buenavista, așa că am început să-l vizitez regulat la Miami.

Unchiul Saul trăia foarte confortabil cu banii rezultați din vânzarea casei din Hamptons, pe care îi transformase în acțiuni deosebit de profitabile. Ca să-și umple timpul, participa la tot felul de cluburi de lectură, la toate conferințele ținute într-o librărie din apropiere și avea grijă de manghieri și de arborii de avocado.

Lucrurile însă nu aveau să dureze. Ca pentru mulți alții, relaxarea financiară avea să înceteze brusc în octombrie 2008, când economia mondială a fost zguduită de așa-numita „criză a subprimelor“. Piețele s-au prăbușit. Băncile de investiții și fondurile speculative s-au năruit unele după altele, pierzând

banii tuturor clienților. De azi pe mâine, oameni până atunci bogați s-au trezit că nu mai aveau un ban. Așa a pățit și unchiul Saul. Pe 1 octombrie 2008, portofoliul său de acțiuni era calculat la șase milioane de dolari, sumă rezultată din vânzarea casei din Hamptons. La sfârșitul aceleiași luni nu mai făcea nici șaizeci de mii de dolari.

Am aflat la începutul lui noiembrie, când m-am dus să-i fac o vizită de Ziua Recunoștinței, pe care nici el, nici eu nu o mai sărbătoream. L-am găsit foarte preocupat. Își vânduse mașina și circula cu o rablă de Honda Civic. Și cheltuia cu mare grijă fiecare dolar. Ar fi vrut să vândă casa din Coconut Grove, dar nu mai valora aproape nimic.

— Am dat șapte sute de mii de dolari pe ea, i-a spus celui venit s-o evalueze.

— Dac-o vindeați acum o lună, scoteați și mai mult, i-a răspuns interlocutorul său. Numai că azi, s-a sfârșit. Piața imobiliarelor s-a prăbușit cu totul.

I-am propus unchiului Saul să-l ajut. Știam că bunica și părinții mei făcuseră la fel. Numai că nu intenționa nici să alunece în disperare și nici să se lase descurajat de viață. Și am înțeles că din acest motiv îl admiram: nu pentru situația financiară sau socială, ci fiindcă era un luptător extraordinar. Avea nevoie să-și câștige pâinea, așa că s-a apucat să caute un serviciu, indiferent care ar fi fost acela.

Și-a găsit un post de chelner într-un restaurant la modă din South Beach. Era o muncă jenantă și fizic dificilă pentru el, dar era gata să treacă peste orice greutăți. Mai puțin peste umilințele la care-l supunea șeful lui, care-i striga tot timpul: „Ești prea-ncet, Saul!“, „Grăbește-te, așteaptă clienții!“ Tot grăbindu-se, a spart o farfurie al cărei cost i s-a reținut apoi din salariu. În seara în care a ajuns la capătul puterilor, a demisionat pe loc, și-a aruncat șorțul pe jos și a ieșit în fugă din

restaurant. A umblat haihui pe străzile pietonale Lincoln Road Mall și, până la urmă, s-a prăbușit pe o bancă, suspinând. Nu l-a băgat nimeni în seamă, cu excepția unui negru uriaș, care se plimba cântând și care a fost impresionat de atâta suferință.

— Pe mine mă cheamă Sycomorus, i-a spus. Mi se pare că nu ești chiar în apele tale…

Sycomorus, care era angajat la Whole Foods din Coral Gables, i-a vorbit lui Faith despre unchiul Saul, iar aceasta i-a găsit un post la casele supermarketului.

50.

În liniștea de la Boca Raton, noua mea carte înainta cu fiecare săptămână ce trecea.

Oare în acea vară a lui 2012 să-i fi invitat pe Baltimori în mintea mea, pentru a ne retrăi trecutul și pentru a sta de vorbă despre Alexandra?

Leo continua să supravegheze evoluția muncii mele. Îl lăsam să citească paginile, pe măsură ce le scriam. La începutul lui august m-a întrebat:

— De ce scrii tu cartea asta, Marcus? Nu a fost vorba despre verii tăi și în primul roman?

— Aici e altceva, i-am explicat. Este cartea Baltimorilor.

— Poate c-o fi altceva, dar, în fond, pentru tine nu s-a schimbat nimic, mi-a zis Leo.

— Ce vrei să spui?

— Alexandra.

— Fie-ți milă! Doar n-o să te bagi și-n asta!

— Vrei să știi părerea mea?

— Nu.

— Totuși, o să ți-o spun. Marcus, dacă Baltimorii ar mai fi pe lumea asta, ți-ar spune și ei că a venit vremea să fii fericit. Că încă nu e prea târziu. Du-te după ea și cere-i iertare. Reluați-vă viața împreună. Doar n-o s-aștepți cât vei trăi! Doar n-o să-ți petreci întreaga viață ducându-te la concertele ei și întrebându-

te ce s-ar fi putut întâmpla cu voi dacă… Sun-o. Vorbește-i. În fond, știi bine că numai asta așteaptă.

— E prea târziu…

— Ba nu e, Marcus! m-a pisat Leo. Niciodată nu e prea târziu.

— Încă mai cred că, dacă Alexandra mi-ar fi dezvăluit ce aveau de gând să facă, verii mei ar mai fi fost și azi aici. I-aș fi putut împiedica să facă prostia aia. Și-ar mai trăi. Nu știu dacă voi putea să-i iert vreodată chestia asta.

— Dacă n-ar fi murit, mi-a spus cu seriozitate Leo, n-ai fi ajuns niciodată scriitor. A fost nevoie ca ei să plece pentru ca tu să te poți împlini.

A ieșit, lăsându-mă pradă gândurilor. Am închis caietul. În față aveam fotografia cu noi patru, de care nu mă mai despărțeam.

Am luat telefonul și am sunat-o.

La Londra se făcuse seară. După modul în care mi-a răspuns mi-am dat seama că se bucura că o sunasem.

— Dar ți-a trebuit ceva timp ca să-mi dai un telefon, mi-a zis.

Am auzit zgomot la celălalt capăt al firului.

— Te deranjez? am întrebat-o. Pot să te sun mai târziu, dacă vrei.

— Deloc. Sunt în Hyde Park. Vin zilnic aici, după ce termin la studio. E și o cafenea micuță pe malul lacului… Un loc foarte liniștitor.

— Cum stai cu albumul?

— Bine. Sunt mulțumită de cum iese. Și cartea ta?

— Bine. E o carte despre noi. Despre verii mei. Despre tot ce s-a întâmplat.

— Și cum se termină?

— Nu știu. Încă n-am încheiat-o.

A lăsat să treacă o clipă de tăcere, apoi a adăugat:

— Marcus, nu s-au întâmplat toate după cum crezi tu. Nu te-am trădat. Am vrut să te protejez.

Și astfel mi-a povestit ce s-a petrecut în seara de 24 octombrie 2004, ultima seară de libertate a lui Woody.

Plecase la plimbare prin Oak Park împreună cu Hillel și cu Woody, în timp ce unchiul Saul și cu mine pregăteam grătarul.

— Alex, e ceva ce trebuie să știi. Mâine n-o să mă duc la pușcărie. O să fug.

— Woody, ai înnebunit?!

— Din contră. Totul e aranjat. Mă așteaptă o nouă viață în Yukon.

— În Yukon? În Canada?

— Da. Probabil că este ultima dată când ne mai vedem, Alex.

Ea a izbucnit în plâns.

— Te rog, n-o face!

— N-am de-ales, i-a răspuns Woody.

— Ba sigur că ai! Poți să-ți ispășești pedeapsa. Cinci ani vor trece repede. O să ieși până să împlinești treizeci.

— N-am curaj să înfrunt închisoarea. Nu sunt chiar așa de dur cum își închipuie toată lumea.

Alexandra s-a întors spre Hillel, rugându-l și pe el:

— Hillel, convinge-l tu să renunțe.

Hillel a lăsat privirile în pământ.

— Plec și eu, Alexandra. Plec cu Woody.

Alexandra a încremenit.

— Chiar s-a întâmplat ceva atât de rău cu voi de…?

— Eu am comis o crimă cu mult mai gravă decât a lui Woody, i-a explicat Hillel. Mi-am distrus familia.

— Ți-ai distrus familia? a repetat Alexandra, care nu mai înțelegea nimic.

— Dacă Woody a ajuns în locul acela și dacă mama a murit, totul s-a întâmplat numai din vina mea. A venit timpul să plătesc. Îl duc pe Woody în Canada. E felul meu de a-i cere iertare.

— Iertare pentru ce? Nu înțeleg nimic din ce încerci să-mi spui.

— Tot ce încercăm să-ți spunem, Alex, e adio. Și că te iubim. Te iubim cum tu nu ne vei putea niciodată iubi. Poate de-asta și plecăm…

Alexandra plângea.

— Vă implor să nu faceți asta!

— Hotărârea e luată, a spus Hillel. Destinul ne e pecetluit.

Alexandra și-a șters ochii.

— Promiteți-mi să vă mai gândiți la noapte. Woody, nu vei face nici măcar cinci ani de închisoare! Nu strica totul…

— Ne-am gândit deja la toate.

Păreau amândoi hotărâți.

— Marcus știe? i-a întrebat până la urmă.

— Nu, i-a răspuns Woody. Am vrut să-i spun, dar ne-a întrerupt Saul. O să-i vorbesc la întoarcere.

— Te rog să n-o faci. Nu-i spune nimic. Vă conjur pe-amândoi să nu-i spuneți!

— Cum să-i ascundem așa ceva lui Marcus?!

— E ultima favoare pe care v-o cer. În numele prieteniei noastre. Nu vorbiți despre asta cu vărul vostru.

Povestea Alexandrei m-a răvășit complet. Întotdeauna crezusem că Woody și Hillel nu-i mărturisiseră decât ei și că premeditat își ascunseseră de mine planul. Întotdeauna crezusem că, împărțind numai cu ea ultimul lor secret, mă eliminaseră din Banda Goldmanilor. În realitate, ar fi vrut să-mi spună, dar nu-i lăsase Alexandra.

— De ce i-ai convins să nu-mi spună nimic? I-aș fi

împiedicat să fugă, i-aș fi salvat!

— Nu i-ai fi putut împiedica, Markie. Nimeni și nimic nu i-ar fi putut convinge să renunțe. Le-am citit-o în priviri și de-asta i-am și rugat să nu-ți spună. Fiindcă altfel, Marcus, ai fi plecat și tu cu ei. Sunt convinsă. N-ai fi abandonat Banda Goldmanilor. I-ai fi urmat, ai fi fugit împreună cu ei și, până la urmă, ai fi fost ucis. Ca ei. Rugându-i să nu-ți spună nimic, i-am rugat, de fapt, să te cruțe. Markie, știam foarte bine că ai fi plecat cu ei. Nu voiam să te pierd. Nu puteam suporta gândul de a te pierde. Doream să te salvez. Și tot te-am pierdut…

După un moment de tăcere, am murmurat:

— Ce-ar fi putut face atât de rău Hillel încât să fie nevoit să plece împreună cu Woody? Și de ce să fi considerat că astfel își plătește o datorie față de el?

— Nu știu. Întrebări de felul acesta cred c-ar trebui să i le pui tatălui meu.

— Tatălui tău?

— Nu este genul de om care-ți închipui tu că e. Și cred că știe foarte multe, chiar dacă mie n-a vrut niciodată să-mi spună nimic în acest sens.

— Tatăl tău s-a băgat aiurea în viața familiei mele. Mi-a umilit unchiul și-a încercat cu orice preț să-i lase cu gura căscată pe Woody și pe Hillel.

— Contrar a ceea ce crezi tu, tata nu a avut nevoie niciodată să-i impresioneze pe Woody și pe Hillel.

— Dar Ferrari-ul? Dar plimbările? Dar weekendurile la New York? i-am întors-o.

— Eu l-am rugat să facă toate astea, mi-a răspuns Alexandra. Tata ținea mult la Woody și la Hillel, asta așa e. În definitiv, cine nu ținea la ei? Însă dacă a făcut atâtea pentru ei, a fost pentru a ne proteja pe noi, pe mine și pe tine. Pentru a ne oferi libertatea de a ne trăi liniștiți relația. Știa că,

împrumutându-le mașina, ei plecau să se distreze și nu mai aveau nici grija mea, nici pe-a ta. Tot despre asta era vorba și când îi ducea să vadă meciurile celor de la Giants, și când îi invita pe la el. Fiindcă tu doreai atât de mult ca verii tăi să nu fie la curent cu povestea noastră. Marcus, tata a făcut tot ce-a putut pentru a-ți proteja secretul. Și nu a fost în competiție cu Saul niciodată. Singura competiție pe care a trăit-o unchiul tău a fost cu el însuși. Tot ce a făcut tata a fost să-i țină pe verii tăi departe de noi. Doar asta-ți doreai.

Am rămas interzis.

Iar ea a continuat:

— Acum două săptămâni l-am părăsit pe Kevin. Din cauza ta, Marcus. A venit încoace fără să mă anunțe, ca să-mi facă o surpriză. Când a bătut la ușa camerei mele de la hotel, la început am crezut că erai tu. Nu știu de ce. Am fost groaznic de dezamăgită când l-am văzut prin vizor. Atunci am priceput că trebuie să fiu cinstită cu el și să ne despărțim. Merită să găsească pe cineva care să-l iubească cu adevărat. Cât despre tine, Marcus, nu mai pot continua să te aștept. Ești o ființă genială, cu tine mi-am petrecut cei mai frumoși ani ai vieții și mulțumită ție am ajuns ceea ce sunt. Numai că, întorcând pe toate părțile trecutul, n-ai reușit să-ți dai seama de lucrul care pentru mine a fost dintotdeauna evident.

— Și care-ar fi acela?

— Că Goldmanii-din-Montclair erau cei mai buni.

A doua zi după discuția cu Alexandra, am luat primul avion spre New York. Trebuia neapărat să stau de vorbă cu Patrick Neville.

Am ajuns la el dimineață, destul de devreme. Plecase deja la serviciu. Portarul mi-a permis să-l aștept, așa că nu m-am mișcat de pe canapeaua din hol întreaga zi decât pentru a mă duce să mănânc sau la toaletă. Până la urmă, la șase seara a

apărut. M-am ridicat. S-a uitat o clipă lung la mine, apoi a zâmbit cu bunătate și mi-a spus:

— De mult te-aștept…

M-a invitat să urc la el în apartament și a făcut o cafea. Ne-am așezat în bucătărie. Era ciudat să mă aflu acolo, pentru prima oară de la moartea mătușii Anita.

— Te rog să mă ierți, Patrick.

— Pentru ce?

— Pentru scena pe care ți-am făcut-o după înmormântarea mătușii.

— Ei, am și uitat, a fost demult. Marcus, în primul rând trebuie să înțelegi că nu am avut niciodată vreo aventură cu mătușa ta.

— Atunci ce s-a întâmplat în seara în care era la tine? Și de ce era la tine?

— Tocmai îl părăsise pe unchiul tău.

— Asta știu.

— Da, dar nu știi din ce motiv. Dacă a venit în seara respectivă la mine, a făcut-o pentru a-mi cere ajutorul. Voia să le vin în ajutor lui Woody și lui Saul.

— Lui Woody și lui Saul?

— Cu câteva luni mai înainte, Woody fusese dat afară din echipa de fotbal de la Madison.

— Asta mi-aduc aminte.

— Versiunea oficială a fost o ruptură de ligament care îl împiedica să mai joace. Unchiul și mătușa ta au venit imediat la Madison. Woody n-a vrut să le zică nimic, dar eu le-am spus adevărul și anume că Woody a ieșit pozitiv la talcen, la controlul antidoping. Dacă mătușa ta a venit să mă viziteze la New York, pe 14 februarie 2002, a făcut-o fiindcă descoperise două lucruri care o tulburaseră profund.

Și uite-așa, zece ani mai târziu, Patrick mi-a dezvăluit ce se

întâmplase în acea zi de Sfântul Valentin.

Mătușa Anita își luase liber de la spital ca să pregătească o cină romantică pentru ea și pentru soțul ei. După prânz s-a dus să facă niște cumpărături la supermarketul din Oak Park, ocazie de care a profitat pentru a se opri și la farmacie.

Farmacistul, pe care-l cunoștea foarte bine, după ce a servit-o, a rugat-o să-i dea rețeta pe care o aștepta de luni de zile.

— Ce rețetă? l-a întrebat.

— Rețeta pentru talacen, i-a răspuns bărbatul. Fiul dumneavoastră a cumpărat mai multe cutii astă-toamnă. Mi-a zis c-o să-mi aduceți dumneavoastră rețeta.

— Fiul meu, Hillel?

— Da, Hillel. Și, cum vă cunosc foarte bine, am fost de acord. Ca să-i fiu de ajutor. În principiu, nu fac lucruri de-astea. Deci, îmi trebuie rețeta, doamnă Goldman.

Mătușa a simțit că leșină. A promis că până seara va reveni pentru a aduce rețeta și s-a întors acasă. Îi venea să verse, se credea într-un coșmar. Așadar, Hillel cumpărase talacen la rugămintea lui Woody? Sau îl făcuse să ia medicamentul fără știrea lui?

Telefonul a început să sune. A răspuns. Era de la bancă, în legătură cu plata ipotecii pentru casa din Oak Park. Anita a încercat să le explice că era vorba despre o greșeală, ipoteca fiind de multă vreme achitată. Numai că interlocutorul nu s-a lăsat:

— Doamnă Goldman, ați contractat o nouă ipotecă în august. Soțul dumneavoastră mi-a adus documentele semnate de mâna dumneavoastră. Casa a fost ipotecată pentru șase milioane de dolari.

Prin urmare, unchiul Saul finanțase stadionul împrumutându-se cu șase milioane de dolari. Casa din Oak Park fusese sacrificată pentru a obloji egoul rănit.

Pe mătușa Anita a cuprins-o panica. A căutat prin biroul soțului ei și prin lucrurile personale ale acestuia. În geanta de sport cu care se ducea la tenis, a dat de niște acte contabile pe care nu le mai văzuse până atunci.

Și i-a telefonat imediat unchiului Saul. S-au certat dur la telefon. I-a spus că nu mai putea suporta și că-l va părăsi. S-a urcat în mașină, a luat documentele contabile cu ea și a pornit la întâmplare pe străzi. Până la urmă, l-a sunat pe Patrick Neville ca să-i ceară ajutorul. Era cuprinsă cu totul de disperare, iar Patrick i-a propus să vină la New York.

În seara aceea, pregătise o cină în doi cu o tânără care lucra pentru el și care-i plăcea. A anulat-o. Când mătușa Anita a zărit sticla de șampanie pe masă, a regretat imediat că l-a deranjat pe Patrick exact în seara de Sfântul Valentin. Acesta însă a insistat să rămână:

— Nu te duci nicăieri. Nu te-am mai văzut niciodată atât de tulburată. O să-mi spui ce s-a întâmplat.

Și i-a povestit totul: despre talacen și despre ipotecă. Dacă într-adevăr Hillel îl dopase pe Woody fără știrea acestuia, ținea ca Patrick să intervină la universitate în așa fel încât Woody să fie reabilitat. Spera ca astfel să-i mai poată salva cariera. Ar mai fi vrut ca Patrick să găsească o modalitate prin care să se încheie contractul care-l lega pe Saul de universitate, să recupereze ce se mai putea recupera din bani și, în felul acela, să-și salveze casa.

După care i-a arătat actele contabile pe care le luase cu ea. Patrick le-a studiat cu atenție: păreau toate falsificate.

— S-ar zice că Saul deturnează bani ai cabinetului de avocatură către unul dintre conturile lui. După care le camuflează modificând totalurile facturilor clienților.

— De ce-ar face așa ceva?

— Pentru a șterge un împrumut prea mare, pe care poate

că-i vine greu să-l ramburseze.

După care Patrick i-a propus Anitei să ia cina împreună și i-a spus că putea rămâne la el cât dorea. Pe urmă, pe neașteptate, a sunat telefonul. Era portarul. Venise Woody și dorea să urce. Patrick a rugat-o pe Anita să se ascundă într-unul dintre dormitoare. Și Woody a intrat.

Urmarea e cunoscută.

Când Patrick a terminat ce avea de spus am rămas o bună bucată de vreme amețit, fără glas. Și surprizele nu se încheiaseră. Patrick mi-a mai spus că, ulterior, a discutat cu Hillel despre Talacen. Se dusese după el la Madison și-l obligase să mărturisească.

Hillel i-a explicat că în seara de 14 februarie, Woody și cu el se certaseră înfiorător. Woody descoperise restul de Talacen ascuns în fundul șifonierului. Hillel nu crezuse de cuviință să scape de el.

— Adică l-ai dopat pe Woody fără știrea lui? s-a arătat Patrick îngrozit.

— Îmi doream să fie dat afară din echipa de fotbal. M-am informat care erau produsele interzise și, dintre acestea, Talacenul era cel mai simplu de procurat. Apoi, tot ce-a trebuit să fac a fost să amestec medicamentul printre comprimatele cu proteine și suplimentele alimentare pe care le lua Woody.

— De ce-ai făcut așa ceva?

— Eram măcinat de gelozie.

— Erai gelos pe Woody?

— Sigur, doar era preferatul părinților mei. Era evident. Era centrul atenției tuturor. Am înțeles asta în momentul în care am fost despărțiți, iar eu a trebuit să mă duc la *școala specială*. Părinții m-au trimis departe de Baltimore. Însă pe Woody l-au ținut aproape de ei. Tati l-a învățat să conducă mașina, l-a îndemnat să joace fotbal, l-a luat cu el să vadă meciurile celor

de la Redskins. În tot timpul ăsta, eu unde eram? La un ceas depărtare cu mașina, înghesuit în școala aia de căcat! Întâi mi-a furat părinții, pe urmă și numele. La universitate s-a hotărât să i se spună Goldman. Și a obținut binecuvântarea părinților mei pentru a i se înscrie acest nume pe tricou. De-acum era Marele Goldman, campionul de fotbal. El care ne datora totul, pe care-l adunaserăm de pe stradă. Mereu, când era întrebat cine este, zicea: sunt prietenul lui Hillel Goldman. Referința lui eu eram. Și iată că, dintr-odată, la universitate, când cineva auzea cum mă cheamă, spunea: „Goldman? Ca pe Woody, jucătorul din echipa de fotbal?“ Nu mai voiam să-l văd jucând, nu mai voiam să-i aud numele de fals Goldman. M-am hotărât să acționez la sfârșitul verii de după moartea bunicului. Punând în ordine documentele rămase de la acesta, am dat peste testamentul lui. Tata deja ne spusese că, după dorința bunicului, Woody, Marcus și cu mine aveam să primim părți egale din suma de 60 000 de dolari. Era o minciună. Woody nu apărea în testament. Ca să nu-l supere pe Woody, comoara lui, tata decisese să-l treacă și pe el ca moștenitor. Woody ajunsese să ocupe mult prea mult loc, deci trebuia să fac ceva.

Șocul a fost îngrozitor.

Hillel fusese cel care-i distrusese cariera lui Woody. Din cauza lui, după cearta pe care o avuseseră, Woody se dusese la Patrick Neville în seara de 14 februarie, dăduse nas în nas cu mătușa Anita, iar ea murise.

Cât despre unchiul Saul, dacă, după Dramă, rămăsese atâta vreme la Hotelul Marriott din Baltimore, nu o făcuse fiindcă nu voia să se întoarcă în casa lui din Oak Park, ci fiindcă aceasta nu-i mai aparținea. În momentul respectiv, fără serviciu de luni de zile și în lipsă de bani lichizi, nu mai fusese în stare să plătească ipoteca. Așa că, până la urmă, banca îi luase casa.

L-am întrebat pe Patrick:

— Și de ce n-ai spus nimic?

— Ca să nu-l mai împovărez și eu pe unchiul tău. Woody și Hillel știau amândoi adevărul despre dopajul cu Talacen. Ce folos ar mai fi avut să-l amestecăm și pe Saul? Și chiar ar fi fost necesar să-i fi dezvăluit lui Hillel faptul că tatăl lui a deturnat bani și a ipotecat casa doar pentru a finanța stadionul din Madison? Unchiului tău nu-i mai rămăsese decât demnitatea. Am vrut să-l protejez. Marcus, să știi că am ținut mereu la familia ta. Întotdeauna nu v-am vrut altceva decât binele.

51.

Coconut Grove, Florida.
Septembrie 2011.

Unchiul Saul mi-a dat telefon cam la trei săptămâni după ce mă dusesem să asist la coborârea numelui său de pe frontispiciul stadionului. După voce, părea slăbit. Mi-a spus simplu:

— Marcus, nu mă simt deloc bine. Trebuie să vii până aici.

Am înțeles că era urgent, așa că mi-am cumpărat bilet la primul avion spre Miami.

În Coconut Grove am ajuns pe seară. Florida trăia sub apăsarea unei călduri care te făcea să simți cum te topești. La intrarea în casa unchiului am dat de Faith stând pe trepte. Cred că mă aștepta. După felul în care m-a luat în brațe, pentru a-mi spune bun venit, am priceput că se petrecea ceva foarte grav. Am intrat. L-am găsit în dormitor, în pat. Când m-a văzut, i s-a luminat fața. Părea totuși mai slab și lipsit de puteri.

— Marcus, ce mă bucur c-ai venit!

— Ce s-a-ntâmplat, unchiule?

Unchiul atât de morocănos în ultimele luni, unchiul care mă alungase departe de el, nu era decât un unchi bolnav. La începutul primăverii fusese diagnosticat cu cancer la pancreas care, în momentul acela, era limpede că nu avea cum să fie vindecat.

— Am încercat să mă tratez, Marcus. Faith m-a ajutat foarte mult. Când venea să mă ia de acasă și dispăream amândoi, de fapt mă duceam la ședințele de chimioterapie.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

Și-a regăsit puterile și a izbucnit în râs.

— Fiindcă te cunosc eu bine, Markie. M-ai fi călcat pe nervi ducându-mă pe la toți medicii cu putință, te-ai fi sacrificat ca să ai grijă de mine, or exact așa ceva n-am vrut. Nu e cazul să-ți distrugi viața pentru mine. Trebuie să ți-o trăiești pe a ta.

M-am așezat pe marginea patului. M-a luat de mână.

— Ăsta e sfârșitul, Markie. Nu mă voi mai vindeca. Îmi trăiesc ultimele luni de viață. Și-aș vrea să o fac alături de tine.

L-am luat în brațe și l-am strâns la piept. Și-am plâns amândoi.

N-o să uit niciodată cele trei luni petrecute împreună, din septembrie până în noiembrie 2011.

O dată pe săptămână îl însoțeam la oncologul lui de la Spitalul Mount Sinai din Miami. Nu vorbeam niciodată despre boala lui. Fiindcă nu voia să spună nimic despre ea. Deseori îl întrebam:

— Cum te simți?

Iar el îmi răspundea, înfășurându-se în aplombul lui legendar:

— Nici că s-ar putea mai bine.

Reușeam uneori să stau de vorbă cu medicul lui.

— Domnule doctor, cât timp i-a mai rămas?

— Greu de zis. Cu moralul e mai degrabă în ordine. Prezența dumneavoastră îi face deosebit de bine. Tratamentul nu-l poate vindeca, dar îl mai poate ține puțin printre noi.

— Când spuneți puțin vă referiți la zile, săptămâni, luni, ani?

— Vă înțeleg durerea, domnule Goldman, dar nu pot merge

mai departe cu pronosticul. Poate câteva luni…

L-am văzut slăbind pe zi ce trecea.

Pe la sfârșitul lui octombrie au fost câteva alarme: când a vomat sânge, l-am dus de urgență la Spitalul Mount Sinai, unde a rămas internat mai multe zile. A ieșit teribil de slăbit. Mersul pe jos îl obosea. Am închiriat un scaun cu rotile cu ajutorul căruia îl plimbam prin Coconut Grove, lucru care îmi amintea de Scott pe când îl căram cu roaba. I-am spus-o și a izbucnit în hohote de râs. Nu l-am văzut niciodată râzând cu atâta poftă.

La începutul lui noiembrie, cu greu mai cobora din pat. Aproape că nu se mai mișca. Era pământiu și groaznic de tras la față. O infirmieră venea de trei ori pe zi. Nu mai dormeam în camera de oaspeți. Cum nu se știa ce putea surveni, îmi petreceam nopțile pe coridor, aproape de ușa deschisă a camerei lui, pentru a putea avea grijă de el în orice moment.

Slăbiciunea fizică nu-l împiedica să vorbească. Îmi aduc aminte de conversația pe care am purtat-o în ajunul plecării lui dintre noi — ajunul Zilei Recunoștinței.

— De cât timp n-ai mai serbat Ziua Recunoștinței? m-a întrebat.

— De la Dramă.

— Ce înțelegi prin Dramă?

Întrebarea m-a mirat.

— Adică moartea lui Woody și a lui Hillel, i-am răspuns.

— Marcus, ia mai termină cu Drama. Nu a fost doar o Dramă, au fost mai multe drame. Drama mătușii tale, drama verilor tăi. Drama vieții. Au fost mai multe drame și vor mai fi și altele, dar trebuie să trăiești în pofida lor. Dramele sunt inevitabile. În fond, nici nu au prea mare importanță. Ceea ce contează este modul în care reușești să treci peste ele. Și nu treci peste drama ta refuzând să serbezi Ziua Recunoștinței. Din contră, te lași mai adânc în ghearele ei. Marcus, trebuie să

termini cu chestia asta. Ai familie, ai prieteni, vreau să începi să sărbătorești iarăși Ziua Recunoștinței. Promite-mi c-o vei face.

— Îți promit, unchiule Saul.

A tușit și a băut puțină apă. După care a continuat:

— Știu că ai fost obsedat de toate poveștile cu Goldmanii-din-Baltimore și Goldmanii-din-Montclair. Numai că, până la urmă, nu există decât un singur Goldman, și acela ești tu. Fiindcă ești un Drept, Marcus. Mulți încercăm să dăm un sens vieților noastre, însă acestea nu au cu adevărat sens decât dacă suntem în stare să îndeplinim cele trei principii: să iubești, să fii iubit și să știi să ierți. Restul nu e decât pierdere de vreme. Și, mai ales, continuă să scrii. Fiindcă să știi c-ai avut dreptate: totul poate fi reparat. Nepoate, promite-mi să ne repari. Repară, te rog, Goldmanii-din-Baltimore.

— Cum s-o fac?

— Adună-i iarăși laolaltă. Ești singurul care-o poate face.

— Bine, dar cum?

— O să descoperi tu.

Fără să-nțeleg bine ce dorea să spună, i-am promis:

— O s-o fac, unchiule Saul. Poți conta pe mine.

A zâmbit. M-am aplecat spre el și m-a mângâiat pe păr. Și, cu un firișor de glas, m-a binecuvântat.

A doua zi dimineață, de Ziua Recunoștinței, când am intrat în dormitorul lui, nu s-a mai trezit. Cu ochii în lacrimi, m-am așezat lângă el și mi-am lăsat capul pe pieptul lui.

Ultimul dintre Baltimori plecase.

52.

Era pe la jumătatea lui august 2012, la două zile după discuția cu Patrick Neville. M-a sunat Alexandra. Era în Hyde Park, pe terasa de la Serpentine Bar, pe malul unui mic lac. Bea o cafea, iar Duke picotea la picioarele ei.

— Mă bucur că ai vorbit până la urmă cu tata, mi-a spus.

I-am povestit ce aflasem. Apoi i-am spus:

— În fond, în pofida a tot ce s-a întâmplat între ei, ceea ce conta pentru Hillel și pentru Woody era fericirea de a fi împreună. Nu puteau suporta ideea de a se ști certați ori despărțiți. Prietenia lor a iertat totul. Prietenia lor s-a dovedit de o mie de ori superioară Dramei. Asta e ceea ce trebuie să țin minte.

Am simțit că era impresionată.

— Markie, te-ai întors în Florida?

— Nu.

— Ești tot la New York?

— Nu.

Și-am fluierat.

Duke a ciulit urechile și a țâșnit în picioare. M-a zărit și-a rupt-o la fugă spre mine ca lovit de streche, speriind noianul de pescărușI și de rațe. A sărit pe mine și m-a dat pe spate.

Alexandra s-a ridicat.

— Markie! a țipat. Markie, ai venit!

S-a repezit spre mine. M-am ridicat și eu și-am luat-o în brațe. Înainte de a se ghemui la pieptul meu, a murmurat:

— Doamne, Markie, ce dor mi-a fost de tine!

Am strâns-o cu putere.

În aer mi s-a părut că-i văd dansând pe cei doi veri ai mei, care râdeau.

Epilog

Joi, 22 noiembrie 2012
Ziua Recunoștinței

Și astfel se încheie și se închide această carte, cu Ziua Recunoștinței din 2012, la Montclair, în fața casei părinților mei. Am parcat mașina pe alee. Am coborât și eu, și Alexandra și am mers spre acasă. Era prima oară, de la moartea verilor mei, când serbam Ziua Recunoștinței.

O clipă am rămas în fața ușii. Înainte de a apăsa pe butonul soneriei, am scos din buzunar fotografia cu mine, Hillel, Woody și Alexandra, făcută în 1995, în Oak Park, și am contemplat-o.

Alexandra a sunat. A deschis mama. Văzându-mă, s-a luminat la față.

— Vaaai, Markie! Chiar mă-ntrebam dacă-ntr-adevăr ai să vii!

Și-a acoperit gura cu mâinile, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Bună ziua, doamnă Goldman. Sărbători fericite! i-a zis Alexandra.

— Și vouă, copii! Ce bine e să fim iar împreună!

Mama ne-a strâns pe-amândoi la piept. Am simțit că-i curgeau lacrimile.

După care ne-a tras în casă.

Patrick Neville ajunsese deja. L-am salutat călduros și-am

așezat pe masă pachetul de coli de hârtie pe care-l adusesem cu mine.

— Asta ce mai e? a întrebat mama.

— *Cartea Clanului din Baltimore*.

Și așa mi-am ținut promisiunea făcută unchiului meu, la un an după moartea lui. Povestind despre Goldmanii-din-Baltimore i-am adunat din nou la un loc.

Pusesem punct romanului în seara dinainte.

De ce scriu? Întrucât cărțile sunt mai puternice decât viața. Sunt cea mai frumoasă dintre revanșele care se pot lua în fața ei. Sunt martorii inviolabilei citadele a spiritului nostru, ai fortăreței de necucerit a memoriei noastre. Atunci când nu scriu, o dată pe an mă duc din nou la Baltimore, mă opresc o clipă în cartierul Oak Park, apoi conduc până la cimitirul Forrest Lane pentru a-i regăsi. Așez câteva pietricele pe mormântul lor, ca pentru a continua să le construiesc amintirea, și mă reculeg. Mi-aduc aminte cine sunt, unde mă duc și de unde vin. Mă las pe vine, lângă ei, pun palmele pe numele gravate pe piatra de mormânt și-i îmbrățișez. Pe urmă închid ochii și-i simt trăind în mine.

Unchiule Saul, binecuvântată-ți fie amintirea. *Totul s-a șters*.
Mătușă Anita, binecuvântată-ți fie amintirea. *Totul s-a uitat*.
Vere Hillel, binecuvântată-ți fie amintirea. *Totul s-a iertat*.
Vere Woody, binecuvântată-ți fie amintirea. *Totul s-a reparat*.

Ei au plecat, dar eu știu că sunt tot aici. Știu, de acum, că locuiesc pentru totdeauna în acest loc numit Baltimore, Paradisul Drepților, sau, poate, pur și simplu, în memoria mea. Nu contează. Știu că mă așteaptă undeva anume.

Așa că, uite, unchiule Saul, dragă unchiule Saul, cartea pe care ți-am promis-o. O las aici, în fața ta.

Totul e reparat.

În amintirea Goldmanilor-din-Baltimore

SAUL GOLDMAN
(1950–2011)

ANITA HENDRICKS GOLDMAN
(1952–2002)

HILLEL GOLDMAN
(1980–2004)

WOODROW GOLDMAN
(1980–2004)